

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

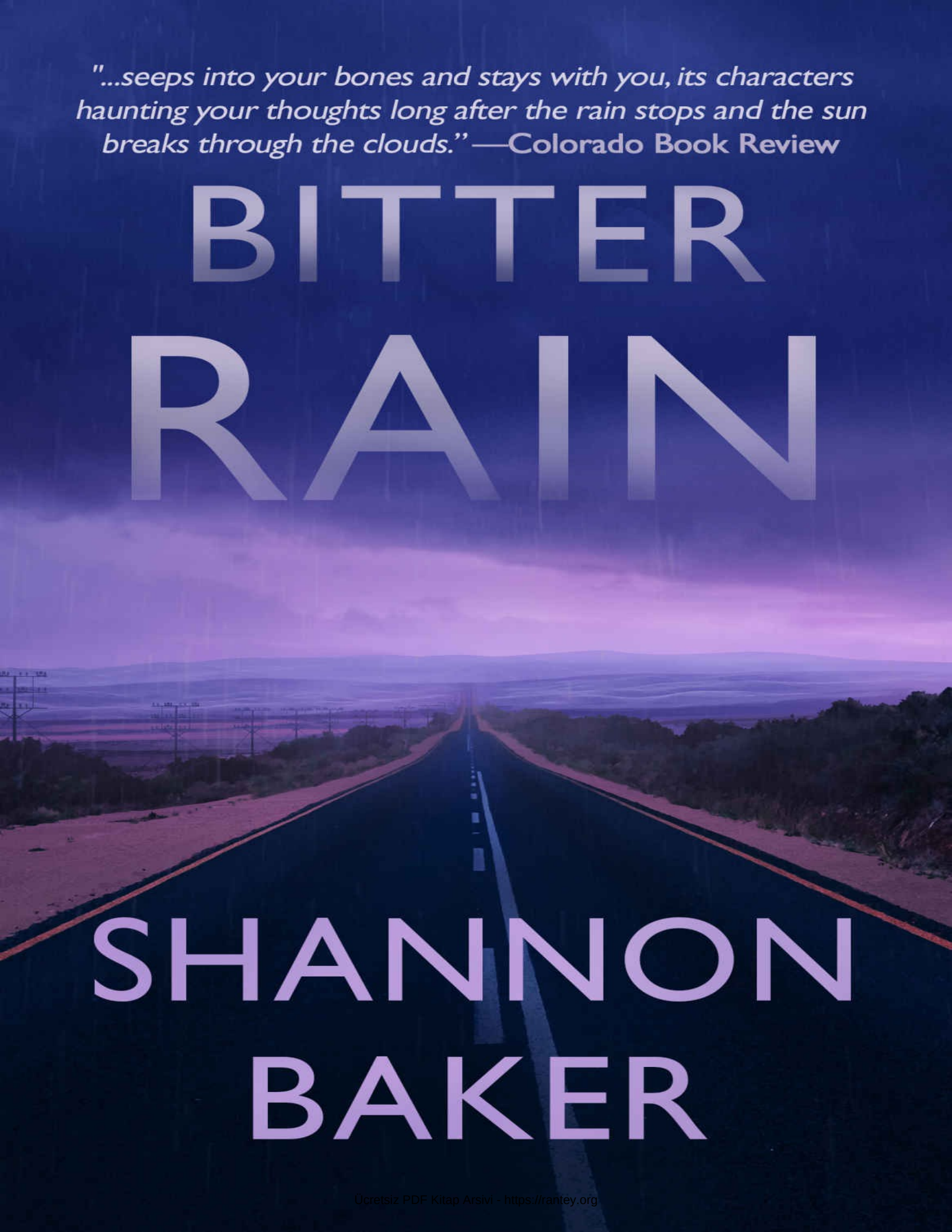
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"...seeps into your bones and stays with you, its characters haunting your thoughts long after the rain stops and the sun breaks through the clouds." —Colorado Book Review

BITTER RAIN

A long, straight road stretches into the distance under a dramatic, cloudy sky. The road is flanked by dry, scrubby vegetation and power lines. The sky is filled with heavy, dark clouds, and the overall atmosphere is somber and evocative.

SHANNON
BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ACI YAĞMUR

SHANNON BAKER

ACI YAĞMUR

Telif Hakkı © 2018 Shannon Baker

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Severn River Yayıncılık

www.SevernRiverPublishing.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-64875-089-2 (Ciltsiz)

ISBN: 978-1-64875-090-8 (Ciltli)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Shannon

Baker Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Polisiye ve Gerilim Okumayı Seviyor](#)
[musunuz? Ayrıca Hoşunuza Gidebilir...](#)
[Serinin Sonraki](#)
[Kitabı Read Easy](#)
[Mark](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

AYRICA SHANNON BAKER TARAFINDAN

Kate Fox Gizem Serisi

[Soyulmuş Çıplak](#)

[Karanlık Sinyal](#)

[Acı Yağmur](#)

[Kolay İşaret](#)

Michaela Sanchez Güneybatı Polisileri

[Kumdaki Yankılar](#)

[Çölün Payı](#)

Nora Abbott Gizem Serisi

[Aldatmacanın](#)

[Yüksekliği Ateşin](#)

[Gökyüzü](#)

[Yalanlar Kanyonu](#)

Bağımsız Gerilim Romanları

[Arkamdaki Çöl](#)

Yeni bir kitabı asla kaçırmayın! Yazar Shannon Baker'dan özel güncellemeler almak için kaydolun.

[**Shannon-Baker.com/Newsletter**](https://Shannon-Baker.com/Newsletter)

için teşekkür olarak, ücretsiz bir kopyasını alacaksınız

Yeterince Yakın: Bir Kate Fox Romanı

Dave'e: Birlikte yalnız kalmak istediğim tek kişi.

Hayatınızı yeniden inşa etmek, eski bir evin tadilatını yapmak gibidir. Duvarları yıkmak mı yoksa daha fazla duvar örmek mi gerektiğini bilemezsiniz. Eski, güvenilir evleri yeni yapılara tercih ederdim ama belki de bir değişikliğin zamanı gelmişti. Gecenin bir çarşafarla boğuşurken içimi kemiren şey buydu.

Ay ışığı yatak odamın tavanına gölgeler düşürüyordu. Ara sıra bir çakal uluyor ve cevap tepelerden geri ama çoğunlukla ıssız kırların pamuksu sesi, baharın hoş, hafif nemli kokusuyla birlikte açık pencereden süzülüyordu. Yaşlı pamuk ağacının gölgesi Mayıs esintisinde tek başına iki adım atıyor, dallarının salınımı bana bekarlığımı hatırlatıyordu.

Belki de bekar olmanın en kötü yanı yedi erkek ve kız kardeşimin beni eşleştirmeye kararlı olmalarıydı. Yalnız olmak o kadar da kötü değildi ve beni uyanık tutan şey kesinlikle bu değildi. Bir zamanlar sahip olduğum ailemi kaybettiğim için kalbim acıyordu. Kocam Ted, şimdi başka bir kadından olan ilk bebeğinin doğumunu bekliyordu ve yeğenim Carly artık yoktu.

Carly'ye yardım edememenin tanıdık hayal kırıklığıyla mücadele ederek yanıma yuvarlandım. Anne ve babası ölen Carly, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, on sekizinci yaş gününün eşiğinde, benim gözetimimde kaçmıştı.

Bir sonsuzluktan sonra, uyku nihayet başımın üzerine yumuşak bir battaniye çekti. Bir şangırtı onu yüzümden çekip aldı. Nefes nefese kaldım, kafam karışmıştı. Sesin bilincime yerleşmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama telefona uzandım, ekranı kaydırdım ve Ağzımı ıslatmak için dudaklarımı şapırdatıyordum.

Sanırım nalları diktim ama sesim "Grand County şerifi" gibi çıkmadı. Muhtemelen daha çok "Gphsh" gibi.

Genç bir kadının telaşlı sesi beni uyandırdı. "Yardım edin bana!"

Gözlerimin arkasında şimşekler çaktı. "Carly?" Onu gördüm, uzun boylu ve inceydi, uzun bacakları kot pantolonu ve kovboy çizmelerinin arasında çıplaktı, sarı saçları yaz esintisinde uçuşuyordu.

Kadın bağırdı, tutarlı bir şekilde konuşamayacak ve hatta beni duyamayacak kadar paniklemişti. "Kahretsin! İşte geliyor!"

Carly'nin görüntüsü kayboldu. Telefondaki Carly değildi. Başı dertte olan başka bir kızdı. "Ne?" Kuştüyü yorganı bacaklarımdan tekmeledim.

Sorum üzerine çığlık attı. "Ne istediğini bilmiyorum."

Bacaklarımı yere doğru salladım. Kalbim hâlâ arayanın Carly olduğuna inanıyordu ve ona koşmayı çok istiyordum. "Kim-"

Arka plandaki gürültü -belki de bir arabanın camından içeri giren rüzgâr- net bir şekilde duymayı zorlaştırıyordu. "Lütfen bana yardım edin. Size ihtiyacımız var!"

Carly'nin görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım. "Nerede-"

Arayan kişi beni duymuş olamaz çünkü çığlık atmayı hiç kesmedi. "Bölgeden geliyorum."

Sesi gençti. Başka bir soru sormadan önce nefesi kesildi.

Bağırdı ve sesi çatallaştı. "Hayır!"

Bir parça panik kalbimi parçaladı. "Ne oluyor?" Ses yok.

Sadece acele eden rüzgar.

"Merhaba! Merhaba!" *Geri gel. Bırak yardım edeyim.*

Başka bir alım . Nefes al, a Homurdan. Bu Kükreyen
durdu. Diğer uçta bir çırpınış. Hat kesildi.

Bu sırada yatağımın yanında durmuş, elektrik düğmesine uzanmıştım;
çıplak ayaklarım ahşap zeminin soğuşunu emiyordu. "Kim-?"

Soğuk havada nefes nefese, kalbim kaburgalarımın çarparak, aydınlık
odada gözlerimi ve aramayı anlamaya çalıştım.

Bölgeden geliyorum, demişti. Sana ihtiyacımız var.

Kahverengi şerif üniformamı giymem, botlarımı bağlamam, ceketimi ve silahımı alıp verandanın merdivenlerinden aşağıya, aracıma doğru uçmam beş dakikadan az sürdü. Lakota bölgesi Antelope Ridge, Hodgekiss'in yüz mil kadar kuzeyinde yer alıyordu. Kulübem kasabanın yedi mil kuzeyindeki sığ bir gölün üzerinde olduğu için avantajlıydım. Işık barımla dans ederek rezervasyona ulaşmam bir saatten fazla sürerdi. Ama arayan kişi Antelope Ridge Bölgesi'nden *ayrıldığını* ve bana doğru geldiğini söyledi. Ya da en azından ben bunu kastettiğine karar verdim. Şafak öncesi karanlığında, karşıdan gelen ışıkları görmek için zorlandım.

Farlarım ve mavi-kırmızı flaşörlerin girdabı, boş otoyolda hızla ilerlerken kırlara cıfcaflı bir ışık saçıyordu. Ay parçacığı batmıştı ve şafak birkaç saat daha görünmeyecekti, bu yüzden otoyolun her iki tarafındaki hendeklere bakıp bir kaza izi aramak için zorlanmam gerekti. Arayan Carly değildi ama sürekli onun çilli yüzünü görüyordum. Carly'nin hurdaya dönmüş bir arabanın parçalanmış çeliği içinde sıkışıp kaldığı mantıksız görüntü karşısında nefesim kesildi.

Antelope Ridge Rezervasyonu, Grand County'nin yetki alanının oldukça dışındaydı. Lakota Sioux'larının egemen bir ulusu olarak, kendi

hükümet ve kolluk kuvvetleri. Grand County'nin bir sınırı bile yoktu. Spinner County'nin güney ucuyla çarpışıyorduk ve Spinner'ın altmış dokuz millik uzunluğu rezervasyonun kapısında, Nebraska ve Güney Dakota arasındaki çizgide sona eriyordu. Hodgekiss'ten bölgeye kadar ıssız bir yol vardı. Biri kaza geçirirse, burada görünmeden saatlerce, hatta belki bir gün boyunca yatabilirdi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca yolun kenarındaki karanlığa gözlerimi kısarak baktıktan ve yabancı otlardan başka bir şey göremedikten sonra, ileride bir ışık gözüme çarptı. Zaten hızlı olan aracımı gaza bastım ve yolun kenarındaki bir aracı seçebilecek kadar yaklaştığımda fren yaptım, sol bankete geçtim ve durdum.

Yirmi yıllık bir açık kasa Ford F-150'ye benzeyen gümüş ve kırmızı renkli eski bir çiftlik pikabı yol kenarında duruyordu. Farları yüz metre ötedeki otlakta duran bir arabanın altında parlıyordu. Sırt üstü bir kaplumbağa gibi devrilmiş olan araba, üç telli dikenli tel çiti yerinden sökmüştü. Enkazın yakınında hiçbir şey hareket etmiyordu. Şerif olarak görev yaptığım kısa süre içinde, tanıdığım birini görmekten ya da tüyler ürpertici bir manzarayla karşılaşmaktan korkarak birçok enkazla ilgilenmişim. Şimdiye kadar tüm yaralanmalar hafif olduğu için şanslıydım. Bu gece de öyle olması için dua ettim. Arabamın kapısını açık bırakarak dışarı fırladım ve takla atan arabaya doğru koştum.

Dizlerimin üzerine çökerek, parçalanmış sürücü camından gözlerimi kısarak baktım, gözlerim alıştı ve gölgeli iç mekandaki birkaç ayrıntıyı seçebildim. Rahatlama iç çekişim karanlık sessizlikte sert bir sesle duyuldu. Ceset yoktu, korkunç bir katliam yoktu, sadece boş, devrilmiş bir araba vardı. Kendimi yukarı ittim ve gece vakti kırlarda atılmış olabilecek bir ceset olup olmadığını araştırdım.

Kamyonet sürücüsünün sert sesi yukarıdaki yoldan bana doğru geldi. "Kimseden iz yok." Siyah kovboy şapkalı, iri yapılı bir adam

kot pantolon, kovboy çizmeleri ve kahverengi ceketle pikabın yolcu tarafının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuştu.

Olay yerine gelebilecek onca insan arasında o, seçeneklerimin en altında yer alıyordu. Teşekkür etmek için ona bir çene attım.

Çiğli zeminden ısıtmak için ellerimi ovuşturarak kruvazörüne geri döndüm ve içine eğildim. Bir yumrukla torpido gözü açıldı ve Büyük Dick'i, sıırıyla atlayabilecek kadar uzun ve bir yetiyi sopalayacak kadar ağır el fenerini çıkardım. Kendi kahverengi ceketimi kaptım ve Spinner County şerifiyle uğraşmaya hazır bir şekilde arabadan indim. Benimle buluşmak için hiç çaba göstermedi, ben de kamyonetine doğru birkaç metre yürüdüm.

"Merhaba Lee." Onu gördüğüm için heyecanlı da en azından hayal kırıklığına uğramamış gibi görünmeye çalıştım. "Bu enkaz hakkında ne biliyorsun?"

Asık suratının aşağıya doğru sarktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Şafaktan hemen önce havanın en soğuk olduğu söylenir ama Lee Barnett'in karşılaması havayı daha da soğuk hale getirdi.

Onunkine uyan ceketimin fermuarını çektim. "Bir kaza olabileceğini duydum. Kontrol etmeye geldim."

Neredeyse kızgın görünüyordu. "Sevkiyat mı? Ben hiçbir şey duymadım."

Şerifin Bronco'sunu kullanmıyordu, o halde telsizden gelen çağrıyı nasıl duymuş ?

Bilgi kaynağı olmadığı için hendekten aşağı ve diğer taraftan yukarı doğru koştum. El fenerinin parlak ışığıyla tekrar arabadan fırlayan birini aradım ve kimseyi görmediğim için şükrettim. Dizlerimin üzerine çökerek kırık camı ve sürücü koltuğunu inceledim. Kan yoktu.

Yardım edin bana! Sesindeki dehşet damarlarımda buz etkisi yaratmıştı.

İşte geliyor!

Kim? Buraya Lee'den önce mi gelmişti? Yoksa kız kaçmış mıydı? Biri onu kurtarmak için mi gelmişti? Etrafımda döndüm, ışığı batıdaki tepelerin üzerine tuttum, sonra tekrar doğudaki otoyola döndüm ve Barnett'in bana doğru ilerleyişini yakaladım.

Arabanın etrafında dönerken Koca Dick'in ışığı metalin üzerinden geçti. Ezilmiş tavanı saymasanız bile, bu köpek yavrusu özel bir gösteri salonu değildi. Çoğunlukla , parlak güneş ışığında soluk kırmızıya dönüşebilecek birkaç boya lekesi vardı, yulaf ezmesi gibi dokulandıran yeterince ezik vardı, ama arkadaki logo bana bu yığının oy verecek kadar eski, gururlu bir Mercury Marquis olduğunu söylüyordu. Plakası yoktu. Şaşırmadım.

"Burada ne yapıyorsun?" Barnett bana katıldığında sordum.

Barnett'in cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, cevabını beklemekten vazgeçtim. "Devriye geziyorum."

Dayakçı pikabına ve kot pantolonuna kaşlarımı kaldırdım. "Resmi olarak değil mi?"

Muhtemelen bana bunun beni söylemek istedi; bunun yerine sabırsız bir homurtu çıkardı. "Cumartesi gecesi arazide polis arabasını görünce kaçıyorlar. Bu şekilde kimin sorun çıkardığını ."

Doğru. Ve nüfusu dört haneli rakamlarda olan kırsal bir ilçede, kimse o pikabı kimin kullandığını bilmiyor. Yanağındaki yastık kırıksıklığına benzeyen bahsetmiyorum bile. Yine de Spinner County şerifinin Cumartesi gecesi ya da teknik olarak Pazar sabahı ne yaptığı beni ilgilendirmez.

"Ne zamandır buradasın?" Kaputla yer arasındaki boşluğa girdim ve ışınımı VIN etiketinin olması gereken yere tuttum, kayıp olmasına şaşırmadım.

"Daha yeni ." Bacaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

"Enkaz yoldan oldukça uzakta. Karanlıkta nasıl fark ettiğinizi merak ediyorum." Tamam, evet, onu iğnelemeyi umursamadım.

Alay etti. "Şanslısın sanırım."

Tüm boya kalemlerini çalmışım gibi davranmasına neden olacak tam olarak ne yaptığımı sormak istedim. Ama cevabı biliyordum.

Her şey geçen sonbaharda yapılan genel seçimlerde eski sevgilime karşı yarışmamla başlamıştı. Şerifler birliğini oluşturan dört komşu ilçe, profesyonel bir ortak operasyondan ziyade iyi çocuklar kulübüydü. Bir kekin üzerindeki lahana turşusu kadar iyi uyum sağladım. En azından diğer iki şerif arkadaş canlısıydı.

Ted iki başarılı dönem geçirdiği için seçimi kazanmak benim için uzak bir ihtimaldi. Ancak ailem kampanya için elinden geleni ve sekiz erkek ve kız kardeş, kuzenler, teyzeler, amcalar, yeğenler ve yeğenlerle bu oldukça fazla sayıda durak demekti. Ted'in Roxy ile olan ilişkisi bazılarının keyfini kaçırmış olabilir, en azından benim deneyimsizliğime ve daha da kötüsü kadın olmama ağır basacak kadar.

Sürücü tarafındaki kapı çarpışma sırasında birkaç santim açılmıştı ve ben de karnımın üzerine çökerek, VIN'lerin asılı olduğu diğer yeri yakından görmek için Mercury'ye doğru kıvrıldım. Big Dick'in ışığı kapı kenarındaki numaranın kazındığı yeri gösterdi. Işığı yırtık koltukta ve sarı süngerin iltihaplı bir çizikten çıkan irin gibi dışarı fışkırdığı çatlak gösterge panelinde gezdirdim. Kan yoktu. Işık koltukların altında hiçbir şey göstermedi. Çanta, ceket, bavul ya da etrafa saçılmış başka bir şey yoktu.

Barnett izledi ama konuşmayı teklif etmedi. Doğruldu ve geri adım attım. Avucumu Grand Marquis'in alt tarafına dayadım ve soğuk havada sıcaklık hissettim.

Sana ihtiyacımız var. Yardım , lütfen.

Ne demek istedi? Beni mi aramıştı? Yoksa önceki şerif Ted'i mi kastediyordu?

Açılmış olan bagaja doğru geri çekildim ama bagaj yoktu, çöpler çayıra yayılmıştı. Kurumuş çamur, yontulmuş kırmızı boyaya yapışmıştı.

olmayan bir plakanın ana hatlarını çiziyor, sanki kısa bir süre çıkarılmış gibi.

Barnett beni takip etti ve tahıl ambarındaki bir kokarcaymışım gibi davrandı. "Kimse bu bok parçası için geri gelmeyecek. Üzerinde hiçbir kimlik yok."

Şafak, Barnett'in sarkık yüz hatlarını seçebilmeme yetecek kadar gri bir ışıkla doğu sırtında süzülüyordu. "Kontrol ettin mi?"

Bana bakmadı ama batıdaki boş otlığa döndü. "Tabii ki kontrol ettim. VIN yok, kayıt yok." Buraya yeni geldiğini söylememiş miydi?

Hâlâ etrafı inceliyordum, Barnett'in yanından geçip hendeği aşarak otoyola çıktım ve onun yola çıkmasını bekledim. "Buraya gelirken kimseyi geçtin mi?"

"Hayır."

Ne adam ama.

El fenerini Barnett'in kamyonetinin önündeki tozlu lastik izlerine . Yolun batı tarafından çıkıp otoyolun karşısına geçtiler ve hızla kayboldular, ama kuzeye doğru bir U dönüşü yapmadan önce değil. "Çünkü bir iz var."

Barnett'in sesi sıcak bir günde çimento gibi sertleşti. "Birisi şoförü alıp bölgeye geri götürmüş." Sanki bir gizemi çözmüş gibi ellerini birbirine vurdu.

Ne istediğini bilmiyorum. Sesinde korkunun keskin bıçakları.

Barnett haklıysa, şoförü kim aldı? Onu kovalayan adam mı, yoksa bir kurtarıcı mı? Kaçırma mı, kurtarma mı?

Tozlu lastik izlerini takip ederken yanaklarım soğuktan karıncalandı, el fenerim bir av köpeğinin burnu gibi Barnett'in durduğu yere kadar geldi. Beni tiksintiyle izledi. "Ted'e sor. Sana Kızılderililerin böyle yaptığını söyleyecektir."

Batıdaki karanlık tepeleri taradım. "Eğer kimseyi geçmediysen, bu arabayı her kim kullandıysa hâlâ buradadır."

Barnett çenesini sıktı. "Belki de kuzeye giden birinin yanından geçmişimdir, şimdi düşünüyorum da."

Sıcak başlık. İzler kuzeye gidiyor. Barnett hiç yardımcı olmuyor. Burada fazla bir şey yoktu.

Barnett, ben ehliyetimi almadan önce şeriflik yapmış bir adamın otoritesiyle konuşuyordu. "Schneiderman'a bu pisliği çektireceğim. Ama onu uyandırmaya gerek yok. Gün doğduktan sonra ararım."

Koca Alet'i yere doğrultarak yol kenarını inceledim. "Teşekkürler. Ama ben bakarım."

Bir koyuna odaklanmış border collie gibi bana odaklanmış, görünmez çizgiyi geçmemi bekliyordu. "Potsville'e Hodgekiss'ten daha yakın."

Barnett'in yanına yaklaştım ve eğilerek el fenerimle yeri inceledim. "Ama Potsville Spinner'ın ilçe merkezi ve Hodgekiss de benim ilçe merkezim."

Av köpeği suratı pasifti ama gözleri beni süzüyordu. "Ted ve ben her zaman en mantıklı olanı yaptık."

Şurada. Bir ayak izi. "Bingo!"

Barnett kovboy çizmesini izlerin üzerine koydu ve tabanını yana doğru sıyrarak çakıl püskürttü.

Onu itmek üzereyken durdum. "Ne halt sen? Bu bir ayak iziydi!"

Ayaklarının arasına baktı. " sanmıyorum." Ceketinin içindeki gömlek cebinden telefonunu çıkardı. "Şimdi Schneiderman'ı arayacağım."

Koca Dick'e kanat çırpıyordum, Barnett eğilmeden kafasına isabet eder ? Muhtemelen hayır ve dostum Dick'e zarar vermek istemedim. Işığı yukarı kaldırdım ve bir reklam panosunun arkasını aydınlattım. Tam olarak bir reklam panosu değil, kalas iskeleye çivilenmiş yediye yedi metrelik bir kontrplak parçası. ön yan o tabela gösterdi bir elle boyanmış

Bir inek resmi ve arka planda çimenli tepeler. Beyaz harflerle "Grand County'ye Hoş Geldiniz, Dünyanın En İyi İnek Ülkesi" yazıyordu. İneğin sağ alt köşesinde koyu siyah harflerle "Bu Boğa Değil" yazıyordu.

"Görünüşe göre Grand County'deyiz," dedim. "Ben bakarım."

Barnett çakıllı sesindeki kızgınlığı gizleyemedi. "Burada halledilecek bir şey yok."

Lütfen bana yardım edin.

Sözleri kafamda sekerek bir sarsıntı gönderdi.

Barnett'e telefon görüşmesinden neden bahsetmediğimden emin değilim. Evet, emindim. Ted'in bir dahaki sefere seçilebilmesi için beni kötü göstermek istiyordu. Beni aptal durumuna düşürmek için soruşturmayı sabote etmenin bir yolunu bulacaktı ve bu kızın yardıma ihtiyacı olabilirdi. Barnett işim hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Yine de haklıydı. Terk edilmiş bir başka bir şeye benzemiyordu ve herhangi bir cinayet belirtisi yoktu. Ancak diğer kızın sözlerinde Carly'nin sesini duydum, bu sefer ona yardım etmem için bana yalvarıyordu.

Barnett'le konuşmadım. Arkadaşmışız gibi davranmanın anlamı yoktu.

Ben yere yakın eğilirken o da beni takip etti. "Aradığınız şey nedir?"

Yardıma ihtiyacım olmadığını ya da yardımını istemediğimi açıkça belirtmek için mırıldandım. "Sürücü hakkında bir ipucu."

"Bulacağınız tek ipucu bir Budweiser kutusu ya da çakalların yediği kusmuk olacaktır. Bu arabanın ne zamandır burada olduğunu bilemeyiz. Belki birkaç gündür. Geçen Cumartesi gecesi devriyesinden beri bu tarafa gelmedim."

Bu, kapüşonun hâlâ sıcak olmasını açıklamıyordu. "Belki öyle, ama güneşin doğmasını beklerken etrafı kontrol etmekten zarar gelmez."

Barnett'in sesi bir kürek üzerindeki kum gibi öğütüldü. "Dediğim gibi, arazi arabası. Her şeyi yaptıkları gibi bunu da temizlememiz için bize bıraktılar. Biz

eker, hurda olarak satarım. Grand County'nin gelirden almasını sağlayacağım."

Ne yazık ki yanıma eldiven ya da şapka almamıştım. Bahar gibi taze ve yeşillik kokuyor olabilir, ama güneş işini bitirmeden önce burası daha çok kış gibiydi.

Lütfen bana yardım edin.

Güvende miydi yoksa tehlikede mi? Tozlu izler hiçbir cevap barındırmıyordu.

İlk kuş sesleri havada szlyordu. Barnett pikabına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzündeki sinirli ifade güneş doğuda atıķa daha da netleşiyordu.

Bu kadar sessiz onaylamama yeter. "Potsville'e dönmekte zgrsnz."

İkimizin de saçmalıklarla dolu olduğunu bildiğimiz neşeli bir ses tonu takındı. "Hayır.

Bir memuru yalnız bırakmak kötü bir uygulamadır."

Tüm Sandhills şerifleri, küçük eyaletler büyüklüğündeki ilçelerde tek başına görev yapan kanun görevlileri olduğu için, bu yanlış bir yorumdu.

"Keyfin bilir." Artık güneş aramamı genişletebilmem için yeterince ışık saçıyordu. Otoyoldan doğuya doğru yürüdüm, Koca Sik'i kapattım ve kemerime yerleştirdim. Lanet olsun. Silahımı kılıfıma koymamıştım. Sık sık taşımayı unuturdum. Dürüst olmak gerekirse, bundan nefret ederdim.

Barnett'in önünde amatörce görüneceği için arabaya dönüp hemen almak istemedim. Neden eve gidip beni yalnız bırakmadı?

Çünkü pislik olmak istiyordu. Bu konuda oldukça iyiydi.

Yol boyunca uzanan hendeği aradım, gerçekten bir ceset bulmamayı umuyordum. Telefonum çaldığında zıpladım ve tek hamlede ceketimin cebinden çıkardım.

"Selam, Sarah." Baldızım ve en iyi arkadaşım.

Sesi bir kase soğuk gübre gibiydi. "İki saattir kusuyorum. Muhtemelen seni , biliyorum ama perişan . Bana geçen hafta çıktığın randevuyu anlat."

Beş aylık hamile olan Sarah'nın her gün sabah bulantıları, öğlen ve gece bulantıları oluyordu. Barnett' sırtımı döndüm ve Sarah ile konuşmak için eğildim. "Son başarısızlığımla dikkatini dağıtmak isterdim ama sana ilk söylediğimde o kadar gülmüştün ki altına işemiştin ve bir daha söylememem için bana söz verdirmiştin."

Sarah'nın sesi hiç duymadığım kadar acınası geliyordu. "Fikrimi değiştirdim."

En azından beni utanç verici bir anıdan kurtaracak iyi bir bahanem vardı. "Gelemem. Bir telefon görüşmem var."

"Sorun değil." Birden gözyaşlarına boğuldu.

Vay be. Sarah gözyaşlarından, sempatiden, tüm o yumuşak kız şeylerinden nefret ederdi. Bu bizim ortak noktamızdı. "Sarah. Tanrım, dur. Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Lanet olsun." Burnunu çekti ve tekrar ağladı. "Bu lanet olası hormonal rollercoaster'dan nefret ediyorum. ağlıyorum."

Tepenin üzerinden bıçak gibi bir güneş ışığı patladı. Mera yeşile büründü ve kuşlar seslerini artırdı. Hava durgunlaştı, gün ciddiyetle başlamadan önce bir sükunet içinde asılı kaldı.

Ama şu anda en iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğrattıyor, bir iş arkadaşımı kızdırıyor, benden yardım isteyen birine yardım etmiyor ve genel olarak büyük bir potansiyele sahip değildim. Bu yüzden aptalca bir teselli sunarak ezikliğimi daha da arttırdım. "Son üç aylık dönemine girmek üzeresin. Bebeğini doğurman uzun sürmeyecek."

Bu da bir başka gözyaşı nöbetine yol açtı. "Ne düşünüyordum ki ben?

Ben anne olamam."

Elimde değildi. Güldüm. "Biraz bakış açısı kazan. Sen ve Robert gelmiş geçmiş en iyi ebeveynler olacaksınız. Gerçekten gitmem gerek.

Son bir kez burnunu çektii. "Tamam. Beni neşelendirmek için bir tuzlu kraker yiyeceğim ve senin sefil aşk hayatını düşüneceğim."

Telefonumu cebime koyduğumda Barnett'in yolun karşısına geçtiğini ve yanımda durduğunu görünce şaşırdım.

Telefonumu koyduğum cebe baktı. "Sally'nin her sabah yaptığı ilk şey kız arkadaşlarını aramak. Tavuklar gibi saatlerce gevezelik edebilirler, bilirsin."

Ona vuramadığım için, toplayabildiğim kadar küçümseyerek baktım. "Belki de arkadaşlara olan sadakati anlamıyorsun."

Hırlayarak dudağını kaldırdı. "Arkadaşları bilirim. Ama siz kadınlar her şeyi konuşarak . Erkekler, ne yapılması gerekiyorsa onu yaparız."

Dokuz çocuğun ortasında büyüdüğüm için, birinin suratına yumruk atmak istediğimde ağzımı kapalı tutmayı öğrenmiştim. Barnett'e döndüm.

Kızın sesindeki ıstırabı düşündüğümde şafak kayboldu. *Hayır! Hayır!*

Başımı eğdim ve otoyolda kuzeye doğru yürüdüm.

Barnett bana hırladı, "Şimdi ne yapıyorsun?"

Onu görmezden gelmek iyi hissettirebilirdi ama doğru olmazdı. "Biraz bu tarafa yürüyeceğim ve bir ipucu bırakıp bırakmadığına bakacağım."

Beni takip etti. "Sana kız olduğunu düşündüren ne?"

Başımı eğerek yürüdüm. "Sadece bir tahmin."

Bana yetiştii. "Sana söylüyorum-"

Başımı kaldırdım ve babamın bakışıyla ona baktım. Bizi hapishane tayınlarına koymadan hemen önce bize verdiği bakış.

Barnett konuşmayı kesti.

Bir ayrılık sahneledik. Ben yürümeye devam ettim çünkü bırakmamı istediğini biliyordum, o da benimle kaldı çünkü bırakmasını istediğini biliyordu.

Git. Ne çift ama.

Çeyrek mil sonra Barnett durdu, egzersizden nefes nefese kalmıştı. "Bu bir boğa." Döndü ve Grand County tabelasının geçti, köşedeki "This Is No Bull" (Bu Boğa Değildir) yazısındaki ironiyi asla kabul etmedi ve kendini kamyonetine attı.

Acımasız bir memnuniyetle gülümseyerek, o iki ya da üç tepeyi hızla aşana kadar kuzeye doğru yürümeye devam ettim.

Sonra koşarak kruvazörüne geri döndüm, onu çalıştırdım ve U dönüşü yaptım. Hodgekiss'e doğru geri döndüm.

Kızı aramaktan vazgeçmek istemiyordum ama Barnett haklıydı. Kulağını yere dayayıp toynak seslerini duyabilen bir televizyon Kızılderili izcisi değildim. Sanki-

Frene bastım.

Yaşasın çiyli Mayıs sabahları, taze çimen ve nemli kum. Yol kenarına çektim, arabadan atladım ve birkaç metre ilerledim. İki inç genişliğindeki lastiklerin kumlu izleri otoyol boyunca uzanıyordu.

Batıda, patika ıslak mera boyunca kıvrılıyordu. Doğuda, otoyolun üzerinden çakıllı bir yola doğru kıvrılıyordu. Oradan da çakıllı yoldan kayarak boş bir mera boyunca uzanan tepelerin tepesine doğru kıvrılıyordu. Birinin arazi motoruyla kros için çok erken görünüyordu.

Eğer motosiklet terk edilmiş arabadan geliyorsa, gideceği yer doğudaki tepelerin üzerindeydi. Kaza yerindeyken bir motor sesi duymamıştım ama bu motoru her kim kullandıysa, kaçışını gizlemek için Barnett'in çıkışını kullanmış olabilirdi. Çiylerin arasından geçen patikanın peşinden aceleyle gittim.

Mera, yaklaşık iki yüz metre yüksek bir sırtla birlikte önümde açıldı. Çayırdaki hiç sığır yoktu, sadece otlar, mor örümcek otları ve sarı koni çiçekleri vardı.

Yeşil, ıslak ve ayak bileklerimi örtecek kadar yüksek olan otlar yazın yemine iyi bir başlangıç yapmıştı. Çiy botlarımı sırlıslam etmişti, daha yolu yarılamadan tepelere ulaştım, bu sırada kuşlar her zamankinden daha fazla

gürültülü bir film müziği. İlkbahar ve yaz aylarında çimenlerle kaplı bir tepede gün doğumu kadar güzel bir şey yoktu, hava büyümeyle canlanıyordu, gökyüzü tadına bakılacak kadar maviydi.

Sabah güneşi gecenin soğuğunu silerken tepeye yürüdüm. Hafızam beni yanıltmıyorsa, eski Olson Çiftliği karargâhı bu tepenin diğer tarafındaydı. Orada on ya da on beş yıldır kimse yaşamıyordu ve ben oraya sadece bir kez lise birinci sınıf öğrencisiyken gitmiştim, o zaman Danny Duncan beni kaçırmış, yıkık dökük binalara götürmüş ve onu öpmezsem beni orada bırakmakla tehdit etmişti. Ona benzini boşa harcamasına gerek olmadığını söylemedim. Arabayı kullanmadan da onu öperdim.

Hızımı artırdım ve çok geçmeden tepenin zirvesine ulaştım ve diğer taraftan aşağı inmeye başlamadan önce durakladım. Eski ahır, eskimiş ahşap ağılların yanında duruyordu. Tek katlı eski çiftlik evinin boyaları hâlâ dökülmüş ve soyulmuştu. Diğer devasa direkli ahır ve aşevine benzeyen şeyi hatırlamıyordum. Aslında hatırlamadığım pek çok şey vardı; büyük bir araba garajını andıran, çatısı askeri tip kamuflajla kaplı, altında iki pikap ve parlak yeşil bir traktörün park ettiği açık bir yapı da dahil.

Şaşkınlıkla içime çektim. "Şuna bakar mısın?"

Gözlerim alışıkça daha iyi anladım. Eski ve terk edilmiş gibi görünen şey onarılmış, yenilenmiş ve gizlenmişti. Altımda koca bir çiftlik merkezi uzanıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çiftlik. Burada, ilçe sınırına yakın bir yerde, en küçük kasabadan bile yarım saat uzaklıkta, birileri bir çiftlik karargâhı kurmuştu.

Nebraska Sandhills çimenlerle kaplı bir Sahra Çölü gibidir. Bölge eyaletin dörtte birini kaplar ancak beş bin kişiden az nüfusa sahiptir. Bu .95 kişi başına kare mil demektir. A

Ağaçların azlığına rağmen şaşırtıcı derecede bol kuş nüfusu. Yeraltı suları yüzeye çıkararak, yağışlı ve kurak yıllar boyunca azalıp çoğalan çok sayıda sığ göl oluşturur. Eğer kendi kendinize arkadaşlık etmekten rahatsız oluyorsanız, muhtemelen yolunuza devam etmelisiniz.

Benim ilçem Grand, bu iyi insanların yaklaşık bin beş yüzünü oluşturuyordu ve ben bunlardan görüldüğünden daha fazlasıyla akrabaydım. Yaklaşık altmışa bir olan inek-insan oranıyla, diğer herkes hakkında çok şey biliyorduk. Ya da en azından inanırdık.

Eğer birileri bu inşaat projesini gizli tutmaya kararlıysa, çok fazla gizlilik gerekirdi, ama bu yapılabilirdi. Örneğin, Barnett ve ben uzunca bir süredir arabanın etrafında dolanıyor ve yolda yürüyorduk ve ne bir araç ne de bir kıl görmemiştik.

Malzeme ve ekipmanların gece, kimsenin fark etmeyeceği bir saatte teslim edilmesini ayarlamanız gerekirdi. Ama o zaman bile, bu çiftliği kimin satın aldığıнын duyulmamış olması garip görünüyordu. Genellikle, dışarıdan biri kafasını buralara sokarsa, birileri onunla konuşur ve hikayesini öğrenirdi.

Son sahipleri olan Olsonlar benim aklıma bile gelmeden önce yaşlanmışlardı, bu yüzden aslında onları tanımıyordum. Bu çiftlik hakkındaki bilgim bir shot bardağına sığabilirdi: Bir zamanların kudretli Olson çiftliği bir grup küçük çiftliğe indirgenmişti. Son Olson, Oscar, kendi çocuğu olmadan vefat etmişti. Uzak bir yeğenine miras kaldığını duymuştum.

Görünüşe göre, yeğeni meşgulmüş.

Tepedeki görüş açımdan, güneş tepeleri aydınlatıyordu. Gözlerimi acıtacak kadar mavi gökyüzü ve çiftlik dışında boş otlaktan başka bir şey yoktu. Tepeden aşağı inmeye başladım, doğu tarafındaki ot ve kum yığınları arasından yolumu seçtim.

Yokuş. Sabahın ağır sessizliğini benim nefeslerim, çimenlerde salınan botlarım ve kuş sesleri bozdu.

İki yeni, kirli de olsa, beyaz Ford F-250 pikap sundurmanın altına park edilmişti ve parlak John Deere ile birlikte muhteşem bir eski kas arabası duruyordu. Pek çok Sandhillers bu kadar abartılı bir traktör almazdı. Bu bebeğin fiyatıyla emekli olabilirdim. Pahalı bir klasik olduğundan şüphelenerek elimi arabanın üzerine koydum. Klasik araba uzmanı olmadığım için yılını söyleyemedim ama üzerinde Roadrunner çıkartması ve Plymouth logosu vardı. Üzerinde yatak odamdaki şifonyerden daha az toz vardı.

Çiftlikte hiç hareket yoktu. Ağillarda ne sığır ne de at vardı. Ne horoz ötüyor ne de tavuklar gıdaklıyordu. Bir köpek bile havlamadı. Burada kimse yaşamıyor olabilir. Belki de yeğeni burayı bir servet biriktirerek inşa etmişti. Uzun hafta sonlarında ziyaret etmek için romantik bir Batı çiftliği istemiş olabilir. Ama burası bir hafta sonu kaçamağından çok Dust Bowl film setine benziyordu. Pahalı araçlar ile amaca yönelik alçakgönüllülük arasında ilginç bir tezat vardı.

Binalar inişli çıkışlı iki tepenin arasına sıkışmıştı. Güneş panelleri takılı bir yel değirmeni ahırın üzerinde uzanmış, sabahın ilk esintisini bekliyordu. Doğudaki sırtta evlerden birinin hemen üzerinde kahverengi kamuflaj boyalı bir tank muhtemelen bir su sarnıcı yerleşkeye tepeden bakan bir gargoye gibi tünemişti. Muhtemelen üç bin galon su alıyordu ve bunu bilmemin tek nedeni birkaç yıl önce Frog Creek'teki sarnıcı değiştirmek zorunda kalmış olmamdı. Sızıntı yapma ihtimaline karşı o sarnıcı evden ve ağılardan oldukça uzağa yerleştirmiştim. Boru döşemek sel hasarını tamir etmekten daha kolay.

İzler, yerleşke boyunca büyük eve yaslanmış bir arazi doğru uzanıyordu.

Hiçbir yaşam belirtisi olmayan çiftlik avlusuna girmek ürkütücüydü, hayalet bir kasaba . Botlarım orta yerleşkenin toprağına basıyordu. Muhtemelen önceki Bayan Olson'ın çimleri olan, az miktarda çimenle yeşeren yabancı otlar evi çevreliyordu. Aşevi ve eskitilmiş gibi görünen yeni inşa edilmiş birkaç bina da dahil olmak üzere tüm binalar, ahırla birlikte atlıkarınca düzeninde dizilmişti, tıpkı arabaların etrafında dönmenin modern bir versiyonu gibi. Küçük binalardan biri, çevreleyen küçük bir çitle bir tavuk kümesi olabilirdi. Ama eğer orada kümes hayvanları yaşıyorsa, gün doğumu için garip bir şekilde sessizdiler.

Eve yaslanmış toprak motosiklete doğru yürüdüm. Motordan ısı yayılıyordu. Tek katlı çiftlik evinin bir yanı yoktu ama yeni kat bej boyası vardı ve üzerine uzaktan soyulmuş boya gibi görünmesi için beyaz lekeler sürülmüştü. Beton bir sundurma, gözetleme deliğı için küçük bir penceresi olan sağlam metal bir kapiya benzeyen bir şeye açılıyordu. Belki de yeğeni burada tam zamanlı yaşamadığı için evin güvenli olmasını istiyordu. Sandhills'deki evlerin çoğunda kilit bile yoktu ama bir şehir sakini bu konuda rahat olamazdı. Kapiyı çaldım.

Cevap beklemek yerine beton verandanın kenarına gidip pencereden içeri baktım. Yaklaştım, ellerimi gözlerimin etrafına koydum ve karanlık evin içine baktım.

Yikes! Bir çift göz bana baktı.

Pencereden uzaklaşıp evin yan tarafına atladım. İçgüdüsel olarak, silahımı taşımadığımı hatırlamadan önce silahıma uzandım. Ama ona uzanmıştım. Belki de buna alışabilirdim.

Silahım olmadığı için sesimi sert kız seviyesine indirdim. "Grand County şerifi. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Kulağıma yakın sıcak hava bir fısıltı sızdırdı. "O zaman konuş."

Nasıl ığlık atmadığım bir muammaydı ama zıpladım ve etrafımda döndüm. Kabarık kamuflaj bornozlu, elli yaşlarında zayıf bir adam eli cebinde duruyordu. ıkıntı kolaylıkla bir silah olabilirdi. Lands' End'den yeni alınmış gibi görünen deri mokasen ayakkabılar giymişti ve koyu renk saçları başının bir tarafına dökülmüş, diğer tarafındaysa düz şekilde yukarı kalkmıştı. Kalın siyah bıyıkları sivri çenesini örtüyordu.

Geldiğimi görmüş ve pusu kurmak için saklanmış olmalıydı. "Ne istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım ve hissettiğimden çok daha havalı davranmaya çalışarak elini işaret ettim. Kalbim kaburgalarıma çarptı.

"Bir şey mi var?"

cebinde mi?"

Beni şüpheyle inceledi. "Hayır."

İşler iyi gidiyordu. "Ben Kate Fox, Grand County şerifiyim," diye tekrarladım.

"Evet, yani?" Bu adamın gözü kolay kolay korkmazdı. Gerçi o anda pek korkutma potansiyelim yoktu.

Beni vurabilir, sarnıcın arkasına gömebilirdi ve kimsenin haberi olmazdı. Elimi "sakin" bir hareketle kaldırdım ve o da elini cebine götüren kolunu gerdi. Sabit bir göz teması kurdum. Bir farenin boncuk gözlerine sahip olduğunu söylemek klişe olabilir ama beni etkileyen buydu. Sesimi yavaş tuttum. "Otoyolda terk edilmiş bir araba var ve burada toprak bisiklet izlerini takip ettim. Birinin sürücüyü alıp almadığını merak ettim."

"Hayır." Sanki aptalmışım gibi ters ters baktı. "Şimdi git."

Başımı eğdim ve kasıtlı bir sahtelikle gülümsedim. "İzler taze."

Benim sahte yüz ifademi taklit etti. "Gezmeye çıktım."

"Yeni uyanmış gibi görünüyorsun."

Cübbesine baktı. "mi?"

Ön kapının sürgüsü kaydı ve kapı içeriye doğru açıldı; ardından alçak ve uykulu bir kadın sesi duyuldu. "Marty? Neler oluyor?"

Pencerenin arkasındaki gözlerin o olduğuna bahse girerek, onun bilgisiz ve şaşkın ses tonuna inanmıyordum.

Marty'nin sesi yumuşamadı. "Hiçbir şey, bebeğim. Yatağına dön." Marty sanki çiftlik evini savunacakmış gibi kapıya doğru ilerledi. Kapı gölgeler içinde gizlenmiş bir odaya açıldı. Kapının yanında, anahtarlar ve postalar için kullanılan, çizilmiş yuvarlak bir masadan başka bir şey göremiyordum.

Kırk beş yaşlarında sarışın bir kadın, kafa derisinde bir karış kadar koyu kökler ve kocasınınki kadar çekici bir şekilde düzenlenmiş saçlarıyla -Marty ile evli olduklarını varsayarsak- onun arkasında belirdi. Dizlerinin altına kadar pamuklu bir gecelik giymişti ve altındaki tombul vücudu hakkında tahmin yürütmeme gerek bırakmıyordu.

Bana göz kırptı. "Polis mi?" Bir dirseği Marty'nin kaburgasına çarparken diğer elini sakladı. "Ne yaptın sen?"

İkisi de genizden gelen bir tını ile konuşuyorlardı, kelimeleri sadece *The Real Housewives of New Jersey* gibi TV programlarında duyduğumuz sert bir aksana sahipti. Ben hiç izlemedim ama geçen kış annem ve babamla birlikte yaşarken, yeğenlerim ziyarete geldiklerinde onları dinlemiştim.

Kadının dirseğini için kolunu savurdu ve sakladığı silah cebinden çıktı, namlusu bana doğru döndü. Duvara doğru eğildim.

Ona doğru işaret ederek konuştu. "Toprak bisikletimi sürüyordum."

Kadın onunla alay etti. "Sen..." Durdu ve başını salladı. "Tamam. Her sabah yaptığın gibi." Bana yönelttiği dişlek sırtış pek de samimi görünmüyordu.

Silahın namlusunu yakaladı ve yere doğru çekti. "Kaldır şunu."

Marty ondan uzaklaştı ama silahını indirmede. "Geri çekil, Rhonda."

Ona bir bufalo izdihamını durdurabilecek bir bakış fırlattı. Kolunu geceliğinin arkasından çıkardı ve kapının içindeki masanın üzerine bir tabanca koydu. Rhonda, Marty'den çok daha misafirperver görünüyordu.

Marty silahını içeri koymak için geri çekildiğinde bana döndü. "Ne istiyorsun?"

Başka bir silah mı? Kaç tane silahları vardı? Silahlı bir kampa girmiştim.

Yeni bir taktiğe başladım. "Sanırım bir kadının yardıma ihtiyacı olabilir. Buraya gelip gelmediğini merak ettim."

Ölü kahverengi gözleriyle beni çiviledi. "Sonunda lanet olası tavukların bizi sabahın köründe uyandırmamasını sağladık ve şimdi bu saçmalıkla kapımızı mı çalıyorsun?" Elini uzattı ve avluda salladı. "Burada senden başka aptal yok. O yüzden arkanı dönüp gidebilirsin."

Bu, bir bedenın kadar Sandhills karşılaşmasından uzaktı. Bir kere, değerli bir Sandhiller bir ya da iki saat önce kalkmış olurdu. Ön verandada çizmelerinizin içinde vurulmanın misafirperverliğinden bahsetmiyorum bile. "Uyandırdığım için üzgünüm."

Ellerini kışkırtıcı bir hareketle salladı. ""

Kuyruğu kıstırmayı çok isterdim ama bu benim işim değildi. Bugün rozetimi ya da silahımı taşımasam bile ziyaretçileri, özellikle de kanunları engellemek normal değil.

Belli ki Marty ikisinden daha çekiciydi.

Bu karşılaşma için daha az hazırlıklı olamazdım. Her deneyim öğrenmek ve gelişmek için bir şanstı, tabii bu arada öldürülmezsem. Sanki beni korkutmuyorlarmış gibi büyük bir blöf yaptım. Birinin çiftliğine habersiz girmek kabalık olabilirdi ama ben şeriftim. Kendi bölgemde neler olup bittiğini bilmem gerekirdi. "Burada kaç kişi yaşıyor?"

Rhonda bahçeyi taradı. "Araban nerede?"

"Otoyolda." İzleri takip ettiğim yeri gösterdim.

Arkasından bir kapı çarptı. Marty başını omzunun üzerinden geçirdi ve karanlık evin içinde kayboldu.

Rhonda başını eğdi, gözlerinin botlarıma ve atkuyruğumla topladığım vahşi buklelerime kaymasına izin verdi. "iyorsun."

Tepemin tasını attırmaya başlamıştı. "Bir kazayı araştırıyorum. Şimdi, isimlerinizi alabilir miyim?"

Bana yaklaştı, alanımı agresif bir şekilde işgal etti. Muhtemelen ona kelepçe takabilir ve beni tehdit ettiği için onu içeri alabilirdim. Bu en iyi ihtimalle şüpheli bir suçlama olurdu ve onu bindirecek bir arabam, beni bir silahım ve durumu tırmandırmak için gerçekten bir nedenim olmadığını göz önünde bulundurarak, bu çizgide çok fazla düşünmedim.

Evin içinden sesler yükseldi. Marty ve genç bir adam gibi geliyordu. Sağa doğru sarsıldım, Rhonda'nın arkasına bakarken gür siyah saçlı, uzun boylu, sıska bir çocuğun koridordan geçip başka bir kapıdan çıktığını gördüm. Kapı çarptı ve ardından ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi.

Rhonda beni itti ve kapıyı arkasından çekerek eşikten adımını attı. Ateş gücünün kimde olduğunu hatırlamadan önce neredeyse onu geri itiyordum. Yüzünü bana yakın tuttu ve sarımsaklı sabah nefesiyle neredeyse öğürecektim. "Arama emri ve geçerli bir sebeple buraya geri dönersen, sana yasal olarak açıklamak zorunda olduğum her şeyi anlatırım. O zamana kadar mülkünden defol git." Birleşik Devletler hukuk sistemiyle ilgili deneyimi varmış gibi görünüyordu.

Ama bisiklet ve gizli çocuk? Peki ya arayan? Tekrar Rhonda'ya eğildim ve kapı ile pervaz arasındaki yarıktan bakmaya çalıştım. "Burada başka biri mi var?"

Kapıyı kapadı. "Çok meraklısın."

Haklıydı ama ter ve dehşete rağmen devlet bana bunun için para ödüyordu. Onun donuk yüzüne o bakışla karşılık verdim. "Zor durumdaki bir vatandaş için endişeleniyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Bir adım öne çıktı ve göğsüyle bana çarptı. "Kimseyi görmedik."

En azından silah kapının diğer tarafındaydı.

Sessiz sabahta bir araba motoru sesi duyuldu. Rhonda'nın gözleri keskinleşti ve dikkatini yerleşkeye giden yola yöneltti. Birkaç saniye içinde Barnett'in külüstür pikabı gürleyerek evin önünde .

Rhonda'nın göstermeye çalıştığı sarışına göre fazla koyu olan kaşları gözlerini örtmek için eğildi. "Şimdi ne olacak?"

Barnett 1.80 boyunda ve 250 kiloluk iri cüssesiyle kayarak yanıma geldi. Rhonda'ya elini uzattı. "Tanıştığımıza inanamıyorum."

"Büyüyen bir kulüp," dedim, ortaya çıktığı ve silahı olduğu için rahatlamıştım.

Rhonda, Barnett'in Batı taklit etti. "Umursadığımı sanma. Kilidi nasıl aştın?"

"Cıvata kesiciler." Kahverengi ceketinin cebinden bir asma kilit çıkardı ve ona uzattı.

Kilidi adamın elinden kaptı ve bozulmuş balık koklar gibi kokladı. "Tabii ki, siz çiftçiler her zaman cıvata kesici taşıyorsunuz."

Onu Sandhillers hakkında aydınlatmadım. Biz çiftçiydik ve babamın dediği gibi, bize çiftçi demek kavgaya demektir.

Kaşlarını çattı ve parmağının bir silah olmasını istermiş gibi davranarak beni işaret etti. "Onu mala zarar vermekten tutuklayın."

Barnett o pislik sırtışılarından birini takındı, ama bu sefer aldırmadım. "Burada başı dertte olan bir memurumuz var sanıyordum. Görev sırasında."

Başımı ona doğru eğdim. "Lee Barnett, Spinner County şerifi."

"Sik beni." Rhonda başını geriye atıp bulutsuz bahar gökyüzüne baktı. "Bu sabah lanet olası kahvemi içmedim ve kapımda iki polis var."

Kahve kulağa çok hoş geliyordu. Eğer iyi bir Sandhiller olsaydı, şu anda hepimiz bir fincanın tadını çıkarıyor olurduk.

Barnett bacaklarını açmış, elleri kalçalarında duruyordu. Muhtemelen sağ kalçasının arkasındaki kılıfında duran silahına güveniyordu. "Bize burada yaşayan herkesin ismini verip kimliğini göstermeye ne dersin, biz de yolumuza gidelim."

Rhonda kollarını göğsünde , geceliğini dizlerinin üzerine kadar çekmişti. Alaycı bir tavırla, "Cehenneme gitmeye ne dersin?" dedi.

Barnett'in kolları iki yana açıldı ve ona doğru hamle yaptı. "Seni engellemekten içeri almalıyım."

Rhonda irkilmedi, onun yerine güldü. "Tamam, Şerif Yardımcısı Fife. Bunu dene ve nasıl bir yasal belaya gör."

Elimi kaldırdım. Her ne kadar onları parmaklıklar ardına tıkmak ve neden tepelerde barikat kurduklarını öğrenmek istesem de, şimdilik yeterince ileri gittiğimizi düşündüm. Gerekirse daha sonra geri dönüp onlara Waco gibi davranabilirdik. "Pekâlâ. Aklınıza bir şey gelirse beni arayın. Ben Kate Fox, Grand County Şerifi." Elbette, aramayı düşünürlerse diye dağıtacak kartvizitim yoktu.

Rhonda bana o ölü bakışını attı.

Barnett gitmeye niyetli görünmüyordu.

İkisi tarafından da sırtımdan vurulmamayı umarak arkamı döndüm ve Barnett'in pikabına doğru hızla ilerledim. İçeri tırmandım ve Barnett ile Rhonda'nın birkaç saniye daha birbirlerine bakmalarını izledim. Pencerenin arkasındaki hareket dikkatimi çekti. Güneş evin içine bir ışın göndermiş ve birisi içerideki bir panjuru çekip kapatmıştı. Panjur ya da perde değil, sağlam bir kepenk. Silah namlusu için uygun büyüklükte bir yarık ve gözetleme deliği için başka bir yarık. Bu insanlar kıyamete hazırdı.

Barnett tepinerek pikaba geri döndü, kendini içeri attı ve motoru çalıştırarak Rhonda'ya doğru çakıl püskürttü. Yan aynadan baktığımda, iki eliyle bize eş kuşlar gibi baktığını gördüm.

Evden sonraki ilk dönemeçte, Barnett'in kilidini kestiği, bir tarafından gevşek bir zincir sarkan çelik panelli bir kapıya rastladık.

bir düşünce geldi. "Neden buradasın?"

Tereddüt mü etti? "Sally beni bir reçete almam için Ogallala'ya gönderdi. Arabanı yolda gördüm ve bu tarafa geleceğini düşündüm. Neden buradasın?"

"Toprak bisiklet izlerini takip ettim." "Ve?"

"İlginç insanlar." O gelmeseydi beni vururlar mıydı? "Lanet olası hazırlayıcılar."

Etrafta dünyanın sonunun yaklaştığına inanan ya da hükümete güvenmeyip saklanan ve şebekeden uzak duran birkaç çiftçi vardı. Bağımsız yaşamak, kendi yiyeceğini yetiştirmek, kendi enerjimi yaratmak, kendi arkadaşlığımı sürdürmek isteseydim, Sandhills'deki boş alanlardan daha iyi bir yer seçemezdim. O zaman bile, sınırim etrafımda bir topluluk olmasını isterdim. Yerleşimciler, Kum Tepeleri'nde

Bu ıssız bölge iki yüz yıldan az bir süre önce, arada bir ahır dansları yaparak yarı-akıllı kalmışlardır.

Rhonda ve Marty zamanın sonundaki kişilerden çok haydutlara benziyorlardı. "Onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Barnett çakıllı yolda hızla ilerliyor, kayaların üzerinden geçerken kemiklerimi sızlattıyordu. İnşaat malzemeleri ve traktörler taşıyan bir takım yarı kamyon, böyle çakıllı bir yolda aşınmaya neden olurdu. Sesi yolun bozukluğuna karışıyordu. "İhtiyar Olson öldükten sonra yerine birinin geçtiğini bilmiyordum. Bunların hepsi benim için yeni."

Bu insanların Spinner ya da Grand County'de Barnett'e ya da bana ulaşan dedikodular olmadan büyük bir yerleşkeyi güçlendirmeleri bir tesadüf gibi görünmüyordu.

"Bu işte yenisin, bu yüzden burada bilgeliği dinle. Araba sarhoş bir Kızılderiliye . Hikayenin sonu."

Bir şey bulamadığım için bu kadar memnun görünmesinden nefret ediyordum. "Evin içinde Rhonda'nın görmemi istemediği bir şeyler oluyordu."

Barnett oflayıp pufladı ve bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Onlar casus. Mutfak tezgahında domates olup olmadığını görmeni istemezler. Her şey onlar için büyük bir sır."

Ona ateşli arazi motosikletinden ya da Marty ile kavga eden çocuktan bahsetmedim. Rhonda'nın silahını koyduğu masanın üzerindeki tek araba anahtarından da kesinlikle bahsetmedim. Anahtar, üzerinde Mercury logosunun üç çizgisi olan bir fob'a bağlıydı.

Kulübeme döndüğümde güneş tam anlamıyla sabahı ilan etmişti. Sert bir kahve için fazlasıyla hazırdım. Kahve almayı hatırlamamış olmam çok kötüydü. Evet, kırdaki sıkışık kalmış küçük bir ev yerine göl kenarında bir kulübe demeyi tercih etmiştim. Sanki bu yalnız hayatı ve ilçe şerifliği kariyerini bilerek istemişim hissettiriyordu. Seçimlerimin başarısız bir evliliğin ve sevdiğim çiftliği kaybetmenin teselli ödülleri olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Yine de ilerlememle alay etmemeliydim. Ted ve Roxy'nin mükemmele yakın olduğunu düşündüğüm hayatımın altından halıyı çekip almalarından bu yana geçen yıl içinde işsiz, ailemle yaşayan ve hayatıma nasıl devam edeceğimden emin olmayan biriyken Grand County şerifi olmuş, göl kenarında bir ev sahibi olmuş ve çoğu gün hayata dair iyimserlik hissetmeye başlamıştım.

Sıkışık ve kaotik bir evde dokuz çocuktan biri olarak büyüdükten sonra, Carly geçen yıl taşındıktan sonra bile Ted'in ve benim Frog Creek'teki evimizin huzuruna değer verdim. Ailemi seviyordum ama annem ve babamla mahremiyet kurmaya çalışmak dokuz ay boyunca hüsrarla sonuçlandı. Yeni evimdeki yalnızlık zaman zaman biraz ağır gelse de genelde bana iyi geliyordu.

Batıda dev kara canavarlar gibi parlayan bulutlar toplanmıştı, bu yüzden iyisi güneşin tadını çıkarmalıydım. Çırılçıplak dolaştım

Bahar çimlerimin üzerinde, güneşe rağmen tüylerim diken diken oldu. Bahçemde kabuğunu kıran fideleri selamladığımda gururum kabardı.

Yeşil parmağıma hayran kaldıktan sonra eve çekildim. Komşularım olmadığı için verandamda giyinmeye başladım ve gölde salınan ördekleri izlerken kahverengi üniformamı giydim. Kuşlar, bahçemin kenarında nöbet tutan üç yaşlı karaağaçta gürültü çıkarıyordu. Bir hafta önce tomurcuk olan yapraklar şimdi yaz vaadiyle yayılıyordu.

Tehditkâr fırtına bulutları Stryker Gölü üzerinde uzanan mavi gökyüzünü vurguluyordu. "Göl", kayak yapmak için yeterince uzun olmayan ve sadece bir dıştan takma motorun kum kusmasını önleyecek kadar derin olan su birikintisi için cömert bir terimdir. Bir çakal koşturuyor, sarı kürkü suyun kenarındaki sazlıkların arasında bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Sarı başlı karatavukların gürültülü dedikoduları dışında, yumuşak esintide hiçbir ses duyulmuyordu.

Cennet. Ya da yalnızlık. Güne ve ruh halime bağlı olarak. Bugün düşüncelerim karmakarışık.

Rhonda ve Marty şoförü saklıyor muydu? Sürücü sağ salim bölgeye dönmüş müydü?

Barnett'in terk edilmiş arabanın mutlaka bir bela anlamına gelmediği sonucuna varması mantıklıydı. Sahibini belirleyecek kan ya da başka bir şey yoktu. 911 acil durum çağrısı yok, yoksa merkez ikimize de haber verirdi.

Ancak Barnett arayan kişiyi duymamıştı. *Lütfen bana yardım edin.*

Peki ya masanın üzerindeki anahtar? Herhangi bir çiftlik aracına ait olabilir. Pikaplara ya da kaslı arabalara değil ama ahırda eski bir Mercury saklanıyor olabilir. Ya da anahtarlıktaki anahtar ille de bir Mercury'ye ait olmayabilir. Annemin VW Vanagon'unun anahtarı bir BMW yüzüğünde asılıydı.

Marty ve Rhonda'ya geri döndüm. Bildiğim kadarıyla bütün Olsonlar çekik kafalıydı. Mavi gözlü, iri kemikli İsveçliler. Ne Marty ne de Rhonda - koyu kökleriyle kanıtlanmıştı- bu tanıma uyuyordu. Tüm bu gizlilik ve korunaklı yerleşke neden?

Kızın başı dertte miydi? Tüm bunlar Carly hakkındaki sürekli endişelerimi artırıyordu. En neden kaçmıştı? Neredeydi? Güvende miydi? Beynimin arkasında sürekli dönüp duran aynı sorular şimdi ısrarla uğulduyordu. Ayaklarımı nemli botlarımın içine sokmadan önce, telefonumu almak için eve girdim ve Baxter'ın numarasını tuşladım.

İkinci zilden önce cevap verdi. "Her şey yolunda mı?" Glenn Baxter Carly'nin babasının askeri okuldan sınıf arkadaşıydı ve Carly'nin güvenliğiyle yakından ilgileniyordu. Ülkenin en büyük kablolu haber kanallarından birine sahip olduğu için, Carly'nin izini sürmesi için birinci sınıf bir dedektif tutmasına minnetle izin vermiştim. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra, sadece yetersiz ipuçlarını ortaya çıkarmıştı.

Onun kendinden emin sesini duymak beni biraz sakinleştirdi. "İyiyim. Sadece kontrol ediyordum."

"Whew." Sesi rahatlamış gibiydi. "Geç oluyor ve bir şey olmasından korkuyordum."

"Ne?"

Sesi kilometrelerce öteden geliyordu. "Pazar sabahları genellikle daha erken ararsın."

Bir programım olduğunun ya da Baxter'ın bunu takip ettiğinin farkında değildim. Çoğu hafta Pazar günleri adliyeye gitmediğim için, belki de en çok o zaman endişeleniyordum. Baxter'ın programımı benden daha iyi bilmesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Sanki bir şeyler yudumluyormuş gibi bir ses çıkardı ve ben de bir ayağımı bir çizmenin içine soktum, aniden Long Branch'a ve Twyla Teyze'nin göğüs kılı uzatan java'sından biraz almak için acele ettim.

"Sizinle konuşmaktan her zaman mutluluk duyarım elbette ama yeni bir haberim yok," dedi.

Rapor edecek bir şeyi olsa beni arayacağını bilsem de bunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı. Ördekler gölün ortasına doğru kulaç atıyor, kıyıda sinsice dolaşan çakalla aralarına iyi bir mesafe koyuyorlardı. "Müfettiş hâlâ Kaliforniya'da mı?"

Carly'nin annesi, benim en büyük kız kardeşim Glenda, Carly henüz on iki yaşındayken kanserden ölmüştü. Bundan iki yıl sonra, babası Brian, başımın belası Roxy ile yeniden evlendikten kısa bir süre sonra, Cessna 182'sini bir tepeye çarpmıştı. Bu trajedi yetmezmiş gibi, bir yıl kadar önce Carly'nin sevgili büyükbabası öldürüldü. O zamandan beri onu görmemiştim. Geçen Ocak ayında beni bir kez aramıştı ve sesi üzgün ve yalnız gelse de güvendeydi.

Babasının ölümünün bir kaza olmadığına kendini ikna ve bir sebepten dolayı katili bulmak için kaçmıştı. Hayalet bir katile inanmıyordum ve Carly'nin arayışının gerçeklerden çok üzüntüsüyle ilgili olduğunu düşündüm. Kesin olarak bildiğim şey onu özlediğim, onun için endişelendiğim ve güvende olmasını istediğimdi.

Ben göle bakarken Baxter azarladı. "Carly'yi takıntı haline getirmek senin için iyi değil. Bir şey bulursak sana haber veririm."

Çakal bir şeyin üzerine atladı, muhtemelen bir farenin. "Bu sadece..." Sadece ne?

"Biliyorum." Sesi sanki gerçekten biliyormuş gibi *geliyordu*. Tüm hayal kırıklığım, kaçıp gitmesine duyduğum öfke, incinmesinden duyduğum korku, onu sonsuza dek kaybetmemek için duyduğum çaresizlik.

İki ayağım da botlarımın içinde, bağlamadan verandanın merdivenlerinden aşağı yuvarlandım. "Brian'ı gerçekten birinin öldürdüğünü , değil mi?"

Baxter ve Brian kardeş kadar yakındılar, askeri okula birlikte gitmişlerdi. Baxter göğsünü yırtıp kalbinin üzerime dökülmesine izin vermedi ama Brian'ın ölümünün bir darbe olduğunu biliyordum. O

İçini çekti, muhtemelen bu sorunun üzerinden geçtiğimiz için. "Hayır. Birinin babasının uçağını kurcalayıp düşmesine neden olduğunu sanmıyorum."

Arabaya bindim. "Gördün mü? Yüksek sesle söyleyince kulağa saçma geliyor."

Diğer uçtaki sesi, yoğun kremalı sert bir kahve ve bir tutam İrlanda viskisi gibi, gergin göğsümü gevşetti. "Kafası karışık ve ailesi ile büyükbabasının yasını tutuyor. Dedektiften kaçacak kadar zeki ama onu bulacağız ya da yakında eve dönecek."

Motor bir kükremeye çalıştı. "Eğer dedektif söylediğiniz kadar iyiye, neden onu bulamıyor?"

"O iyi. Belki Carly diğer gençlerle takılıyordur. Onu korurlar. Bana anlattığın kadarıyla Carly zeki ve becerikli biri. O iyi."

O ailem hakkında sorular sordu, ben de en son ünlülerin galası hakkında sorular sordum ve ben kruvazörü engebeli köy yolumda manevra yaparken ve bulutlar alçalırken birkaç dakika sohbet ettik. Her zaman yaptığı gibi Baxter endişelerimin sivri uçlarını törpüledi. Çok fazla zamanını aldığım için kendimi suçlu hissetmeye başladığımda, "Carly hakkında bir şey duyarsan bana haber ver" dedim.

"Kate." İkimiz de sebepsiz yere durakladık. Sonunda, "Her şey yoluna girecek." dedi.

Carly ile ilgili korkularımı bir torbaya koyup üstüne bir ip bağlamak gibi bir yöntemi vardı. Onları bir şekilde kontrol altına alıyordu. Sonsuza kadar dayanmazdı ama şimdilik devam edebilirdim. Babamın en sevdiği sözü tekrarlardım ve Baxter da benden duymuş olduğu için ona katıldı. "Sonunda her şey yoluna girecek. Eğer iyi değilse, bu son değildir."

Baxter'ın sunduğu sessiz rahatlık, göl yolundan otoyola dönmeme kadar uzun sürdü. İşte o zaman bir dişi geyik

Charger'ımla tavuk oynamak için. Sol taraftaki hendekten fırladı ve fırladı. Frene bastım, emniyet kemeri omzuma saplandı. İrkildim, et ve çeliğin çarpışmasını hissetmeye hazırdım.

Gözlerimi anlığına kapatmış olmalıyım çünkü açtığımda onun keleşin peşindeki Bambi gibi batıya doğru koştığını gördüm.

Kanım hızla akıyor, kalbim küt küt atıyor, nefesim kesiliyordu, tek düşünebildiğim çatısındaki Mercury Marquis'ydi. Arayanın yakarışını hatırladım. *Yardım edin bana!*

"Deneyeceğim," diye cevap verdim, sonra ön camla konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim. Yola geri dönmeye başladım.

Arayanın kimliğini ya da kurtarılmaya ihtiyacı olup olmadığını bilmediğimden, ilk önceliğim hazırlıkçılar hakkında bilgi edinmektir. Eğer olası bir neden bulabilirsem -ki bunun ne olabileceğini ancak Tanrı bilirdi- çiftlik merkezlerini kontrol edebilirdim. Kızın orada olup olmadığını öğrenebilirdim.

Kasabaya giderken R&S Auto'daki babamın kuzeni Stormy'yi aradım. Stormy arabalar, traktörler ve ot biçme aletleri üzerinde çalışır, buz patenlerini ve çim biçme bıçaklarını keskinleştirir ve yavaş öğleden sonraları, emekli olup kasabaya taşınan bazı eski çiftçilerle yağlı arka odasında atıcılık oynardı. Biri telefonu açtı ve sonra kapattı.

Bir dakika sonra telefonum çaldı. "Üzgünüm Katie. Bu telefona alışık değilim. Lanet şeyi her açtığımda kapanıyor."

Duyduğum tokadın karısı Donna'nın kolunu tokatlaması olduğuna eminim. Bunu yüzlerce kez yaptığını görmüştüm. "Stormy!"

Bana pişman olmuş gibi geldi. "Fransızcam için özür dilerim." Donna'nın küfretmeye babamdan bile daha az tahammülü vardı.

Kırk yıllık evlilikten sonra aynı rutinlerini sürdürdüklerini düşününce içim ısındı. "Benim bir terk edilmişim var.

Araç ilçe sınırında kuzey otoyolundan çıktı. Benim için onu kasabaya çekebilir misiniz?"

"Yapamam. Brenda dün gece o balkabağını sattı ve Donna'yla birlikte onu görmek için Broken Butte'ye gidiyoruz."

Onların tarafında daha fazla kargaşa oldu ve Stormy devam etti. "Donna onun bir torun olduğunu söylüyor, balkabağı ya da şey değil. Ama yarın sabah ilk iş onu çektirebilirim."

Bu iş görür. Ön verandamdan kasabanın kenarına geldiğimde hızımı kesmem sadece on dakika sürdü. Long Branch'ın penceresinde kapalı bir tabela asılıydı ve Hodgekiss'teki diğer birkaç işyeri de karanlıktı. Tuff Hendricks'in pikabı Ana Cadde'de tuhaf bir açıyla park edilmişti ama muhtemelen dün gecedен kalmaydı.

Kruvazörü adliye binasının arka kapısına yakın bir yere park ederken, hâlâ güneşli olan gökyüzüne baktım. Yağmur önce sabahın tadını çıkarmak güzel olacaktı. Eski atım Cactus'ü hâlâ eyerleyip tepelerde süremiyor olmam çok kötüydü. Ted hâlâ Cactus'ün sahibiydi. Carly'nin kısırağı Burner, Cactus'ün beş yaş küçük kız kardeşiydi. Ted, Carly onu almak için dönene kadar Burner'ın Frog Creek'te güven içinde kalması için ısrar etti.

Carly'i bulamadım. Ama belki diğer kayıp kızı bulabilirdim. Mavi gökyüzüne ve güneş ışığına son bir kez pişmanlıkla bakarak adliye binasının kapısını açtım ve asırlık binanın mozole sessizliğindeki arka merdivenlerinden tırmandım. Burada hiç hayalet görmemiştim ama bu koridorlarda pusuya yatmış olmaları mümkün görünüyordu. Tam olarak ofisime koşmadım ama koridorun sonundaki penceresiz bölmenin ışıklarını yakmakla da vakit kaybetmedim. Bilgisayarım Bessy'yi açtım ve sesini kısarak 70'lerin rock müzik istasyonlarından birine bağlandım.

İlçe tahakkuk memuru Ethel Bender, Grand County'de kimin mülk sahibi olduğuna dair kayıtları tutuyordu. Betty Paxton, ilçe saymanı,

mülklerin vergilerini topladı. Her ikisi de muhtemelen düşünmeye zaman ayırmadan mülk sahiplerini sayabilirdi. Ne yazık ki, bir Pazar günü, en iyi seçeneğim internetteki kamu kayıtları gibi görünüyordu. Ücretsiz web sitesini bulmam ve *Grand County*'ye girmem uzun sürmedi.

Telefonum çaldı ve o kadar konsantre olmuştum ki arayanın kimliğini kontrol etmedim. "Şerif" dediğim anda hatamı anladım.

Ablam Louise'in sesi sanki küçük mengeneler ses tellerini sıkmış gibiydi. "Neden dışarıda değilsin?"

Olson'ın yerine geri dönüp Marty, Rhonda ve onların ateşli silahlarıyla yüzleşmek Louise' stresli halinden daha iyi olabilirdi. Neyse ki beni fiber optik hatla boğamazdı. "Bir işim . Bugün gelemeyeceğim."

"Bir şey...?" Sputter, sputter. "Hayır. Bunu programda listeledim. 'Dört İlçe Şerifi Vahşi İnek Sağımında Yarışıyor.' Bu büyük final. Diğerleri burada."

Bugün Grand County'deki fuar alanında büyük etkinlikler vardı. Rog ve Kendal Dugan'ın küçük kızları Scarlett, adını telaffuz edemediğim nadir bir hastalıkla doğmuştu ve Rog yerel bir çiftlikte işçi olarak çalıştığı için önlerindeki uzun sınavı atlatmalarını sağlayacak fazla bir şeyleri yoktu. Louise tüm bağış kampanyalarının anasını düzenlemek için bir komite oluşturmuştu. Tüm yiyeceklerin bağışlanacağı ve karşılıksız bağışların kabul edileceği bir barbekü et yemeğiyle başlayacaktı. Bir takım kement atma yarışmasıyla devam edecek ve vahşi inek sağma yarışmasıyla sona erecekti.

Darbeleri savuşturmak istercesine yüzümü buruşturdum. "Bir kaza planlamadım. Sen bile resmi şerif işlerinin önce gelmesi gerektiğini biliyorsun. Milo, Pete ve Lee yine de iyi bir gösteri sunacaklardır." Vereceklerdi de, ama kimsenin onurunu koruyarak çıkamayacağı özel etkinlikten kaçındığım için gerçek mavi kurdeleyi ben alacaktım.

Louise'in söyleyecek başka şeyleri de vardı; beni vatandaşlık görevimden kaçmak için yalan söylemekle suçladı, hiçbir zaman bir takım oyuncusu olmadığımı ve babamın bu davranışından dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını anlattı. Kefaret olarak, o yorulana kadar dinledim, sonra tekrar özür diledim ve telefonu kapattığımda kendimi çok rahatlamış hissetmemeye çalıştım.

Üç ablam ve bir ağabeyim, üç küçük erkek kardeşim ve bir küçük kız kardeşim ile tam bir ortanca çocuktum. Glenda'nın bilge ve sakin otoritesini özlemiştim. En büyük ikinci çocuk olan Louise, bunu yanına bırakmaya hiç niyeti olmayan bizlere annelik yapmayı kendine görev edinmişti. Diane, bir sonraki en büyük, Overachiever kartını elinde tutuyordu. Denver'da büyük bir bankayı yönetiyor, annemin anahtarlığını kullandığı BMW'yi kullanıyor ve bir McMansion'da yaşıyordu. Louise gibi Diane de hayatıma yön verme konusunda kendine özgü bir hak hissediyordu.

Mahremiyet ve yalnızlıktan neden hoşlandığım bir sır değil.

Louise kulağımı yakarken bilgisayar Bessy biraz kestirmişti, ben de fareyi sallayarak onu uyandırdım ve araştırmama devam ettim. Site, yenilenmiş çiftliğe odaklanmamı ve binaları kartal bakışıyla görmemi sağladı. Ekranımda büyük araba garajı çiftlik bahçesinin ortasında durmuyordu ve ahır çok daha küçük bir ayak izine sahipti. Görüntülerin üzerindeki tarih, fotoğrafların üç yıl önce çekildiğini gösteriyordu. Sitede denemeler yaparak yeni sahiplerini bulmaya çalıştım. İsim ya da adres araması yapabiliyordum. Çiftlik için bir adresim yoktu ve bölüm, ilçe ve aralık girmek bana bir şey getirmedi. Sahipleri aramak için Olson adının varyasyonlarını denedim, ancak bu da bana sıfır bilgi sağladı.

Led Zeppelin yüksek bir merdiveni tırmanırken arkama yaslandım. Babam biliyordu.

Herkesin aile ağaçlarını onun anısına dikti. Olson'un yerini miras alan yeğeninin adını biliyor olabilir. Ya da çiftliğin adını, hatta satılıp satılmadığını ve kime satıldığını.

Fuar alanındaydı. Dört ilçeden gelen nüfusun büyük bir kısmıyla birlikte.

Yeterince büyük bir kalabalık ve iyi bilenmiş Louise radarımla, kimsenin canı yanmadan içeri girip çıkabilirdim. Kimse derken kendimi kastetmiştim.

Bağış gecesinde el ele tutuşup büyük finalde yer almaktansa, hantal inekten birkaç damla süt alıp bitiş çizgisini koşarak geçmeye çalışmayı tercih edeceğim belki yirmi bin şey vardı.

En iyi ihtimalle, kıyafetlerime inek gübresi ve saçlarıma çamur bulaşırdı. En kötüsü de kafatasım iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle parçalanırdı. Ortada aşağılanma, kırık kemikler ve eksik dişler vardı, Lee Barnett'le takılmaya zorlanmaktan ve sevimli meslektaşlarmışız gibi davranmaktan bahsetmiyorum bile.

Orada bulunan herkes zaten giriş ücreti ödediğinden, inek sağımında bulunmanın Dugan'lara gibi bir faydası olacağını anlayamadım. Ve benim utancım ekstra bir ücret değildi. Bu tür etkinlikler çoğunlukla yeniden seçilebilmem için iyi bir halkla ilişkiler çalışmasıydı.

Şehrin 3 mil doğusundaki fuar alanına doğru yola çıktım.

Çoğunlukla kum ve biraz da cılız otlardan oluşan otuz dönümlük arazinin ortasında bir rodeo arenası bulunuyordu. Her beş yılda bir 4-H kulüpleri tarafından boyanan ahşap tribünler güney tarafında yükseliyordu. Karga yuvası kuzeyde yükseliyordu. Doğu ve batı uçlarında oluklar ve bekletme ağılları kümelenmişti.

Pikaplar ve hayvan römorkları, tribünlere tırmanamayan veya araçlarının mahremiyetini ve rahatlığını isteyenlerin aksiyonu izleyebileceği arenayı çevreledi. Arenadan uzakta insanlar hayvan römorklarını park ediyorlardı. Diğerleri ata bindi ya da arazide dolaşarak arkadaşlarını ziyaret etti ve onlara takıldı.

Arabalar ve SUV'lar arenadan birkaç metre ötedeki metal 4-H binasının önündeki toprak park alanını doldurmuştu. Suratsız çocuklar, insanların biftekli sandviçlerini yediği yarım düzine piknik masasının arasında birbirlerini kovaladı. Tüm panayır alanı 4 Temmuz gibi neşeyle çınılıyordu.

Marty ve Rhonda komşularıyla kaynaşacak türden olsalardı, onlar da burada olurlardı. Kesinlikle bizim gibi değillerdi. Kimdi onlar ve neden Grand County'ye taşınmışlardı? Babam bir şey bilmiyorsa ya da daha büyük olasılıkla bana söylemiyorsa, belki başka biri söyleyebilirdi. Eldon Edwards'ın çiftliği Olsonların çiftliğiyle aynı çit hattını paylaşıyordu. Bir yıl önce, geçen Nisan ayında öldürülmemiş olsaydı, konuşmak için iyi bir kişi olabilirdi. Eldon Carly'nin büyükbabası olduğu için bunu düşünmek beni Carly'ye ve bir adım daha atarak telefondaki kıza götürdü.

Yağmur bulutları yaklaşıyordu ama hâlâ uzak görünüyordu. Yağmura lanet okumak Sandhills'de asla yapmadığınız bir şeydi. Ana endüstrimiz ottu. Uzun, yemyeşil otlaklar sığırları beslerdi. Ve sığırlar Sandhills ekonomisini yönetirdi.

Güzel bahar sabahı bu büyük kalabalığı çekmeye yardımcı olmuş olabilir. Buradaki pek çok insanın birbirine sürtecek iki kuruşu olmasa bile, bu onların cömertliğine engel olmadı. Kement ücretleri, gönüllüler tarafından hazırlanan ve sağlanan yiyecekler için yapılan serbest iradeli katkılar ve bağışlanan sessiz müzayede öğeleri arasında, bu gün muhtemelen Duganlara on bin dolar kazandıracaktı. Bilmek

Komşularının onları bu tür bir eğlence düzenleyecek kadar önemsemesi biraz olsun rahatlatabilirdi. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

4-H sergi salonuna girdiğimde sıcak ve lezzetli bir barbekü kokusuyla karşılaştım. Buradaki herkese Olson'ın yeri, Marty ve Rhonda hakkında sorular sormak istiyordum. Ama ihtiyacım olan son şey, Aileen Carson'ın elinde bir sepet kekle Rhonda'nın barikatlarına vurarak onları Grand County'ye davet etmesiydi. Babam için kalabalık binayı taradım.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Louise'e yardım etmemek için neden bu kadar çok çalışıyordum? Bu beni gerçekten öldürecek miydi? Kendimle bir anlaşma yaptım. Eğer resmi işlerimi bitirmeden önce Louise'e rastlarsam, vahşi inek sağma gösterisine devam edecektim.

Elinde bir tabak dana barbekü tutan babam, annemin el oyması tereyağı tabaklarından birinin bulunduğu sessiz müzayede masasının yanında tek başına duruyordu. Birisi bu tabak için muhtemelen on dolar teklif edecekti, Santa Fe'deki bir galeride bunun yedi katına satılacağını bilmiyordu.

Babama doğru üç adımdan fazla atamadan dostça bir ses beni yakaladı. Benden biraz daha yaşlı, otuz altı yaşlarında, siyah saçlı bir adam olan Josh Stevens dikkatimi çektiğine şaşırılmış görünüyordu. Boyu 1.80'di, zayıf ama kaslıydı, genel olarak ciddi bir yüzü vardı. Josh Stevens bana Abraham Lincoln'ü hatırlatıyordu, sadece daha güzel görünüyordu. Sırıltısı beni şaşırtmıştı, çünkü Josh'u hep asık suratlı biri olarak düşünmüştüm. Ama bunun nedeni onunla ilk kez geçen Ocak ayında, en iyi halinde olmadığı bir zamanda tanışmış olmam olabilirdi.

Sanki konuşacak bir şey arıyormuş gibi bir süre öylece baktı. "Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Bulutların neye benzediğini tam olarak bilmeme rağmen, yaklaşan fırtına benim için yeni bir şeymiş gibi davrandım. "Yağmur her zaman işimize yarayabilir."

Başını salladı. "Çimlerin büyümesini sağlar." Ve bu konuşmanın sonuna geldik. Bir süre sonra, başka bir sürükleyici konuya başladı. "Ee. İnek sağmaya hazır mısın?"

Atlattım. "Enoch nasıl ?"

Josh konuşmaya kulak kabarttı. "Dışarıda sandviç yiyor. Gelip merhaba demeni çok ister."

Josh'un yaşlı babası Enoch, bazı günlerini anılar ve kafa karışıklığı içinde geçiriyordu. Onu uyanık görmek olurdu. "Elbette. Önce babamla konuşmam lazım, hemen geliyorum."

Josh bir süre daha durdu, sonra tekrar gülümsedi. "Tamam o zaman. Dışarı çıkıp ona söyleyeceğim."

Babama giden yola geri döndüğümde onun kayıp olduğunu gördüm. Hay aksi. 4-H binasında yaptığım hızlı bir taramada onu bulamadım. Yemek kuyruğu azaldı ve neredeyse kurumak üzereydi, karnıma bir açlık acısı saplandı, ben de planımı değiştirdim. Yalnız yaşadığımdan beri fırsatçı bir lokantacıya dönüşmüştüm.

Louise yardım etmeleri için ailesinden bir sürü kişiyi işe almıştı. Babamın Long Branch'ın sahibi olan kız kardeşi Twyla Teyze'nin yanına gittim. Uzun siyah saçları sert yüzünün arkasına toplanmış ve kürek kemiklerinin arasından sarkıyordu. Öğlenin arka tarafında, her zamanki akşamdan kalmalığı muhtemelen kalkmaya başlamıştı.

Cızırtılı sesiyle bana bağırdı. "Sana bir tabak getireyim."

Oturup bütün bir yemeği yiyecek vaktim yokmuş gibi hissediyordum. "Sadece bir sandviç, teşekkürler."

Onaylamadığını belli etti ama maşayı gevşek bifteğin içine soktu ve ekmeğin üzerine yerleştirip bana doğru itti. Ekmeğin kapağını kaldırdım ve sandviçi onun üzerinde yükselen Bud Amca'ya uzattım.

Üzerine sos döktü. "İnek sağmaya hazır mısın?" Sümüksü gübreyle bulanmış halimi hayal ettiğinden olsa gerek bir kahkaha attı.

Karşılık olarak kıkırdamam iyi niyetli ve kayıtsız bir kıkırdamaydı. Dışarı çıktım. Bulutlar öğleden sonraki yürüyüşleri için düzene giriyorlardı.

Twyla Teyze'nin keskin sosuna bulanmış yumuşak kıyılmış biftekten bir ısırık almıştım ki, on beş yaşındaki yeğenim David bir kurbağanın tüm inek cazibesıyla sırtıma bir tokat attı.

"Hey, Çarşamba günü kariyer günü için Yaşam Tarzları sınıfıma gelmeni istiyorum."

Sandviçimin etrafında mırıldandım.

Diş telleri ona büyük dudaklı bir pelteklik veriyordu. "Üzgünüm, sana söylemeyi unuttum.

Önemli bir değil, sadece ne iş yaptığın hakkında on beş dakikalık bir konuşma." Yutkunmayı başardım. "I-"

"Oh, ve senin PowerPoint'i yapman gerekiyor." Aynı derecede beceriksiz gençlerden oluşan bir grupta birlikte oradan uzaklaştı.

Saf Sandhills etinin lezzetinden bir ısırık daha. Tanıdık bir esmer at kuyruğunun 4-H binasının yan tarafında kaybolduğunu gördüm. Ağzıma birkaç lokma daha sandviç tikiştirerek onu takip ettim.

Binanın etrafında döndüm, bulduğum şeyden hoşlanmamıştım. Sarah eğilmiş, kolunu binanın duvarına dayamış, başı aşağıda ve tüm vücudu sarsılıyordu. Sandviçimin çoğunu bitirebildiğime sevinerek sonuncusunu çöp kutusuna attım ve aceleyle yanına gittim.

Elimi sırtına koydum. "Twyla'ya sosunun seni hasta ettiğini söyleme."

Sesi titriyordu. "Hiç de bile. Tek yaptığım patates salatasını koklamaktı ve Tigger isyan etti." Tigger, Sarah ve Robert'ın doğmamış bebeklerine verdikleri isimdi.

"Patates salatası kokmaz." Gerçi düşündüğümde, soğan ve hardalın hassas bir burnu tahrik edebileceğini düşündüm.

Ağız tıkanı. "Tigger beni öldürecek. Beni , bu paraziti içimden çıkarır ve birinci sınıftaki gibi beni korurdun."

Grady Brown koşup onu ittiğinde Sarah ve ben bir çit direğine kement atma alıştırmaları yapıyorduk. O küçük veledi kementle atlıkarıncaya bağladım ve Sarah'yla birlikte onu bir at gibi koşturmak üzereydik ki Bayan Macomber bizi durdurdu.

Sarah ve ben hep aynı takımdaydık. "Bu bana hapishane istihkakı ve bir hafta fazladan ev işi kazandırdı."

"Keşke şimdi bana yardım edebilseydin."

Ben de öyle. "Seni seviyorum, ama arkadaşlık sözleşmesi Tigger'ın benim korumam altında olduğunu açıkça ."

Omuzları gevşedi, kusma şimdilik sona ermişti. "Sen en iyi teyzesin."

Evet, Carly bu yüzden . "Sana biraz su getireyim."

Kendini duvardan itti ve kot pantolonunun cebinden bir mendil çıkardı. "Teşekkürler."

Barb Houser dönüş yolunda beni durdurdu ve Omaha'dan gelen uyuşturucu satıcılarının çocuklarımızı hedef aldığını düşünüp düşünmediğimi sordu. Biraz sempati ve uh-huhing ile ondan oldukça hızlı bir şekilde uzaklaşabildim.

Binanın yan tarafına doğru adım attım. Sarah yoktu. Muhtemelen kendini daha iyi hissetti ve beni beklemekten sıkıldı. Enoch'a hızlıca bir merhaba diyecek ve babamı bulmaya çalışacaktım.

Etrafa birkaç piknik masası ve Josh en bana el salladı. Sivri suratlı Enoch, karahindiba tüyü saçları rüzgârda uçuşurken kaşlarını çatarak bana doğru baktı. Bunu bir davet olarak algıladım, çünkü Enoch mutlu suratlara eğilimli değildi.

Josh ile benim aramda, kucaklarda oturan çocuklar ve birbirine sıkışmış diğer herkesle dolup taşan bir masa vardı. Yetişkinler

Masanın ortasına doğru eğilmiş, belli ki küfür ediyor ve ilgi çekici bir şeyler tartışıyordu. Grand County'de belanın tam tanımı.

Benim yakın Fox klanım, en azından çoğumuz. Erkek ve kız kardeşler, çeşitli eşler ve çocuklarla birlikte göz korkutucu bir ordu haline gelmiştik. Diane bile Denver'dan ziyarete gelmeyi başardı ve en küçüğümüz Susan, Nebraska Üniversitesi'nde öğrenci (Go Big Red) karışıma karıştı.

Pek de sadık olmayan klanımın yeni bir üye kabul ettiğini fark ettiğimde kalbim içime bir damla asit sıktı. Roxy. Genç Tilkiler için bu mantıklı olabilirdi. Ted'i aileden sayarlardı ve yeni bir karısı olduğuna göre, o da aileye ait olabilirdi. Ailemin daha ayrımcı gerektiğini düşündüm.

Roxy, birkaç dakika öncesine göre daha canlı görünen Sarah'hemen yanında oturuyordu.

Ben yaklaşırken, en küçük ikinci çocuk olan Jeremy başını kaldırdı ve beni fark etti. Diğerlerini bastıracak kadar yüksek sesle konuştu. "Her neyse, Nebraska'nın koşu oyununa sadık kalması gerektiğini hep söylemişimdir."

İyi denemeydi. Ancak tartıştıkları konu bu değildi çünkü Nebraska'daki herkes Huskers'ın topu yerde tutması gerektiğini biliyordu. Her ne hakkında tartışıyorlarsa, belli ki benim bilmemi istemiyorlardı. Masanın başında durdum ve Süper Şerif soruşturma becerilerimi kullanarak her birini bir saniyelik göz sorgulamasından geçirdim. "Pekâlâ, oluyor?"

Sarah'nın solgun gülümsemesi suçlu görünüyordu. "Roxy beni kusarken gördü ve çantasında sakladığı tuzlu krakerleri ikram etti."

"Harika. Ama kastettiğim bu değil."

Douglas'ın ikizi ve grubun üçkâğıtçısı Michael'ın yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Ne var? Ailece güzel vakit geçiriyoruz. Bize katılın."

Bir banka sıkışabilsem bile, ki sıkışamadım, hoş hissettim. Bu yüzden gül bahçesindeki bir devedikeni gibi durup onlara baktım.

Diane bıkkın bir şekilde ofladı, muhtemelen kendi isteğine yönlendirdiği milyonlarca şirket toplantısından dolayı bu konuda alışık olduğu bir şeydi. "Tanrı aşkına."

Baldızım Lauren bu küfür karşısında ciyakladı. Susan gözlerini devirdi. Çoğu görmezden geldi.

Diane sıkıntıyla başını salladı. "İşte anlaşma. Birileriyle çıkmaya başlamanın zamanı geldi. Sen pazarlanabilir birisin. Senin için en iyi seçeneği bulmaya çalışıyoruz."

Bum.

Beklediğim bu değildi. Çenem düştü ve bisküvi hamuru gibi kalakaldım. Ağzımı kapattım, bunun bir kâbus olmadığından emin olmak için gözlerimi kırptım ve etrafımda döndüm.

Bir el pazumu sıktı. Beni bu kalleşler sürüsünden kurtaracak olsa aç bir kurdu bile memnuniyetle karşılardım ama Louise'e razı oldum. Olgunlaşmış bir armut gibi şekillendirdiği saçlarını, Ardith Nine'nin lise yıllığından fırlamış gibi garip bir perma yaptırmıştı. "Diğer şerifler sizi bekliyor."

Zamanlamayı düşünmek için duraklamadım. Louise bana derin, kaynayan bir aşağılanma güveçinden kaçmamı önerdi ve ben de memnuniyetle üzerine atladım.

Louise'i olduğundan daha hızlı bir şekilde sürükledim ve bazı kısımlarının iğrenç bir dansöz gibi dalgalanmasına neden oldum. Sonunda sordum, "Neden beni bekliyorlar? Yabani ineklerin sağılması son şey."

Louise nefesini tuttu ve hızını sıfıra düşürdü. "Başka bir şey daha var."

Panayır alanına neden hatırlayarak kalabalığın içinde babamı aradım. "Her ne ise, yapamam. Çalışıyorum."

Louise yumruklarını kalçalarına vurdu. "Yalancı."

İyi. Belki o yardım edebilir. "Olson'ın yeri hakkında bir şey duydun mu?"

Louise tek kadınlı bir sosyal medya sitesi gibi bilgi yayıyordu. Gözleri parlıyordu. "Bir sorun mu var?"

Sanki ilginç bir şey paylaşmak istiyormuşum gibi yaklaştım.

"Norman oraya yakıt götürdü mü?"

Neredeyse ağzı sulanmıştı. " oluyor?"

Louise'i piyano gibi çalıyordum ama müzik okuyamıyordum. "Sence neler oluyor?"

Solgunlaştı. "Uyuşturucu, değil mi? Çocuklar dışarıda parti veriyor. Barb haklıydı. Tepelerde gizlenmiş terk edilmiş binalara tahammül edemezsin. Oraya hiç gittin mi?"

Bunu kapatmam gerekiyordu. "Ben sadece seninle dalga geçiyorum. Dışarıda uyuşturucu evi falan yok."

Louise iz sürmeyi bırakmaya hazır değildi. "bir meth evi, değil mi? Omaha'daki bazı satıcılar çocuklarımızın saf olduğunu düşünüyor."

Güldüm, ona tuzak kurmuşum ve o da buna kanmış gibi davrandım. "Sen çok kolaysın. Gerçekten. Dışarıda hiçbir şey olmuyor."

Bana ters ters baktı. "Ne zaman büyüyeceksin? Şimdi bana borçlusun."

Durakladı ve ılık bir esinti terden ıslanmış saçlarını karıştırdı. Ağır bir saman, at ve gübre kokusu sinmişti. Aralarında oğlu David ve ablası Ruthie'nin de bulunduğu bir grup gence baktı. Louise'in gözleri sanki onları duymak için MegaMom X-ray güçlerine sahipmiş gibi kısıldı.

Daha yakından baktım. Gür siyah saçlar. Marty ve Rhonda'nın çocuk. Çoğundan daha uzun boyluydu ve başını eğmiş, ayakkabılarına bakarak çemberin dışında duruyordu. Birkaç kişi

Diğerleri sözlerini duymaya çalışıyormuş gibi ona doğru eğildiler. Louise'e doğru sarsıldım ve onu çocukların oluşturduğu düğüme doğru yönlendirmeye çalıştım.

Görünüşe bakılırsa çocuklarının yoldan ayrılmadığından memnun olan Louise hızını artırdı ve bana dengesiz bir bahçe fıskiyesi gibi kelimeler savurdu. "Bununla Dugan'lar için bir miktar para toplayabileceğimizi düşündük. Diğer şerifler de kabul etti, Lee Barnett biraz tereddüt etti ama Milo onu ikna etti. Eğlenceli olacak ve göreceksiniz, her şey yolunda."

Kısa kestim. "Ne yaptın sen?"

Gözlerimin içine bakmadı ve onun yerine babamın yaşlarında iki bekar kardeş olan Newt ve Earl Johnson'a el salladı.

Çenelerinden birini tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Ne?"

Louise ofladı. "Turta fırlatma. Onun yerine smaç tankı istedik ama Cally, balo sonrası partide Müdür Barkley için kullandığımızdan beri sızıntı olduğunu söyledi."

Botumun üzerinde döndüm ve ters yöne doğru ilerlemeye başladım. Şimdi bir pasta standında takılamazdım. O çocukla konuşmam gerekiyordu. Rhonda ve Marty'yi tanıyordu, muhtemelen ailesini de. Terk edilmiş araba ve arayan kişi hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi.

Louise kolumu tuttu ve ağırlık avantajı onda olduğu için momentumumu kullanarak beni krem şanti kaplı turtalarla dolu katlanır bir masanın yanında duran üç kişilik gruba doğru itti.

İlk Firavun'la barbut oynayacak kadar yaşlı ve onunla birlikte mumyalanmış gibi görünen sert bir çiftlik sahibi olan May Keller masanın arkasında oturmuş para alıyordu. Sıra birkaç metre geriye doğru kıvrılıyordu. Louise haklıydı; yerel kolluk kuvvetlerini hamur işine boğmak Dugan'lar ve kızları için kârlı olacaktı. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Gür kafalı adam yeğenlerimle takılırdı ve ben de daha sonra onlara yetiştirdim. Ruthie ve David bana çocuk hakkında bilgi verirlerdi.

Louise beni Choker County şerifi Milo Ferguson, Chester County şerifi Pete Grainger ve Basset hound yüz ifadesi sabahtan beri düzelmemiş olan Lee Barnett'in önüne bıraktı. Bir şakayı paylaşıyorlardı, ancak rahat kahkahaları soldu ve yerini halk yüzlerine bıraktı.

Louise'in başının üzerinden baktım, çocuk grubunun yerini saptadım ve onlarla başka kimlerin takıldığını bildiğimden emin oldum. Dikkatimi şeriflere verdiğimde Barnett'in bakışlarımı takip ettiğini fark ettim.

Milo kollarını göbeğine dayamış, ağzının köşesindeki kürdanla ilgileniyordu. Yanında yay gibi gergin, esmer tenli ve kahverengi saçlı Pete duruyordu. Dostça gülümsemesi her zamanki gibi hevesliydi. Selamlamak için başımı eğdim. "Beyler."

Barnett'in sirkesine şeker katan Pete elini uzattı. Elini sıktım, göz teması kurmak için başımı fazla eğmeme gerek kalmadı. Asker tıraşlı ve keskin üniforması onu bir denizci gibi gösteriyordu ama neşesi ciddiyetini hafifletiyordu. "Yaş sırasına göre gitmeyi öneriyorum. Önce sen," dedi.

Elimi onunkinden çektim. "Beni izdiham yaratan toynakların altına atmanın yolu. Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Milo kürdanı ağzının kenarına gömdü. "Pete herkesin arkadaşıdır. Ama aptal değildir."

"Daha iyi bir fikrim var." Milo'ya doğru hamle yaptım ve o kendini savunamadan göğüs cebinden küçük plastik bir tüp çıkardım. Kapağını açtım, iki kürdan çıkardım ve Louise'e uzattım. "Pipet çekeceğiz."

"Harika bir fikir," dedi Louise. Tekrar gözüme girmeye çalışıyordu.

Üç orta yaşlı şerif, önce beni kesime göndermek bundan hoşlanmadılar ama kabul ettiler. Louise

kürdanlar. Bize arkasını döndü ve kürdanları avucunda için eğildi.

Barnett acımasızca gülümsedi. "Araştırmanızı yarıda kesip bize katılmanıza şaşırdım."

Milo kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bir davan var mı?"

Barnett güldü ama çenesi düşüktü ve karnı sallanmıyordu. "Ben söyleyeyim. Sarhoş bir Kızılderili tarafından otoyola bırakılmış bir araba. Fox bir kadının uzaylılar tarafından kaçırıldığını falan düşünüyor. Ülkeyi koklayan bir tazı gibi."

Pete ve Milo bir açıklama için bana baktılar. "Araba otoyoldan yuvarlandı ve tavanı üzerine düştü."

Her zaman enerji dolu olan Pete'in enerjisi da artmış gibiydi. "Yaralanan var mı?"

Başımı salladım. "Kan yok. Arabada kimlik yok, etrafta da kimse yok."

Milo bir kürdan emdi. "Kan yok ve eğer bölgeden geliyorsa. Pekala."

Diğer üçü de belli ki bu değerlendirmeye katılıyordu ve Pete bile biraz rahatlamış görünüyordu. Daha fazla ileri gitmek istemedim. "Olson'ın yerindeki yeni binalar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Pete'in derin bronzlaşmış yüzü boş görünüyordu. Milo omuz silkti. Barnett yine güldü. "Bazı hazırlıkçıların buraya taşınmasından korkuyor. Güneş panelleri, yel değirmeni falan var."

Milo sanki koca karnında sözcükleri oluşturmak için ivme kazanıyormuş gibi homurdandı. "Evet. Choker County'de bazı hazırlıkçılar var. Çoğunlukla kendi içlerinde kalıyorlar."

Pete'konuşması içinden fırladı ve aşırı ateş gücünün bir kısmını Milo ile paylaşp paylaşamayacağını merak etmeme neden oldu. "Bana asla sorun çıkarmazlar. Benden bir şey istemiyorlar, ben de onları rahat bırakıyorum."

Barnett homurdandı. "İşe başladığımızda hepimiz Kirli Harry olmak istedik. Ama dikkatli olun yoksa sonunuz Barney Fife gibi olur."

Rhonda Barnett'e böyle seslenmişti. Belli ki canı yanmıştı ve bunu iletmek istedi.

Pete'in karısı Tammy koşarak geldi ve kolunu ona doladı. Her zaman Pete'in Tammy konusunda şanslı olduğunu düşünmüşümdür. Pete'in sade, neredeyse çirkin bir yüzü olmasına ve kısa sayılabilecek olmasına rağmen, Tammy muhtemelen otuz yıl önce üniversitede tanıştığı Omaha'lı güzel bir sarışındı. Bu olayda iyi adamın güzellik kraliçesini elde etmesi hoşuma gitti.

Pete'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Kamyonette senin için temiz bir gömleğim var."

Milo kahkahalarla güldü. "Ne kadar tatlı. Gloria bana kendimi öldürmememi söyledi ve günü Broken Butte'taki kız kardeşiyle geçirmeye gitti."

Barnett homurdandı. "Sally'ye bundan bahsetmedim."

Tammy, Pete'e daha sıkı sarıldı. "Çocuklar babalarını vahşi bir inekle boğuşurken görmeyi kaçırmazlar. Onun alaca hastalığına yakalanmasını izlemek de işin bonusu."

Pete keyifle güldü. "Her zaman peşindeler." Pete'in en büyük oğlu Chester County Consolidated Lisesi'nde All-State oyun kurucuydu ve Pete'in kızının bir evi kiremitleyecek kadar 4-H kupası vardı. İyi bir aileye benziyorlardı ve Pete çocuklarıyla övünmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Louise sanki bir sihirbazlık yapmış gibi döndü.

Turta atma sırası büyüdü. En küçük kardeşim Jeremy şeytani bir sırıtışla bana başparmağıyla onay verdi. Daha önce şüphelerim varsa bile, şimdi birkaç dakika içinde yapışkan bir krem şanti karmaşası olacağımı biliyordum.

Louise elini uzattı ve Barnett ilk pipeti kapıp sakladı. Sırada ben vardım, sonra Milo. Her zaman nazik olan Pete Grainger kalan pipeti aldı.

Çizdiği uzun parça karşısında rahatlayan Milo önce kendi parçasını havaya kaldırdı. "Buna ne dersin?"

Pete endişeli görünüyordu ama yavaşça açtı ve elini uzattı. Tammy onun sırtına bir tokat attı ve birlikte öpüştüler. Dudaklarındaki ruju sildi.

İnledim. Milo ve Pete, benim şeridimin Pete'inkinden biraz daha kısa olduğunu gösterdiğimde yuhladılar.

Barnett'in dudaklarından fısıltıyla bir "Kahretsin" döküldü. Elindekini yere fırlattı.

Bacağıma gelen yumuşak bir darbe dikkatimi Barnett'in samanını almak için eğilen ortak yardımcımız Kyle Red Owl'a çekti. Benim beş-üç santimlik boyumdan birkaç santim daha uzun olmayan Kyle kaslıydı ve her an harekete geçebilecekmiş gibi bir izlenim veriyordu. Sanırım deniz eğitimi insana bunu yaptırıyordu.

Kyle Barnett'pipetini tuttu ve güldü, dişleri koyu tenine karşı bembeyazdı. "Yaşlı Lakota'nın dediği gibi, 'Güzellikten önce yaş'."

Milo sanki bir patlama bekliyormuş gibi irkildi ve boynunu çekti.

Barnett'in gür sesi şeklinde geldi. "İhtiyacın yok Kızılderili dilinde bu çekilişin hileli olduğunu söylemek için."

İyi yaşlı Pete. Elini kaldırdı. "Dur , Lee. Hepimiz adil ve dürüstçe yaptık."

Tammy'nin gülümsemesi kayboldu ve sanki Kyle kötü kokuyormuş gibi geri çekildi. Onu izlediğimi fark etti ve tekrar parladı.

Barnett kaşlarını indirdi ve Kyle'dan bana doğru bir öfke ışını kaydırıldı. "Bu senin hafta sonu iznin değil mi? Neden bu sabah Kırmızı Baykuş yerine telefona sen cevap verdin?"

Bu konunun açılmayacağını umuyordum. Cevap vermek için ağzımı açtım ama Kyle önce davrandı. "Antelope Ridge'in gençleri için bir ter dökme etkinliğindeydim."

Milo, siper almak için atlayıp atlamayacağını görmek istercesine Barnett'e baktı.

Ama Pete endişeyle konuştu. "Her şey mi?"

Kyle başını salladı, endişe alınındaki kırıksıklara yerleşmişti. "Umarım öyledir."

Barnett nefes verdi. "Şaka yapıyorsun." Başını Milo'dan Pete'e ve tekrar Milo'ya çevirdi. "Güvenebileceğimiz bir yardımcısına ihtiyacımız var, her an kaçıp gidecek birine değil."

Birkaç kişi durup bize baktı ve daha fazlası yumruk yumruğa kavga bekleyen okul çocukları gibi yolumuza çıkmaya başladı.

Yumuşak bir sesle konuşmasına rağmen, Kyle'ın ses tonunda çelik bıçak gibi işliyordu. "Artık mesai saatindeyim, Şerif Barnett."

Barnett alay etti. "Takdire şayan." Milo ve Pete'e, "Ted'i geri almamız gerektiğini söylemiştim," dedi. Bana meydan okurcasına baktı.

Kyle Cumartesi günü izinli olduğu için Pazartesi günü ofise gelmeyi ayarlamıştı. Ona gerçekten ihtiyacım yoktu ama maaşının işine yarayabileceğini düşündüm. Bütçemde çok fazla esneklik yoktu ama bir yardımcısı olabildiğince mutlu etmek, ona ihtiyacım olduğunda müsait olması açısından işe yaradı. Kyle'ın nitelikli, güvenilir ve deneyimli olmasının yanı sıra, iş memnuniyeti sağlamak ve onu teşkilatta tutmak için bir başka büyük teşvik de, Kyle elimizde olduğu sürece başka bir yardımcı tutmamıza gerek kalmayacak . Yani Ted.

Barnett'in beynini dağıtmak istiyordum ve Kyle'ın ilk yumruğu atmaya yakın olduğundan şüpheleniyordum. İleriye doğru bir adım attım, sakinleşmek için ufak bir ipliğe tutunmuştum.

Louise sinir bozucu bir şekilde ellerini çırpı. "Lee, sen şuraya çık, biz de gidelim."

Kyle'ın kolundan tutup onu birkaç adım öteye çektim ve diğer şeriflere sırtımı döndüm. "Neden otoyolda devriye gezmiyorsun?"

Güneş siyah saçlarını ıslattı ve kara gözleri beni sorguladı. "Şimdi mi?"

Başımı diğer şeriflere doğru eğdim. "Sanırım burada zaten yeterince kanun adamımız var."

Diğer şerifleri düşündü. "Sete pek uymuyorum, ha?"

Dışarıda kalan tek adam olduğum için üzülebilirdim ama bu ne işe yarardı ki? "Onlara bir hafta sonu izin verdiğinde seni yeterince seviyorlar."

Kyle omuz silkerek gerçeği kabul etti. "Amcam Lloyd Walks His Horse Vietnam'da iki tur görev yaptı. Birliğinde bir adam vardı, her iki seferde de onunla birlikte görev yaptı. Beyaz bir adam olan bu adam Lloyd'a hep Şef derdi. Ama Lloyd, bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Adam onunla dalga geçiyor, ona asla gerçek bir kardeş gibi davranmıyor. Ve bir gece, korkunç bir çatışmaya girerler. Bir sürü kayıp, bir sürü asker yaralanmış. Bu beyaz adam çok kötü yaralanır. Lloyd Amca, omzuna bir darbe alır, ama o bir köpek asker gibidir. Bir Lakota efsanesi gibi savaşıyor ve yoldaşlarını tehlikeden kurtarıyor."

Diğer şerifler sabırsızlıkla bana baktılar. Onu acele çalıştım. "Yani amcan beyaz adamı kurtardı, onun saygısını kazandı ve şimdi arkadaş oldular."

Kyle'in gözleri Barnett'e kaydı. "Hayır. Lloyd o gün pek çok kardeşini kurtardı. Ama ona saygısızlık eden adam asla dışarı çıkamadı."

Sadece yirmi sekiz yaşında olan Kyle, Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış ve birkaç yılını Orta Doğu çöllerinde geçirmişti. Muhtemelen onun da kendine ait birkaç hikâyesi vardı.

Barnett'in yumruklarına rağmen onu desteklediğimi göstermek istedim. "Ter iyi gitti mi?"

Koyu renk gözleri bulutlandı. "Bazen kaybedilmiş bir savaş gibi geliyor. Ama o çocuklardan bazılarının içinde ışık var. Bu da bana kabile için umut veriyor, anlıyor musun?"

Ama umutlu olmaktan çok üzgün görünüyordu, Carly'yi düşündüğümde ben de öyle hissediyordum. "Keşke dünyanın ne kadar büyük ve olasılıklarla dolu olduğunu bilselerdi."

Kyle başını salladı ve uzaklaştı, ben de Barnett'in kaymak yemesini bekleyerek turta atmaya geri döndüm.

Louise elinde plastik bir masa örtüsüyle Barnett'in yanına koştu. "Bebek gibi davranmayı bırak. Bu iyi bir için." Örtüyü bir berber bezi gibi Barnett'in boynuna doladı ve kovboy şapkasını başından çekip aldı; terden ıslanmış, seyrelmiş grimsi saçları görünüyordu. Pasta masasının otuz adım ötesine kurulmuş sandalyeye doğru ilerledi ve yere çöktü. Sıradaki insanlara kendi Bakış versiyonunu fırlattı ama kimse geri çekilmedi.

İlk turta atanlar kıkırdayan ilkokul kızlarıydı. İskaladıklarında hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

Sonra bir turta havada uçtu ve Barnett'in yüzüne çarptı, krema saçlarını kapladı ve kahverengi pantolonuna sıçradı. Bunu, otomatik bir beyzbol atış makinesi gibi hızla ateş eden iki daha izledi. Pastaları fırlatan on altı yaşındaki çocuk, Barnett'in ölümcül yüz ifadesiyle tam bir tezat oluşturan manyakça bir sırıtış takınmıştı.

Louise dördüncü turtayı o fırlatmadan önce yakaladı. "Ona vurduktan sonra fırlatamazsın. Diğer ikisi için senden iki kat ücret alacağım ve bugün başka bir şey yapman yasak."

Barnett dudaklarındaki kremi yalamaya zahmet etmedi ve ağzı kuduz köpüğü gibi görünüyordu. O çocuğun yerinde , tepelere giderdim.

Çocuk güldü, dişleri, uzun bacakları ve kolları vardı. "Buna değer." Barnett onu muhtemelen aşırı hızdan ya da reşit olmadan içki içmekten yakalamıştı.

Barnett ayağı fırladı ve masa örtüsünü çözerek ileri atıldı. "Sıra sende Fox." Kremle ıslanmış bezi bana doğru itti ve çizgiye doğru fırlamadan önce zar zor tuttum.

Kardeşim Jeremy'yi ön taraftan itti ve cebini karıştırıp buruşuk banknotlar çıkardı. May'e uzattı ve bir turtaya avuçladı.

Louise'in önlüğümü bağlamasını beklerken gülümsemedi. Saçıma bulaşan yapışkan kremayı ve sinekleri unutun. Barnett o turtayı bana fırlattığında, tabak burnumu kırabilirdi.

Barnett'in çenesi tetiği çekmeden hemen önce Clint Eastwood gibi seğirdi.

Kaçmak mümkün olmadığından, Louise'in masa örtüsünü boynuma bağlamasına izin verdim. İdam mangasıyla karşı karşıya olan bir mahkûm gibi oturdum, dişlerimi sıktım ve Barnett'in gözlerinin içine baktım.

Gözleri katil bir fener gibi parlıyordu ve ben de kızardığımı anladım. Kolunu geri çekti, turta açık avucunun üzerinde duruyordu.

"Ka-tie, Ka-tie, Ka-tie." Pasta masasının sağında bir koro patlak verdi. Ailem. Anlayabildiğim kadarıyla, tüm erkek ve kız kardeşler, bir avuç yeğen, Bud ve Twyla ve hatta babam da dahil olmak üzere tüm sürü ilahiye katıldı. "Ka-tie, Ka-tie, Ka-tie."

Bir tür Tilki büyüğü gibi işe yaramış olmalıydı, çünkü Barnett turtayı fırlattığında geniş bir alana yayıldı. yanından vızıldayarak geçip arkamdaki tozlu otların arasına düştüğünde rüzgârı hissettim.

Fıstık galerim alkışlarla patladı.

Barnett bir turta daha almak için uzandı ama Louise kolunu uzatarak onu durdurdu. "Tekrar denemek istiyorsan sıranın arkasına geçmen gerekecek."

Bu işaretle birlikte Tilkiler Jeremy'nin arkasına doluştu ve sıra üçe katlandı. Barnett'in Clint Eastwoodvari alaycılığı içimi yaktı ama uzun sürmedi, çünkü konserve krem şantinin kabarık bir parçası kafama çarptı. Jeremy zaferle kollarını kaldırdı. Yapış yapıştı ama

Gözlerim karardı ya da burnum kırıldı, güldüm, yüzümdeki tüyleri sildim ve yaladım ve Louise'in önlüğü çözmesi için ayağa kalktım.

Louise bana nemli bir havlu uzattı ve dikkatini Pete'e çevirdi. Seyirciler ve ailesi alay etti ve her şey yeniden başladı.

Kalabalığı gençler için taradım ve Ruthie, David ve birkaç arkadaşının stok römorkları arasında ilerlediğini gördüm. Göğsümdeki krem lekesini temizledim ve peşlerinden gittim.

Kız kardeşim Diane bana seslendi ve bu bende diğer tarafa doğru koşma isteği uyandırır da bana yetişmesini bekledim. "Kiminle evleneceğime karar verdin mi?" Sorum beklediğimden daha sert çıkmıştı.

Diane haki pantolon ve banka logosunun işlendiği bir golf gömleği giymişti. Pahalı sarı saç kesimi, rüzgârın rağmen mükemmel görünüyordu, her bir tutam tam olarak doğru yere düşüyordu. Düzenli olarak kişisel antrenörüyle çalışan birinin sıkı ve formda görüntüsüne sahipti. Eğer ben ailenin yüz karasıysam, Diane kesinlikle Altın Post'tu. Dikkat çekici derecede beyaz dişlerini gösterdi. "Şaka kaldırmayı öğren."

O haklıydı. Bu hakarete tutunabilirdim, ama neden? Birkaç gün içinde kırılacağım başka bir şey . Eğer bunu unutmazsam, hayatımı kızgın ya da yalnız geçirecektim. Saçımın bir tutamındaki kurumuş krem parçasını ovaladım. "Bu sabah Denver'a döneceğini sanıyordum."

Hoparlör çatırdadı ve Bill Hardy test etti, test etti, test etti. Ben daha yee-haw demeden önce rodeo ve ropings anonsu yapıyordu.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" Bayat bir şakayla başladı, herkese Duganlara yardım ettiği için teşekkür etti, ve olduğunu vurguladı.

Kementte Kalküta aileyle yarı yarıya paylaşılacaktır, bu yüzden teklif verdiğinizden emin olun.

Diane, Bill'in saçmalıkları karşısında gözlerini devirdi. "Kimmy ve Karl barbekü için kalmak istediler. Bu da ne demek oluyor? Eve yatma vaktinde döneceğiz ve bir toplantıya hazırlanmak için geç saate kadar ayakta kalmam gerekiyor ama bekâr bir ebeveyn olduğunuzda fedakârlık yaparsınız."

Evet. Kendi çocuğum olmadığı için bilemiyorum. "Yıldönümü planları nasıl gidiyor?"

Annemle babamın yıldönümleri yaklaşıyordu ve Louise şehirde bir aile buluşması istiyordu. Diane hepimizin katkıda bulunması ve onlara bir hafta sonu kaçamağı yaşatmamız ısrar etti. Bunu planlayacağına ve rezervasyonları yapacağına söz verdi ve hepimiz kabul ettik. Louise hariç tabii ki.

Diane elini salladı. "Bir araya geliyor."
gerek olmayan bir sorun. "Harika."

"Yani." Tereddüt etti ve bunun iyi olmayacağını biliyordum. "Poupon'u tanıyor musun?"

Uh oh. Poupon, Diane'in üç yaşındaki standart kanişiydi. Biri cevaplayabileceğinizi bildiği bir soru sorduğunda geri çekilmelisiniz. Denedim ama o bana ayak uydurdu.

"Bahçeden dışarı çıkıyordu ve ben de bir çit şirketiyle anlaşarak yer altına elektrikli çit kurdurdum. Tasmayla çalışan türden. Ama iki haftadan önce yapamazlar. Poupon'u annemle babama bırakacaktım ama annem yeni bir heykel üzerinde çalışıyor ve sen de artık orada yaşamadığına göre daha fazla ilgiye ihtiyacı var."

Omzumun üzerinden baktım ve daha hızlı geri çekildim.

Yüzüme bakmak için etrafımda dolandı. "Bu yüzden onu senin evinde bıraktım."

Durdum. "Ne? Köpek besleyemem ki. Neredeyse hiç evde olmuyorum."

Duymak istemedi. "O gerçekten kolay biri. Fazla bir şeye ihtiyacı yok. Sadece iki haftalığına ."

"Hayır, ben..."

Bill Hardy'nin sesi fuar alanında çınliyordu. "Bir timsaha yelek vererseniz ne elde edersiniz?"

Diane çenesini kaldırdı ve odaklandı. "Kimmy! Karl! Gitme zamanı."

"Yelek içi bir timsah!" Bu aptalca espriye homurtular eşlik etti ve Bill ilk kementçileri tanıttı.

Diane gitmeye başladı, bana bir öpücük kondurdu ve "Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

"Bekle!"

Döndü, kaşlarını kaldırdı.

Kendimi tuttum.

"Reddediyorum."

Bana gülmeye cüret etti. "Reddetmiyorsun."

Yapış yapış parmaklarımı ovuşturdum, üzerime yapışan krem kendimi daha az güçlü hissediyordum. "Artık biliyorum. Canlıların bakımını üstlendiğimde kötü şeyler oluyor."

Sinirli bir şekilde nefes verip kollarını indirerek tartışmamı reddetti. "Aş artık bunu. Carly kaçtı çünkü inatçı biri. Suçlanacak kişi siz değilsiniz."

Neden Carly'yi düşündüğümü sandı ki? Onun hakkında neredeyse hiç konuşmuyordum, bu yüzden ailem onun her zaman aklımda olduğunu bilmemeliydi. "O benim sorumluluğumdaydı."

Diane uzaklaştı, sadece konuşmanın sonunu getirecek kadar durakladı. "Muhtemelen Kaliforniya'da yaşıyordur."

Ona doğru atıldım ve kolunu yakaladım. "Kaliforniya mı? Orada olduğunu nereden biliyorsun?"

Diane süpersonik gözleriyle koluma lazer tuttu ve ben bırakmayınca kolumu çekip kurtardı ve kolundaki yapışkan noktaya bakarak yüzünü buruşturdu. "Bilmiyordum. Sadece kaçarsam sıcak bir yere gideceğim gibi geliyordu."

Onu daha fazla sorgulamak istedim ama Kimmy ve Karl'a bağıarak uzaklaştı.

Arkamdan biri .

Arkamı döndüğümde gözleri parıldayan Kyle'ı gördüm.

"Senin otoyolda devriye geziyor olman gerekmiyor muydu?"

Hâlâ sırtarak ellerini kaldırdı. "Yoldayım patron."

O gitmeden önce Roxy birkaç metre öteden bana doğru el salladı. İçgüdüsel olarak, kimi istediğini görmek için arkama baktım. Oh, lütfen Tanrım. Orada kimse yoktu. Bir kasırga gibi üzerime geldi. Gençleri takip etmek ve Roxy'den uzaklaşmak için rotamı değiştirdim. Ama işe yaramadı.

"Kate. Bekle. Seninle konuşmak istiyorum." Roxy bize doğru gelirken sallanıp kıpırdandı.

Kyle'a gitmesi gerektiğini belirtmek için kaşlarımı indirdim ama o kollarını göğsünde kavuşturdu ve Roxy'nin kaputunda ne olduğunu görmek için bekledi.

Roxy ile toplum içinde her karşılaştığımda meraklı gözlerin beni izlediğini bildiğim için kibar bir gülümseme takındım. Olgun ve affedici aldatılmış eski eş, işte ben buyum.

Roxy nefes nefese bana yetişti. Kyle'a başıyla selam verdikten sonra hamilelikten şişmiş göğüslerini okşadı. "Vay be! Bir bebek beklemenin beni ne kadar yorduğuna inanamıyorum. Normalde hiç nefes nefese kalmazdım."

Bekledim, bir bebek beklemenin ondan rüzgârından daha fazlasını almasını dilememeye çalıştım.

"Seni bulduğuma sevindim. Trey Ridnoir'ın kement atma yarışına duydum. Çok yakında burada olur. Ted satmak istediği bir kısrağı getirdi ve Trey de göstermek için kement atma yarışında ona binmeyi kabul etti. Ama bir ortağa ihtiyacı var. Ted ve ben senin mükemmel olacağını biliyorduk."

"Ben mi?" diye patlamama engel olamadım. Ted'in beni Frog Creek'ten kovup boşanma evraklarını ona verdiğinden beri ata binmemiştim.

"Bana sormalısın," dedi Kyle, gözlerinde hâlâ muzip bir parıltı vardı.

Roxy ve ben ona baktık.

Bakışlarıyla bizi içine çekti. "Evet. İp kullanmayı amcam Lloyd Walks His Horse'dan öğrendim. Sekiz yıl üst üste Kızılderili Rodeosu'nu kazandı."

Roxy başını eğdi. "Sanırım adını duymuştum." Ah, kardeşim.

Teşvik edilen Kyle devam etti. "Bir keresinde, ben çocukken, Lloyd'u finallerde takip ettim. Fark ettim ki ne zaman bir yarışa olsa, örneğin eyerli bronk ya da kement atma gibi, önce ağıla gider ve şarkı söylerdi. Ama o kadar yumuşaktı ki ne söylediğini duyamıyordum. Bunu ona sorduğumda, bana her hayvana kim olduklarına göre şarkı söylediğini ve hayvanların bunu çok takdir ettiğini, ona yardım ettiklerini söyledi."

Hoparlörden Bill Hardy kaçırılan bir atış için üzülyordu. "Şanssız kovboylara çabalarını ne kadar takdir ettiğimizi gösterelim." Aptalca şakalarına engel olamıyor gibiydi. "Tavşanlar en çok ne tür müzikten hoşlanır?"

Roxy'nin gözleri sanki Dalai Lama'yı dinliyormuş gibi Kyle'a dikilmişti.

Bill kendi cevapladı. "Hip-hop." Daha fazla inleme.

Roxy Kyle'ı dürttü. "Hikâyeni bitir."

"Lloyd Amca, bana şarkıyı özellikle öküzler için öğretti. Ancak bunu pek yapmıyorum çünkü adil görünmüyor."

Roxy gözlerini kırıştırdı ve bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Ciddi mi?"

Tek yapabildiğim ona bakmak ve ne kadar ahmak olabileceğini gösterdiği için Kyle'a sessizce teşekkür etmektir.

Güldü. "Oh. ."

Kyle kıkırdadı. "Kızılderili hikayeleri." Beni selamladı ve .

Başımı ona doğru eğdim. "Beni düşündüğün için teşekkürler. Ama bugün çalışıyorum." En iyi Diane taklidimi yaptım ve ona el sallamak için omzumun üzerinden bakarak süzülerek uzaklaştım.

Ruthie ve Arkadaşları'nın izini sürerken Louise bana rastladı. "Turta fırlatmaya yardım ettiğin için çok teşekkürler. Birkaç yüz dolar kazandık."

Memnuniyetle ve kendimi bir kahraman gibi hissederek, "Madem buradayım, vahşi inek sağımına katılabilirim" dedim.

Şaşırmış görünüyordu. "Oh, sorun değil. Anladığım kadarıyla ilçede önemli bir işiniz var."

O... anladı mı? Bu pek Louise'in yapacağı bir şey gibi gelmedi. Ama ben hediye bir atın ya da vahşi bir süt ineğinin ağzına bakacak biri değilim. Fikrini değiştirmeden önce tırısla uzaklaştım.

Artık rüzgar ve kara bulutlar yaklaşmaya başlamıştı. Yine de yetmişli derecelerdeki sıcaklık devam ediyordu, bu yüzden gün neşeli bir şekilde ilerledi. Ağıldaki öküzler ara sıra kişniyor ve atlar kalabalığın sesleri arasında kişniyordu. Kayıp bir kız, terk edilmiş bir araba, tepelerde gizlenmiş gizemli karargâh ve hayatıma burnunu sokan ailem olmasaydı, harika bir gün olacaktı.

Ruthie ve çetesini ararken park etmiş hayvan römorkları ve atların arasından geçip pikapların etrafında döndüm ve country müzik Bill Hardy'nin bayat esprileriyle yarıştı. Tahminimce çocuklar birinin pikabını bulmuşlar ve özel bir parti veriyorlardı.

Bir yanımda Ruthie'nin yularını biraz gevşetmek için öyle umuyordu. Ev kurallarını o kadar ciddiye alan otoriter bir ablaydı ki güneşli bir günün sıcaklığını emiyordu. Birazcık sağlıklı sorun ona iyi gelebilirdi. Ama sadece birazcık.

Grubu bulmak birkaç dakika sürdü. Gür saçlı çocuğun aralarında olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. David ve sürüsü ya sıkılmış ya da daha büyük ve havalı çocuklar tarafından kovalanmıştı. Onlara gizlice yaklaşmak için çok uğraşmama gerek kalmadı. Ostrander'in yeni yarım tonluk arabasının yatağında toplanmışlar, elden ele sigara dolaştırıyorlardı.

Çamurluğun etrafından dolandığımda, Ruthie neredeyse bayılıyordu. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Ben yapmadım. Yapmadım."

Yüzümü nötr tuttum.

Gözleri doldu. "Anneme söyleme."

Bu kızın zararsız ergenlik isyanı konusunda biraz derse ihtiyacı vardı, yoksa annesinin kalıbından asla çıkamayacaktı. Carly, Ruthie'yi gevşemeye doğru itiyordu, ama Carly yola çıktığında, Ruthie düğmelerini tekrar sıkıca ilikledi.

Diğer dört çocuğu inceledim. Dedektif burnum herhangi bir esrar ya da bira tespit etmedi. Rodeolar ve çocuklar kendi başlarına her türlü yaramazlığa yol açabilirdi ve onları kontrol etmekten zarar gelmezdi. İyice koklamaları için her ikisine de gazoz kutularını uzattım ve içinde votka ya da başka bir şey olup olmadığını anlayamadım. Onları temizledikten sonra Ruthie'ye, Louise'e bazı arkadaşlarının Ostrander'in kamyonetine gizlice sigara soktuğunu söylemeyeceğime dair güvence verdim.

"Daha önce seni siyah saçlı bir adamla konuşurken gördüm. Uzun boylu, sevimli biri.

Kimdi o?"

Melanie Ostrander kıkırdadı. "Sevimli olduğunu mu düşündün?"

Dusty Hardy sanki burnunu yol kenarına sokmuş gibi bir yüz ifadesi .

"Dostum, lütfen."

Ruthie omuz silkti. "İyi olduğunu sanıyordum."

Diğerleri onu dürttüler, güldüler ve genel olarak üst sınıflardan çok ortaokul çocukları gibi davrandılar. Onlara "sakin " der gibi bir bakış attım.

"Kim o?"

"Max?" Melanie cesaret etti.

"Max kim?"

Ruthie grup adına konuştu. "Bilmiyorum. Yanımıza geldi ve konuşmaya başladı. Hepsi bu."

"Ne dedi?"

Dusty'nin gözleri büyüdü. "O bir kaçak mı? Uyuşturucu satıcısı ya da çete katili falan mı?"

Sheesh. "Bildiğim kadarıyla o sadece bir çocuk. Onu daha önce buralarda görmemiştim ve sizin görüp görmediğinizi merak ettim."

Ruthie Pazar okulu sesiyle cevap verdi. "Kyle Red Owl'un buralarda olup olmadığını öğrenmek istedi. Ona bilmediğimizi söyledik ve bir süre etrafta dolaştıktan sonra gitti."

İlginç. Yarın Kyle'a onu soracağım.

Bill Hardy arenadan yayın yaptı. "Onlara biraz sevgi gösterin. Bir dahaki sefere onları yakalayacaksınız, beyler." Kalabalık saygıyla alkışladı ve ben de 4-H binasına ve aracıma doğru yola çıktım. "Yabani inek sağımı için buralarda kalın millet. Bir takımımız daha var ve sonra Sandhills'in en iyileri size neyden yapıldıklarını gösterecek."

Paraşütler gıcırdadı, tribünlerden alkış sesleri yükseldi. "Ve işte böyle yapılır, millet. Shorty ve Willy Cally yedi saniye içinde!"

Vay canına, o zaman her şeyi kazanmalıydı. Performanslarından dolayı onları tebrik etmeyi unutmamalıyım. Ted'in bana söylediği gibi, seçilmiş bir yetkili her zaman kampanya yürütür.

Şerifliğe adaylığımı koyduğumda bu işi gerçekten istediğimden emin değildim. Elbette, Frog Creek'ten ayrıldıktan sonra işe ihtiyacım vardı ve bu iş, çoğu çiftlik işinin sahip olmadığı sosyal yardımları da hesaba kattığınızda, ilçedeki çoğu işten daha iyi bir maaş veriyordu. Beni motive ana unsurlardan biri, ki bunu kimseye söylemedim, işi Ted'in elinden almaktı. İşte. Bununla gurur duymuyordum.

O zamandan beri bu işe alışmıştım. Şerif olmayı sevdiğimi bile söyleyebilirim. En azından geçici olarak. Belki üç yıl sonra tekrar aday olurdum.

yıllar.

Bill Hardy'nin sesi fuar alanında yankılanıyordu. "Sırada, hepinizin beklediği etkinlik var. Dört ilçeden şerifler vahşi inek sağımindaki yarışırken heyecanlanın, şaşırın, çok eğlenin."

İnek sağımina katılmam için ısrar etmeliydim. Bu tür şeyler büyük bir iyi niyet yaratırdı.

Bu fırsatı teptiğime göre, babamı bulup Olson'ın yeri hakkında bir fikri olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Diane'in beni yine manipüle etmesinden ve ailemin hayatımı planlamasından dolayı içten içe homurdanarak şarj cihazıma doğru ilerledim.

"Bir ampulü takmak için kaç genç gerekir?" Bill Hardy mikrofonu tekrar açtı, sonra kendi cevapladı. "Her neyse."

Zorunlu inlemenin ardından, "Ve işte , Sandhills'in nihai eğlencesi için. Choker County'den Milo Ferguson, Spinner County'den Lee Barnett, Chester County'den Pete Grainger ve Grand County'den Ted Conner."

Bu senin domateslerini dondurmadı mı? Louise'in beni bu kadar kolay bırakmasına şaşmamalı. Ted'i çoktan işe almıştı. Ne aile ama. Ted'den boşandığımda benim tarafımı seçeceklerini düşünmüştüm. Ama hayır. Görünüşe göre hepsi Ted'i seçmiş ve Roxy'yi benim yerime . Anaokulundan beri en iyi arkadaşım olan Sarah bile, hamilelik ikizleri gibi Roxy'nin yanına sokulmuştu.

Rüzgâra homurdandım ve gri bulutlara zihinsel olarak kuşu fırlattım, kapımı açtım ve kendimi kruvazörün içine attım. Direksiyona vurdum ve yetişkin benliğim üstünlüğü ele geçirirken ön camdan dışarı baktım.

Bin beş yüz kişilik bir nüfusta, aşağı yukarı bir ya da iki prepperseçilebilecek çok fazla sosyal çevre yoktu. Elbette Ted ve Roxy de bu grubun bir parçasıydı. Dürüst olmak gerekirse, evli ve bebek bekleyen bir çift olarak, klanımın çoğuyla benden çok daha fazla ortak yönleri . Durum böyle olmasaydı bile, neden birinin bana kin beslemesini bekleyeyim ya da isteyeyim ki? Tüm aileye yetecek kadar yüküm vardı ve bunu yakında üzerimden atacağımı umuyordum.

Bu da acıma partisini bırakıp işime geri dönmem için en iyi nedendi.

Aracımın etrafında dans edip dönen tozu seyrederek alandan geri geri çıktım ve yavaşça fuar alanından uzaklaştım. Telsizle Kyle'a eve gitmesini ve aramaları bana aktarmasını söyledim.

Kasabaya doğru sürdüm. Babamın eski Dodge pikabı, annemin Vanagon'unun yanına, komşuları Beverly ile aralarındaki geniş toprak alana park edilmişti. Hepimiz evde yaşarken, bu alan çeşitli külüstür arabalarımız ve herhangi bir zamanda birkaç arkadaşımızla otoparka benziyordu. Geçen kış burada yaşarken ailemin gelip gitmesi sürekli ve neredeyse her zaman can sıkıcı olmuştu, ama şimdi orada sadece ailemin araçlarını görmek beni biraz üzdü.

Aracım burayı ev gibi göstermek için pek bir şey yapmadı. Kimmy ve Karl eski go-cart'ı otlu ön bahçeye bırakmışlardı ama o bile yalnız görünüyordu. Kendimi mutfağa attım.

Kırmızı puantiye motifi ve *I Love Lucy* cazibesi annemin mizah anlayışını her zaman takdir etmemi sağladı. Nadiren yemek pişirirdi ve hiç ev işi yapmazdı, vegan protein karışımlarını ve bitki çayını tercih ederdi. Yemek ya da içmek için zaman ayırdığında. Onun için mutfak, bodrumdaki heykel atölyesi ile oturma odasının arkasındaki yatak odası arasında bir tartı istasyonuydu.

Bu öğleden sonra, ipek kimonosunun içinde oturuyordu, uzun dalgaları sırtından aşağı gri bir örgüye dönüşmüştü. Bir eli dumanı tüten seramik bir fincan çayın etrafında kıvrılmış, yüzü dinlenmiş ve gülümsemesi ıslıl ıslıl görünüyordu.

Dışarıdaki bulutlarla birlikte mutfak, evin en büyük odası olmasına rağmen rahat hissettiriyor. Tezgâhlar batı duvarını kaplıyordu ve kasap bloklarından oluşan bir ada gerekli çalışma alanını sağlıyordu. Aile toplandığında, ki bu sık sık oluyordu, neredeyse herkes mutfağa yöneliyordu.

Babam tezgâhta durmuş, hamburgerini düzeltiyor, her zaman yanında olan kahve bardağını da yanında taşıyordu. Uzun boylu değildi, babamın sırık gibi bir boyu vardı.

Uzun boyluydu, kot pantolonu bol geliyordu ve gri saçları tişörtünün arkasına dökülüyordu. Yorgun görünüyordu, muhtemelen bütün gece çalışmıştı ama bana gülümsemeye hazırdı. "Katie! Sana bir hamburger yapayım."

Ona el salladım. "Hayır, teşekkürler. Bir an önce eve gitmeliyim. Diane Poupon' oraya bıraktığını söyledi ve mobilyaları yemediğinden emin olmak istiyorum."

Annem, Tilkiler ve her türden ortakları için açık yemek alanı olmanın yanı sıra psikiyatrist koltuğu olarak da kullanılan piknik masasının üstünü okşadı. "Bir dakika oturabilirsin."

Annemin el yapımı kahve fincanlarından birini dolaptan çıkarıp kahve doldurdum ve masada ona katıldım. "Yazını bitirmiş olmalısın."

Gözlerinde yumuşak bir ışıltı parlıyordu. "Bundan memnunum."

Bu benim en sevdiğim annemdi. Çok çalışmış, dinlenmiş ve hayatından memnun olan normal bir kadın. Yeni bir heykele başlamadan önce muhtemelen birkaç hafta ya da ay kalırdı. Yedi yaşındayken manik evreler ve ardından gelen inişler hayatınızı kaosa sürükleyebilirdi. Otuz iki yaşındayken, iyi zamanları minnetle kabul ederdiniz. "Görmeyi çok isterim."

Çayını yudumladı. "Birkaç gün içinde."

Babam ellerini yıkadı ve masada bize katıldı. "Diane'in köpeğini bıraktığını mı söylüyorsun?"

Öfkelendim. "Hiç sormadı, planım olup olmadığını öğrenmek için zahmet etmedi. Sadece, bum, köpek evimde."

Annem saç örgüsünü çekiştirdi. "Ona çok sert davranamazsın. Bu hep böyleydi ve artık kuralları değiştirmek zor olacak."

Babam, idare etmek için boks eldiveni giymemi gerektirecek kadar sert bir kahve hazırladı. "Hangi kurallar?"

Babam kıkırdadı ve açıklama için anneme baktı.

Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı, kimonosunun ipeğinin dalgalanmasına izin vererek tembelce zıplattı. "Her zaman kişi sen oldun. . Karşılığında pek bir şey istemeden onlara yardım ediyorsun."

Babam da aynı fikirdeydi. "Seninle ilgili en güzel şeylerden biri de bu. Ailenin önemini anlıyorsun."

Ne? Benim hakkımda konuşuyor olamazlar. Çoğu zaman ailemden uzak durmaya çalışırdım. Frog Creek'i bu kadar çok sevmemin en büyük nedenlerinden biri de buydu. Çiftlikte kendi küçük dünyamda kalıyordum ve genellikle işi ailemle geçirdiğim zamanlardan kaçmak için bir bahane olarak kullanabiliyordum.

Annem sanki kumaşın dokusundan zevk alıyormuş gibi ipeği kalçalarında . "Her seferinde onlara yardım etmen için sana güvenmeyi bırakmalarını istiyorsan, bu biraz kargaşaya neden olacak. Seçtiğin şey buysa sorun değil. hafifletmek zorunda değilsiniz, ancak bazı serpintilere hazırlıklı olun."

Babam elini annemin elinin üzerine koydu. "Ailenizin yanında olmakta yanlış bir şey yok."

Bu, annemle babam arasında bir tartışma konusu oldu. Vites değiştirdim. "Olson'ın yeri hakkında bir şey biliyor musun diye sormak için uğradım."

Şaşkın görünüyordu. "Birkaç yıldır hiçbir şey duymadım, neden?"

çamurdan vazgeçmek zorunda kaldım. "Ergenlik çağında çocukları olan bir çift oraya taşındı. Evi , bir ahır yaptılar ama yaşlı görünmesi için kamufle ettiler."

Kaşları havaya kalktı. "Nasıl öğrendin?"

Ona kazayı anlattım. "Belki sürücüyü diye düşündüm."

Annemin endişeli gözleri beni delip geçti. "mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." Cinayet belirtisi olmadığını, kimliğinin bulunmadığını ve gerçekten hiçbir neden olmadığını açıkladım.

soruşturmak için. "Beni asıl üzen şey ise diğer şeriflerin tutumu."

Annem otoriteyi pek sevmezdi ve uyarıda bulunan bir köpek gibi sesini alçalttı. "Ne demek istiyorsun?"

Konuyu açtığıma pişman oldum, normalde açmazdım. Ama bu öğleden sonra fuar alanında kendimi biraz ham hissediyordum. "Sanki arabanın taşralı olduğuna karar vermişler ve umursamıyorlar."

Annemin dudakları gerildi. İçindeki yoginin "güzel bir şey söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme" gibi bir tavsiyede bulunduğunu düşündüm.

Babam iç çekti. "İrkçiliğin ve bağnazlığın temizlenmesinin bu kadar uzun utanç verici. Eskiye göre daha iyi olduğu kesin. Ama de kötü olabilir. Genellikle iki kültür birbirinden ayrı kalır."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Rezervasyon Hodgekiss'ten yaklaşık yüz mil uzaktaydı ama yine de burada yaşayan hiçbir Lakota ailesi yoktu ve neredeyse hiç Lakota görmemiştik. "Bundan daha kötü olduğuna bile inanamıyorum."

Babam yüzünü buruşturdu. "Küçük bir çocukken Broken Butte'de bir tipi köyü olduğunu hatırlıyorum. Deponun hemen kuzeyindeki o bölgede. Çok fazla çadır varmış gibi görünüyordu ama ben küçüktüm. Akan suları ya da kanalizasyonları yoktu, elektrik de yoktu. Yıl boyunca orada yaşarlardı."

"Neden evlerde yaşamıyorlardı?"

Konuyu anlamamışım gibi bana baktı. "Buna izin verilmiyordu. Buna karşı yasalar var mıydı bilmiyorum. Ama şehir merkezinde, eczanede ve Amerikan Lejyonu'ndaki tabelaları hatırlıyorum. "Kızılderililere İzin Yok."

Nutkum tutulmuştu. Annemin gözlerinde yaşlar vardı.

Babam kahvesine baktı. "Kızılderili olsun, beyaz olsun pek çok iyi insan var. Ama çok fazla yanlış var."

Fincanımı lavaboya götürdüm ve yıkadım. "Poupon'u görmem gerek."

Babam beni kapıda karşıladı. "Biliyorsun, şu Kyle. O iyi bir adam. Bence onu işe alman herkese yardımcı olabilir."

Onu yanağından öptüm. "Onu Lakota olduğu için işe almadım."

Babam başıyla onayladı. Anneme el salladım ve arabama döndüm.

Bütün sabah tekrar oynadı. Çağrı. Enkaz. Garip Rhonda ve Marty. Daha da tuhaf Max. Belki de birbirleriyle hiçbir ilgileri yoktu. Ama bahse girerim vardı.

Pazar günü geçip giderken ve herhangi bir şeyi araştırmak için gerçek bir neden yokken, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Büyük olasılıkla Barnett doğru bir değerlendirme yapmıştı. Marty ve Rhonda'nın şebekeden uzak yaşamaları ve Sandhills normlarına uymamaları suçlu oldukları anlamına gelmiyordu. Sandhills'de neredeyse herkes silah bulundururdu. Rhonda ve Marty onları bana doğrultmamıştı.

Kruvazörü Stryker Gölü boyunca uzanan engebeli toprak yola sürdüm. Tanıdığım herkes panayır alanında eğleniyor ve bir komşusuna yardım ediyordu. Sefil bir trol gibi kulübemin önüne yanaştım ve motoru kapattım.

Dışarı çıktığımda serin öğleden sonra havası ciğerlerimi doldurdu ve sıcak arabaya yaslanıp başımı eğerek güneşin batı bulutlarıyla flörtünü izledim. Karatavuklar cıvı cıvı ötüyor ve yeşil hayatın taze kokuları burnumu gıdıklıyordu. Fena değildi. Hem de hiç fena değil.

Sadece biraz yalnızlık. Telefonum elimde belirdi ve ben daha fazla düşünmeden Baxter'ın numarası çalmaya başladı. Son birkaç aydır Baxter'ı daha sık arıyordum, her zaman Carly hakkında değil. Durup dururken beni arayıp benim ilginç bulabileceğimi düşündüğü bir şey söylemesi alışılmadık bir şey değildi. O bana bir

Sandhills'in bakış açısından farklı bir bakış açısına sahipti ve ben de onun bakış açısından keyif almaya başlamıştım.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Saguaro kaktüslerinin sadece Sonoran Çölü'nde yetiştiğini biliyor muydunuz?"

"Um. Hayır. Sanırım yapmadım."

"İklim değişikliği üzerine muhtemelen yayınlamayacağımız bir belgesel izliyorum. Bir hafta boyunca uyuyamayabilirim."

Gördün mü? Normal Sandhills konuşması değil. "Neden ?"

"Bizim tarzımız değil. National Geographic'e satacaklar, o yüzden endişelenmeyin. Yine de dehşete kapılacaksınız."

"Uydu televizyonuna bağlanmadığım sürece olmaz." Yazın cırcır böcekleri ve kurbağalar, her zaman filmler ve kitaplar vardı, televizyona pek ihtiyaç duymuyordum.

"Kutsala saygısızlık." Durakladı. "Rahatlamak için ne yaparsın?"

Şimdiden yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. "Atımı eyerleyip tepelerde tırıs gitmeyi seviyorum."

"Küçük resimlerimden asılmayı tercih ederim."

"İç karartıcı belgeseller izlemekten iyidir."

"Televizyon mükemmel bir anestezidir." Konuyu değiştirdi. "Bu akşam aklınızda ne var?"

Güneş ışığı gölün üzerinde oynayan dalgalara yansiyordu. "Kızgınlığı ve hakareti serbest bırakmak ve huzur içinde nefes almak."

Güldü. "Kulağa çok Zen'ce geliyor."

"Bu annemin etkisi. Gerçek şu ki, kardeşlerimle aram iyi değil ve biraz bakış açısı kazanmaya çalışıyorum."

"Demek beni aradın? Ailesi olmayan ve duygusal bağlardan uzak duran bir adam."

"Aynen öyle. Beni bağımsızlığımın ve bekarlığımın tadını çıkarmaya teşvik edebilirsin."

Onu ofisinde hayal ettim, güneş çoktan batmış, Chicago'nun silüetinin ışıkları parlıyordu. "Bağımsızlık senin DNA'nda var. Ama sana bekârlığın senin için iyi olduğunu söylemeyeceğim."

Bu içime bir taş düşürdü. "Dayanışma konusunda sana güvenebileceğimi düşünmüştüm."

Kendini rahat bir pozisyona getirmiş gibiydi. "Benim için öyle. Günde yirmi saat çalışıyorum ve çalışmadığım zamanlarda da işimi düşünüyorum. Evde hiç vakit geçirmiyorum. Yalnızlık çekmeyecek kadar insanların arasındayım. Bu benim rahat ettiğim bir hayat. Öte yandan sen..."

Bulutlar güneşi engelledi ve devam etmesini beklerken diken diken oldu.

"Hayatınızın büyük bir parçası olsa bile işinizle evli değilsiniz. Aileni seviyorsun ve göstermesen de boşanmanın ve Carly'nin ortadan kaybolmasının seni yıktığını söylediğimde beni küstahlıkla suçlamayacağını biliyorum."

Geri döndüm. "Ezilmiş bir kadın her gün kalkıp işe gitmez, bir ev satın almaz, bir bahçe ekmez."

"Burada tahmin yürütüyorum ama haklı olduğuma eminim. Sadakat ve bağlılığa kişisel çıkarlarınızdan daha fazla değer veriyorsunuz. Ted'le evlendiğinize ve onu ne olursa olsun seveceğinize yemin ettiğinize göre, bu derin bağlılığın takdire şayan olduğunu düşündüğünüz için ona tutunuyorsunuz."

"Ben-"

Sözünü kesmeme izin vermedi. "Ama kazanılacak bir şey yoksa acı çekmek asil bir şey değildir. Ve inanın bana, Ted Conner'la tanıştım. Buna değmez."

"Biriyle çıkmakla ilgilenmiyor olmam Ted için mum yaktığım anlamına gelmez." Sesimdeki gerginlikten nefret ediyordum.

"Sonra ne olacak?"

Serin bir esinti saçlarımı karıştırdı. "Birine bakmak zorunda olmamanın özgürlüğünün tadını çıkarıyorum. Her gece yemek pişirmeyi ya da bir başkası televizyon izlerken bulaşık yıkamayı özlemiyorum."

O da karşılık verdi. "Bütün erkekler bir kadının ev işlerinde yardımcı olduğunu düşünmez." "Evet, ama sen Chicago'da yaşıyorsun, Sandhills'de değil."

"Peki ya çocuklar?"

Enayi yumruğu. Dişlerimi sıktım ve Roxy ile Sarah'nın ve büyüyen bebeklerinin görüntüsüyle savaştım. "Bunun için zaman var." Yok muydu?

Ses tonunu yumuşattı. "Tamam, ağabey dersi bitti."

Yeni bir konu için hazırdım. "Teşekkürler. Başka kardeşe ihtiyacım yok."

"Hayır. Senin bir randevuya ihtiyacın var."

Şimdiden ona mı döndün? "İşte bu kadar. Bir randevun olana kadar bana bundan bahsetme."

Bu onu durdurdu. "Tamam. Senin için bir bahsim var."

Bu iyi olmazdı. Ama bir meydan okumaya karşı koyamayacağımı biliyordu. "Ne?"

"Eğer önce biriyle çıkarsam, bu ay reddettiğim iklim değişikliği ve nüfus artışıyla ilgili beş belgeseli izlemek zorunda kalacaksın."

Bu motivasyon olmalı. "Ve eğer önce ben bir randevuya çıkarsam, sen de yarım günlük bir gezintiye çıkmak zorundasın."

"Bunlar yüksek bahisler."

"Anlaştık mı?"

İç çekti. "Anlaştık."

"Tamam, şimdi Diane'in Carly'nin Kaliforniya'da olduğunu nereden bildiğini öğrenmek istiyorum."

Sessizlik. Sonra, "Diane? Kız kardeşin mi?"

"Carly'nin muhtemelen Kaliforniya'da yaşadığını söyledi. Bunu nereden bilebilir ki?"

Baxter'ın sesi genelde emin değil gibi çıkardı ama tereddüt etti. "Sanırım Kilner'daki sınıfımızın kurduğu kâr amacı gütmeyen kuruluşun fonlarını yönetiyor." Kilner Askeri Okulu, Baxter ve Carly'nin babası Brian'ın tanıştıkları ve kardeş gibi oldukları yerd. "Hatırladığım kadarıyla Brian, kayınbiraderi olduğu için Diane'in bankasına para istemişti."

Bunu bilmiyordum. "Yine de Carly'yi nasıl öğrenmiş olabilir?"

Yanıtında yine küçük bir hıçkırık. "Carly bir sebepten dolayı sınıf arkadaşlarımızı takip ediyor. Belki de yönetim kurulu üyelerinden biri ona bir şey söylemiştir."

Müşteri adayları. Her yerden. Bu gece Kaliforniya'ya bir uçak bileti ayırtmaya hazırdım. "Kim? Nerede? Şimdi oraya gidip onu bulabilirim."

İçini çekti. "Yapamazsın. Müfettiş bu ipuçlarını çoktan kontrol etti ve Carly onun önünde."

Saçlarımı yolacak gibi hissettim. "Neden bana söylemedin?"

"Bakın, müfettiş işini yapıyor. Sana Kaliforniya'da olduğunu söylemiştim. Endişelenmemeye çalış."

"Kurulda başka kim var?"

Bu sefer tökezlemek yok. "Bırak onu, Kate. Dedektif iyidir. O kızı biri varsa, o da odur."

Haklıydı. Kaliforniya büyük bir eyalet ve Carly'nin kuzeyde mi, güneyde mi, doğuda mı yoksa batıda mı olduğunu bilmiyordum. Baxter bana yönetim kurulu üyelerinin isimlerini vermeyecekti.

Baxter ve ben vedalaştık ve telefonu kapatıp telefonuma baktım. Durumu kabullenmek, yumurtalı sandviçin içindeki kabuklar gibi öğütülmüştü.

Leave It To Kate'in bir sonraki bölümüyle ilgilenme zamanı.

Botlarım çimento verandanın basamaklarını tırmandı ve paravanı iterek açtım, verandayı geçtim, ve eve girdim,

Stresli bir kaniş tarafından çiğnenmiş ve dağıtılmış ayakkabılar, mobilyalar ve kitaplar bulacağımdan endişeleniyordum.

Temiz odayı taradım ve sonunda deri koltuğumun üzerindeki dev tüy yığınınına yerleştim. Poupon gözlerini açtı ama başını yastıktan kaldırmadı.

"Oh, hayır." Odanın diğ r ucuna doğru iki adım attım ve parmaklarımı onun tasmaşına geçirdim. "Kate'in evinin ilk kuralı: Mobilyaların üzerinde köpek olmaz."

Nazik bir  ekiştirmeyle ayağa kalktı,  n bacaklarını uzattı ve sonra arka bacaklarına eşit zaman tanımak için ileri atıldı. Diane, Poupon'un krem rengi kürkünü, kafasına, kulaklarına, göğsünün etrafına ve dizlerinden aşağısına kakalar koyarak klasik bir şekilde tertemiz bakımlı tuttu.

"Zavallı adam. Seni bu hale nasıl sert davranacaksın?" Başının üstünü ovdum ve o da buna izin verdi.

Mutfağa girdim, aslında a  değildim ama bir yemek pişirsem akşam yemeğine kadar hazır olacağını ve o zamana kadar yemek isteyebileceğimi düşündüm. Nihayet bu on yılda üretilmiş, yıllardır imrendiğim bir buzdolabına sahip olmuştum ve küçük bir mayonez kavanozu, bitmek üzere olan marul ve iki yumurta dışında boş duruyordu. Yengem Lauren'in bana verdiği taze fasulye turşusunu çoktan yemiştim. Dondurucumda başka bir kardeş katkısı olan hamburger ve biftek vardı. Bu Robert ve Sarah'nın son kestikleri sığır etinden. Bir paket hamburger çıkardım ve çözülmesi için mikrodalgaya attım.

Işık mutfağı aydınlatıyordu ve ben de pencerenin önünde durmuş etleri . Poupon yanımda oturuyordu, başı kal amla aynı hizadaydı. Farkında olmadan elimi başındaki k rke gömüp masaj yapmıştım, aklım Rhonda, Marty,  ocuk ve Olson'ların evindeydi.

Mikrodalgayı kapatmak için düğmeye bastım. "Yürüyüşe ihtiyacın var."

Poupon uysal görünüyordu ve her zamanki kibirli beni dışarı kadar takip etti. Kendine saygısı olan herhangi bir laboratuvarın yapacağı gibi sığrayarak değil, ancak öfke kokusu alarak 1973 model Ranchero'm Elvis'e bindi.

Yolda otoyola doğru manevra yaptık. "Arabayla mı, yürüyerek mi, gerçekten umurunda değil, değil mi?"

Poupon asil duruşuyla oturdu ve yorum yapmadan karşıdan gelen yolu izledi.

On beş dakika içinde Olson'ın yerine giden çakıllı yoldan sağa döndüm. Belki çocuk kement atma işinden sonra eve gelmiştir. Yardımcımı duyduğumu söyleyerek oraya gitmemi haklı gösterebilirdim. Zayıf, tabii, ama Poupon bu fikrin olduğunu düşünüyordu.

Kilitli kapıya yanaştığımızda bulutlar sert bir rüzgârda vals yapan hamile balinalara benziyordu. Rhonda'nın asma kilidi çabucak değiştirmesinden etkilenerek kapının önünde oturdum.

Poupon yanımdaki koltuğa oturdu, hareketsiz çelikle açık yolda olduğundan daha az ilgilenmiyordu. İçinde bir yerlerde bir kişilik kilitli olmalıydı, ama buna direnerek iyi bir iş çıkardı

"Sana söz verdiğim yürüyüşe ne dersin?" Yanıt vermedi, kapımı açıp ona açık tutarak dışarı çıktığımda başını bile çevirmedi. Kapımı kapattım, Elvis'in etrafından dolaştım, yolcu kapısını açtım ve ona kişisel bir davetiye verdim. Bu sefer nazikçe dışarı çıktı.

Ben yürüdüm, Poupon kasıla kasıla yürüdü ve birkaç dakika içinde yerleşkeye bakan tepenin zirvesine ulaştık. Aşağıda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Kıştan kalma solgun altın rengi otların ve baharın uzayan yeşilinin arasına yerleşmeden önce kum dikenleri ve deve dikenleri olup olmadığını kontrol ettim.

Olson karargâhı altımda uzanıyordu, ahır kapıları sert esen rüzgâra karşı kapalıydı. İki beyaz pikap da üstü kapalı çimento döşemenin altına park . Tepeden aşağıya, vadi tabanına doğru uzanan alan, otların dalgalar gibi sallandığı bir okyanusa benziyordu. Vadi, iki sırt arasındaki doğal çukuru takip ederek kuzeydeki binaların ötesine doğru kıvrılıyordu, ta ki ben onu göremeyene kadar. Kış otlarındaki yeşil tonlar baharı müjdeliyordu ve manzaranın enginliği her şeyi içine almak için derin nefes almayı gerektiriyordu. Karargâhın arkasında bir başka sırt yükseliyordu ve ötesinde bir başkası, onu hiçbir ağaç yoktu, görünürde sadece bir dikenli tel çit vardı. Burası bir inek cennetiydi. Benim için de öyle.

Ceketimi daha yakına çektim. Poupon yanımda oturuyordu, başı yukarıda, dili en kaba şekilde dışarıda. Geceye yerleşmemiş olan kuşlar kendi içlerine kapanmışlardı, bu yüzden gece ağır bir sessizlikle günü bastırıyor gibiydi.

Bir süre sonra Marty ve Rhonda'yı ve çocuklarını merak etmeyi bıraktım ve Sandhills'in derimin altına girmesine ve kalbimi kabul ve memnuniyetle kucaklamasına izin vererek kovboy Zen'imi uyguladım - en azından bir adım daha yaklaştım.

Alacakaranlıkta bir kapı sesi beni kendime getirdi. Kelimeleri çıkaramasam da sesler çınlıyordu. Sesler tepelerden sekiyordu. Çocuk evden fırladı, Marty de peşinden geliyordu. Çocuk elinde bir tabakla avluda tepinirken Marty bağıırıyordu.

Rhonda kapıdan fırladı ve Marty'nin yanında durarak sert sözler sarf etti.

Çocuk durmadı ya da dönmedi ama tavuk kümesine doğru öfkeli adımlarla devam etti. Tel kapıyı açtı ve boş tavuk avlusunda yürüyerek tabağı kapının yanına bıraktı. Sanki kızgınmış gibi sarsak hareketlerle asma kilide benzeyen bir şeyle oynadı,

Sonunda çekip çıkardı, yere bıraktı, tabağı aldı ve içeri girdi.

Ön verandada Rhonda kolunu Marty'ye doladı. Marty onu kendine çekti ve birlikte eğildiler, başlarını tavuk kümesine doğru çevirdiler. Başını Marty'nin omzuna yaslayıp şefkatli, evcimen bir an yaşadığında şok oldum.

Kolumu Poupon'sırtına doladım, asgari arkadaşlığı için bile minnettarım. Yarım saniye tahammül etti, kendini ayağa kaldırdı ve Elvis'e doğru geri dönmeye başladı.

Sanırım gözetleme işimiz bitmişti.

Sabah, gri ışıkla birlikte penceremden içeri sızan yağmur kokusu ve nemli havanın yanı sıra karatavukların ve kızılgerdanların, belki de koroyu tamamlamak için birkaç serçe ve bülbülün parlak notalarını getirdi. Çarşafarla her zamanki savaşımları vermiştim ve her zamanki gibi kaybeden ben olmuşum. Carly ve hazırlıkçılar hakkında endişelenmek Ted'in üç yıl sonraki seçimlerde bana karşı yarışacağı düşüncesiyle iç içe geçmişti. Her zaman var olan finansal yıkım endişesi ve son olarak da kardeşlerimin flört hayatımı tartışmalarından duyduğum öfke ve utanç vardı. Ya da eksikliğini.

Yine de sabahlar her zaman moralimi yükseltirdi. Endişeler gün ışığında o kadar da büyük görünmezdi. Yağmur tehdidi olsa bile, tepelerde bir bahar sabahının sevilmeyecek nesi vardı ki? İyi bir sabah dozu almak için ön verandaya giderken, kanepedeki yumru beni ürküttü.

Poupon. Onu unutmuşum. "Mobilyaların üzerinden."

Gözlerini açtı, başını kaldırdı ve sanki sabahlardan en az Diane kadar nefret ediyormuş gibi yavaşça ön ayaklarını yere koydu, gerindi, sonra arka ayaklarını . Göz teması kurmadan beni ön verandaya kadar takip etti ve ben kapıyı açtığımda itaatkâr bir şekilde merdivenlerden indi.

Poupon'u yalnız bırakarak, kahve ve belki de kahvaltı hazırlamak için aceleyle mutfağa gittim. Stormy arabayı çekerken olmak için adliyeye gitmek istiyordum. Ama sadece kahvemın olmadığını değil, hamburgeri de mikrodalgada unuttuğumu hatırladım. Çok uzun süre ısıtmıştım ve kenarları lastik gibi griye dönmüştü. Koklama testinde bozulma çıkmadı ama yarım kilo kıyma için ölümü göze almak istemedim.

Kesinlikle Twyla'nın cadı içkisi ve tarçınlı rulo zamanı. Hayır, rulo değil. Daha iyi beslenmeye başlamam gerekiyordu - yalnız yaşayan ve rastgele öğünler yakalayan kadın, çok dengesiz bir diyet.

Poupon'u içeri aldım, karnını doyurdum ve mobilyalardan uzak durması konusunda ciddi bir tartışma yaşadım ama duştan çıktığımda tekrar kanepeye tırmanmıştı. Kahverengi pantolonumu ve resmi gömleğimi giyip ön kapıda tereddüt ettim. Onu evde bırakırsam muhtemelen günün çoğunu kanepede uyuyarak geçirecekti. Öğlen eve koşup onu dışarı çıkarabilirdim. Ama ya meşgul olursam? Şerif olmanın her zaman bir felaket potansiyeli vardır, ancak çoğunlukla etrafta dolaşmak, kahve içmek için durmak, hatta bütün günümü sığırlarla ya da otlakta çalışarak geçirmek için bolca zamanım vardı.

"Hadi ama." Poupon bana sıkılmış bir ifade verdi. Ben daha ısrarcı oldum. "Hadi gidelim." Hâlâ bir şey yok. Elimi çırpıttım. "Şehir hayatı seni şımartmış. Buralarda kalkıp günün peşine düşeriz."

Yakasından nazikçe çekiştirmem onu ikna edene kadar beni görmezden geldi. Kanepeden ve beni takip etti. Ona pompalı tüfeği değil, sadece arka koltuğu teklif ettiğim için hakarete uğramış olabilir ama itiraz etmedi.

Kasabaya on dakikalık yolculuk, bugün doğru bir başlangıç yapacağıma kendimi ikna etmemi sağladı. Yulaf ezmesi. Belki yoğurt ve meyve. Twyla'nın o kadar sağlıklı bir şey stokladığını garanti edemezdim, bu yüzden yumurtayla yetinecektim. Kızarmış ekmek yok. Kesinlikle tarçınlı ekmek de yok.

Kruvazörden indiğimde beni nemli kum ve yağmurun ağırlaştırdığı hava karşıladı. Sabah küf kokuyordu, sanki nem her şeyi ıslatacak kadar uzun süre kalmaya niyetliymiş gibi. Otoyolu geçtim ve Long Branch'ın cam kapısını kalçamla kontrol ettim. Girişte iki kapı açılıyordu. Biri bara açılıyordu, Long Branch'ın büyük ve ilginç olan bölümüne. Diğeri ise pastırma ve sosis kokularının yayıldığı, kahvenin eşlik ettiği, bugünün tercihiydi. Ağzım sulanarak ve gözlerim sıvı yaşam vaadiyle başımın içine doğru yuvarlanarak restoran tarafına itildim.

Bir çığlık beni pusuya düşürdü. "Aman Tanrım! Bak Ted, bu Kate!" Hayır. Hayır. Aman Tanrım, hayır.

Roxy kasanın önünde durdu. Sanki doğduklarından beri ayrı olan ikizlermişiz gibi elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Geri çekildim ama Roxy'nin ölümcül pençesinden kurtulamadım. Evliliğimi sona erdiren ve beni evsiz bırakan kocamla ilişkisi dışında, Roxy'yle ilgili neredeyse her şey öfkelenendiriyordu.

Yüksek sesli kahkahası muhtemelen Nebraska'daki herkesin kaçmak için çırpındığını görmek için dönmesine neden oldu.

Elimi tuttuğu yerden çektim ama babamdan aldığım eğitim nedeniyle kibar bir gülümsemeye zorlamaktan kendimi alamadım.

Uzun boylu, geniş omuzlu, Ben Affleck'e benzeyen eski kocam Ted, Roxy'nin arkasında durdu ve Roxy'nin savurganlığı için özür diler gibi mahcup bir gülümseme sundu. Eminim bunu çok yapıyordur.

Ted'in dikkatimi dağıtmasına izin verdiğim için Roxy kollarını bana dolama fırsatı buldu. "Seni hiç göremiyoruz!"

"Dün fuar alanındaki gibi değil." Hamile tişörtünün üstünden şişen göğüslerine bakmamaya çalıştım. Göbeği henüz tişörtte bir çentik oluşturmamıştı ve zaten etkileyici olan göğüslerinin bebek yumrusu üzerinde bir sıçrama yapması haksızlık gibi görünüyordu. Ayrıca

Sürekli sabah bulantıları yüzünden bitkin ve solgun bir görünüme sahip olan Sarah'nın aksine Roxy'nin ışıldaması beni üzüyordu.

Roxy beni bıraktı ve tekrar elimi tuttu. Beni bir tarafı pencereleli, diğer tarafı koyu renkli sahte panelli bir duvarla kaplı kırmızı kalıplı plastik kabinlerin arasındaki dar koridordan aşağı çekti. Kabinlerin çoğunda birkaç müşteri vardı ve ben başımı sallayıp gülümseyerek günaydın dedim. Roxy oldukça neşeliydi. "Bakın burada kimler varmış."

Yumurta ve şurup bulaşmış tabaklar, buruşturulmuş kağıt peçeteler ve boş ağır seramik kahve fincanlarıyla dolu bir masada durdu. Trey Ridnoir, şık, sert göğüslü, bakımlı, mavi ve gri eyalet polisi kıyafetleriyle işe hazır bir halde bana gülümsedi. Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık süzüldü.

Roxy birimizden diğerine baktı, dudaklarına bolca yapışmış ağzı XXL sırtıyordu. "Ne tesadüf. Yani," elini kalçasına koydu, "buraya kahvaltı için çok sık gelir misin?"

Sadece iki günde bir. Aman Tanrım. Bana tuzak kuruyordu. Yanaklarım aşağılanma ve öfkenin birleşimiyle yandı ve dilim tutuldu.

Neyse ki Trey, kiraz tenine rağmen hislerini koruyordu. Ayağa kalktı - boyu bir metreye yakındı- ve bahşiş için cebini karıştırdı. "Seni tekrar görmek çok güzel." Roxy çöpçatanlık işine onu da dahil etmiş miydi, yoksa o da mı gafil avlanmıştı?

Tek bir cümle kurabildim. "Seni buraya getiren nedir?" Trey seksen mil güneyde Ogallala'da yaşıyordu. Geçen kış bir cinayette birlikte çalışmıştık ama o zamandan beri onu sadece birkaç kez görmüştüm.

Restoranın ortasında, kahvaltı edenlerin pür dikkat kesildiği bir ortamda bize katılan Ted'e başıyla selam verdi. "Ted beni davet etti ve çünkü kement atma törenine gelemediğim için

Arayı kapatmanın eğlenceli olacağını düşündüm." Bakışlarını Roxy'ye kaydirdi ve ona suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Roxy naz yapmak için çok yaşlıydı ama bu onu durdurmadı. "Geçen kış o korkunç demiryolu olayından sonra aranızın iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama o zamandan beri birbirinizi görme fırsatınız olmadı."

O neden bahsediyordu? Eğer Trey beni aramak isteseydi, nerede olduğumu biliyordu.

Gülümsemelerimiz ekstra kalın bir garip sos tabakası içeriyordu.

Roxy sohbetimizin kıvılcımlanmasını bekledi, kıvılcım da gaza getirdi. "Kate'in sekiz erkek ve kız kardeşi olduğunu ve hepsine doğdukları yılın Akademi Ödülü sahiplerinin isimlerinin verildiğini biliyor muydun?"

Trey hak ettiğinden çok daha fazla şaşırmış görünüyordu. Trey'i iyi tanıımıyordum ama Roxy'yle oynadığını anlayacak kadar tanıyordum. "İmkânı yok."

Bu büyüleyici gerçeğe ne ekleyebilirim ki?

Roxy tekrar itti. "Sarah'nın bir bebeği olacağına göre, Kate'in yeni arkadaşlara ihtiyacı olacak." Karnını okşadı. "Küçük bir çocuk doğduğunda hayat çok değişir. Ve ikinizin çok fazla ortak noktası var."

"Gerçekten mi? Ne?" Trey şaşkınlık tepkisini melodram noktasına kadar abartmıştı ama Roxy hâlâ onunla dalga geçtiğini anlamamıştı.

Roxy'nin gözleri gökyüzüne çevrildi. "İkiniz de sanatı seviyorsunuz, çünkü Kate'in annesi bir sanatçı ve siz de üniversitede sanat eğitimi aldınız." Durakladı. "Ve ikiniz de üniversiteye gittiniz." Omuz silkti, göğüsleri nefret ettiğim bir mutluluk dansı yapıyordu. "Oh, kim şaka yapıyor? İkiniz de bekârsınız."

Silahımı kılıfıma koymadığıma pişman oldum, böylece kendimi, Roxy'yi ya da ikimizi birden vurabilirdim.

Kurtarıcım, iki metre boyunda, paslı sesli, akşamdan kalma Twyla Teyzem olarak ortaya çıktı. "Kıvılcımını başka yerde çıkar.

Burada yumurta isteyen bir kahvaltı kalabalığı var."

İhtiyacım olan mola buydu. "Zaten adliyeye gitmem gerekiyor. Stormy bir araba çekiyor. Seni görmek güzeldi." Yaptığım şeye teknik olarak koşmak denebilir miydi emin değildim ama gezinti değildi.

Kendimi kruvazöre atıp yokuşu tırmanırken yağın yağmur damlaları serinlememe yardımcı oldu. Kahve ve kahvaltı için çok fazlaydı ama işe gitmek Roxy ve Ted'in bana tuzak kurmaya çalışmasının acısını yardımcı olabilirdi.

Poupon, ben ağzımı açtığımda öfkemi paylaştı. "Sanki ben kendi erkeğimi bulamıyorum. O bile değil. Sanki eşleşmem gerekiyormuş gibi. Bu kadarı da fazla. Çok fazla."

Adliyenin arkasındaki park yerime çektik, Mercury Marquis görünürde yoktu. Poupon arabanın arkasına sığınmaktan memnun görünüyordu ve ona dışarı çıkmasını emretmek için sert bir alkışa başvurmak zorunda kaldım. Emirlerim hakkında ne düşündüğünü bana göstermek için ön ayaklarını indirdi, gerindi, Saba Kralı gibi adım attı. Adliye binasının arka kapısından merdivenleri tırmanıp Grand County katibi/tahsildarı Ethel Bender'in ofisinin bulunduğu ana kata çıktığımızda beni yanık kahve kokusu karşıladı.

ilçe saymanlık ofisi ile kapalı.

Ronald ve Nancy Lincoln'ün yatak odasında öpüşüklerinden beri saymanlık görevini yürüten Betty Paxton, ofisinden salona fırladığı sırada, hâlâ lastik yağmur çizmelerini giyen Ethel, gıcırdayarak ve muşamba üzerinde ıslak ayak izleri bırakarak koşuyordu.

"Günaydın," diye şarkı söyledim onlara. Arkadaşça davranmaktan zarar gelmezdi.

Betty günaydın demek için isteksizce yavaşladı ve Ethel, ortak kahve cezvesinin püskürdüğü komiserin odasına giderken onun önüne geçti. "Ne kadar da parlak gözlü ve gür kuyruklu olmuşsun."

Normalde bu saatlerde gelirim. "Pazartesi günleri hep iyi bir başlangıç yapmaya çalışırım."

Betty'nin bakışları bizi görmezden gelen Poupon'a kaydı. "Kim bu güzel çocuk?"

Ethel günün ilk fincanını içtikten sonra komiserin odasının kapısında belirdi. Poupon'a kaşlarını çattı. "Adliyeye köpek giremez."

Sanki *köpeklerin* ve adliyenin *olmadığını* anlamamış gibi, ona neşeli bir gülümseme verdim. "Ona Diane için bakıcılık yapıyorum. Onu ofisimde tutacağım."

Betty onun başını okşadı ve mutlu köpek konuşmaları mırıldandı.

Potansiyel savaşın ötesine geçmek isteyerek, "Senin evde hiç yağmur yağdı mı?" diye eski bir soruyu yönelttim.

Ethel Poupon meselesiyle karar vermiş olmalıydı ama Diane'i her zaman sevmiştii. "Radarı kontrol etme zahmetine katlansaydınız, yağmurun henüz başlamadığını bilirdiniz."

Elimi uzatıp fincanın dibine vurmak için içimde bir istek uyandı. Bunun yerine, yağmur lekeli kahverengi ceketime bakmaya özen gösterdim. "Haklısın." Dondurmanın üzerindeki ketçap kadar doğal bir şekilde durduk, ikimiz de başka bir kelime bulamadık.

Betty, Poupon'la yaptığı konuşmadan sonra doğruldu. "Dunbar'a giden kuzenim, neredeyse çeyrek inç olduğunu söyledi."

Ethel ona meydan okudu. "Kuzenin hiçbir şey bilmiyor. Sadece onda birini aldıklarını duydum."

"Her yağmur iyi yağmurdur" dediğimde durdu.

Ethel sanki hayatında duyduğu en aptalca şeyi söylemişim gibi bana baktı, ben de entelektüel bir tartışmaya girdim. "Kahve nasıl?"

"Boktan bir şey. Ama tek şey bu." Ethel beni geçip ofisine gitti.

Betty onun ardından kaşlarını çattı. "Kahve yapma günü benim. Kahveyi zayıf çay gibi yaptığıma yemin ediyor."

Kabul etmek zorundaydım ama bunu kendime sakladım.

İlk fincan için yapılan günlük yarışın açık ara kaybedeni olan Betty, tencereye gitmek için acele etmedi. Ben onu takip ettim ve Poupon koridorda kaldı. Büyükannesinin 1 numaralı kupasına uzandı ve onu doldurdu. Bana bir NACO (Nebraska İlçe Yetkilileri Birliği) kupası uzattı, kendime ait sevimli bir kupam olmadığı için onu kullanıyordum. "Salı ve Perşembe günleri çok daha fazla krema tükettiğimizi fark etmişsindir."

Pazartesi ve Çarşamba günleri Betty, Salı ve Perşembe günleri ise Ethel kahve yapıyordu. Cuma günleri iki savaş ekseni arasında değişiyordu. Ben üzerime düşeni yapmayı düşünmüş ve ilk geldiğim bir Cuma günü kahve yapmışım. Ethel patlamıştı ve Betty neredeyse ağlayacaktı çünkü güvenmemiştim. Bir daha girmeyeceğime yemin ettim. Tabii gelirse.

Tadı sıcak musluk suyuna benzeyen şeyi yudumlarken, Long Branch'a gitmeme izin vermediği için Roxy'den daha da nefret ediyordum. Fincanıyla birlikte duvara yaslandım, rahat davranıyordum. "Kasabanın kuzeyindeki eski Olson'ın yeri kimin?"

Betty fincanının kenarından baktı. "Yaşlı adam öldüğünden beri mi?" Kahve fincanını kucaklayarak arkasına yaslandı. "Tahsildarın elinde kayıtlar olmalı. Ama bu ilçede bu pek mümkün değil."

İlçe yetkilisi arkadaşına laf sokmayı asla kaçırmazdı. "Teşekkürler, Betty. Kuru kalmaya çalış."

Sanki harika bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Bu fırtına geçene kadar hepimiz su altında kalacağız. En azından çimlerin büyümesini sağlayacak." Boğazını temizledi. "Uh. Kate."

Ne olacağını bildiğim ve şimdiden kendimi suçlu hissettiğim için yüzümü buruşturdum. "Evet?"

Betty'nin yüz ifadesi özürle doluydu. "Dırdır etmekten gerçekten nefret ediyorum ama biliyorsunuz, bütçenizin vadesi geçen haftaydı ve...?"

"Tabii ki. Bugünkü listemde var. Sana getireceğime söz veriyorum." Kupamı koridora taşıyıp aynı yerde oturan ve herkesi görmezden gelmeye devam eden Poupon'un yanına döndüm. "Gel."

O .

Boynu kalçama kadar uzanıyordu, bu yüzden eğilmeden yakasını kavradım ve nazikçe çekmemle ayağa kalktı ve benimle ofisime doğru yürüdü. Kapının kilidini açıp iterek açtıktan sonra, kapıyı kapatıp koridordan gizlice Ethel'in ofisine geçmeden önce onun içeri girmesini bekledim. Betty'nin beni duymasını ve ihanete uğramış hissetmesini istemiyordum.

Ethel'in asistanı Brittany Ostrander köşedeki portmantoda durmuş yağmurluğunu silkeliyordu. Onu bir kancaya yerleştirdi ve beni karşıladı.

Brittany, Carly'den bir yaş büyüktü. Dün gece telefondaki kız da aynı yaşlarda olabilir miydi? Bir yerlerde yağmur altında mı saklanıyordu? Bir bodruma kapanmış, yağmurun yere düşüşünü, belki de karanlık bodrum duvarlarını nemlendirişini mi dinliyordu? Muhtemelen evde, battaniyelerin altına sokulmuş, geç saatlere kadar uyuyor ve gökkuşaklarını hayal ediyordu.

Brittany ısınmak için kollarını ovuşturdu. "Dışarısı gerçekten sakinleşiyor. Sizin evde ne kadar var? Babam onda üçümüz olduğunu söyledi."

Umarım Ethel Brittany'nin yağmurla ilgili raporunu duymuştur. "Ben ayrılmadan önce hiç yağmadı." Kasaya giderken tezgâhın etrafından dolandım, Ethel burada dosyalar ve ciltli defterlerle dolu ağır bir devlet masasının arkasındaki tahtında oturuyordu. Brittany'nin Ethel'in kutsal mekânının eşîğini koruması ve vatandaşların işleriyle ilgilenmesi gerekiyordu. Ama Brittany'nin şerifi sorgulayacak cesareti yoktu, ben de onun zayıf bariyerini aştım.

Ethel beni dış ofisten duymuştu ve hazırды. Yağmur çizmelerini çıkarmış ve masasının arkasındaki köşede bulunan radyatörün önünde kurumaya bırakmıştı. Dış ofisten iki kat daha büyük olan kasa dairesi küflü kitaplar ve yüz elli yıllık kayıtların tozuyla kokuyordu. Yanmış patlamış mısırla birlikte ağır bir muz kokusu da vardı. Ethel her gün masasında sadece öğle yemeği yemekle kalmıyor, aynı zamanda sürekli olarak çöp kutusunu atıştırmalık artıkları dolduruyordu. Kasanın penceresi ya da havalandırması yoktu ve bu da Ethel'in trol benzeri kişiliğini açıklıyor olabiliydi.

Ethel kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Çoğu kadında bunlara meme, göğüs ya da hatta göğüs ucu denirdi. Ama Ethel'in göğüsleri vardı. "Buraya giriş yasak. Ofisin kurallarına saygı göstermelisiniz. Brittany ile konuşun, size yardımcı olamazsa bana soracaktır."

Onun davranışını Poupon'un kiyle kıyaslamama rağmen pişman görünmeye çalıştım. "Elbette. Normalde yapardım ama bu gizli bir şerif meselesi."

Ne kadar isteksiz olsa da Ethel ilgi gösterdi. "Nasıl yani?"

Brittany'nin duyup duymamasını önemseydiğimden değil, Ethel'in düşünmesini sağlamak için omzumun üzerinden baktım. "Olson'ların evinde şüpheli bir şeyler dönüyor. Orada kimin yaşadığını bilmem gerekiyor."

Ethel'in yüzü düştü. Masasının en üst çekmecesini açıp içeri karıştırdı ve sonunda bir paket Taster's Choice çıkardı. "Orada kimse yaşamıyor. Çadırlarda ya da kampçılarda değilse tabii. İnşaat izni için herhangi bir talebimiz olmadı."

Rhonda ve Marty'nin izin için gelmemiş olmaları beni şaşırtmadı. "Şimdi kimin olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Çit düzeltici olarak kullanılabilecek bir makas kaptı ve hazır kahve paketinin üst kısmını şiddetle kopardı. "Bir Delaware LLC'ye ait."

"Kayıtları alabilir miyim?"

Kahveyi dolu fincanına boşalttı ve bir kaşık bulana kadar etrafta birkaç kâğıt karıştırdı. Durdu ve bana baktı. "Hazır kahve ister misin? Betty'nin kahve bahanesinin bir desteğe ihtiyacı var."

Demlenmiş kahveyi ziyan etmek yerine neden kendi suyunu ısıtmadığı önemsiz görünüyordu. Fincanımdan bir yudum aldım ve gülümsedim. "Hayır, teşekkürler. Kayıtlar nerede? Bakabilirim."

Uzun süredir ezilmiş bir tavırla masasından geriye itildi. Sıkıntıyla iç çekerek, kabarık ayaklarını kirli mavi terliklerinin içine soktu. "Bu sana hiçbir şey anlatmayacak." Ayağa kalktı ve tepinerek bir rafa gitti, sörf tahtası büyüklüğündeki bir defteri odanın ortasındaki sağlam bir masaya taşıdı ve yere vurdu. Defteri açmak ve çizgili sayfaları çevirmek için iki elini birden kullanması gerekti. Tüm bunların dijital ortamda dosyalanması gerekiyormuş gibi görünüyordu ve muhtemelen de öyleydi. Ama Ethel muhtemelen bilgisayarlara güvenmiyordu ve kayıtlarını 1880'lerden beri Grand County'de yaptıkları gibi tutuyordu.

Buruşuk parmağını sayfanın ortasına yerleştirdi. Örümcekli el yazısıyla Olson çiftliğinin parselleri ve arazileri dolduruyordu. İki yıl önce Tyrell Olson'dan satın alınmıştı. Sahibi gerçekten de Delaware'den Hidden Valley Ranch olarak listelenmiş bir LLC'ydi. Gerçekten mi?

"Şirket sahipleri, yönetim kurulu üyeleri ya da her neyse onlarla nasıl iletişime geçebilirim?"

Ayaklarını sürüyerek masasına döndü. "Bilmiyorum. Delaware Dışişleri Bakanı'nı arayın sanırım."

"Yardıminız minnettarım," dedim, bir şekilde alaycı tonumu koruyarak.

Brittany ben koridora kaçmadan önce beni durdurdu, yüzü umut doluydu. "Kate? Son zamanlarda Jeremy'yi gördün mü?"

"Dün Dugans'ın kement atma törenindeydi."

Yüzü düştü. "Oh. Onu bir süredir görmüyordum ve şehir dışında olabileceğini düşündüm."

En küçük kardeşimden daha istikrarlı birini bulması için ona kardeşçe bir tavsiye vereyim mi? Jeremy herkesi severdi. Hepsini aynı anda. Ya da art arda. Brittany daha tutarlı bir kalp bulsa iyi olur.

Gizemli arayan ve Carly zaten başarısızlık listemdeyken, endişelenecek başka bir kıza ihtiyacım yoktu. Brittany'yi kurtarmak benim iş tanımımda yoktu. Ama yine de.

Brittany'nin masasına doğru yürüdüm ve fincanımı yere bıraktım. "Jeremy özgür bir ruh gibi bir şey."

Başını salladı ama gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Biliyorum." "Ben onu parçalarına kadar seviyorum. Herkes seviyor. Ama o değil büyük üzerinde bağlılık."

Bartlett armudu büyüklüğünde bir yumru boğazına doğru ilerledi ve biraz daha başını salladı.

Lanet olsun. Yardımcı olmuyordum. Elimi masasına koydum ve ona doğru eğildim. "Birinin olmayı hak ediyorsun."

İşte bu oldu. Gözlerinden iki kova dolusu yaş süzüldü. "Sanırım bunu biliyordum. Sadece birinin bana söylemesine ihtiyacım vardı."

Ben olabileceğime sevindim. Hey, belki de ailemi Brittany'ye bir sevgili bulmaya yönlendirebilir ve peşimi bırakmalarını sağlayabilirdim. Brittany masasının üzerindeki kutudan bir selpak alıp gözyaşlarını silerken ben geri çekildim.

Ön kapı tıklar tıklar yağın yağmurun sesiyle açıldı ve gıcırdayarak kapandı. Adliyede yüzlerce farklı görevde bulunan herhangi bir sayıda vatandaş olabilirdi.

En kötüsünü beklemem benim hakkımda ne söylüyordu?

Katibin ofisinden daha üç adım bile atmadan, taze ve sert kahvenin büyüğü aroması beni çarptı. Fincanımı Brittany'nin masasında bırakmıştım, onu bir savaş zayiatı olarak kabul ettim ve kokunun kaynağını bulmak için ilerledim.

Kyle Red Owl çizmelerini paspasa sildi. Kyle, iki yıldan daha kısa bir süre önce deniz piyadesi olan Kyle'ın düzgün fiziğine sahipti. Elinde, içinde iki dev strafor paket servis bardağı ve beyaz kutular bulunan bir soda kutusu vardı.

Neredeyse ona doğru koşacaktım. "Kurtarıcım!"

Kara yüzünü şaşkınlıkla yana yatırdı. "Neden bütün kadınlar beni böyle karşılamıyor?"

Kutudan fincanlardan birini çıkardım ve kapağını kapattım. "Onlara Long Branch'tan kahve ve poğaça getirirsen yaparlar."

Kutuyu bana uzattı ve ıslak ceketini silkeleyerek çıkardı. "Lloyd Amca Atını Yürütür bana her zaman bir kadının kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylerdi."

"Bilge adam, amcan."

Kyle sırtıttı. "Hayır. Bekârdı. Yemek yapamazdı."

Kutuyu geri aldı ve ben de sihirli demliği yudumladım. Sıcak sıvı kürek kemiklerimin arasındaki gerilimi eritti.

"Sabahın nasıl geçti?" diye sordu.

"Ben sadece geç kızların umutlarını ve hayallerini yok ediyorum." Arada bir birini kurtarabilsem güzel olmaz mıydı?

 n kapı tekrar açıldı. Neden bu kadar gergindim? Pete ve Tammy Grainger kasvetli sabahın içinden içeri adım attıklarında pek rahatlamadım.

Tammy kemerli kırmızı bir yağmur ceketi giymişti, sarı saçları rüzgara rağmen ık görünüyordu. Pete'in üzerinde kot pantolon ve polar vardı, görünürde şerif kıyafeti yoktu. Her zamanki enerjisiyle titriyordu, koyu renk kesimi nemden parlıyordu ve sürekli bronzlaşmış olması onu Milo ya da Barnett'in göbekli profilleri gibi bir şeriften çok bir koç gibi gösteriyordu.

Tammy bizi görünce geniş bir gülümsemeye boğuldu. "Kate! Sizi görmek çok güzel."

Pete elini . "Buraya bakın. Sana rastlamak ne güzel."

Yonca tarlasındaki bir fil gibi değildim. Bir şerifin doğal yaşam alanı ilçe adliyesiydi. Öte yandan, burası benim b lgemdi ve Pete de Chester County'ye aitti. "Seni buraya geri getiren nedir?"

Pete'in dikkati Kyle'a odaklandı. Kaşları atıldı, sonra tekrar mutlu halini takındı. "Artık hafta içi mi çalışıyorsun?"

Soruyu ben yönelttim. "Cumartesi günü ter attığı saatlerin telafisini yapıyor."

Pete'in yüzü hafifçe gerildi ama sırtışını hiç kaybetmedi. "Anladım. İçeri girip Ethel'le konuşmam lazım. Dempsy'nin yeni bir ahır için keşif yaptırdı bana. İlelerimiz arasındaki sınırda ve bunu değerlendirmeli mi yoksa Chester County'ye mi bırakmalı bilmek istiyor."

Gözleri Kyle'ın üzerindeydi. Muhtemelen arkadaşı Lee'ye rapor verecek ve Kyle'ın rastgele bir Pazartesi günü çalışması hakkında genel bir tartışma yaşanacaktı. Sanki bu onları ilgilendirirmiş gibi.

Kyle rahatını kaybetti. Ofisime doğru işaret etti. "Hemen geliyorum..." Beni Tammy ile bırakıp gitti.

Vanna White gülümsemesiyle bir süre bekledi. "Broken Butte'a gidiyoruz. Bölge müziği bugün. Rusty'nin trompet solosu var, Becca da swing korosuyla şarkı söyleyecek."

İlgileniyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Güzel, ."

Mavi gözlerini kırıştırdı. "Bu işin esnekliğini sevmiyor musun? Pete çocuklarımızın hayatının bir parçası olabildiği için çok şanslı. Tabii ki biz sporu takip ederken o çok daha mutlu oluyor. Özellikle de basketbol." Sanki ailemden ve işimden bahsetmek beni aşağılamakmış gibi şaşırmış .

Ben cevap vermeden önce kolumu okşadı. "Çok iyi bir arkadaş olmadığımı biliyorum."

Arkadaş olduğumuzu bilmiyordum.

Okşamayı bıraktı ve kolumu sıktı. "Ama biliyorsun, Ted'in sana davranış şekli yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum."

Görünmezlik pelerinin neredeydi?

Sesi alçaldı. "Aldatmayı anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Yani, eğer Pete böyle bir şey yapsaydı... Ben de aynen senin yaptığını yapardım. Ayrılırdım."

Kolumu tuttuğu yerden çekip kaçmak istedim. Hayır, ona gerçekten çenesini kapatmasını söylemek istiyordum. Ama iyi niyetli olduğuna emindim ve ayrıca Pete yakında dönecekti. Öyle umuyordum.

Sanki ruh kardeşiymişiz gibi bana bilmiş bir bakış attı. "Yani, Pete tanıştığımızda biriyle çıkıyordu ve ondan ayrılmadığını öğrendim. Bir keresinde onu affettim, çünkü

anlamıyor, gitmesine izin vermiyor. Ama o biliyor. Bir daha asla."

Koridorda Pete'in ayak sesleri duyuldu ve Tammy'yi kıskançlık krizine sokmayacağını bilseydim kollarımı ona atardım. Onlara iyi bir gün dilediğim için rahatladığımı söylemek Michigan Gölü'ne su birikintisi gibi bir şey olurdu.

Kyle'in kilitli kapının dışında beklediği ofisime doğru yöneldim. Kapıyı açtım ve Poupon'un kusursuz bir duruşla masa sandalyemde oturduğunu gördüm.

Bir elimle kahvemi tutarken diğer elimi salladım. "İn aşağı."

Yavaşça başını çevirdi.

Kyle kaşlarını kaldırarak bana ve köpeğe baktı. Dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve sesi sert çıksa da o kadar sessiz konuşuyordu ki duymak için zorlandım. Boğazının arkasındaki sert heceleri ve sesleri, melodik Lakota dilini anlayamadım.

Görünüşe göre Poupon çok iyi anlamıştı. Başını Kyle'a doğru çevirdi ve hemen sandalyemden atlayarak Kyle'ın yanına gitti ve başını patilerinin üzerine koyarak yere çöktü.

"Ne dedin sen?"

Kyle eğildi ve Poupon'un kulaklarının arkasını kaşdı. "Bir köpeğin çorba kavramını anlaması için köyde büyümesine gerek yok."

Kyle meşe sandalyeye yerleşti, ben de masamın arkasındaki önceden ısıtılmış sandalyeye oturdum. "Pete'den gelecek ay hafta sonlarını benimle değiştirmesini isteyeceğim. Senin için uygun mu?"

"Tabii. Romantik bir kaçamak planladın mı?"

Twyla Teyze'nin krem peynir kreması ve eriyen tereyağıyla sıcak ve yapışkan tarçınlı rulolarını yedik.

"Sen de mi?" Parmağımı yaladım. "Denver'da scuba dersleri için kayıt yaptırdım."

Bana "sen delisin" der gibi kaşlarını kaldırdı. "Bu senin hafta sonun."
Telefonum çaldı ve önce yapış yapış parmaklarımı sildim.

Stormy'nin sesi aynı anda hem sinirli hem de üzgün geliyordu.
"Öğleden sonraya kadar o arabayı alamam. Donna banyosundan sonraya kadar o küçük şalgamı bırakmayı reddediyor."

Arabanın şimdiye kadar yola çıkmış olacağını düşünmüştüm. "O zaman olabildiğince çabuk hallet." Biraz sinirlenerek telefonu kapattım.

Kyle ekmeğinden küçük bir ısırık kopardı. "Bu da ne?"

Tatlı bir lokmanın etrafında konuştum. "Birisi kuzeydeki ilçe sınırında bir araba devirmiş. Sanırım bir bölge arabası olabilir. Hadi oraya gidelim. Belki kimliğini tespit edebilirsin."

Kyle kahvesinden bir yudum almak için acele etmedi. "Kızılderili simgesi olarak tüm arabaları biliyor muyum?"

Pete'in ince onaylamaması Kyle'ın gözünden kaçmamıştı. Küstahlık hakareti hafifletmeye yardımcı olabilirdi. "Aynen öyle."

Bu bana yarım bir gülümseme kazandırdı.

"burada kalıp hücreyi temizleyebilirsin."

Bana on iki yaşlarında gösteren sevimli bir sırıtış attı. "Bakmayacağımı söylemedim." Kyle buzla kaplı parmağını inceledi. "Barnett arazide daha fazla zaman geçiriyor. Arabanın kime ait olduğunu bilir."

"Ama o değil." Tarçınlı iyiliği karşısında neredeyse inleyecektim. "Eski Olson Çiftliği'ne taşınan insanlar hakkında bir şey biliyor musun?" Oraya Hidden Valley Çiftliği demeye hazır değildim. "Orası bir Delaware şirketine ait ama orada kimlerin yaşadığını bilmiyorum."

"Etrafa sorabilirim." Kyle parmaklarını kâğıt peçeteye sildi.

Bir tane daha yapışkan kısım kopardım. Ortadan, en lezzetli kısımdan başlamalı ve daha hamurumsu olan dış kısmı bırakmalıydım. Tıka basa doymuş hissediyordum ama en lezzetli kısmı bırakmama imkân yoktu. "İzin ver

Bunu bitir de enkaza doğru yola çıkalım. Bir kız aradı ve sesi oldukça korkmuş geliyordu. Sürücü olduğundan emin değilim, çünkü kimse yoktu. Ama tüm bu dolayı kendimi gergin hissediyorum."

"Şerif mi aradı?"

Başımı salladım. "Emin değilim. Daha çok beni başka biri sanmış gibi geldi."

Gökyüzü düşmüş gibi bir kükrete ofisimi doldurdu ve Kyle ile ikimiz de başımızı önce tavana, sonra birbirimize çevirdik. Muhtemelen sevimsiz bir komedideki koreografiye benziyordu. "Gerçekten aşağı iniyor."

Muşamba üzerinde gıcırdayan tenis ayakkabıları koridorda birinin ilerlediğini haber veriyordu. Ön kapının sesini duymamıştım ama Susan (Go Big Red) sırlıslık kafasını ofise sokmadan önce bunun daha kötü bir haber olmadığını ummak için bir anım vardı. "Umarım büyük bir tekne yapıyorsundur yoksa hepimiz boğulacağız."

Susan benim daha genç bir versiyonumdu, ufak tefek ve sağlamdı, tonlarca dalgalı, siyah saçları vardı. Ofise uğradı, ruloma bir göz attı ve bir satır çekti. Çiğnemeler arasında Kyle'a selam verdi ve başını sallayarak her yöne su damlaları gönderdi.

"Poupon!" Kadın ona ekmeğimden bir ısırık uzattı, o da teşekkür etmeden kabul etti. "Onu götürmen iyi oldu. Diane ve çocuklar ona hiç ilgi göstermiyorlar."

"Onu götürmüyorum. Sadece bir hafta boyunca ona göz kulak olacağım." Ona rulonun geri kalanının bulunduğu kutuyu uzattım. "Bugün Lincoln'e döneceğini sanıyordum. İşin ne zaman başlıyor?"

Yutkunana kadar beklemem gerektiğini belirtmek için el salladı. "Benim vardiyam beşten gece yarısına kadar, ama geç kalırsam diğer barmen yerime bakacak."

Büyüleyici Susan, dokuz çocuğun en küçüğü. Motive olduğunda çok çalışabilirdi ve geri kalan zamanlarda nasıl çalışacağını bilirdi.

onun gülümsemesini kullan. Ben kim oluyordum da yargılıyordum? Çocuk üniversitede iki yıl tıp okuduktan sonra 4.0 almış.

İnsanların onun için boşlukları doldurmasını sağlamanın bir yolunu bulmuştu, bu yüzden veda etmek için uğramadığını düşündüm. "Umarım yol boyunca şiddetli yağmur yağmaz."

Omuz silkti ve son de yuttu. "Bir iyilik isteyeceğim."

Bunu tahmin etmek için medyum olmaya gerek yoktu, bu yüzden tahminim için puan alamadım.

Gözleri endişeli baksa da rahat bir tavırla elindekini fırlattı. "İki yüz dolara ihtiyacım var."

Ben bir şey söylemedim. Kyle ondan bana baktı, yüz ifadesinden nasıl tepki vereceğimi merak ettiği belliydi. Ben bekledim.

Biraz daha sinirli görünmeye başladı. "Dairenin temizlik depozitosunun benim payıma düşen kısmını ödemem gerekiyor ve paramı alana kadar param yok."

"Bunu borçlu olduğunuzu ne zamandır biliyorsunuz?"

Savunmaya geçti. "Dönem sonunda bir sürü masrafım oldu."

Başımı salladım. "Uh-huh. San Francisco yolculuğunun ucuz olmadığına eminim."

Bana kocaman gözlerle baktı. "Bu bir tatil değildi. Gitmek . Emmy'nin taşınmasına yardım edecek başka kimsesi yoktu."

Bu oyunu onunla bütün gün oynayabilirdim. Sonunda, o biliyordu ve ben de ona borç vereceğimi biliyordum. Reşit olmadıklarında onlara bira almazdım. Biletlerini tamir etmezdim ya da kefaletle hapisten çıkarmazdım. Ama onlara borç para verir, çocuklarına ve köpeklerine bakıcılık yapar, yanıma taşınmalarına izin verir ve ihtiyaç duyacakları her şeyi yapardım. Çek defterimi çıkardım.

"Teşekkür ."

O tatil için para biriktiriyordum. Ted'le iki yıl önce Cancun'a gittiğimizden beri hayalini kurduğum tatil. Kumsalda oturup margarita içmek, balayı çiftleri, somurtkan gençler ve mızımız çocukları olan ailelerle birlikte tüm turistik yerleri gezmek gibi bir şey değildi. Tüplü dalış yapmayı öğrenmek istiyordum.

Ted'den boşandıktan sonra bu işi kendim için yapmaya karar verdim. Cozumel'de açık su eğitimimi tamamlayacağım ve Denver'da temel eğitimleri geçtikten sonra beni sertifikalandıracakları tesisi bile seçmiştim. Beni engelleyen tek şey zaman ve paraydı. Kyle gemideyken, boş zamanları idare edebilirdim. Ama geçen ay Jeremy'nin yaptırdığı bir eyerin parasını ödemek için yardıma ihtiyacı vardı ve ondan önceki ay da Louise'in ortanca çocuğu Esther umutsuzca tiyatro kampına gitmek istiyordu. Hepsi benim için aynı şeyi yapardı.

Susan su damlatarak ve nemli köpek gibi kokarak bana sarıldı. "Çok teşekkür ederim. İlk maaşımla birlikte sana geri ödeyeceğime söz veriyorum."

Ama muhtemelen başka bir acil durum olurdu. Eninde sonunda 200 dolarımı geri alacaktım. Belki doktorluk yapmaya başladıktan sonra.

Susan çeki katladı ve kaybolma olasılığı yüksek olan kapüşonlu ceketinin ön cebine soktu. "Bilgin olsun diye , bekâr ve güçlü kalman için oy verdim."

"Oy verdin mi?"

"Kardeşler Trey Ridnoir, Heath Scranton ya da Josh Stevens ile mi gitmen gerektiğini tartışırken."

Kyle kıs kıs güldü, ben de ona o bakışı attım. Rhonda'nın korktuğundan daha fazla korkmamıştı. Tekniğim üzerinde çalışmam gerekebilir.

Masaüstümün etrafına dağılmış bütçe çalışma kağıtlarını topladım ve onları düzgün bir yığın haline getirdim.

küfürlerin. "Bunun kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Onlara Tori Engseth ile çıkmak gerektiğini söyledim ve bu onları yaklaşık iki saniyelğine . Bizim ailemiz için bu çok şey ifade ediyor."

Kyle şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bu yeni İngilizce öğretmeni değil mi? Eşcinsel olduğunu bilmiyordum."

Susan saçlarını ıslak bir atkuyruğu yaptı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Kate de öyle." Bana hitap etti. "Atkuyruğu tutucun var mı?"

Benimkini bileğimden çıkardım ve ona uzattım. "Hey, son zamanlarda buralarda yeni erkeklerle tanıştın mı?"

Güldü. "Ben tamir gereken yaşlı bir hizmetçi değilim."

Grr. "Senin yaşlarında bir adam gördün mü ya da duydun mu diye merak ettim. Uzun boylu, inek görünümlü ve koyu gür saçlı."

Yaltaklandı. "Kulağa rüya gibi geliyor. Ama hayır."

Denemeye değerdi. "Bu havada araba kullanırken dikkatli olun." Bir genç kadının daha başının belada olduğunu düşününce kalbim sıkıştı. Şerif olmanın bedeli bu muydu? Birdenbire her durum tehlike çılgınlıkları atmaya başladı.

Nemli saçlarını salladı. "Sadece yağmur."

Başımı salladım. "Ve suda sürüklenebilir ya da görüşünüzü kaybedebilirsiniz."

Kyle rahatsız edici bir ses tonuyla uyarıyı sürdürdü. "Ani seller ve su baskınları."

Susan bana sarılıp öptü, kahvemden son yudumu aldı ve kapıdan uçup gitti.

Kyle sırtıttı. "Tam bir belasılar ama onları seviyoruz."

"var mı?" Kyle ve ben birlikte özel zaman geçirmiyorduk. Hafta sonları izinlerimi o doldururdu, bu yüzden işle ilgili konuşmalar dışında pek bir şey paylaşmazdık.

Yüzü aydınlandı. "Liseden yeni mezun olmuş bir kız kardeşim var."

Başka bir kadın daha başlıyor. İyi haberler duymak hoşuma gidiyordu. Belki bu seferki bela bulmazdı. "Tebrikler."

Gözleri gururla parlıyordu. "Sonbaharda burslu olarak Chadron State'e gidecek."

Köy okulundan mezun olup olmadığını sormadım. Kyle'ın orada bilmeme rağmen belki de o bölgede yaşamıyordu. Eğer , bu Kyle'ın gururunu açıklayabilirdi. Bölgede okulu bırakma oranı yüzde 70 civarındaydı ve Fox'ların evinde olduğu gibi üniversiteye devam etmek bir hak değildi.

Kendi sayısız klanımı düşündüm. "Sadece sen ve kız kardeşin mi varsınız?"

O mutlu ifade kayboldu. "Benim iki erkek kardeşim var. İkisi de daha genç."

Louise'in yerinde , bu ruh hali değişikliğinin üzerine atıldım. Aile travmasını araştırmaktan başka bir şey yapamazdı. Sandalyemin arkasından ceketimi çektim. "Gidip şu arabayı kontrol edelim, bakalım sürücünün kimliğini tespit etmemize yardımcı olacak bir şey bulabilecek miyiz?"

Kyle peçeteyi buruşturup kendi yemek kabına koydu ve kapağını kapattı. Benimkileri , sanırım onları arkadaki park yerindeki çöp kutusuna atacaktı.

Konuşmamıza devam ederek beni şaşırttı. "Shelly Sand Gap'in birincisiydi. Bir bölge okuluna gitmesini istemedim ama internet üzerinden üniversite dersleri aldı ve bazı akademik yaz kamplarına gitti ve bence hazır."

"Kendini oldukça adamışsın."

"Shelly her zaman ne istediğini bilirdi. Üç yaşındayken bu iki Dr. Seuss kitabını gittiği her yere götürürdü. Kardeşim Darrel bir keresinde onları almaya çalışmıştı ve Shelly onu dövmüştü." Kyle bu anıya güldü. "Ondan iki yaş büyüktü ve yaklaşık iki kat daha büyüktü. Shelly'nin yoluna çıkmak istemezsin."

"Kız kardeşim Diane de böyledir. Kendini bir şeye adadığında, tek hedefe yönelir." Köpeğine bakmamı sağlamak gibi. Bu da bana şunu hatırlattı. "Gel."

Poupon . Bakışları Kyle'a kaydı.

Kyle başını hafifçe salladı ve Poupon ayağa fırlayıp bizi takip etti.

Arka merdivenlerden aşağı indik. "Shelly beni endişelendiriyor. O da senin gibi. Başını belaya sokacak olsa bile ailesi için her şeyi yapar."

"Ailemin başımı belaya sokmasına izin vermem. Ama evet, onlara yardım edebilirsem ederim."

O da bunu kabul etti. "Ama sana yardım ediyorlar mı?"

"Tabii ki. Benim için kampanya yürüttüler. İhtiyacım olduğunda annem ve babam geri taşınmama izin verdi."

Omzumu dürttü. "Klanına göre delisin, kabul et." Evet. Belki de. Klanımı geri getirmek için yapamayacağım hiçbir şey düşünemiyordum.

Carly'nin evi.

Arka kapıyı açtığımda kaldırıma yağmur yağıyordu. Kyle kahvaltı artıklarını çöp kutusuna atmak için durdu ve ben de Poupon'u içeri almak için arka kapıyı açtım. Sileceklerim düzenli bir nabız atışı yaparken, hazırlıkçılar ve arayan kişi hakkında spekülasyonlar yaparak kuzeye doğru yol aldık. Kyle, Barnett'in doğru düşündüğünü, arayan kişinin arabayı ölüme terk edip bölgeye geri döndüğünü düşünüyordu.

Kyle koltuğunda arkasına yaslandı. "Sana hiç Lloyd Amca'nın Atını Yürüttüğünü ve sel felaketini anlatmış mıydım?"

"Neden, hayır. ."

Kyle kollarını kavuşturdu. "Lloyd Amca kayıp şeyleri bulan biriydi. Bir gün, bir adam Lloyd Amca'nın birine kaybettiği yüzüğü nerede bulacağını söylediğini duymuş. Adam Lloyd Amca'nın böyle bir yeteneği olduğuna inanmamış ve

Lloyd Amca'ya yalancı dedi. Adam Lloyd Amca'ya, eğer Lloyd Amca babasının kaybettiğini söylediği misketleri bulabilirse hediyeye inanacağını söyledi.

"Adamın babasının deli olduğu biliniyordu ama Lloyd Amca tamam dedi, misketleri bulacaktı.

"O gece yağmur yağmaya başladı ve bir hafta boyunca yağmur yağdı. Seller oldu ve taşıtı. Sonunda bir sel dereden aşağıya doğru kükredi ve yaşlı adamın evini temelinden yıktı. Adam babasına yardım etmek için dışarı çıktığında, yaşlı adam çamurun içinde, kucağında geyik derisinden bir çantayla oturuyormuş. Çok mutluymuş çünkü ev yıkıldığında yaşlı adam çocukken sakladığı oyuncak zulasını bulmuş. Özellikle misketlerini geri aldığı için çok mutluydu."

Kyle'a baktım. "Bunu sen uydurdun, değil mi?"

Bana masum bir yüz ifadesi takındı ve göğsünü çaprazladı. "Gerçek bu."

Olson'ın yerine giden sapağı hızla geçtik ve ben onların yerleşkesini gizleyen tepelere baktım. Fırtına motosiklet izlerini silmişti elbette.

İlçe sınırına yaklaştığımızda yağmur dinmedi. Bir enkaz aracının yanıp sönen ışıkları sulu sabahın içinde parlıyordu. Belki de Stormy ev işlerinden kurtulmuştu. Gözlerimi kıstım, şüpheliydim çünkü tamirci tanıdık gelmiyordu.

Direksiyonu tokatladığımda Kyle sıçradı ve "Şaka yapıyorsun" diye bağırdı.

Poupon uykusunda bir havlama sesi çıkardı ama onun dışında yerinden kıpırdamadı.

Kyle öne doğru eğildi ve ıslak ön camdan gözlerini kısarak sarı ışıkları yanıp sönen ve yolun kenarındaki otlığa doğru geri geri çekici kamyonu baktı. "Ne?"

"Barnett'e bunu halledeceğimi söyledim. Schneiderman denen o pislik." Ne yılan ama.

"Hayır," diye mırıldandı Kyle. Sonra daha yüksek sesle: "Oh, hayır!"

Enkaz aracının yanına yanaştım ve frene bastım, ama tam durmadan önce Kyle'ın kapısı açıldı ve arabadan fırladı.

Enkazın diğer tarafında kırmızı ve mavi ışıklar parladı. Silahımı kılıfıma soktum, kendimi yağmura zorladım ve birkaç adım daha yaklaştım. Spinner County şerifinin Bronco'sunun ışıklı çubuğu öfkemi daha da artırdı. Döndüm ve hendeğe doğru yöneldim.

Slim Schneiderman'ın kancayı takmak için diz çöktüğü yere varamadan Barnett bana yetişti ve kolumu yakaladı. Sesini yağmurun üzerinde yükseltti. "Doldurmak üzere."

Soğuk yağmur yüzüme vururken gözlerimi kısıtım. Kahverengi üniformam beneklendi, kanadı ve bir okyanusa dönüşürken her yeri derinleşti. "Oh, onu durdurmayacağım."

Barnett'in dudağı kıvrıldı. "Bu söylediğini duyduğum ilk akıllıca şey."

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Onu Hodgekiss'e götürmesini söyleyeceğim. Spinner County'nin parasıyla."

Barnett şüphesiz bana iş vermek için ayağa kalktı ama enkazdaki bir şey dikkatini çekti. Kyle arabanın etrafından dolandı, ıslak çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve arka camlara bakmak için yalpaladı.

Barnett iki elini havaya kaldırdı ve bir plaj topuna vurur gibi bana doğru salladı. Bir fincan asit gibi . "Tamam." Bronco'suna doğru koşarken bir tazı bile ona yetişmekte zorlanabilirdi.

Enkaza doğru koştum. Barnett spin atarken Bronco'nun tekerlekleri fırlattı. Kyle'a bağırmak için ilçe sınırını geçti. "Ne oldu? Bu arabanın kime ait olduğunu biliyor musun?"

Acı dolu tek bir kelimeyle cevap verdi. "Shelly."

Kyle'ı ayağa kaldırdığımda de Grand County'de bir ya da iki tur yüzmüş gibi görünüyorduk. Sandhills'de büyük bir yağmur, bir gün boyunca bir inç anlamına geliyordu, belki de on dakikalık bir sağanak çeyrek inçle sonuçlanıyordu. Bu tür amansız bir fırtına sistemi normal değildi.

Kyle'ın sesi nefes nefese geliyordu. "Bir kızdan telefon mu aldın? Shelly olmalı. Ne söyledi?"

Sanki unutabilirmişim gibi. "Lütfen bana yardım edin. Sana ihtiyacımız var. Bölgeden geliyorum." Sesindeki korkunun kanımı nasıl dondurduğunu ona anlatmadım. Ya da o zamandan beri içimi kemiren çaresizliği.

Koyu renk gözleri anıları içimden çekip almak ister gibi bakıyordu. "Tüm söylediği bu mu?"

Dizginlenmiş şiddeti bana yönelik olmasa bile geri adım attım. "Ne istediğini bilmiyorum."

Sanki cevaplar orada yazılıymış gibi gözlerini yüzüme dikti. "Kim?"

Tek yapabildiğim sessizce durmak ve başımı sallamaktı.

"Neden seni aradı? Neden beni değil?" Bir elini saçlarında gezdirdi ve ayaklarını kaydırđı.

"Cumartesi çalıştığını mı sanıyordu?"

Aklına bir fikir geldi ve cebinden telefonunu çıkarıp yağmurdan korumak için eğildi. "Cumartesi gecesi. Bölgede terlemeye gittim. Çalmasın diye telefonumu uçak moduna almak istedim. Ama Leonard Stands with Heart dedeleri bıraktı." Açıklamak için durakladı. "Buhar yapmak için kullanılan sıcak taşlara büyükbaba denir. Leonard'a yardım etmek için acele ettim. Sizin için her çalıştığımda bunu yaptığımdan, alışkanlıktan aramaları otomatik olarak şerif hattınıza aktarmış olmalıyım."

Teknoloji iş başında. "Demek Shelly seni arayacaktı."

Telefonunu kaydırды ve bir hızlı arama numarası tuşladı. Bir portre gibi hareketsiz duruyordu. Islak otlakta volta atmak istedim. Hatta bir kız çıktı ve telefonu kulağıma doğru itti. "Duyduğun ses bu mu?"

"...Seni sonra ararım."

Kyle'a çaresiz bir bakış attım. "Anlatmak için yeterli değildi."

Tekrar aradı ve bu sefer sesli mesajı beklerken, "En azından telefonu alıyor" dedi.

Çalan, cevapsız bir telefonun iyi haber anlamına gelmediği binlerce senaryo aklımdan geçti. Bu sefer telefonu bana uzattığında hazırdım. "Hoka Hey. Ben Shelly. Ben muhtemelen derstedir ya da uyuyordur. Mesaj bırakırsan seni ararım."

"Eee?"

"Belki. Bilmiyorum. Bağırıyordu ve üzgündü."

Telefonu geri aldı ve başka bir numarayı tuşladı. Shelly'nin yerini bulmaya çalıştığını anladım, bu yüzden Slim'in durumunu kontrol ettim ve arabayı Hodgekiss'e çekmesi için talimat verdim, ardından Stormy ile çekmeyi iptal etmek için aradım. Sorun değildi çünkü Donna bir gün daha kalmaya karar .

Kyle yanımdan geçip gitti ve telefonu tekrar cebine soktu. "Hadi gidelim."

Peşinden arabaya doğru koştum. Sürücü kapısına yöneldi ve ben de bağırdım, "Ben sürerim. Ama bana nereye gittiğimizi söylemelisin."

Dizginleri bırakmakta tereddüt etti ama bir anlık tereddütten sonra ikimiz de bir galon su daha içtikten sonra arabanın burnuna doğru ilerledi.

Motoru çalıştırdım, harareti yükselttim ve arabayı vites taktım. Poupon döndüğümüzü fark etmemiş gibiydi.

Kyle sessizce, hızlıca konuştu. "gidin."

Gerginlik ondan yayıldı ve arabayı doldurdu. Ben daha fazla dayanamayana kadar sessizlik içinde yol aldık. "Planın nedir?"

Boynu bir meşe ağacının gövdesine benziyordu. Sadece gözleri hareket ediyor, sileceklerin ötesindeki yolu izliyorlardı. "Kardeşim Alex de cevap vermedi. Annemin arazideki evine gidiyoruz. Başlamak için en iyi yer gibi görünüyor."

Carly'yi ve kaç kez yulardan kaçtığını bildiğim için sormaktan kendimi alamadım. "Shelly'nin başı daha önce belaya girdi mi? Kaçtı mı?"

Dudakları düzleşti ama yüzeydeki tek hareket buydu. İçten içe kıvrandığını hayal ettim. "Hayır. O iyi bir çocuk."

Bu, birinin çürüğünü dürtmek gibi hissettirdi. "Kardeşleri için her şeyi yapacağını söylemiştin. Onlardan birine yardım ediyor olabilir mi?"

Çenesinde bir tik. "Benim sadece bir kardeşim var." Ona baktım. İki tane olduğunu söylemişti.

Burun delikleri alevlendi ve "Artık bir tane var. Alex on beş yaşında."

Acele etmenin bir anlamı yoktu, çünkü bölgeye varmadan önce gitmemiz gereken bir yol vardı.

Bir süre sonra Kyle konuştu. "Diğer kardeşim Darrel iki yıl önce, ben Afganistan'dayken öldü."

Bir kardeşini kaybetmenin acısını yaşamış olmasından nefret ediyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için gerçekten nefret ediyordum. Glenda'nın boşa harcanmış yüzü gözümün önünden geçti. Kızı Carly gibi yaramazlıklarla dolu, ışıltılı, sırıtan ifadesi değil. Ama solgun, soluk teni kemikleri üzerinde acı içinde gerilmişti. Gözleri kapalı, hayatta kalmak için mücadele ediyor ve başarısız oluyordu. O açık krateri tekrar hissettim.

Glenda sekiz yıl önce ölmüştü ve bazen hayat boşluğu dolduruyordu ve ben üzüntüden acı çekmiyordum. Ama sonra bir şey bana onun nasıl güldüğünü ya da şeftalileri ne kadar sevdiğini hatırlattı ya da biri kardeşini bahsetti ve ben kaybın en kötü yumruğunu tekrar hissettim. Birçok yönden bununla yaşamayı öğrenmiştim, onu her düşündüğümde ağlamıyor, ilk keder dalgasının izin veriyor ve devam ediyordum.

"Özür dilerim. Bir kardeşi kaybetmek çok kötü."

Bir çene tıkırtısı daha ve bu sefer başını yan pencereye çevirdi. "Ziyan olan onun ölümü değildi. Asıl ziyan onun hayatıydı."

Anladığımı sanıyordum ama emin değildim. "Bu ne anlama geliyor?"

Sözleri öfke dolu yayılım ateşine dönüştü. "O bir sarhoştur. On sekiz , lise terk, işsiz. Bir başka ölü kızıl derili."

"Vay canına. Bu çok sert."

Bana döndü. Onu hiç bu kadar acı duymamıştım. "Evet. Köyde hayat böyle olabiliyor."

Ön cam silecekleri ileri geri hareket etti ve yoldan su sıçradı. "Sen gerçekten harika bir rol modelsin. Eminim elinden geleni yapmışsındır. Bazen çocuklar kendilerini mahvetmeye kararlıdır." Tanrım, umarım Carly hakkında konuşmuyordum.

Bir şeyler söylemek istiyordu. Sözcükler gözlerinin ardında düğümleniyordu ve baştaki cümlelerin şöyle olup olmayacağını merak ediyordum: "Büyüklik taslayan yorumlarınızı kendinize ve mutlu beyaz ailenize saklayın."

Pozisyonlarımız ters olsaydı ben de böyle derdim. Ve haklı olurum. Köyde büyümek hakkında ne biliyordum ki? Ama devam ettim ve daha fazla zorladım. Grand County bana bunun için para ödedi.

"Eğer başı belada olmasaydı, neden seni görmeye gelsin ki?"

Dikkatini tekrar önündeki yola verdi. "İşte bunu öğreneceğiz."

Rezervasyon sınırından iki mil ötedeki perişan yerleşim yeri Dry Creek'e vardığımızda yağmur geri çekilmiş, ağır ve öfkeli bulutların arasında toplanmış, sanki yeniden saldıracakmış gibi güç topluyordu.

Yerleşimin eteklerinde, uzun bir sedir çitin arkasında gizlenen tuğla bir çiftlik evi, yalnızca açık araba yolu kapısından görülebiliyordu. Burası Frankie Delrose ve karısı Starla'ya aitti. Dört içki dükkânından en büyüğünün sahibiydiler ve Dry Creek nüfusunun yarısını oluşturunlardı. Dört çocuk büyötmüşlerdi; hepsi yuvadan uçmuştu ama son nüfus sayımında hâlâ sayılıyorlardı.

Teknik olarak, diğer üç dükkânın sahipleri Dry Creek'i kendi evleri olarak kabul ediyorlardı, ancak dükkânlarının arkasındaki arsalara tek genişlikte karavanlar demirlemişler ve ilçenin ikamet şartını yerine getirmek için ön tarafa eski bir hurda park etmişlerdi. Elde ettikleri büyük kârlar onlara Rapid City ya da Broken Butte'de güzel evler satın aldırdı. Dry Creek'te sadece iki saatlik yolu kat edip daha neşeli bir çevreye gitmeyi tercih etmediklerinde kalıyorlardı.

Kasabayı temizlemek şöyle dursun, bahar yağmuru yol kenarlarını çamurlu akıntılarla tıkamış, atıştırmalık ambalajlarından ve altılı paket kartonlarından yarı batık tekneler yapmıştı. Bizi Dry Creek'te, beton bir levhayı korumak için metal bir çıkıntıya sahip terk edilmiş bir Quonset kulübesi ve on yıl önce gizemli bir şekilde yanmış bir ev karşıladı. Carport ve Quonset, herkes için barınak ve takılma yeri olarak hizmet veriyordu.

iki mil geri yürüyemeyecek kadar sarhoştı. Her yıl, bu noktalar birkaç talihsiz için son dinlenme yeri olarak hizmet etti.

Dry Creek'te kurtarıcı hiçbir şey yoktu. Antelope Ridge Reservation'da alkol yasak olduğu için Dry Creek bağımlılıktan . Ölüme giden yolda uğursuz, hüznü, geniş bir noktadan başka bir şey değildi.

Kyle'in sesi lastiklerin homurtusundan zar zor yükseldi. "Burayı yakıp kül etmek istiyorum."

"Sanırım bu bir ya da iki kez denendi."

Ağzı sanki çürük bir koku almış gibi yukarı . "Her türlü şeyi denediler. Bölge kurulduğunda, yasalar bölgenin elli mil karelik alanında içki satışı yapılamayacağını söylüyordu, ama sonra Teddy Roosevelt tüm bilgeliğiyle tampon bölgeyi kaldırdı."

Bir an düşündüm. "Birisi tampon bölgeyi eski haline getirmeye çalışmadı mı?"

"Oh, tabii. Ama en sevdiğimiz şerif Lee Barnett, Spinner ve Choker ilçelerindeki herkesi statükoyu korumak için devlete lobi yapmaları için topladı. Frankie Delrose'da iyi bir dostu var, muhtemelen komisyon alıyordur."

Dry Creek kalbimi acıttı. "Bu kasabanın sadece rezidanslara alkol servisi yapmak için burada olmadığını düşünen herkes kördür."

"Duyduğuma göre para körlüğe neden olabiliyormuş."

Bol kanvas pantolonlu ve düzensiz düğmeli gömlekli Lakota bir adam A-1 Liquor'un otoparkında sendeleyerek ilerledi. Kafasını kaldırdı ve ekip aracına odaklanması bir an sürdü. Etrafında döndü ve ters yöne doğru sendeledi.

Kyle gözlerini kapattı. "Burayı kapatmayacaklar. İçki dükkanlarının sınırda, nereye koyarlarsa oraya açılacağını söylüyorlar."

"Buradan Sand Gap'e iki mil mi yürüyeceğiz?"

"Çok yakın."

Kendimi depresif ve kirli hissederek yolun ortasından aşağı doğru sürdüm. Bölge ve onun yoksulluk, bağımlılık ve erken ölüm gibi sorunları günlük hayatımı etkilemiyordu. Dondurucu bölmesi olmayan küçük bir buzdolabından durmadan şikayet ettiğim ve hiçbir zaman kendi evime sahip olmadığım için kendimi yoksun hissettiğim yerden sadece yüz mil ötede insanlar sokaklarda yalnız ve acı içinde ölüyordu. Yeterince yiyecekleri, başlarını sokacakları düzgün bir çatıları ya da çalışan arabaları yoktu. İş yoktu, sağlık hizmetleri yarım yamalak ve okullar eğitim yerlerinden çok nezarethanelere benziyordu.

Poupon doğruldu, ön ayaklarını uzattı ve esnedi. Pencereden dışarı baktı ve sanki tanıklık edemeyeceği kadar iç karartıcıymış gibi tekrar yere çöküp gözlerini kapattı.

Sarkık kot pantolonları, pislikten ve yağmurdan rengi solmuş ceketleriyle üç Kızılderili, tahta tenteli ve beton basamaklı bir binanın ön verandasında oturuyordu. Kırk onsluk bir Colt 45'lik, başı boynundan gerilmiş bir Slinky'ye tutunmuş gibi sarkan bir adamın elinde nöbetçi gibi duruyordu. Diğer iki adam başlarını binaya yaslamış, bacaklarını önlerine doğru açmış, gözleri odaklanmamıştı.

Yoldan uzakta, iyimser Sanat ve El Sanatları tabelalı tahtalı binanın yanında yer alan Frankie'nin Akıllı Dükkânı, karanlık gökyüzüne karşı parlayan bir Pepsi tabelasıyla kendini duyuruyordu. Frankie zaman zaman bir paket cips ya da belki bir Mountain Dew satabilirdi ama asıl işi biraydı.

"Hayatını kazanmak için harika bir yol." Sözlerim ağızımdan kaçtı.

Kyle'ın gözleri basamaktaki bitkin adamlarda kaldı. "Dry Creek'ten her yıl dört milyon kutu bira satıldığını söylüyorlar."

Çaresizlik ve yenilgi beni .

"Dört milyon kutu. Dry Creek'in nüfusu on iki." Onu duymak için kendimi zorlamam gerekti.

Muhtemelen içinde oturulmadığından uzun süredir boş olan alçı bir ev kasabanın kenarını işaret ediyordu. Yan tarafındaki büyük siyah boya lekelerinin grafitileri kapladığını hayal ettim. Otoyoldan birkaç metre ötede elle boyanmış bir tabelada Jack Daniel's şişesi ve üzerinde siyah renkte "We Own You" yazıyordu.

Gözle görülür çaresizlik karşısında duyduğum üzüntüyü hangi kelimelerle ifade edebilirdim ki? Çöpler, yabancı otlar, kontrplakla süslenmiş binalar, pencerelerdeki parmaklıklar ve umutsuz kadın ve erkekler.

Sesi gerginleşmişti. "Bu rezervasyonda ortalama yaşam süresi erkekler için kırk yedi, kadınlar için elli iki gibi bir şey."

Dry Creek'ten iki mil ötede, rezervasyondaki en büyük kasaba olan Sand Gap'e vardık. Nüfusu dört bini bulmayan kasabada bir okul, bir sağlık merkezi ve birkaç üzücü işyeri vardı. Kavşakta bir benzin istasyonu vardı ve büyük bir iş yapıyor gibi görünüyordu. Ön taraftaki tabelada işletmenin adı The Stop olarak belirtilmişti. Öndeki arabalar ve pikaplar terk edilmiş araçlara benziyordu ama motoru çalışan her şey bölgede spor yapıyordu. Kasabanın diğer tarafına geçtik ve Kyle beni tek şeritli bir asfalt olan petrol şeridine yönlendirdi.

Aracın iki yanında ıslak çayırlardan başka bir şey uzanmıyordu. Burada, hiçbir yerin ortasında, iç karartıcı bir yoksulluk cebi değil de herhangi bir çiftlikten geçtiğimizi hayal edebiliyordum. Yağmurda yeşeren çimler, sabırla güneşi bekleyen kır çiçekleri, ilk balolarına çıkan sosyete kızları gibi patlayacaklardı. Ama Kyle'ın sözleri her şeyi çok farklı hissettirdi.

"Buradaki intihar oranının ortalamanın yüz elli katı olduğunu biliyorsunuz."

Çocukluğumuzdan beri oradan uzak durmamız için uyarılmamız dışında bölge hakkında çok az şey biliyordum. Rapid City'ye gitmek ya da Black Hills'te bir hafta sonu geçirmek için farklı bir rota izledik. Wounded Knee anıtına yıllar önce bir kez gitmiştim. Tek hatırladığım yolun kenarındaki köhne bir tabelaydı. Beni üzmüştü.

Ve sonra uzaklaştım.

Kyle beni toprak bir yoldan kuzeye dönmem için yönlendirdi. Grand County'deki yollar, Olson'ın evine giden yol gibi nadiren kullanılanlar bile, ağır ekipmanlarla sürülmüş, inşa edilmiş, katmanlanmış ve paketlenmişti. Bozulup kayalıklara ve çukurlara dönüşebilirlerdi ama o zaman bile Kyle'ın büyüdüğü yere kadar takip ettiğim çamurlu patikadan daha iyidiler.

Alçak bir tepenin etrafından dolandık ve neredeyse paslanmış dört kapılı bir Chevy'ye çarpıyorduk. Diğer iki araç leşi çimenli yola yayılmış, rüzgârda savrulan plastik Walmart poşetlerinin başında nöbet tutuyordu.

Kyle paslanmış bir ev karavanını işaret etti. Siyah çöp torbaları pencerelerden ikisini kaplıyordu ve bükülmüş menteşelerden sarkan eğri bir paravan kapı vardı. "İşte burası. Evim güzel evim."

Ağzımın açık kalmasını engelledim ve inanmadığım ünlemi kendime sakladım. Geniş omuzlu, gururlu ve neşeli Kyle, her zaman temiz, gömleği içine sokulmuş, saçları taranmış. Gülümseyen, kendinden emin Kyle, sağlıklı, zeki, yakışıklı. mı gelmişti?

Ön tarafa park ettim, ön sundurma olarak kullanılan briket taşlara baktım. "Annen burada mı yaşıyor?"

"Annem, Shelly ve Alex. Kardeşlerimi Dunbar'da benimle yaşamaları için ikna etmeye çalıştım ama Alex benden pek hoşlanmıyor ve Shelly de anneme göz kulak olmak istiyor."

Eski Boxer'ım Boomer'ın bu karavandan daha misafirperver bir köpek evi vardı. "Şu an burada kimse yok gibi görünüyor."

Kyle karavana baktı. "O burada." "Shelly mi?"

Yüzünü hüzün kaplamıştı ve gözleri kapkara görünüyordu. "Anne."

Yüzünde çelik gibi bir ifadeyle arabanın kapısını iterek açtı. Peşinden koştuğumda, işe yaramaz perdeyi geri çekiyordu. Sabah havası yağmurla birlikte taze kokuyordu ve ben burada, dünyanın doğru görüldüğü yerde kalmak istiyordum. Peşinden koşarken çimler botlarımı ıslattı.

Çizik ve çamur lekeli metal kapıyı iterek açtı. "Anne?"

Hemen arkasında sigara, bir ya da iki asırlık yağlı yemek ve kirli giysilerin kokusunu aldım. Ön kapı doğrudan kirli bir mutfak ile sıkışık bir oturma odası arasındaki boşluğa açılıyordu. Gözlerim, saçlarında siyahtan çok gri olan ve yüzü kurumuş şeftali çekirdeğine benzeyen ufak tefek bir kadının kıymıklarla kaplı ahşap mutfak masasında oturduğu loş iç mekâna alıştı.

Tek genişlikteki karavanda gecenin soğuğu vardı ama sabahın tazeliği yoktu. Koyu renkli, çizik paneller oturma odasını kaplıyordu ve ayakları olmayan yırtık, pas rengi peluş bir kanepede duvarlardan sıyrılan halının üzerinde duruyordu. Mobilyaların geri kalanını dokuma alüminyum çim sandalyeler ve masa yerine kullanılan plastik süt kasaları oluşturuyordu. Arka bahçedeki ağaç evimiz Club Med gibi görünüyordu.

Ufak tefek kadın kendini ayağa kaldırdı ve kollarını yukarı uzatarak Kyle'a doğru topallayarak yürüdü. "Kyle!" Solmuş ve esnemiş siyah bir eşofman altı ve yakası yırtık eski, uzun kollu bir sweatshirt giymişti.

Gerildi ve kızın kendisine sarılmasına izin vererek nazikçe sırtını sıvazladı.

Kız hâlâ ona sarılmışken konuştu. "Shelly buralarda mı?"

Geri adım attı ve kollarını indirdi. Gülümsemesi gergin görünüyordu. "Hayır. Sand Gap'te Kim'le birlikte kaldı."

Sekize on ölçülerinde bir mezuniyet portresi, panellere tutturulmuş ucuz bir altın çerçeve içinde asılıydı. Kyle'a benzeyen ama teni ve gözleri daha koyu olan genç bir adamı gösteriyordu. Yaklaştım ve mutfak tezgâhının köşesinde aynı gencin basketbol forması giymiş, grenli çerçeveli bir başka fotoğrafını fark ettim. Çerçevenin köşesine örülmüş bir ot halkası sarkıyordu. Bu Kyle'ın kardeşi Darrel olmalıydı. Başka bir dekorasyon girişimi görülmüyordu.

Kyle önemsiz postalar, kirli bulaşıklar, birkaç Budweiser kutusundan fazlası ve çeşitli ıvır dolu mutfak masasının envanterini çıkardı. "Alex?"

Kadın zoraki bir neşeyle bana döndü. "Çalıştığın kadın bu mu? Hodgekiss'e mi?"

Tanıştırma konusunda pek heyecanlı görünmüyordu. "Bu Grand County Şerifi Kate Fox. Kate, Rita Red Owl, annem."

Onun büyükannesi olduğunu düşünmüştüm. Kırıksıklıkları, yorgun ve tükenmiş görünmesi bana onun bir nesilden fazla olduğunu düşündürdü. Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kuru elini boş deri eldiven gibi hissetti ve mırıldanarak selamladıktan sonra gözleri tekrar Kyle'a kaydı. "Dışarı çıkacağını bana söylemeliydin. Bir şeyler pişirirdim."

Kyle bunu görmezden geldi ve Rita'nın onu reddetmesi içimi acıttı. "Alex nerede?"

Rita başını eğerek neredeyse cilveli bir tavırla başını kaldırdı. "Yiyecek bir şeyler getirmedi mi?"

Kyle'ın çenesi titredi.

Rita gülümsedi. "Sorun değil. Meşgulsün. Hiç paran var mı? Benzin parası işimize yarayabilir."

Kyle'ın yerine atlayıp ona birkaç dolar vermek istedim. Çok soğuk görünüyordu.

Rita onun elini tuttu. "Otur. Kahve yapacağım. Sanırım burada kurabiye gibi bir şey var."

Kyle elini çekti, bir süre hareketsiz durdu, sonra yanımdan geçerek dar koridorda hızla ilerledi. Botları yırtık pırtık halıya çarptı ve karavan sallandı. Kendini kapalı bir yatak odasının kapısına attı.

Silahıma uzandım ve peşinden gittim ama daha çıkarmadan Kyle odadan fırladı ve kapıdan çıkarken bana çarptı.

Bu da ne?

Odaya daldım, açık pencereyi gördüm ve birinin kısa süre önce dışarı çıktığını anladım. Kyle'ı takip etmek için döndüm.

Kyle'ın siyah saçlı bir çocuğun peşinde ıslak çayırdaki koştuğunu görmek için tam zamanında kapıya vurduğumda Rita arkamdan çığlık attı. ceylanla yarıştığı ve kendini zavallı hayvanın üzerine atarak onu yere serdiği Animal Planet videolarına benziyordu. İkisini kum ve çimenlerin üzerinde yuvarlanırken yakaladım.

Kyle çocuğu kapüşonunun arkasından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Çocuğu bir silkeledi ve . "Nereye gidiyorsun?"

Koyu tenli olması dışında Kyle'a tıpatıp benzeyen çocuk ona ters ters . "Senden uzak dur."

Kyle'ın teni daha açık olsa da bunun Alex, yani Kyle'ın küçük kardeşi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. benzeyen yüzlerinden öfke fışkırıyordu.

Silahımı kılıfıma soktum ve gerçekten çektiğimi fark ettim.

Kyle çocuğa tokat atmamak için başının arkasını kaşıdı. "Neden ter atmaya gelmedin?"

"Neden ?"

Kyle kendini tutma çabasıyla neredeyse titriyordu. "Çünkü Shelly istedi."

Çocuğun ağzı acıyla buruştu. Gözleri neredeyse kararmıştı, Kyle'ın gözlerindeki sıcaklık yoktu. "Elbette. Shelly için. Onun için her şeyi yaparsın."

Kafa derisini çizen aynı el, uyluğunu tokatlamak için düştü. Savaşı kazandı ve sakin bir sesle konuştu. "Ter senin içindi, *misúnka*." Kyle Alex'in göğsüne vurdu. "Senin için."

Rita aceleyle bize doğru geliyordu, pasaklı Kmart tenis ayakkabıları çimlerden nem topluyordu. İnce kolları kazağının kollarında kaybolmuş bir halde Kyle'a bağırdı. "Onu rahat bırak. Yanlış bir şey yapmadı."

Kyle ve Alex onu görmezden geldi, ben de onu durdurdum. "Alex'i tutuklamak için burada değiliz. Shelly'yi arıyoruz."

Rita önemsenmemeye alışmış biri gibi bana değil yere baktı. "Shelly iyi bir kız."

Başımı salladım, gözümü Kyle ve Alex'ten ayırmadan birbirlerine sert sözler söylediler. "Biz sadece onunla konuşmak istiyoruz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Rita başını kaldırdı ve bana nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra öne atıldı, bir elini Kyle'ın göğsüne koyup onu Alex'ten uzaklaştırdı. "Onu rahat bırakmanı söyledim."

Kyle'ın gözleri parladı ama hareket etmedi.

Vurur vurmaz porsuğa saldıran bir köpek gibi, Alex çenesini kaldırdı ve Kylea bağırdı. "Buraya gelip hiçbirimizi umursamıyormuş gibi davranma."

Rita'nın alkol ve zor yaşamın erken yaşlandırdığı yüzü sarkmıştı. Bol kollarını sıksa kollarına doğru itti ve bir adım öne çıktı. "Eğer umurunda olsaydı, bize bir şeyler getirmiş olurdun."

Rita ile aynı fikirde olabilirdim. O kadar yoksulluk içinde yaşıyordu ki, Kyle ona birkaç dolar verse ölür müydü?

Yüzü bronz bir heykele benziyordu. "Bakın, buraya sadece Shelly'yi bulmaya geldim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Alex alaycı bir tavırla baktı, koyu renk gözleri Kyle'inkilere çok benziyordu ama kontrolsüz bir öfkeyle doluydu. "Doğru. Altın kız. Notları ve ödülleri o alıyor. Beyaz dünyanızda iyi görünmenizi sağlıyor."

Rita'nın kolları aşağı kaymış, babasının giymiş bir çocuk gibi görünmesine neden olmuştu. "Onu kendin gibi olmaya zorluyorsun. Kültürünü kaybetmesine neden oluyorsun."

Kyle'in sesi çelik gibiydi. "Lakota kültürü alkol ve pislik değildir."

Rita'nın gözlerinin akı alkolden donuk bir sarıya dönüşmüştü. "Git buradan. Sana burada ihtiyacımız yok. Eğer gerçek bir Lakota olsaydın, Darrel'in katilini bulurdun, büyük beyaz dolarlarını alıp diğer şeriflere yalakalık yapmazdın."

Alex bir adım öne çıktı, yüzü acıyla doluydu. "Kendini bir tür Lakota savaşçısı sanıyorsun. Madalyalar ve lanet olası denizciler saçmalıkları. Ama Darrel, adamım, Kızılderili olmanın ne demek olduğunu biliyordu."

"buradan," diye tekrarladı Rita, sesi bir terrierin havlamasına benziyordu.

Alex kapüşonunu kafasına geçirdi. "Şu haline bak, Apple. Nereden unutmuşsun. Beni dinle dostum. Kırmızı hayatlar önemlidir."

Kyle sabırsızlıktan küplere bindi. "Bu da ne demek oluyor?"

Alex işaret etti. "Shelly gittiyse, suç sende. Darrel'in kazara bir vur-kaç olayında ölmediğini biliyordu. Biri onun ölmesini istedi. Beyaz adam da her şeyi oluruna . Sadece başka bir ölü Kızılderili. Ama Shelly. Kardeşi için adalet istiyor. Beyaz adamın buna izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Alex ve Rita bir araya gelerek kendi düşmanlık oluşturdular. Rita çenesini dışarı çıkardı. "Tabii ki hayır."

Kyle şaşırılmış görünüyordu. "Darrel'in Shelly'nin ortadan kaybolmasıyla ne ilgisi var ve sen bu konuda ne biliyorsun?"

Alex kabadayılığının bir kısmını kaybetti ve endişeyle Rita'ya baktı. "Shelly'nin nerede olduğunu bilmiyorum dostum. O da senin gibi bembeyaz. Bana hiçbir şey anlatmıyor."

Hayal kırıklığı ve kızgınlık Kyle'ın homurdanmasına neden oldu. "O zaman neden bahsediyorsun?"

Alex sanki konuşmak yerine yumruk atmayı tercih ediyormuş gibi davrandı. "Demek istediğim Darrel'in katilini bulmalıydınız. Maaş çekini bizden nefret eden insanlardan almamalısın."

Kyle bir süre onlara baktı, sonra döndü ve kruvazöre doğru yürüdü.

Peşinden koştum ve içeri daldım. "Neden bahsediyordu? Kardeşin vuruldu-"

"Sadece sür."

"Ama-"

", Kate. "*Leave It To Beaver*" değiliz, tamam mı? Burası bölge. Berbat bir şey." Onu dürtmeye devam edersem patlayabilirdi.

Çenemi kapalı tuttum.

Sand Gap'ten geçerken Kyle, The Stop'a doğru başıyla işaret etti. "Kenara çek."

Diane'in yaşlarında paslanmış bir Toyota ile alçak bir Frankenstein pikap arasında bir boşluk buldum. Kyle dışarı atladı ve kapıyı çarptı.

Yağmur dinmiş olduğundan, Poupon'un biraz dinlenmesi için arka kapıyı açtım. Oturmak için çaba sarf etmedi ama bana onu yalnız bırakmamı tercih edeceğini açıkça söyleyen bir ifade verdi. Ben ön kapıya varmadan bir grup genç dışarı fırladı. Rozetim veba taşıyormuş gibi dağıldılar.

Temiz ve iyi aydınlatılmış markete girdiğimde kapı çaldı.

Kyle tezgâhta durmuş, Susan'ın yaşlarında, siyah saçları beline kadar sarkan, yuvarlak hatlı bir kadına hitap ediyordu. Kadın yüz ifadesi olmadan Kyle'a bakıyordu.

Rahat davranıyordu. "Son zamanlarda Shelly'yi gördün mü?"

Ona soğukkanlı bir cevap vermesi birkaç vuruşunu aldı. "Artık burada takılmıyor. Çok iyi. Bilirsin işte."

Kyle neşesini korudu. "Peki ya Alex?"

Ağırlığını bir kalçasına vererek saçlarının sallanmasına neden oldu. "Biri mi öldü? Bu yüzden mi buradasın?" Kız, tezgâhın üzerinde duran ve içinde kızarmış muzlarla tozlu meyvelerin bulunduğu sepetten bir elma aldı. Elmayı ısırdı ve ısırdığı yeri yere tükürdü. "Biz burada elma sevmeyiz."

Kyle kolunu ona doğru kaldırdı. "Kate, bu benim kuzenim Kim."

Obez bir adam kasanın arkasındaki odadan hantalca çıktı. Geniş sırtışı bu gördüğüm ilk hoş karşılamaydı. "Kyle Red Owl. Üniformanın içinde çok güzel görünüyorsun."

Kyle'in omuzları gevşedi ve tezgâhın etrafından dolanan adamı karşıladı ve el ele birbirlerinin kollarına vurdular. "Gordon."

Gordon kalın bir Lakota aksanıyla konuşuyordu. "Seni buraya getiren nedir, dostum?"

Kim tezgahın arkasını kazdı ve tahta bir beyzbol sopası çıkardı. Avucuna vurdu. "Çürük elmalar."

Kyle ellerini kaldırdı ve sanki yaramaz bir çocukla uğraşıyormuş gibi kıza bıkkın bir iç çekiş verdi.

Gordon'un kahkahası karnının derinliklerinden kaynadı. "Kibar ol."

Kim, Kyle ve benimle alay etti ve arka odaya doğru yürüdü.

Gordon omuz silktili. "Küçük kardeşim için üzgünüm. Polisleri sevmez."

Kyle dostça bir homurtu çıkardı. Öfkelenirsem pek bir şey kazanacağımı sanmıyordum.

Kyle ve Gordon tanımadığım insanlar hakkında dedikodu yapıyor, sanki hiç umurlarında değilmiş gibi vakit geçiriyorlardı. Akla gelebilecek her türlü atıştırmalık yiyeceklerle dolu bir koridorda dolaştım. Bir başka koridorda şarküteri ve gazoz çeşmesinin yanı sıra espresso ve slushy makineleri vardı. Temiz zeminler, özenle stoklanmış raflar, parlak ışıklar, bir otoyol mağazasından bekleyebileceğiniz her şey.

Kyle nihayet konuya girdiğinde yaklaştım. "Son zamanlarda Shelly'yi gördün mü?"

Gordon başını salladı. "Hayır. Birkaç aydır onu pek görmedim. Diğer çocuklarla gelmeyi bırak."

"Peki ya Alex?"

Gordon sırtıttı. "O küçük pislik. Geçen hafta benden benzin dilenmeye çalıştı."

Kyle sinirli görünüyordu. "Bu Marquis olması gerekenin iki katı yakıyor."

Gordon başını geriye eğdi. "Shelly'nin arabası değil. Yeni aldığı araba."

"Alex'in arabası var mı?"

Çekirdeğinin derinliklerinden gelen o derin gümbürtü. "Eski bir Chevy, 84 model uzun yataklı gibi. Görmedin mi?"

Rita'nın karavanına park etmiş bir pikap yoktu. Kyle kaşlarını çatı. "Acaba bunun için parayı nereden buldu?"

Gordon'un neşesi yine taşı. "Parayı aldığını sanmıyorum. Duyduğuma göre Hersh Good Crow'a para geleceğini söylemiş ve Hersh de Alex'e inanmış. Ama para gelmedi. Alex benzin bile alamadı. Hersh'ün kamyonu geri aldığını duydum."

Kyle ve Gordon, Kyle arka cebini karıştırıp cüzdanını çıkarmadan önce ileri geri sohbet ettiler. Çevirerek açtı ve

üç yirmilik çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bunu annemin hesabına yaz. Birdie Teyze'ye selam söyle."

Kim elinde beyzbol sopasıyla dışarı çıktı ve banknotlara baktı. Dudağı geriye doğru kıvrıldı. "Kuzen birdenbire annesi için endişelenmeye başladı. Pazar günlerini onunla eski günlerden konuşarak geçirmiyor. Sadece ona borcunu ödemek istiyor. Ve o faturaları kullanıyor. Berbatsın kuzen."

Kyle paraya uzandı. "Unut ."

Kyle onları alamadan Kim sopayı üzerlerine indirdi. "Bırak onları. Rita'nın büyük bir faturası var."

Kyle'ın peşinden gri öğleden sonraya doğru yürümeden önce Kim'e sert bir bakış attım.

geri dönerken Poupon bizi görmezden geldi. Doğuya doğru giden otoyola çıktım. "Kim 'o paralar' derken ne demek istedi?"

Kyle bana bakmadı. "Kızılderililer yirmilikleri sevmez. Andrew Jackson'ın resmi."

Bunu düşünmediğim için utanarak kıvrandım.

"Bunu almaktan mutlu olacaklar." İç çekti. "Anneme benim ödediğimi söylemeyecekler ama ona kredi vermeye devam edecekler."

"Neden parayı ona vermedin?"

Cevap vermesi bir dakika sürdü. "Yemek ya da benzin için gitmezdi."

Yağmur yine sağanak halinde yağıyordu. "Shelly'nin arabasının bozulduğunu ya da benzininin bittiğini ve bir arkadaşıyla gittiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Beni arardı."

"Arardı."

Avucunu gösterge paneline vurdu. "Ve ben orada değildim çünkü terlemeye giderek Alex'e yardım etmeye çalışıyordum. Şimdi başı belada."

Nebraska eyalet sınırına geldik. İleride Frankie's için Pepsi tabelası bir iğne ucu ışık ağır gökyüzü gösteriyordu. I

Eyaletimize giren her otoyolda bulunan tanıdık tabelaya baktım. Çoğu yerde şöyle yazıyordu: "Nebraska... İyi Yaşam. Arbor Günü'nün evi." Ama birisi spreylilik boyayla bu tabelanın üzerine burayı Ölü Hayat ilan etmişti. Ölümlün Evi.

Mantıklı görünmeye çalıştım. "Shelly'nin başı belada olmayabilir. O bir ergen. Kendilerini o kadar kaptırırlar ki başkalarını umursamazlar. Belki bir arkadaşıyla birlikte ve senin endişeleneceğini düşünmemiştir bile."

Sesi gürledi. "Shelly değil. O hep başkalarını düşünür. Anneme bakmak zorunda için bölge dışında okula gitmezdi."

Kaçık anneler hakkında bir iki şey biliyordum. "Annen ona bakacak birine ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu."

"Annem iyi bir gün geçiriyordu."

"Önümüzdeki sonbaharda üniversiteye gittiğinde Shelly'nin annen için planı nedir?"

Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Shelly annemin kız kardeşinin onu yanına alabileceğini düşündü." İlişkiyi açıklamak için durakladı. "Gordon ve Kim'in annesi." Gözlerini açtı ve yaklaşmakta olan Dry Creek felaketine baktı. "Birdie annemden çok daha iyi değil. Shelly'yi kendileriyle kalması için geri çeceklerinden endişeleniyorum."

Düşünmeden ağzımdan kaçırdım. "Bunun olmasına izin veremezsin."

Hayal kırıklığı yüzüme vurdu. "Doğru. Onu oradan çıkarmalıyım. Ama ne zaman denesem bir şey onu geri sürüklüyor. Ve Alex, o daha da kötü. On beş yaşında ve tıpkı onun gibi erken yaşta mezara girecek-" Sözümlü kesti.

"Darrel gibi mi?"

Cevap vermedi ve ben de Dry Creek'ten geçmek için hız sınırına kadar yavaşladım. Ama direksiyonu kırdım ve Frankie'nin

Bunun yerine Smart Shop.

Kyle . "Eve dönmek için Colt 45 mi istiyorsun?"

Anahtarları çektim ve kapımı açtım. "Bakalım Barnett neyin peşinde?"

Kyle, içinde sürücüsü olmayan, vızır vızır çalışan beyaz bir Toyota ile gümüş ve kırmızı renkli eski bir açık kasa Ford F-150'nin bulunduğu park alanını taradı. Hâlâ kafası karışmış bir halde arabadan indi.

Yağmurun altında aceleyle parmaklıklı camlı ön kapıya doğru ilerledim. Coors Light, Miller Genuine Draft ve her zaman mevcut olan Budweiser tabelaları titreyip parlıyor, umutsuz müşterilere birkaç dolar karşılığında unutkanlık vaat ediyordu. Kapının üstündeki zil çaldı ve loş ışıklı, dağınık bir odaya girdim. Tepemde bir floresan lamba titriyordu. Loşluk, kirli ve eski muşamba zemini maskeleyemeye yetmiyordu. Baskın bir sigara dumanı bulutu, ıslak köpeğin sadece en ufak bir ipucuna izin veriyordu.

Kyle arkamdan itti ve ikimiz de dışarı çıkarken kendi kendine mırıldanan, sendeleyeen bir adama yol açtık. Yıkanmamış vücut ve idrar kokusu dumanı kesiyor ve kapı arkasından kapandıktan sonra da devam ediyordu.

Barnett şerif kahverengileri ve kovboy şapkasıyla tezgâhta duruyordu, siyah yağmurluğu yağmurdan parlıyordu. Bizi gördüğünde ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Tanrı aşkına... Burada ne işiniz var?"

Frankie'nin dükkânı biraz içki dükkânı, çokça da kale gibiydi. Kasa, parmaklıklı bir tezgâhın ve para ile bozuk paraları ileri geri kaydırmak için düz bir kesimin arkasında barikatla kapatılmıştı. Parmaklıkların yanında, cep boy içki şişeleri, sigara rafları, atıştırmalıklar ve diğer eşyaların bulunduğu sağlam raflar, tezgâhın arkasındaki görüşü etkili bir şekilde engelliyordu. Kasadan birkaç adım ötede, bir kapı -şüphesiz

Tezgâhın arkasındaki alana erişim sağlıyordu. Tahminimce Frankie'nin kapının ve parmaklıkların arkasında güvenli bir yerde bir ofisi vardı.

Ekose inci düğmeli gömlek giymiş sıska bir adam kasanın arkasından başını uzattı. Kafa derisinden beyaz saç tutamları fışkırıyordu. Dişleri yüzüne göre çok büyük görünüyordu ve bize sahte bir gülümseme verdiğinde odaklanmamak zordu. "Memur beyler. Sizi Dry Creek'e getiren nedir?"

Dostça ve rahat görünmek için ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Terk edilmiş bir aracı kontrol ediyorum."

Barnett sıkıntıyla ofladı. "Hala o parçalanmış kemiği mi kemiriyorsun?"

Ne pislik ama yemi yutmadım. "Araba Kyle'ın kız kardeşine ait. Kayıp ve başına bir şey gelmiş olmasından korkuyoruz."

Barnett kayıtsız bir şekilde tezgâha yaslandı. "Öyle mi?"

Kyle'ın sesi tehlikeli bir rez köpeği gibiydi. "Onun Shelly'nin arabası olduğunu biliyordun. Her gün onu kullanıyor."

Frankie dudaklarını ön dişlerinin üzerine çekti. "Shelly Red Owl? Bu senin kız kardeşin mi?"

Durgun sular derin akar derler, Kyle da ölüm kadar durgundu.

Frankie, Barnett'e bilmiş bir bakış attı ve kaşlarını kaldırarak Kyle'a . "Cumartesi gecesi geç saatlerde buradaydı. Pek iyi durumda değildi."

Kyle hırladı. "Bu bir yalan."

Frankie'nin beyaz saçları rüzgârda savrulmakla tehdit eden karahindiba tohumlarına benziyordu. Destek için Barnett'e döndü. "Onu son zamanlarda buralarda gördün."

Barnett kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kötü bir kalabalıkla koşmak."

Kyle sıçramaya hazır görünüyordu. "Okul birincisi olarak mezun oldu. O iyi bir çocuk."

Barnett tsked. "Bunun daha önce de olduğunu gördüm. İyi çocuk patlar ve kutlama yapar ve hepsi bu kadar. Siz insanların nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazen bağımlısı olmanız için tek bir içki yeter."

Düşündüğümde daha hızlı bir Kyle, Barnett'in üzerine atladı. Yanımdan geçerken yakasına yapıştı ve ilk yumruğu Barnett'in burnunu iskalayıp çenesini zar zor sıyrarak kadar sert çektim.

Barnett bağırdı ve yumruklarını havaya kaldırarak sallamaya hazırlandı. Frankie bağırdı ve tezgâhın altındaki bir şeye atladı. Kendimi Barnett ve Kyle'ın arasına attım, Kyle'ın göğsüne bastırarak onu kapiya doğru geri ittim.

Soğuk yağmura yakalandık ve bu Kyle'ın öfkesinin bir kısmını dindirmiş gibiydi. Benden uzaklaştı ve çamurlu otoparka doğru birkaç adım attı ve sırtı bana dönük bir şekilde durdu.

Dükkâna girerken yanından geçtiğimiz sarhoş binanın yan tarafına yaslanmıştı, yanında da yırtık yün ceket ve çorap şapkası ile pejmürde kadın vardı. Kese kâğıdına sarılı kırk onsluk bir konserve kutusunu aralarında dolaştırıyorlardı.

"İyi olacak mısın?" Kyle'a seslendim.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamam mı?" Bana doğru döndü. "Şu yere bak. Bu insanlara." Malt likörünü paylaşan çifti işaret etti. "Benim annem."

Söyleyeceğim hiçbir söz ona yardımcı olmazdı.

Sesini alçalttı, gözleri kederliydi. "Dünya halkı sarhoş ve ezik olarak görmek istiyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Onun için sahip olduğum tek şey dinleme isteğimdi.

Bir an için gözlerini kapattı. "Sloganım her zaman önce kendimi, sonra kardeşlerimi ve kız kardeşlerimi kurtarmak olmuştur." Gözlerini pejmürde dükkânın ötesine dikti. "Şimdiye kadar başarısız oldum."

Başarısını gösterebilirim. Mükemmel bir askeri sicil, polis akademisi sertifikası, iş sahibi, sorumluluk sahibi. Ama buna ihtiyacı yoktu. Dry Creek'e bir bakış bana Shelly ve Alex adına korkunç savaşı anlattı. Nefretle dolup taşarak ondan uzaklaştım.

Göz kırpan ışığın altında nemli dükkâna geri adım attığımda kapı şangırdadı. Barnett hâlâ tezgâha yaslanmıştı. Saçları ve dişleri dökülmüş Frankie kasanın arkasında duruyordu. Frankie'nin yanındaki tezgâhta bir av tüfeği duruyordu. Sanırım Kyle Barnett'in peşinden gittiğinde uzandığı şey buydu.

Patlamama çok az kalmıştı. "Sorun nedir?" Barnett sırtıttı.

"Neyle?"

Frankie'ye seslendim. "Az önce satış yaptığın adam belli ki sarhoş. Bu bir suç. Senin mülkünde içki içiyor, bu da başka bir suç." Dikkatimi Barnett'e yönelttim. "Neden Frankie'yi sarhoş bir adama satış yaptığı için tutuklamıyorsunuz ve neden otoparktaki insanları yasadışı içki içtikleri için tutuklamıyorsunuz?"

Barnett alay etti. "Dry Creek'e ilk kez geliyorsun ve bir tür aktiviste dönüşüyorsun. Kızıl adamı kurtarın."

"Kanunlar kitaplarda yazılıdır. Onları uygulamak sizin işiniz."

Barnett doğruldu. "Buraya resmi bir sıfatla gelmedim. Sadece arkadaşımı ziyaret ediyorum."

"Ah, kardeşim."

Alnında bir öfke şimşeği çaktı. "Ne yani? Bütün sarhoş Kızılderilileri toplayıp hapishaneme mi atmam gerektiğini düşünüyorsun? Spinner İlçesi'nin bunu nasıl ödeyeceğini sanıyorsun? Burayı temizlemek tek bir ilçe şerifinin yapamayacağı kadar büyük bir iş."

"Yani öylece pes mi ediyorsun?"

Frankie, bir yılan yağı satıcısının nankör sesiyle söze girmeden önce bu alışverişin devam etmesini izledi. "Kötü görüldüğünü biliyorum. Sen

bu insanlara yardım etmek istiyorum. Her gün buraya geldiklerini görmek ve hayatlarını mahvettiklerini bilmek kalbimi kırmıyor mu sizce?"

Hayır, bunun onun vicdanını rahatsız ettiğinden şüpheliydim. "O zaman neden burada kalıyorsun?"

"Ben , başkası yapacaktı. Ve o kişi buradaki insanları benim gibi tanımaz. Gözümü dört . Shelly Red Owl gibi. Ona sattım, tabii. Ben satmasaydım, A-1'e ya da diğer dükkanlardan birine, Potsville'e ya da belki Rapid City'ye giderdi. Kesinlikle birasını alırdı. Ama sonra araba kullanmak zorunda kalırdı. Buradan aldıklarında, çoğu zaman köye yürüyerek dönüyorlar. Kimsenin canı yanmaz."

Bu şimdiye kadar söylenmiş en büyük yalandı. "Herkes incinir. Sen hariç. Sen zengin olacaksın."

Frankie iri dişlerinin arasından üzgün bir gülümseme taklidi yaptı. "Gördünüz mü? Herkes böyle düşünüyor. Zavallı Kızılderiliyi sömürüyorum. Ama gerçek şu. Biz Amerika'dayız ve insanların kendi kararlarını verme hakkına inanıyoruz. Birasını benden alması için kimsenin kolunu bükmiyorum."

İstedğim zaman kusmak isteseydim, şimdi tam zamanıydı. Gömleğinin ön tarafına, kasasına, altın madeninin zeminine.

Omuz silkti. "Yüz yıl önce rezervasyonu kuru hale getirmek için oy kullandıkları için ben suçlanmıyorum. İnsanların isterlerse içmeye hakları var. Ben onlara kişisel özgürlük tanıyorum."

Ben kapıyı ittiğimde muhtemelen hâlâ gerekçelerini açıklıyordu.

Kyle beni arabada bekliyordu. Kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım.

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Seni de kızdırdı, ha?" "O bir pislik."

Kyle güldü. "Buna böyle mi diyorsun?"

Hayır, aslında. "Hıyar. Pislik."

"Bu daha iyi." Doğrulup oturdu. "Bu saçmalıklarla başa çıkma konusunda senden daha fazla deneyimim var. Bu yanlış, evet. Bununla savaşılabirsin. Ama kazanamazsın."

Siyah, sıcak, kaynıyor. Bana bir kutu sprey boya verin, öfkemle vitrinleri ve polis arabalarını boyayayım.

Geri çekildim ve otoyola doğru ilerledim. Doğudan gelen yeni beyaz bir pikap Frankie'nin yerine dönmek için sinyal verdi. Sürücüye odaklandım. Bir top siyah saç.

"Vay canına. Bu-"

Kyle öne doğru eğildi. "Ne?"

"Evet, öyle. Olson'ların evindeki çocuk."

Bizi görecektadar yaklaştığında, flaşör durdu ve aşağı doğru kayarak sürmeye devam etti. "Burada ne işi var?" Dedim.

Kyle yan aynadan arabayı izledi. "Sanırım Frankie'nin kaçak bira sattığı tek kişiler Kızılderililer değil. O çocuk yirmi bir yaşına yakın görünmüyordu."

Olabilir. Muhtemelen doğru. Ama Barnett'in buraya resmi aracı yerine pikabıyla gelmesinin çocukla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. "Onu dün hazırlıkçıların yerinde ve sonra da fuar alanında gördüm. Onu tanıyor musun?"

Kyle omuz silkti. "Hayır. Neden ki?"

Tuhaf. "Yeğenim seni aradığını söyledi."

Kyle karanlığın içinde kaybolan arka lambalara doğru döndü. "Yeğenin ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

Kyle ön tarafa döndü, bir çingiraklı yılan kadar gergindi. "Beni bulmak o kadar da zor değil. İsterse arayabilir."

Ona baktım. "Bunun sana ulaşmasını nasıl engelliyorsun? Öfkeyi yani."

Soğuk çelik gibi görünüyordu. "Ben çıktım. Neden çıkmak için savaştığımı ve ailemin ve arkadaşlarımla çoğunun bunun üzerlerinden geçmesine izin verdiğini size anlatamam. Kendimi bildim bileli içimdeydi. O bölgede kalmayı hiç istemedim."

Dry Creek'i geride bıraktık. "Shelly ve Alex'e yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

Kyle tepelere baktı ama onları gördüğünden şüpheliydim. "Ve Darrel. Daha on yaşına gelmeden annemden bira alıyor ve okuldan kaçıyor."

"Darrel biriydi?"

Kyle tereddüt etti ve sonra boğuk bir sesle konuştu. "Resim yapmayı çok severdi. Karavanın her tarafına resimler yapıştırırdı."

Sessiz kaldım.

"Annem o öldükten sonra bir gece sarhoş oldu ve hepsini yaktı."

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra bir nefes aldı. "Darrel'in başı hep dertteydi. Ona asla yardım edemezdik. Beni isterdi, beni dinlemek istemezdi."

"Ama Shelly ve Alex farklı mı?"

Acısını bastırmak istercesine yutkundum. "Shelly doğduğunda on yaşındaydım. Annem o zamanlar o kadar kötü değildi ve bir işi vardı, babam da pek ortalıkta görünmezdi. Çoğu zaman Shelly'ye ben bakardım. Bana saygı duyardı."

Erkek ve kız kardeşlerimin yarısı büyük, yarısı küçüktü. Ben hem örnek hem de örnek gösterilen biriydim. "Bu büyük bir sorumluluk."

Homurdandı. "Muhtemelen bu yüzden düz durdum. Shelly'ye nasıl olması gerektiğini göstermek istedim. Onun iyi bir hayat kurmasını istedim, belki de kendim için istediğimden daha fazla."

"Yani iyi notlar aldın ve sonra askere mi yazıldın?"

"Deniz Kuvvetlerine girmeyi planlamamıştım. Üniversiteye gitmek istiyordum. Shelly ve Alex'e yardım etmek için burada kal."

"Ne değişti?"

"Babam geri taşındı. Kötü içiyordu ve ben onun tercih ettiği kum torbasıydım. Varlığım onu kızdırıyordu. Eğer daha iyi olacağını düşündüm."

"miydi?"

Bir an bile kıpırdamadı. "Ben askere alındıktan ay sonra Dry Creek'te öldü."

"Neden sana sataştı?"

Kyle yine homurdandı. "Beni seç." Lastikler yolda gümbürdüyordu ve gecikmeli sileceklerin ara sıra çıkardığı sesler birkaç dakika boyunca bize eşlik etti. "Kimse söylemedi ama hepimiz biliyorduk. Babam benim gerçek babam değildi. Darrel'dan sekiz yaş büyüğüm ve diğer ikisi çok çabuk büyüdü."

"Gerçek babanın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Dudakları büküldü. "Muhtemelen değersiz bir pislikti. Nasıl büyüdüğümü görmek için yanımda kalmadı ve belli ki annem benden utandı."

"Bunu bilemezsin."

Homurdandı. "Bu konuda hiç şüphem yok. Annem beni pek sevmezdi. Asla. Diğer çocuklarla ilgilenir, onlara sarılır, onlarla birlikte gülerdi. Benle ilgilenmezdi. Beni olabildiğince görmezden gelirdi."

Daha fazla ayrıntı istemedim. Konuşmak onu sessizlikten daha çok incitiyor gibiydi.

Telefonum çaldı ve elimi cebime atıp çıkardım. Baldızım Lauren cıvılcıvılcıv bir selam verdi. "Bir ravent mahsulüm var ve bundan Doktor Scranton'a bahsettim, hani şu yeni veteriner."

Evet, biliyordum.

"Her neyse, ravent turtasının en sevdiği turta olduğunu söyledi, ben de onu bu akşam yemeğe davet ettim. Michael ve ben bunu bir parti haline getirebileceğimizi düşündük ve Robert ve Sarah da burada olacaklar. Sen de geleceksin, değil mi?"

Tahminimce Michael'ın Lauren'ın bana tuzak kurmaya çalıştığından haberi yoktu. "Muhtemelen çalışıyor olacağım."

Lauren reddedilmeyi sindirirken ben de dikiz aynamdan uyuyan kralı kontrol ettim. Poupon memnun görünüyordu.

"Oh." Belli ki hayır diyeceğimi hesaba katmamıştı. "Peki. Herkes burada olacağını söyledi, o yüzden sanırım devam edeceğiz. Kaçma ihtimaline karşı Doc'a bir şey söylemeyeceğim."

Planlarımı değiştirmeye hiç niyetim yoktu. "Beni için teşekkürler." Telefonu kapattım ama Kyle bunun yalan olmasına izin vermeyecekti.

"Bu gece için bir randevun var mı?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

Ön cama vuran yağmura baktım. "Bunu tartışmayalım."

Kyle çevremizi fark etti. "Hey, nereye gidiyoruz?" Güneye doğru giden otoyolun sapağını geçip

Hodgekiss ve doğuya gitmeye devam etti. "Araştırma çiftliğine gidiyoruz."

Batıya bakmak için koltuğunda iki büklüm oldu. "Neden? Shelly orada saklanmıyor."

70'li yıllarda Angus ve Mary Magnuson çiftliklerini Nebraska Üniversitesi'ne bağışladılar (Go Big Red). O zamandan beri Magnuson Çiftliği dünya standartlarında bir tarımsal araştırma tesisine ev sahipliği yapıyor. Projeleri ağırlıklı olarak sığır, mera, yaban hayatı ve böcek araştırmalarını içeriyordu.

Hem üniversitenin ziraat fakültesinden hem de yüksek lisans programından onur derecesiyle mezun olan kardeşim Douglas, iki yıl önce operasyon müdürlüğü işini kapmıştı. Büyük bir oyuncak ayı gibi, sıkı yönetim tarzıyla ailesi dışında herkesi şaşırttı. Hepimiz onun tembelliğe ya da yanlışlığa tahammülü olmadığını biliyorduk, bu yüzden mezun asistanlarını sürü gibi güderdi. Kendi payına düşen gündelikçi işçileri kovmuş ve birkaç araştırmacıyı sepetlemişti. Başkalarına rahat ve kayıtsız görünebilirdi, ancak bir vücudun bulaşmak istemeyeceği mükemmeliyetçi bir çizgisi vardı.

Kyle ve ben üniversite pikabını merkezde park halinde bulduğumuz için şanslıydık. Arka kapıyı açtım ve Poupon'un bu sefer dışarı çıkmasını istedim.

Kyle "*Ločhín*" diye hırlayana kadar kıpırdamadı. Sonra ayağa fırladı, kuyruğunu salladı ve arabadan atladı. Tuvaletini yapmak için otlığa tırıs giderken biz de bekledik.

"Ne dedin sen?"

Kyle bana bir kaşını kaldırdı ve gözlerinde mizah parıltısı gördüğüme sevindim. "Ona aç olduğumu hatırlattım."

Poupon yapması gerekeni yaptıktan ve birkaç koku almasına izin verdikten sonra, üçümüz de nemli havada çiftlik merkezine doğru yürüdük.

Douglas'ın ofisi eski çiftlik evinin zemin katının çoğunu kaplıyordu, yatak odası ise üst kattaydı. Kapıyı çaldım ve biftek yahnisinin tuzlu, davetkâr kokusuyla kapıyı açtım. Midem kalktı ve yalvarmaya başladı.

Kyle'in burnu seğirdi ve dudaklarını yaladı.

Douglas mutfak masasında oturmuş, etli dirseğiyle bir veterinerlik dergisini açarken diğer elindeki kaşığı yarıya kadar dudaklarına götürmüştü. Beni görünce kaşığı bıraktı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kate. Burada ne işin var?"

Ayağa fırladı ve elini Kyle'a uzattı. "Yemek yedin mi? Biraz yahnim var."

"Tabii ki evet." Douglas bir çekmeceyi çekip kaşık alırken ben aceleyle bir dolaba gidip iki kase ve tabak buldum. Omzumun üzerinden Kyle'a seslendim. "Douglas Tilkiler'in en iyi aşçısıdır." Douglas'a dedim ki, "Louise'e bunu söylediğimi söyleme."

Poupon'a şüpheli bir değerlendirme yaptı. "Yeni vekil mi?" "Geçici."

"Pek inek köpeği sayılmaz."

Kaseleri tezgâhın üzerine koydum. "Benim hiç ineğim yok."

Douglas çenesini pencereye doğru eğdi. "Peki ya bu yağmur?"

Sesimde alaycı bir ton bırakarak, "Çimlerin büyümesini sağlayacak," diye cevap verdim.

Douglas coşkuyla başını salladı. "Çok doğru!"

Kyle masanın üzerindeki tutucudan iki kâğıt peçete aldı ve yerimize koydu. "Açlıktan ölmek üzereydim, bu yüzden bunu takdir ediyorum."

Douglas kaselere sıcak güveç koydu. "Bugün sizi bir ziyafet bekliyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi parti olabilir. Dorsey Minden bana kapalı bir bitki bahçesi verdi ve bu büyük bir fark yaratıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dorsey? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Dumanı tüten kaseleri masaya koydu ve ikimiz de oturduk. "Fazla bir şey bilmenize gerek yok sanırım."

Poupon masanın altından Kyle'ın ayaklarının dibine düştü.

Douglas'ın koluna yumruk attım. "Hadi ama. Dorsey'le aranızda bir şey mi var?"

Kyle yahnisini üfledi ve bana bakmadan, "Kimin kiminle çıktığı konusunu açmak istediğine emin misin?" dedi.

Douglas'ın gözleri parladı. "Evet. Bunu konuşalım. Benim oyum Trey Ridnoir'a."

Kaşığı ağzıma götürdüm. Zengin, yoğun et suyu patates, soğan ve biraz da sarımsakla karışmıştı. "Bu kekik mi? Yoksa mercanköşk mü?"

Kyle yahnisine gömüldü ve başını öne eğdi.

"İkisinden de biraz," dedi Douglas. "Bir tutam tarçınla birlikte. Şimdi de Trey'e gelelim."

"Dorsey yemeklerini beğeniyor mu?" Lezzetli bir lokmayı daha kaşıkladım. "Bir gün ona iyi bir eş olacaksın."

Douglas güldü. "Pekâlâ. Trey'i bir süredir tanıdığımı söylememe izin verin. Birkaç yıl önce birlikte bir gençlik komitesinde görev yapmıştık. Sorunlu çocuklarla gönüllü olarak ilgileniyor."

Kyle kasesini kazıdı. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi güveç."

Douglas ocaktaki tencereyi gösterdi. "Buyurun. Bolca var."

Kaşığımı gömdüm ve bir parça patates, kereviz ve bir parça sığır eti çıkardım. Eğer cennetin bir tadı olsaydı, bu olurdu. "Bu inanılmaz."

Douglas, "Çakal olman işe yarıyor," dedi. "Kendin için yemek yapmayı öğrenirsen, seni beslemeleri için ailene güvenmek zorunda kalmazsın."

"Yemek yapabilirim." Frog Creek'te yaşadığım sekiz yıl boyunca masaya yemek koymayı başarmıştım. Bazıları oldukça iyiydi, eğer kendim söylersem.

Bir kaşını kaldırdı. "Yine de biri sizi yemeğe davet ettiğinde kabul etmelisiniz."

Sarsılarak doğruldum. "Lauren seni mi aradı?"

Başını salladı. "Michael." Michael ve Douglas ikizdi. Birbirlerine benzemezlerdi ve nadiren anlaşırıldı ama biri bir şey biliyorsa diğerinin de bildiğinden emindiler. Birbirlerine tuz ve biber kadar yakındılar. "Senin için kimin doğru olduğu konusunda anlaşılamıyoruz."

Bu iştahımı ama yemeye devam ettim. "Michael'ın Lauren'ın bana tuzak kurduğunu bilmediğini düşündüm."

Douglas güldü. "Kahretsin, sanırım bu Michael'ın fikriydi. Heath Scranton'a oy veriyor."

Yemeye devam ettim. Tadı, kişisel rahatsızlıklar yüzünden ziyan edilemeyecek kadar güzeldi.

Kyle'in kaşığı yine kâsesinin dibini sıyrırken ben yutkundum ve ciddileştim. "Hiç Dry Creek'e gittin mi?"

Douglas şaşırmış görünüyordu. "Mümkün olduğunca az."

Kyle onu görüş alanında yakaladı. "Ama bazen gidiyorsun, değil mi?"

Douglas omuz silkti. "Evet, harika değil ama Frankie'de tereyağı ve süt var."

I yuttum başka bir kaşık dolusu . lezzetli.

"Been Son zamanlarda orada mısın?"

Gerildi. "Bu neyle ilgili?"

Kyle öne doğru eğildi. "Kız kardeşim Cumartesi gecesi kayboldu."
"Shelly Red Owl?"

İkimiz de şaşkınlıkla ona baktık.

Omuz silktili. "Sand Gap Lisesi'nde bir FFA projesine yardım ettim. Shelly iyi bir çocuktur." Douglas'a göre dünyadaki herkes iyi bir adam, iyi bir çocuk ya da çok iyi bir eldi - tabii onun için çalışmadığınız sürece.

Kyle araya girdi. "Yani öylece gitmeyeceğini biliyorsun."

Douglas kaşlarını çattı. "Genç kızlar ürkek olabiliyor." Başını bana eğdi. "Carly gibi. Bir fikre kapılıyorlar ve aniden ortadan kayboluyorlar."

Güveç midemde ekşidi. Kyle kararlıydı. "Shelly olmaz."

Douglas tartışıp tartışmamayı tartışıyormuş gibi ona baktı. "Son birkaç ay içinde onun yanında ne sıklıkla bulundunuz?"

Kyle'ın gözlerinde alarm parladı. "Okul sonu işleriyle meşguldü. Mezuniyet ve üniversiteye hazırlık. Ama telefonda konuşuyoruz."

Douglas bir kaşık aldı ve tekrar yerine koydu. Yağmur damlaları mutfak penceresine sıçradı. "Ben okul danışmanı falan değilim. Haftada sadece birkaç kez ve çocuklarla belki bir saat görüşüyorum. Ama onda bir şeyler değişti."

Kyle bir şahinin fareye odaklanması gibi odaklandı. "Sen neden ?"

Tatlı Douglas. Şefkatli Tilki. Eğer kötü bir haber alacak , onun vermesini isterdim. "Dikkatinin dağınık ve yorgun görüldüğünü fark ettim. Bazen masasında uyukluyordu. Su ürünleri yetiştiriciliği yapıyorduk, o yüzden pek da yoktu."

"Aqua, balık gibi mi?" Ben sordum.

Douglas gözlerini Kyle'dan ayırmadı. "Somon kuluçkahanesi. Geçen yıl mantar çiftlikleriyle denemeler yaptık. bulmaya çalışıyoruz.

yeni ekonomiler yaratabilecek girişimci girişimler."

Kyle beni görmezden geldi. "Yaşadığı onca şeyden sonra muhtemelen çok yorgundu."

Eğer Shelly Rita'yla ilgilenmeye çalışıyorsa ve Alex de davranıyorsa, bu onu aşağı çekebilirdi.

Douglas'ın sesi kısılmadı ama yumuşadı. "Birkaç öğretmeni bana notlarının söyledi. Son İngilizce ödevini teslim etmemiş ve matematik öğretmeni son trigonometri sınavını zar zor geçtiğini söyledi."

Kyle başını salladı. "Bu doğru değil. O okul ."

"Ben de yüzden duydum. Tüm duyurular yapılmış ve mezuniyet programları basılmış olduğu için böyle bir düşüş yaşaması personeli üzmüş. Notları o kadar kötü olmasına rağmen yeterince yüksekti, bu yüzden verdiler."

Kyle zar zor oturmaya devam etti. "Bu sadece bir ay önceydi. Madem durumu bu kadar kötüydü, neden benim haberim olmadı?"

Carly ortadan kaybolduktan sonra onun garip davrandığını fark ettim. Babasının ölümüne olan ani ilgisi. Karısı Roxy için aldığı yeni evi ve kapalı spor salonunu nasıl karşıladığı hakkında sorular soruyordu. Daha dikkatli olsaydım belki şimdi burada benimle olurdu.

Kyle'in elini okşamak istedim ama yapmadım. "Başkasının kafasından neler geçtiğini kim bilebilir?"

Kyle boş kâsesini diğerlerinin üzerine koydu. "Lee Barnett hakkında bir şey biliyor musun?"

Douglas konuşmadan önce bizi inceledi. "Neden birden Barnett'le ilgilenmeye başladınız?"

Kyle'in sesi gergin geliyordu. "Kız kardeşim kayıp."

Douglas telaşlanmış görünüyordu. "Ve siz Barnett'in bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

I tutulan yukarı benimAvuç içi. "Hayır. Ama Barnett hareket etti gibi o arabasını tanımaması gerekirken tanımadı."

Bekledik, yağmurun sesi zamanı takip ediyordu. Sonunda Douglas ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "olarak hiçbir şey bilmiyorum." ", " dedim.

Yer değiştirdi. "Dry Creek'e gidip gitmeyeceğimi sormuştun." Durakladı. Ben ittim. "Tamam."

"Barnett'i birkaç kez orada gördüm." Kaşıklardan biriyle oynadı.

Ona sordum. "Az oradaydı. Frankie Delrose ile takılıyordu."

Douglas bana baktı. "Orada başka kim vardı?"

Kyle cevap verdi: "Sammy Good Crow, Graham White Lance, tanımadığım birkaç adam."

Douglas memnun görünüyordu. "Kız yok mu?" Kyle bunun üzerine atladı. "Neden?"

Douglas yine söylemeye isteksiz görünüyordu. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Söyle," dedim.

Yutkundü. "Birkaç ay önce hava karardıktan sonra Dry Creek'teydim. Barnett pikabıyla oradaydı."

Durdu, ben de omzunu dürttüm. "Sarhoş bir kızın içeri girmesine yardım ediyordu."

Bu tamamen yanlış hissettiriyordu. "Bunu ona sordun mu?"

Douglas başını salladı. "Elbette söyledim. Kızın yaşının küçük olduğunu ve onu Potsville'e götürüp MIP ile suçlayacağını söyledi."

Kyle'in iki elinin de parmak boğumları beyazdı.

"Ama gazeteyi izlediğimde, kayıtları hiç görmedim. Yaşı küçük olduğu için ismini yayınlamadılar ama

genellikle birinin alındığını söylerler. Ve kızı tanımıyordum, bu yüzden onu kontrol edemedim."

Kyle sandalyesini geriye itti. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Dry Creek'e geri dönün. O piç bir şeyler biliyor." Ayağa

kalkmadım. "Seni yanımda götürmeyeceğim."

"O zaman kendim giderim."

"Sakin , olur mu? İçeri dalıp Barnett'i kız kardeşini kaçırmakla suçlayamayız."

"Neden olmasın?"

Kollarımı kavuşturdum ve Douglas'ın mutfak sandalyesine yerleştim. "Elimizde hiçbir kanıt yok. Shelly'nin kayıp olduğunu bile bilmiyoruz. On sekiz yaşında, yani yasal olarak bir yetişkin ve istediği yere gidebilir."

"Sen lanet olası bir ırkçıyla diplomatçılık oynarken ben parmaklarımın üzerinde oturmayacağım."

Douglas ayağa kalktı ve odayı otoritesiyle doldurdu. "Hemen sonuca varıyorsun. Barnett pisliğin teki, . Ama bildiğimiz tek şey, o kızı evine götürüyor olabileceği."

Kyle homurdandı. "Bir kutu birayı bitirip barda ezdiğini ve 'Bir ölü kızılderili daha' diye bağırdığını gördüğüm adam bu. Ve sen onun sarhoş Lakota genç kızlarına yardım ediyor olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Douglas elini kaldırdı. "Lee Barnett harika bir adam değil-"

Kyle sözlerini bastırdı. "Hikâyenin tamamında seni rahatsız eden bir şeyler var, yoksa bu konuda iki kere düşünmezdin. Hadi ama dostum, ona yardım etmediğini biliyorsun."

Duygularımı düşük tutmayı umarak oturmaya devam ettim. "Barnett'in kapısını çalmadan önce Shelly'nin arkadaşlarıyla konuşalım. Belki onunla ilgili bir şeyler vardır."

Kyle'in nefesi sıcak ve hızlı geliyordu. "Zaman kaybediyoruz. Barnett onu kaçırdı. Bunu biliyorum."

Keskin bir kuş cıvıltısı beni ürküttü. Douglas başını dikleştirdi. Kyle'in eli cebine gitti ve telefonunu çıkardı.

Kaydırdı ve ekrana baktı, gözlerinde endişe vardı.

Bekleyemedim. "Ne?"

Sesi sanki onu yumruklamışım gibi geliyordu. "Shelly." Bana telefonunu uzattı.

Kyle'in telefonunda Shelly'den gelen yeşil diyalog kutusuna baktım. Sanki Douglas'ın mutfak masasındaki sohbetimizde oturuyormuş gibi, "Ben iyiyim" yazmıştı.

Kyle telefonu elimden kaptı. Yüzü buruşmuş ve nefes alış veriş hızlanmış bir halde tekrar tuşladı.

Kuş yine cıvıladı. Okudu.

Yalnız yaşamaya ve etrafında konuşacak kimse olmamasına alışkın olabilirdi ama ben bilmek istedim. "Anlat bana."

"Dedi ki, 'Ben iyiyim. Alex iyi.'"

Tekrar yazdı ve bir saniye içinde telefon cıvıladı. Omuzları çöktü ve telefonu bana uzattı.

Douglas'ı bilgilendirmek için yüksek sesle okudum. "Kyle ona nerede olduğunu sordu. O da 'Seni ilgilendirmez, beni ve Alex'i rahat bırak' dedi."

Kyle ona uzattığım telefonu aldı ve tekrar yazmaya başladı. Douglas kaseleri aldı ve lavaboya koydu. Cıvıltı yok.

Telefonum çaldı ve sanki Shelly'nin arayabileceğini düşünerek hemen cevap verdim.

Sarah şerif olduğumu açıklamamı bitirmemi beklemedi. "Bu gece Michael ve Lauren'lara gitsen iyi olur."

Douglas lavabodan döndü, belli ki Sarah'nın telefondan bağırdığını duymuştu. Eliyle işaret etti ve güldü. "Yakalandım."

İçimi çektim. "Hayatıma karıştığınız ve bana nasıl yaşamam gerektiğini söylediğiniz için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuz, ancak bir dava üzerinde çalışmakla gerçekten meşgulüm ve gelemiyorum."

Douglas, Sarah'nın duyabilmesi için sesini yükseltti. "Bu bir yalan." "Değil," dedim ona.

Douglas Kyle'ı işaret etti. "Shelly bulunamamış olabilir ama kayıp da değil."

Kyle yazmaya devam ederken kafasını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Hala cevap veren bir cıvıltı yoktu.

Sarah, Douglas'ın duyurusuna yapıştı. "Bu konuda aptallık etme. Belki Heath Scranton'la ilgilenmiyorsun. Bunu anlıyorum. Ben de Josh'a oy vereceğim."

"Bu oylama saçmalığı da ne?" diye .

O bunu görmezden geldi. "Ama Heath iyi bir adam ve Lauren da harika bir aşçı. Bir düşünün. Lauren, Michael, ben, Robert. Ve Heath. Masada tek başımıza oturuyoruz."

Lauren harika bir aşçıydı ve ben raventten nefret etsem ve onu yemek olarak görmesem de, o muhtemelen meşhur ev yapımı dondurmasıyla eşleştirirdi. "Heath Scranton'ın duygularından ben sorumlu değilim."

Sarah sessizce gitmiyordu. "Doğru ya. Ona bir şey borçlu değilsin. Belki o aptal sert kafanı diktiği için. Ve zar zor bir yara izi bıraktı. Seni nankör."

Douglas havayı pompaladı. "Her şeyi olduğu gibi anlatan bir görümceyi sevmek gerek."

Ona ters ters baktım. "Hayır, değilsin." En azından Heath'e misafirperverlik borçlu olduğum konusunda haklıydı. Geçen kış saldırıya uğradığımda başım ezilmişti ve Heath alnıma dikiş atarak beni ambulans çağırmaktan ya da Broken Butte County Hastanesi'nin acil servisine gitmekten kurtarmıştı.

"Ayrıca," dedi Sarah daha sözünü bitirmemişti. "Heath'i umursamasan bile beni seviyorsun ve bütün gece boyunca Lauren'la çene çalmam için beni hamile halimle oraya göndermezsın. Sen bile bu kadar zalim değilsin."

"Ben bile mi?" En azından şimdi, bebek doğana kadar, Sarah beni hâlâ yanında istiyordu.

Sarah iç çekti. "Omaha'daki o inekle çift randevu yapmamı sağladın."

"Ve bunu unutmama asla izin vermeyeceksin."

"Ve bu çılgın aileyle evlenmeme engel olmadın." "Bunu benim üzerime yıkamazsın."

"Yani bu gece Michael ve Lauren'a geleceksin."

"Tamam."

Parladı ve şarkı söyler gibi "Yakında görüşürüz!" dedi.

Kyle yazmaya devam ederken kafasını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Hala cevap veren bir cıvıltı yoktu.

Douglas'lezzetli güveç için teşekkür ettik ve çiseleyen yağmurun altında kruvazöre doğru ilerledik. Seçeneklerimizi değerlendirdim. Hodgekiss'e giden en kısa yol bizi tepelerin derinliklerine götürüyordu. "Bu yağmurda toprak yollar yerine otoyola geri dönmeyi tercih ederim."

Kyle başını salladı, belli ki dikkati dağılmıştı. " değil. Dry Creek'te tekrar durmak istiyorum."

Parmağımı direksiyona vurdum. "Peki ya Shelly'den gelen mesajlar?"

Kyle'in ses Sesli olarak sıkı olarak onun boyun
baktı. "O başım belada."

"Mesajlarda sorun varmış gibi görünmüyordu. Daha çok yapan bir çocuk gibiydi."

"Shelly gibi değil."

Shelly'nin normalden farklı davrandığını tekrarladığım ve bana onun iyi bir çocuk olduğunu söylediği atlıkarıncaya geri döndük. "Sence mesajlar yasal değil mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki de onu elinde tutan her kimse bana mesaj atması için onu zorlamıştır. Ya da belki kendisi mesaj atmıştır."

Bu doğruydu. "Neden Alex'ten bahsediyorsun?"

Belli ki bu konuda bir teorisi yoktu, çünkü "Sammy Good Crow'un kız kardeşi eskiden Shelly'nin arkadaşıydı. Bir şeyler biliyor olabilir ya da en azından kız kardeşinin nerede olduğunu biliyor olabilir."

Yirmi dakika sonra Dry Creek'e vardığımızda son iki saat içinde hiç değişmemişti. Muhtemelen son yirmi yılda olduğu gibi. Ya da daha fazla.

Frankie'nin girdik. Sammy Good Crow diğer üç adamla birlikte hâlâ dükkânın yanındaki kaldırımda oturuyordu. İçi tıka basa insanla dolu, paslı, siyah, döven bir araba hızla otoparktan çıktı ve Antelope Ridge'e doğru döndü. Belki de yirmili yaşlarda olan bir grup genç insan otoparkından çıkıp yaya olarak otoyol boyunca bölgeye doğru ilerledi.

Kyle dışarı çıktı, ben de arkasına takıldım. Sammy sanki kemikleri çıkarılmış gibi bacaklarını önünde birleştirmiş, başını binanın kenarına dayamış, gözleri kapalı oturuyordu.

Kyle Sammy'nin önünde durdu ve eski püskü tenis ayakkabısının altına vurdu. "Sammy, uyan dostum."

Sammy başını iki yana salladı ve yavaşça gözlerini açtı. "Kiley Two-Shoes."

"Seni gördüğüme sevindim." Kyle'ın neşeli sesi endişesini örttü. "Hey, son zamanlarda Shelly'yi gördün mü?"

Sammy başını hareket ettirmeyi bıraktı ve sanki birkaç görüntüyü odak noktasına getirmeye çalışıyormuş gibi Kyle'a baktı. "Shelly, kız kardeşin mi? Ondan ne istiyorsun?"

Kyle onu tanıdığımdan çok daha rahat görünüyordu. "Annem endişeli, biliyorsun. Birkaç gündür ortalarda yok. Anneme onu bulmaya çalışacağımı söyledim."

Sammy ve ağzını kapatmayı unuttuğu bir kapı gibi açık bıraktı. Kendini topladı. "Onu bir süre önce gördüm. O soğuk geceydi. Hatırladın mı?"

Çünkü Nebraska'da sadece bir kez soğuk bir gece olmuştu. Kyle zamanlama konusunda ısrar etmedi. "Yanında biri var mıydı?"

Sammy'den daha uyanık görünen diğer adamlardan biri bilgi verdi. "Shelly, bazen buraya gelir. Çocukları partiden vazgeçirmeye çalışır. Kızılderili bir narkotikçi gibidir."

Kyle konuşana odaklandı. "Kız kardeşimi buralarda görüyor musun? Shelly Red Owl?"

Boynu lastikmiş gibi başını salladı. "İyi vakit geçirmeye gelen kızları götürdüğünü gördüm. En azından o kızlar geri dönüyor."

Kyle esrar koklayan bir köpek gibi alarma geçti. "Ne demek o kızlar geri geldi?"

Sammy homurdandı. "Dostum, bu yağmurdan nefret ediyorum. Sence daha ne kadar böyle devam edecek?"

Kyle diğer adamın ayağını dürttü. "Kaybolan kızlar var mı?"

Adam daha dik oturdu ama bu onu Sammy'ye doğru çevirdi. "Her zaman, dostum. Puf. Duman gibi."

Kyle adamı dürtükledi. "Kim?"

Sammy sanki görüntüsünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak Kyle'a baktı. "Ginny Two Guns vardı."

"Evet," dedi diğer adam. "Bir de şu kuzeni. Peki ya Bayan Demir Bulut?"

Sammy başını salladı. "Hayır. değildi. O kızdı, adı neydi?"

İki adam Kyle'a olan ilgilerini kaybettiler ve ileri geri mırıldandılar, söyledikleri her isme katılmıyorlardı.

Sonunda Kyle sesini yükseltti. "Hey. Shelly'den ne haber? İçiyor muydu yoksa kötü bir grupta mı takılıyordu?"

Adamın konsantre olması birkaç saniye sürdü. "Hayır, o da senin gibi,

Kardeşim. Kiley Two-Shoes." O kıs kıs güldü. "Shelly Two-Shoes.

Kulağa daha iyi geliyor."

Kyle Sammy ile konuştu. "Kız kardeşin buralarda mı?"

Sammy başını binaya yasladı ve mırıldandı. "Atletizm yarışması için Lead'e gittiler."

"O ve Shelly hala iyi arkadaş mı?"

Sammy gözlerini kapattı. "Biraz susadım, dostum."

Kyle Sammy'nin ayağına vurdu. "Onu gördüğün o geceyi düşün. Belki Cumartesi gecesi."

Sammy'nin dili dışarı fırladı ve dudaklarını yaladı. "Shelly, Darrel'in arabasını kullanıyor, ha?"

Kyle'in sakın olma çabası kenarlarından çatırdadı. "Eski Marquis'si. Evet. Yani, burada arabadaydı. Kiminle?"

Sammy'nin yanında oturan adam kolunu burnunun altından geçirdi. "Çiftlik için çalıştığını duydum."

Kyle adama odaklandı. "Hangi çiftlik?"

Adam gözlerini kırıştırdı. "Şu yer, biliyorsun. Darrel'in çalıştığı yer. Bilirsin işte."

Sammy başını salladı. "Evet. Bazen bizi almaya geliyorlar. Onlar için çalışmamızı istiyorlar. Nakit ödüyorlar. Shelly mısır falan ekiyor."

Marty ve Rhonda'nın işçiliği nasıl buldukları şimdi anlaşılıyordu. "Adam beyaz bir pikap mı kullanıyor?"

Sammy dudaklarını şapırdattı. "Bu kadar susamış olmasaydım daha iyi düşünebilirdim."

Ona bir Mountain Dew getirmeyi düşündüm ama bunun bize daha fazla bilgi vermeyeceğini anladım. Yine de Sammy'yi incitmezdi. Frankie'nin yerine girmek için döndüm. Tepedeki ışığın yanıp sönmesi ve sigara dumanı bulutu beni acele ettirdi.

Barnett ve Frankie artık ön tezgâhın yanında çalışmıyordu. Şimdi, Frankie'nin karısı, her zaman neşeli ve güzel Starla, bana lazer tuttu.

kızgın bakışlarıyla. Bir merhaba demedi ama kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve ağzını görünmeyecek kadar incelterek tırtıl kaşlarını baskın özellikleri olarak bıraktı.

Zaten konuşmak istemiyordum, bu yüzden ön kapının yanındaki soda soğutucusunu açtım ve birkaç şişe aldım.

Yirmi onsluk dört şişe Mountain Dew'u kasanın önüne bıraktım ve Starla tuşlara vurarak Hodgekiss'teki benzin istasyonunun alacağından birkaç dolar daha yüksek bir toplam çıkardı.

Kapıdaki zil ayrıldığımı haber verdiğinde Starla hâlâ konuşmaya dair tek bir kelime bile homurdanmamıştı.

Kyle'in yüzünü kaplayan hayal kırıklığından, daha fazla bilgi bulamadığımı anladım.

Mountain Dews'u dağıtmam için bana yer açmak üzere geri çekildi. Beklenildiği gibi, çocuklar bedava şekerlerden pek hoşlanmadılar. Homurdanmak ve onları kaldırıma bırakmak genel kabul görmüş bir teşekkür gibi görünüyordu. Belki biz gittikten sonra kalorileri emerlerdi, ama hala cömert duygularıma gelip onlara kırk ons gerçek hayırseverlik sağlama şansım varken değil.

Nemli havadan sonra ısıtıcı iyi gelmişti ama Kyle bunu fark etmemiş gibiydi. İlerleme kaydedememekten dolayı yenik düşmek şöyle dursun, başparmaklarını dizlerine vurarak daha önce onda görmediğim bir tedirginlik belirtisi gösteriyordu.

Park yerinden çıkıp Hodgekiss'e geri dönmeden önce batıya doğru bir göz attım. Kasabanın dışındaki hız sınırı tabelasının hemen ötesinde, biri turkuaz diğeri altın rengi iki eski Monte Carlos yolun kenarına uç uca park etmişti. Onlara doğru yöneldim.

Kyle onlara ters ters baktı. "Şimdi ne olacak?" "Şunu bir kontrol edeceğim."

Kaşlarını eğdi. "Hadi şehre geri dönelim. Senin bir randevun var, benim de yapacak işlerim var."

"Bu bir randevu değil," diye . En azından Baxter'ı eyere bindirecek kadar bir randevu değildi.

Altın Monte Carlo'nun önündeki yol kenarında iki toz zerreciği yuvarlandı; kamuflaj, gri saç ve uçuşan otlardan oluşan bir girdap hendeğe doğru yuvarlandı.

Turkuaz arabanın arkasına yanaştım ve motoru kapattım. "Newt ve Earl."

"Newt ve Earl," diye onayladı Kyle, sesinde aynı teslimiyetle.

Aralarında bir yaştan fazla fark olmayan bekar kardeşler, liseye babalarıyla birlikte gitmişlerdi. Vietnam'da bir süre kaldıktan sonra, annelerinden miras kalan köhne çiftlik evinde birlikte yaşamışlardı. Çoğunlukla iyi geçiniyorlardı. Ama geçinemediklerinde, Nelly kapıya .

Yağmur yeniden ciddi bir şekilde başlamıştı ve biz de içine girdik.

Güreşçi kardeşlere doğru ilerlerken yağmur damlalarının gözlerime doğrudan çarpmasını önlemek için gözlerimi kısıtım. "İç savaş için güzel bir gün."

Donup kaldılar ve hep bir ağızdan, en iyi "duh" olarak tanımlanabilecek ifadelerle başlarını bana doğru çevirdiler.

Küçük kardeş Newt ayağa fırladı. Sol tarafındaki çamur lekesine ve saçlarını süsleyen otlara rağmen, onu hiç görmediğim kadar temiz görünüyordu. Tabiat Ana'nın verdiği durulama suyuyla daha da güzel kokuyordu. Kamuflaj ceketini bir metre on santimlik kemiklerinin üzerinde düzeltti. "Katie."

Earl onun yanına atladı ve Newt'in kafasının arkasına vurarak onu düzeltti. "Şerif Kate, seni kalem sikli."

Newt ateşle karşılık vermedi, sadece Bambi'ye "İsterse bana Çiçek diyebilir" diyen kokarcayı hatırlatan bir sırıtışla başını bana doğru eğdi.

Kyle'ın sabırsızlığını hissettim.

Sekiz yaşındaki ikiz yeğenlerim Zeke ve Mose'a yaptığım gibi kollarımı sert bir şekilde kavuşturdum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Sanki gömülü hazinenin gizli yerini ifşa etmekten korkuyormuş gibi birbirlerine baktılar.

Newt ağzını açtı ve Earl ona dirsek attı. Newt tekmeyle karşılık verdi ve Earl yumruk atmak için kolunu kaldırdı.

"şunu." Bakış'ı ortaya çıkarmak zorundaydım ve sefer amaçlandığı gibi işe yaradı.

Newt çenesini tuttu ve doğrulukla gözlerini kırıştırdı, aynı ifadeyi Büyükanne Ardith'in Long Branch'taki bir atış turnuvasını kazanmak için Tutti Teyze'nin asını ettiğinde yüzünde görmüştüm. "Genellikle Pazartesi ve Perşembe günleri buraya gelir ve buradan Sand Gap'e kadar olan bira kutularını toplarız."

Fox çocukları yıllarca yol kenarlarında teneke kutu topladı. Hiçbir zaman hepimizi Broken Butte'daki Pizza Hut'a götürecek kadarından fazlasını kazanamadık. "Bu yağmurda buna değer mi?"

Earl'ün eli yılan gibi uzandı ve koluma yapıştı. "Şuna bak."

Beni altın rengi arabanın önüne, yerde yassılaşmış bira kutuları yığınının doğru çekti. Büyük çoğunluğu kırkılık bira . "Onları topluyoruz, buradaki arabalarla birlikte yuvarlıyoruz ve 'Bluffs'taki geri dönüşüm merkezine götürüyoruz."

Beni arabasının arkasına sürükledi ve bagaja bir anahtar soktu, yumruğunun yanıyla iki yere vurdu ve gıcırdayarak kalktı. Bagajı kaldırdı ve siyah çöp torbalarıyla dolu bagajı ortaya çıkardı. "Hepsi ezilmiş teneke kutularla dolu. en kolay av bu."

Newt omzumun hemen arkasından konuşarak beni korkuttu. "Ama kimseye söyleme. Bu bizim altın madenimiz, bilmiyor musun?"

"Bu yükü haftada iki kez mi alıyorsun?"

Kyle sanki bir yorum onu paramparça edecekmiş gibi kendini kaskatı tuttu.

Newt ve Earl başlarıyla onayladılar. Yılda dört milyon kutu almaları Johnson kardeşleri zengin etmese de Monte Carlos'un benzin ihtiyacını karşılamalarını sağlıyordu.

Newt yağmurun bagaja dolmasını engellemek için kapağı indirdi. "Neden bölgeye geldin?"

Tekrar Kyle'a baktım. Çenesi seğirdi ve ben de devam etsem iyi olacak diye düşündüm. "Shelly Red Owl'u tanıyor musunuz?"

Birbirlerine baktılar ve hep birlikte omuz silktiler. "Hayır." "Kız on sekiz yaşında. Onu bulmaya çalışıyoruz."

Earl sossuz patates püresi gibi ciddileşti. "Uzaylılar tarafından mı kaçırıldı?"

Beklediğim bu değildi.

Newt başını salladı. "Burada oluyor. Kızılderililer ve uzaylılar arasında bir bağlantı var. Bu belgelenmiş."

"Öyle sanmıyorum." Eklememeliydim ama : "Yine de arabasını buranın güneyinde otoyolda terk edilmiş halde bulduk."

Newt'in gözleri büyüdü. Earl pragmatik bir yaklaşım benimsedi. "Ne kullanıyor?"

"Eski bir Grand Marquis."

İkisi de parladı. "Kırmızı mı?" Newt sordu.

Kyle öne doğru sarsıldı. "Evet. Biliyor musun?"

"Şu arabayı kullanan kız. O iyi biri," dedi Newt.

Earl, Newt'ten devam etti. "Bir gün durdu. Bölgede teneke kutu topladığımız için peşimize düşeceğini sanıyordum. Bazıları

İnsanlar onları Kızılderililer için saklamamız gerektiğini düşünüyor ama burası özgür bir ülke."

Kyle öne doğru eğildi. "Ne yaptı-"

Onu için elimi koluna koydum. En iyisi Newt ve Earl'ün olayı kendi yöntemleriyle anlatmalarına izin vermektir.

Newt oradan devam etti. "Bize yardım etmek için durdu. Etrafta bu kadar çok insan olduğu için biraz üzgündü."

Earl söze girdi. "Bizi ve ne kadar zamandır teneke kutu topladığımızı çok merak ediyordu. Ne ve kimlerle görüştüğümüz hakkında bir sürü soru sordu."

Ping-pongdan çok röleye benzeyen konuşma devam etti. Newt konuştu. "Çoğunlukla kardeşi hakkında bilgi almak istedi."

"Kyle?" Akışı kestim ve tekrar toparlanmaları bir an aldı.

Earl başladı. "O değil. Diğeri. Birkaç yıl önce burada ölen."

Newt: "Ama onu bulduklarında biz burada değildik. Bu yüzden ona yardım edemedik."

Earl: "Sonra preppers hakkında sordu." Bu beni ürküttü. "Onları biliyor musun?"

Yağmur, Kyle'ın yoğun bakışları karşısında neredeyse cızırıyordu.

Newt ve Earl bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Biz çok şey biliyoruz."

Birazdan daha fazla meraklandım. "Kim bunlar?"

Newt yüzünü buruşturdu. "Çöplükleri yok ve burada iyi bir şey atacak kadar uzun süre yaşamadılar."

Earl bana başıyla onay verdi. "Gerçek bu."

Şimdi hayal kırıklığına uğrama sırası bendeydi. "Onlar hakkında tüm bildiğin bu mu? Peki ya zaman? Evlerini kim tamir etti?"

ev ve ahır? Ne iş yapıyorlar? İsimleri? Orada kaç kişi yaşıyor?"

Tüm bu soruları düşünmüş gibi görünüyordlardı. Sonra Newt dedi ki, "İki yıl kadar önce bir yerde ortaya çıktılar. Mart ayında ve hava çok kuraktı. Hiç yağmur yağmadı ve otlaklar ."

Earl de aynı fikirdeydi. "Kimsede saman yoktu. Govamint kuraklık programı yaptı." *Kuraklığı* sonuna "th" koyarak telaffuz ediyordu.

Newt güldü. "Şehirli kaypaklar, orası kesin. Bütün o yer şu tepenin altında ve sarnıçlarını da tepeye, her şeyin üstüne koymuşlar."

Newt ve Earl dillerini bilmeyen Kyle kaybolmuş gibiydi.

Earl, sanki Kyle'ı utandırmamaya çalışıyormuş gibi sabırlı bir sesle açıkladı. "Kurak bir yıld, çayırın böyle yağışlı bir yılda dolmaya meyilli olduğunu bilmiyorlardı."

Newt heveslendi. "Ve o tepe, o sarnıcın üzerine çökecek gibi. Çok fazla ağırlık var. Çok fazla kum var."

Kimse boğulmadığı sürece, Rhonda ve Marty'nin sırlıslık olmalarına gülebilirdim. "Onlar hakkında tüm bildiğin bu mu?"

Earl omuz silkti. "Bir de 72 model Roadrunner'ları var. Monte Carlos'u satın almayı teklif ettiler."

Newt başını salladı. "İkisi de."

Earl: "Kızlarımızın bomba düştüğünde mahbilgisayarları falan yok."

İkisi de tekrar omuz silkti. Earl, "Her şeyi değil ama pek şeyi bildiğimizi söylemişim," dedi.

Kyle başından beri son derece ölçülü davranmıştı ama sonunda söze girdi. "Shelly neden onları öğrenmek istediğini söyledi mi?"

Newt tekrar botlarına, sonra da bana baktı. "Özür dilerim. Ben ve Earl sormadık."

Earl başını geriye attı ve bir attı. "Arka koltuğunda ne var senin?"

Telaşla arkamı döndüm. Poupon doğruldu, kabarık kafasındaki gözler Earl'e dikilmişti. "Bu Diane'in köpeği."

Newt sanki bir canavarı serbest bırakmamdan korkuyormuş gibi arabaya doğru sinsice yaklaştı. "Bir köpek mi dedin?"

daha dünyevi olan Earl bilgece konuştu. "Bu bir şehirden. Buradaki iyi köpekler gibi değil."

"O iyi. Sadece aptalca bir saç kesimi var." Poupon'u neden savunduğumu bilmiyorum. O benim köpeğim değildi.

Newt ve Earl'e teşekkür ettim, onları konserve toplamaları için yalnız bıraktım ve su içinde kalan benliğimi kruvazöre geri götürdüm.

Direksiyona geçtiğimde telefonum serbest kaldı ve cebimden çıkardım. Her zamanki gibi, Diane ben daha merhaba demeden söze başladı. "Annemle babamın yıldönümü için iyi bir tatil yeri bulup iyi bir restoranı olduğundan emin olmak ve onlara rezervasyon yaptırmak?"

İsteğini çözmek için bir saniyemi ayırdım. Onu sinirlendirmek için yavaş konuştum. "Poupon günü arabamın arkasında geçirecek çünkü köpek bakmaya uygun değilim."

Durakladı. "Evet. Teşekkür."

Sabırsızca iç çekerek en iyi Diane taklidimi yaptım. "'Bana bir iyilik yap. Sana borçluyum' dedi. Sanırım bana yıldönümünü hallettiğini söyledikten hemen sonraydı."

"Biliyorum, . Bak, çok meşgulüm ve bunu yapamam. Sana kredi kartı numaramı e-postayla gönderdim." Şimdi sesi tıpkı daha önceki izlenimime benziyordu. "Sadece bu seferlik bana yardım et."

Silecekler birkaç tur attı. "Dedin ki, aynen aktarıyorum: 'Annemle babamın yıldönümü hafta sonunu planlayacağıma söz veriyorum, böylece Louise bizi bir aile toplantısı yapmak zorunda bırakmayacak.'"

Sanki benim hızımı dengelemek istercesine daha hızlı konuşuyordu. "Tanrım, Kate. Ne dediğimi biliyorum. Ama benim bir hayatım var! Milyarder sevgilime

Müşteriler, küçük kız kardeşime otel rezervasyonu yaptıracığıma söz verdiğim için bu öğleden sonra o alışverişleri yapamayacağımı mı söylüyorlar?"

Kyle'in arabanın karşısından bana odaklandığını hissettim ve ona bakmayı reddettim. "Benim de bir işim var. Yaşam, ölüm ve vatandaşların güvenliği söz konusu."

Diane güldü. "Grand County, Nebraska'da. Neyse, boş ver. Bakalım yönetici asistanım yapabilecek mi? Ama ondan kişisel işleri yapmasını istediğimde çok sinirleniyor."

Ve şimdi suçluluk duygusu boğazımı kapladı. Annem ve babam, yıldönümleri için nerede ve ne istediklerini düşünecek kadar onları seven birini hak ediyorlardı. Ama bu Diane'in partisiydi. Sürpriz için harika bir hafta sonu kaçamağı seçebileceği konusunda ısrar etmişti. Louise elbette buna karşı çıktı ve Diane'e kaba, aşırı tüketimci tavırları ve annesinin lüksün tadını çıkarırken kendini kötü hissedeceği konusunda nutuk çekti. Babamın çocuklarıyla birlikte olmayı her şeye tercih edeceğini.

Diane bu sefer Louise'i yendi.

Peki ayarlamaları nasıl yaptım? "Tamam, ben yaparım." "Sen bir meleksin. Sana borçluyum."

Kozumu . "Brian'ın kurduğu kâr amacı gütmeyen kuruluşun yönetim kurulunda kimlerin olduğunu bana söyleyerek borcunu ödeyebilirsin."

Ölüm sessizliği. Bir, iki, üç. Sesi üç oktav yükseldi. "Ben sana bunu söyleyemem. Ve sormamalısın bile."

"Carly en az bir yönetim kurulu üyesini görmeye gitmiş. Onu bulabilmek için kim olduğunu ve kuruldaki diğer herkesi bilmem gerekiyor."

"Hayır."

"Ben Carly, sen-"

"Hayır. Hoşça kal." Bağlantılar bundan daha ölü olamazdı.

Kyle'in ses tonu hiç duymadığım kadar huysuzdu. "Ailenle öğle yemeği yemeyi, onlarla telefonda konuşmayı ve otoyoldaki hurdacı köpeklerle sohbet etmeyi bitirdiysen, sence Olson'ın yerine gidip Shelly'yi bulmaya çalışabilir miyiz?"

Eğer sınırsızlık olmasaydı, randevu olduğunu kabul etmek istemediğim bir buluşma için gergin olmasaydım ve insanların bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden biraz bıkmış olmasaydım, kabalığını görmezden gelebilirdim. Kız kardeşi için endişeleniyordu. Herkesin içinde bunu anlamalıydım. Ama yine de patladım. "Kız kardeşini kaybeden ben değilim, o yüzden bu tavrından vazgeç."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Haklısın. Özür dilerim. Ama hazırlıklar devam ediyor. Sanırım oraya gitmemiz gerekiyor."

Güneye doğru giden otoyola saptım. "Oraya gittim. Ben bir şey görmedim ve geçerli bir neden olmadan dışarı çıkamam." Kyle çarptım ve çizgi. "Shelly eksik o neden." Onun Sesi gece yarısı bir kedi gibi alçaldı. "Sen olsaydın gitmesine izin vermezdin. ailen."

O haklıydı. Ben düşünürken lastikler otoyoldaki su birikintilerine sıçradı. "Tamam. Kontrol edeceğiz."

Olson'ın yerine giden sapağa yaklaştık ve ben yavaşladım, sinyal verdim ve otoyoldan çıktım.

Çakıllı yolda bir pikabın bıraktığı izler kapıya kadar uzanıyordu. Takip ettiğimiz kişi kapıyı kapatıp kilitlememişti, bu yüzden geçtik ve Olson yerleşkesine bakan tepeye çıktık. İzler, beyaz bir pikabın yağmur damlattığı kapalı otoparka kadar uzanıyordu.

Kyle'in keskin gözleri barikatlarla çevrili evin, ahırın, tavuk kümesinin ve hepsi de boş olan ağılların detaylarını inceledi. Marty ya da bize gizlice yaklaşan başka biri var mı diye her yönü taradım.

Kruvazörden birkaç adım uzaklaşmamıştık ki ön kapı açıldı ve Rhonda dışarı çıktı, kollarını kavuşturmuş, yüzünde asık bir ifade vardı. Muhtemelen birkaç yıl ve düzinelerce cannoli önce üzerinde güzel duran soluk mavi bir eşofman giymişti. "Kapının kilidini yine kesmemiş olsan iyi edersin."

Kibirli bir şehir insanının bir taşralıdan bekleyebileceği türden aptalca bir sırıtış denedim. "Kapı eve hoş geldin işareti olarak açıldı. Nasılsın, Rhonda?"

Bana ters ters baktı, sonra da Kyle'a çevirdi. "Ne istiyorsun?"

Kyle onun tutmadığı elini uzattı. "Şerif Yardımcısı Kyle Red Owl. Burada beni arayan genç bir adam olduğunu duydum."

"Yanlış duymuşsunuz." Dudaklarını kenetledi ve bize ölü balık bakışları attı.

Neşeyle başımı salladım. "Bunu bize kasabadaki çocuklar söyledi. Çocukların nasıl alay ettiğini bilirsin. Yine de kontrol etmemizin bir sakıncası var mı? Çocukla konuşabilir miyim?"

"Burada çocuk yok."

"Peki, şimdi, Rhonda. Bu doğru değil. Onu geçen sabah gördüm."

Kyle da onun soğukkanlılığına ayak uydurdu. "Onu tutmayacağız. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Ses tonunu hiç değiştirmeden, "Burada değil," dedi.

"Huh." Araba garajını işaret ettim. "Çünkü o kamyonet az önce Dry Creekteydi ve onu bir çocuk kullanıyordu."

Ellerini kaldırdı ve gözlerini açtı. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Buraya bir hiç uğruna geldiğin için üzgünüm."

Hâlâ taşra cazibesi taklidi yaparak, "Etrafa bakmamızın sakıncası var mı?" diye sordum.

Bana bağırdı. "Sana dün arama izni olmadan geri gelmemeni söylemiştim. Bu konuda nazik olmaya çalışıyorum ama mahremiyetimizi seviyoruz. Kimseye zarar vermiyoruz. Elinizdeki tek şey buysa, hiçbir şey yok demektir."

Üçümüz tam bir dakika boyunca sessiz kaldık ve sonunda ben sessizliği bozdum. "Tamam o zaman."

"Eğer dostça hissediyorsanız, devam edin ve kapıyı kapatıp çıkarken kilitleyin. Sığırların dışarı çıkmasını istemeyiz."

otoyol." Dudakları korkutucu bir gülümseme taklidiyle geri çekildi.

Kyle'ı adliyeye bıraktım ve 1996 model deniz mavisi Chevy Silverado'suna doğru aceleyle gidişini izledim. Shelly'nin arabası gibi, biraz yıpranmış olmasına rağmen temiz ve bakımlıydı. Henüz aracı vitesine takmamıştım ki, bir kükreme ve telaşla gökyüzü açıldı ve büyük yağmur dalgaları kaputun üzerine çöktü. Ön camımın ötesindeki her şey kayboldu.

Sadece birkaç dakika sürdü ama yeterince uzun olduğu için Doktor Kennedy'nin bekleme odasındaki çocuk İncil'ini düşündüm. Eğer hızlı davranmazsanız, diğer Fox çocukları *Highlights* dergilerini kaparlardı ve siz de resimli dehşet kitabıyla baş başa kalırdınız. Kâbus yaratan resimlerden biri Nuh'un devasa gemisinde, kara bulutların altında, görünüşe göre hayvanlar kuru ve güvende, ama insanlar vahşi denizlerde sallanıyor, kollarını kaldırmış, dehşet çığlık atıyor, korkunç bir su ölümüne yenik düşmeden önceki son anları.

Poupon'a, "İyi ki gemiye binmeyi başarmışsın," dedim. Gözlerini açmadı.

Telefonum çaldı, Louise'in kimliğini gösteriyordu. Fırtınayı beklediğim için cevap verdim.

"Açtığın için teşekkürler. Neredeyse hiç mesaj bırakmadan size ulaşamıyorum."

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Seni ziyaret etmeyi seviyorum ama evet, bu kez Diane ile annem ve babamın yıldönümü hakkında konuşup konuşmadığını öğrenmek için arıyorum."

Dang. "Henüz bir plan yaptığını sanmıyorum."

Louise kamburunu çıkardı. ". babamda bir parti verelim. Bu işi bana bırak. Tek yapman gereken Diane'e hiçbir şey planlamamasını söylemek."

Bana rezervasyon yapma sorunu kendiliğinden çözülmüş gibi . "Hayal kırıklığına uğrayacak ama onu nazikçe hayal kırıklığına uğratacağım."

"Tamam o zaman." Ve Louise gitti.

Oz Büyücüsü'nün Kötü Cadı müziği kafamın içinde dolaşıyor.

Tufan dindiğinde Kyle çoktan gitmişti. Betty ve Ethel'e iyi geceler demek için uğramadan eve döndüm. Beni özlemeyeceklerdi, gerçi Ethel herkese ne kadar güvenilmez olabildiğimi söyleyecekti.

Bulutlar alçakta asılı duruyor, gün batımını engelliyordu. Ilık bir duş, rahat eşofmanlar, bir romanla yatağa uzanmak ve uzun bir uykuya dalmak için can atıyordum. Soğuk yağmurdan ve tüm bölgede sonra kendimi buzdolabımda bulduğum solmuş marul gibi hissediyordum.

Bungalovuma giden çakıllı yolda su birikintilerinin etrafından dolanırken esniyordum. Sandhills'avantajlarından biri inanılmaz drenajıydı; bölge temelde yirmi bin mil karelik bir sünger gibiydi. Bir santim yağmur toprağa hızla süzülür ve geriye çok az çamur bırakırdı. Ama o kadar çok yağmur yağmıştı ki, toprak tamamen ıslanmıştı. Çiftçilerin umurunda olduğu kadarıyla, yağmur, hatta bol miktarda yağsa bile, moralleri yükseltirdi. Sağanak yağmura sevinemeyecek kadar çok kurak yıl geçirmiştik.

Evimin önüne park ettim, pırıl pırıl yeşil çimleri hayranlıkla seyrettim ve sabah kurur kurumaz biçmek için not aldım. En azından Poupon işbirliği yaptı ve hiç itiraz etmeden dışarı çıktı. Azalan ışıkta, bahçenin ilerleyişini kontrol için kemik torbamı arka tarafa sürükledim. Turpların, marulların ve bezelyelerin minik yeşil yapraklarını görünce keyfim yerine geldi.

Sağlıklı beslenme, Douglas. Yarın bir sıra daha Bezelye ve belki de riskli yeşil fasulye. Günün geri kalanında bütçeyi tamamlar ve Betty'yi gülümsetirdim.

Poupon yanıma geldi ve elimi başına koyup parmaklarımı pofuduk tüylerinin arasından geçirebileceğim kadar yakınımaya oturdu. "Bu yemeğe evet demekle ne düşünüyordum ki? Yeniden birileriyle çıkmaya başlamak istemiyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Öyle mi?"

Bulutlar ağır ağır asılı duruyor ve hafif bir esinti gölden balık kokusu yayıyordu.

"Dürüst olalım. Bir yıl, bir ay ve birkaç gündür seks yapmadım. Ve saymıyorum, çünkü sayıyor daha kesin . Ama uzun zaman oldu."

Poupon bana baktı.

"Biliyorum. Bahar ateşim var diye bir ilişkiye başlamamalıyım. Seks ve ilişki iki farklı şeydir."

Poupon ayağa kalktı ve sallandı.

"Hodgekiss'te tek gecelik bir kaçamak yapamam. Herkes her şeyi biliyor. Eğer biriyle birlikte olursam, o kişiye atanırım ve 'alındı' diye etiketlenirim."

Benim sorunlarımdan sıkılan Poupon verandanın merdivenlerinde dolaştı ve onu içeri almamı bekledi.

Saçlarım sıırıslıkılam ipler halinde ve onları kurutmak yarım saatimi alıyordu. Sekiz yıl boyunca Ted'le evli olmanın güzel yanı da buydu. Saçımı kurutmak, makyaj yapmak, pratik ve rahat kıyafetler dışında bir şey giymek için çok fazla zaman harcamadım. Roxy'ye göre, bu rahat tavrım evliliğimin çatırdamasına neden oldu.

Bir evliliğin bu kadar yüzeysel bir şeye dayanabileceğini düşünmekten nefret de, görünüşüm için biraz daha çaba sarf etmemin yardımcı olup olmayacağını merak ettim. Sonra tüm bu fikir beni rahatsız etti ve eğer bir erkek beni doğal halimle kabul edemiyorsa, o zaman benim için doğru erkek olmadığına karar verdim.

Yine de burada, ailemle ve randevum olmayan biriyle çıkacağım akşam yemeğinde ne giyeceğimi bilemiyordum. Poupon'un tabağını doldurdum ve mutfağın zeminine koydum. "Ne kadar önemli olduğunu düşündüğün umurumda değil, sana masa ve sandalye yok."

Telefonum çaldı. Sarah sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Lauren panik içinde beni aradı ve henüz orada olmadığını söyledi."

Durakladım. "Sen de orada değilsin, yani o kadar geç kalmış olamam."

Sesi sinirli geliyordu. "Bütün gün kustum. Hiçbir yere gitmiyorum. Keşke ben de Roxy gibi hamilelik geçirebilseydim. Başlangıçta sabah bulantıları vardı ama şimdi harika görünüyor."

Sözlerinin beni bir kamyon gibi çarpmasından nefret ediyordum. Elbette o ve Roxy notlarını karşılaştırıyor, arkadaşça davranıyorlardı. Üç gün arayla doğum tarihleri vardı. Sarah ve Robert'ın evde kalacağını bilmek içimdeki azıcık havayı da alıp götürmüştü. "Dürüst olmak gerekirse, başarabileceğimi sanmıyorum. Çok yorgunum ve duş bile almadım."

"Duş almana gerek yok. Şu dökümlü siyah bluzu giy, altına da tişörtünü. Saçını topuz yap. Maskara sür ve hemen buraya gel. Ödlelik yapma."

"Yarın büyük bir günüm var ve-"

Sadece Sarah'nın yapabileceği şekilde patladı. "Lanet olsun! Belki yaşlı bir hizmetçi olmak istiyorsun ama ben bunu kabul etmeyeceğim. Heath Scranton aradığın kişi olmayabilir ama pratik yapmalısın yoksa iyi olan ortaya hazır olmayacaksın. Bok gibi hissediyorum ve bu gece elini tutamam. Bunu kendin için yapmayacaksan, benim için yap."

Sarah'ya hiç hayır dediğimden emin değildim ve onun kırılğan duygusal durumunda, şimdi başlamak için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. "Peki."

Sarah'nın talimatlarına uymaktan başka bir şey düşünmedim. Oturma odasındaki halının üzerine yayılmış Poupon'un beni yargıladığını düşündüm ve bu gece evde kalabileceğine karar verdim.

Elvis, Michael ve Lauren'ın evine giden toprak yolda kayarak ilerledi. Willie Nelson kasetini teybe taktım. Aslında kaseti Glenda'dan çalmamıştım ama kasetçaları olacak kadar eski bir arabası olan tek Fox bendim ve o öldüğünde kimseye sormadan kasetlerini almıştım. Beni rahatlatıldılar ama kız kardeşimin yerini tutamadılar.

Şu anda biraz teselliye ihtiyacım vardı. Sarsılmıştım ve Kyle için kendimi kötü hissediyordum. Beni bir o yana bir bu yana çeken kardeşlerim vardı ama bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Bir sonraki aşkımı oylamakla ilgili tüm bu şeyler beni kızdırdı.

Çok mutlu olmalıydım. Son bir buçuk yılda iki cinayet, bir boşanma, kayıp bir yeğen ve dokuz ay anne ve babamla yaşamak vardı. Bunlarla karşılaştırıldığında, bir randevu ve Kyle'ın evden kaçan kız kardeşinin bir yaz esintisi olması gerekirdi.

Güneşli gülümsemesi, uçuşan sarı saçları, bahar deresi gibi akan kahkahaları. Carly hep aklımdaydı. Telefonumun arka planındaki gizli programlardan biri gibi, sürekli şarjı tüketiyor, farkında olmasanız bile çalışıyordu. Çoğunlukla farkındaydım. Endişeliydim.

Bir elim Elvis'in uğraşırken, Baxter'ın hızlı arama tuşuna bastım.

Benden haber aldığına sevinmiş gibiydi, her ne kadar "Dün konuşmuştuk. Elimde yeni bir şey yok."

Diane bana yönetim kurulu üyelerinin isimlerini vermezse, belki Baxter'dan alabilirdim. "Carly'nin Brian'ın ve senin Kilner'daki sınıf arkadaşlarıyla konuştuğunu söylemiştin. Kiminle temasa geçmedi?"

Tereddüt etti. "Bu işi müfettişime bırakmalısınız."

Gece çökmüş ve kalın bulutlar yarılmış, birdenbire yıldızlarla dolu bir gökyüzü ortaya çıkmıştı. Carly de o milyonlarca yıldızdan biri gibiydi. Tek bir yıldızı tanımlayabilmek için yıllarca çalışarak tüm takımyıldızları ve gökyüzünün her nüansını öğrenen bir uzman olmanız gerekirdi. Ya da inanılmaz derecede şanslı olmanız.

İçimdeki endişe daha da arttı. "Neden benden saklıyorsun? Carly'nin bulunmasını istemiyor musun?"

"Dur bakalım." Sesindeki öfke beni durdurdu. "Brian ve ben on iki yaşındayken tanıştık. Her yıl dokuz ay boyunca birlikte yaşadık. Ne anne babamız ne de başka akrabalarımız vardı. Sadece biz ve bir avuç başka kardeş. Aile bağlarını, ömür boyu süren dostlukları herkesten çok sen anlarsın. Brian'ın kızına olan bağlılığımı nasıl sorgulayabilirsin?"

Michael'ın evinin ışıkları ileride göründü ve çamurlu yolda kenara çektim. Suçluluk duygusu, endişenin yanına doğru dirsek attı. "Özür dilerim. Ama babasını birinin öldürdüğünü düşünüyor-"

Baxter araya girdi. "Uçağını bir tepeye çarptı. Kimse onu öldürmedi."

Başımı salladığımı göremedi. "Biliyorum. Ama yine de ortalıkta dolaşarak tüyleri diken diken ediyor. Bu onun başını belaya sokabilir."

Sesini alçalttı. "Önemişiyorum Kate. Bundan asla şüphe etme."

Elvis altımda, ısıtıcısını kısmış, eski şarkılar çalarak ve beni tanıdık bir şekilde çevreleyerek rölantide çalışıyordu. "Kendimi daha iyi hissetmiyorum. Ama dedektifinize güvенеceğim."

"Özür dilerim. Keşke bunu senin için düzeltebilseydim." Onca parası ve nüfuzu varken, her şeyi düzeltememesi muhtemelen onu hayal kırıklığına uğratmıştır.

"Yardım ediyorsun, inan bana. Ailenin geri kalanının ne kadar endişeli olduğumu bilmesini istemiyorum. Bildikleri kadarıyla Carly genç olduğu için macera aramaya çıktı."

Durakladık, sonra yeni bir parça başlattı. "Bu akşam için planın nedir? İyi bir şeyler okuyor musun?"

Keşke. "Ailemle yemek yiyeceğim." "Sesin heyecanlı gelmiyor."

Ugh. "Yeni veterineri davet ettiler ve çöpçatanlık yapıyorlar."

Sırıttığını duydum. "Veteriner nasıl biri?"

Bir dakika düşündüm. "Uzun boylu, sarışın ve Disney prenslerine benziyor. Zeki, çünkü veterinerlik okuluna gitmiş. Hoş biri."

Sesi irkilmiş gibiydi. "Bu bir randevu mu?"

"Kazanmayı sevdiğimi biliyorsun ama ailemin kurduğu bir tuzakla zafer ilan edecek değilim. Randevu dediğimde, bir şeylere yol açabilecek bir şeyi kastetmiştim."

Tereddüt etti. "Gerçekten ciddi bir şey kastetmemiştim. Sadece biraz eğlence."

Sesinin bu kadar telaşlı çıkması beni gıdıkladı. Bir ilişki istediğini sanmıyordum ama kaybetmekten nefret ediyordu. "Babamın dediği gibi, 'Bir peni için, bir pound için varım.'"

Baxter'ın sesi pek memnun görünmüyordu. "Öyle diyor, ha?"

Yağmur hakkında konuştuk, Baxter bana bunun belgesele göre medeniyetin sonu açısından ne anlama geldiğini anlatmaya çalıştı

izlemişti. Sohbetimiz hoşuma gitti, akşam yemeği sohbetini beklediğimden daha fazla. Ama yine de içeri girmem gerekiyordu.

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Baxter ile konuşmalarım hakkında hiç kimseyle konuşmadım. Kısmen ünlü olmasından dolayı - onu ya da kendimi ünlü kişilerin tuhafliklarına maruz bırakmak istemedim -Ama daha çok bu arkadaşlığı paylaşmak istemediğim için.

Michael'ın evinin ışıklarına bakarken, duygusal viteslerimi stres ve endişeden dostça ve neşeli bir hale getirdim. Bir partiye kasvet taşımak adil , bu yüzden eve giden çamurlu yolda gülümsemeye çalıştım.

Kendimi yan kapıdan içeri attım ve mutfığa giden merdivenleri çıktım. Sıcak ekmek kokusu midemde bir delik açtı. Soğan ve sarımsakla kavrulmuş sığır etinin cennet gibi aroması ciğerlerimi doldurdu. Gerçek bir Sandhiller olarak her öğünde sığır etinin bir çeşidini yiyebilirdim. Ev, bir akşam yemeği partisi ve özellikle de iki küçük yeğenim Lucy ve Kaylen ile dolu bir ev için alışılmadık derecede sessiz görünüyordu. Bir endişe zili çaldı ve neredeyse saklanmak için atlayacaktım.

Sarı, dikenli saçlarıyla Lauren elinde bir kadeh kırmızı şarapla mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Aşırı sıcak odanın karşısında, Heath kalın mavi bir mumla tamamlanmış iki kişilik mutfak masasında oturuyordu. Ben içeri girdiğimde ayağa kalktı.

Lauren bardağını lavabonun yanına koydu, rahatlamış olduğu her halinden belliydi. "Tam zamanında. Rosto fırında sıcak. Biraz daha gecikirse kuruyacak."

Bakışlarım birinden diğerine geçti ve mırıldandım, "Üzgünüm geciktim. Çalışıyordum." Bir an bekledim. "Michael ve çocuklar nerede?"

Lauren sandalyenin arkasından bir ceket çıkardı ve çok az bir rahatsızlıkla yalanlarını sıraladı. "Kaylen ve Lucy'yi unuttuk

Chisolm Cleveland için şehirde bir doğum günü partisi vardı ve biz de yardım edeceğimize söz verdik. Yirmi çocuğu davet ettiler, yani, bilirsiniz..."

Kayıp kedilerin kutsal annesi. Ne diyebilirim ki?

Heath beni izledi, sarışın, geniş omuzlu, erkeksi uzun boylu. Açık bir tuzak için oyuna baktı.

Lauren ceketinin fermuarını çekti. "Rosto dilimlendi. Patates püresi ve sos da fırında. Yeşil fasulye mikrodalgada otuz saniye kaldı. Turta tezgâhta. Dondurma buzlukta." Tezgâhın üzerindeki şarap şişesini ve Louise'in beni götürdüğü bir partiden tanıdığım el boyaması kadehini işaret etti. "Biraz şarap al."

Merdivenlerden takırdayarak indi. "Bulaşıkları bırak. Onları sonra alırım." Kapı çarparak kapandı.

Heath kadeh kaldırmak için bir kutu Coors Light kaldırdı. "Pürüzsüz ya da güzel değildi ama ailen tuzak kurmayı iyi biliyor."

Tenim alev alev yanarken mutfaktaki sıcaklık yirmi derece daha yükseldi. Sert ve beceriksizce bir bardak şarap doldurdum, tereddüt ettim ve ağzına kadar yükselene kadar biraz daha doldurdum.

Birayı bira gibi yudumladım, sonra bardağı yere bıraktım. "Bunu ben ayarlamadım. Entrikaları için özür dilerim. Seni bu işten tamamen sıyırdım."

Mutfağa geçti, bardağımı aldı, bana uzattı ve elindeki kutuyu vurdu. "Tuhaf bir durum olduğunu kabul ediyorum, pek de görücü usulü olmayan bir randevu ya da her ne diyorsanız. Ama rosto harika kokuyor ve sen de çok güzelsin, o halde neden tüm bu emeklerinin tadını çıkarmıyoruz?"

Eğer iyi bir çocuk olmayı kabul ettiyse, başka seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Buzdolabından bir bira daha çıkardı ve ben de Lauren'ın ziyafetini masaya taşıdım. Bir kadeh şarap daha içerek yerime yerleştim.

Lauren mutfakta her zamanki hünerini gösterdi ve yemekler de vaat ettiklerini yerine getirdi. Ben bir şeyler atıştırıp şarap içerken Heath tabağının yarısını mideye indirdi.

Durakladı ve birasını yudumladı. "Lauren harika bir aşçıdır. Annem de müthiş bir aşçıdır. Yani şımartıldım. Ev yemeklerini özlediğim kesin."

"Ben de öyle. Gerçi kardeşlerim bana biraz acıyor."

Arkasına yaslandı. "Yemek yapmıyor musun?"

Ted ile evliyken ve Frog Creek'te çalışırken neredeyse her gün yemek yapardım. Aile yemeklerinde kendi payıma düşen ev sahipliğini yaptım ve her zaman bir potluck katkısı ya da cenaze yemeği vardı. "Artık pek değil."

"Hıh" diye cevap verdi ve yemeğe geri döndü. İkinci kez yedi. Şarap şişesini bitirdim ve bir tane daha açtım.

Topeka'da büyümesinin ve Iowa Eyaleti'nde veterinerlik programına girmeden önceki üç denemesinin büyüleyici hikayesinden sonra, konunun tükenmesinden korktum. Tabağımı temizlemiş ve bir porsiyon daha patates ve et suyuna yumulmuştum. Bana geçmişim ya da şimdiki hayatım hakkında hiçbir şey sormamıştı ve onu sadece kendileriyle ilgilenen adamlardan biri olarak değerlendirdim.

Turtayı dilimlemek için ayağa kalktım, eve gidebilmem için ona nasıl hızlı yedirebileceğimi düşünüyordum.

Sandalyesini geriye itti. "Şimdi özür dileme sırası bende."

Bıçağım hareketsiz kaldı. "Nasıl yani?"

Bir çatal aldı ve yere koydu. "Geçen kış yüzünden kanlar akarak kliniğe geldiğinde ve sana dikiş atmamı istediğinde, senin bir tür psikopat olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra seni etrafta gördüm ve kardeşlerinden bazılarını tanıdım. Gerçekten ilginç birine benziyorsun."

Çenemi kapatmam gerektiğini hatırladım.

Bir bana bir de çatala baktı. "Ama hep meşgul görünüyorsun ya da zaten insanlarla konuşuyorsun. Seni tanımak istedim ama

nasıl bilemedim."

Tezgâha yaslandım, içeri çekildim. "Benimle zor değil. Tek yapman gereken merhaba demekti."

Teni kızardı. "İnsanlar bunu bilmez ama kadınların yanında gerçekten utangacımdır."

Güldüm, sonra kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim. Ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor olmalısın. Kadınlar sana aşık olmalı."

"Keşke. Çoğu zaman bana gülümsüyorlar ve ilk hamleyi benim yapmamı bekliyorlar. Ama kadınlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum, hiç bilmedim. Bu yüzden, bu geceki gibi, gergin oluyorum ve sonunda kendimden . Susarsam sohbetin biteceğinden ve onun... senin... gideceğinden korkuyorum." Çatalla oynamayı bıraktı ve bana baktı. Mavi gözlerini sanki onu rahat bırakmamı bekliyormuş gibi bir endişe kaplamıştı.

Hah. "Bunu bir randevu olarak düşünme." Öyle olmadığını biliyordum. "Sadece güzel bir akşam yemeği yiyen iki yeni arkadaş olalım."

Omuzları düştü ve ifadesi yumuşadı. Kendine bu kadar çok güveni olan bir adamın bu kadar az güvenmesi komikti. "Bu iyi bir fikir." Arkasına yaslandı. "En sevdiğin film hangisi?"

"En sevdiğim sorusundan nefret ediyorum. Yeğenlerim her zaman en sevdiğim şeyi soruyorlar. Cevapta çok fazla baskı var. Size sevdiğim bir filmi söyleyeyim. *The Big Lebowski*'ye ne dersiniz?"

Heyecan sinirlerin yerini aldı. "Evet. Ve *Dumb and Dumber*."

Tabağındaki turtayı kaydırdım. "Hayır. O aptal filmlerden nefret ediyorum.

Ama yeğenim Carly onları çok seviyor."

Dondurmayı kaşıkladım, ravent hakaretini telafi etmek için kendime cömert bir porsiyon verdim ve filmlerden televizyona geçtik ve on dört yolda dolaştık. Şarabı bir kenara koydum ve o iki parça daha turta yerken ve nefret ettiğimiz yiyecekleri karşılaştırırken güldüm.

İki saat sonra bulaşıkları bitirmemi izledi. "Bu geceyi eğlenceli hale getirdiğin için teşekkürler."

Ellerimi kuruladım. "Çok kötü sonuçlanmadı, özellikle de grip başlangıçtan sonra."

Lauren ve Michael için bir ışık bıraktık. Bir teşekkür notu yazmaktan vazgeçtim çünkü hala hepsinin birkaç sınırı aştığını düşünüyordum.

Heath beni Elvis'e götürdü. Bulutlar ayı gizliyordu. "Görünüşe göre biraz daha yağmur yağacak."

Demek bu kadar. İyi gecelere giden gergin anlarda, hava durumu konuşmalarına başvurdu. Hoş ve yardımcı olmaya çalışmaktan yorulduğumu hissettim. "Çimlerin büyümesini sağlayacak."

Eğer öpüşmeyi düşündüyse, cevabım romantizme davetiye çıkarmadı. "Tamam o zaman. Kuru kal."

"İyi geceler." Elvis'i bırakıp Willie Nelson'ı açtım ve yol boyunca şarkı söyledim.

Eve geldiğimde Poupon'un kuyruğu kanepemin arkasına yaslanmıştı. "Mobilyaların üzerinde köpek olmaz." Kyle'ı taklit ederek sesime hırıltı katmaya çalıştım. Sanırım Poupon günümü yeterince geçirdiğimi anladı ve zorluk çıkarmadan aşağı indi. Tırıs tırıs dışarı çıktı ve ben de bodruma .

Yüksek bir rafta, Carly'nin Frog Creek'ten topladığım eşyalarının olduğu kutuları buldum. Ailesinden kalan birkaç eşyayı da saklamıştı ve giysilerin arasında o ayakkabı kutusunu bulana kadar birkaç sandığı karıştırdım. Brian'ın mezuniyet fotoğraflarını Kilner'dan bulup yukarı getirdiğimde Poupon mutfakta mamasını yiyor ve kabındaki suyu yere döküyordu.

Resmi, aslında oturma bir köşesi olan yemek odasına taşıdım. Brian ve diğer beş çocuğun resmi

Arkasında isimlerini rahatça yazıyordu. Baxter'ın dedektifine güveniyordum ama bu adamlar hakkında kendim de bir şeyler öğrenmekten zarar gelmezdi.

Poupon mutfaktan çıktı ve kulağını kaşımak için başını elimin altına soktu.

Bulaşıklarını yıkamak ya da çamaşırlarını katlamak yok. Egosunu desteklemek yok. Akşam yemeğini bir poşetten dökmem gerekiyordu. Bir köpeğin arkadaşlığı için söylenecek çok şey var.

Salı günü alçak bulutlarla doğdu. Bahçenin biçilecek kadar kuruması birkaç saat alacaktı ve soğuk kalktıktan sonra bahçede çalışmak daha rahat . Long Branch'ta sıcak bir kahvaltı yerine, Conoco'da yakıt alırken bir granola bar aldım.

Her iki adliye da ilk kupa yarışını çoktan geçmiş olsa da, Ethel'in çamurlu kızartması için olabildiğince sessizce komiserin odasına girdim. Yeterince hızlı değildim.

Betty koridordan dönerek geldi ve beni irkilterek kahveyi halının üzerine . "Dün gece bütçeyi ofis kapısının altından geçirmeye mi çalıştın? Ben çıktığımda burada değildin ve kapımı açık bırakmak istemedim."

Yetişkin bir insan, özellikle de seçilmiş bir ilçe yetkilisi, ev ödevi olmayan bir çocuk gibi hissetmemelidir. Kahverengi sos aşkına bir silah taşırdım. "Bugün teslim etmeden önce kontrol etmek istedim. Senin için mükemmel olduğundan emin olmak istedim."

Betty bana toz kremayı uzattı. "Bu güzel, ama bana getirebilirsen-"

Cep telefonum çaldı ve Betty'ye özür dileyen bir bakış attım, kremayı bıraktım ve kahvemi dışarı taşıırken telefonu açtım.

Odaya.

Kyle'in sesi gergin çıkıyordu. "Öğlene kadar Hodgekiss'te olabilirim. Bu bizi Sand Gap'e götürür, Bölüm polis şefiyle konuşuruz ve dışarı çıktığında da okula gideriz. Shelly'nin arkadaşlarıyla konuşabiliriz."

Poupon'a sandalyemi boşaltmasını işaret ettim ama beni görmezden geldi. "Bölge benim yetki alanımın o kadar dışında ki, etrafı gözetlememi haklı çıkaramam."

İç çekti. "Benimle dalga geç, tamam mı? Bir arkadaş olarak. Bu sabah oraya gidebiliriz ama ben Rocking L için düveleri aşıyorum." Yarı zamanlı şerif yardımcılığı işi faturalarını ödemiyordu.

Kahvemi masama koydum ve bütçe kâğıtlarını gözden geçirdim. "Neden seninle gelmemi istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Bir şey bulursak diye. Batı Nebraska'daki hukuk sisteminin bir Kızılderili tarafından soruşturulan bir davayı destekleyeceğini düşünüyor musunuz?"

Bunun olacağını bilse de Poupon sandalyemden kalkmadan önce yakasını çekiştirmemi bekledi. "Eğer yasadışı bir şey bulursan, elbette bulacaklardır. Öyle düşünmeseydik seni yardımcı olarak işe almazdık."

Alay etti. "sizin yerinizi dolduruyorum. Devriye geziyorum, huzuru sağlıyorum. Soruşturmaları yönetmek değil."

Haklıydı. Öğlene kadar gelmezse, bütçe üzerinde çalışmak için birkaç saatim olacaktı. Ne kadar ki?

"Ağıla gitmem gerekiyor. Öğlen görüşür müyüz?"

Sanırım bahçem ve bahçem bekleyebilir. "Elbette."

Ama annemin komşusu Beverly, ışıkları söndüğü için beni aradı. Benim işim değildi ama sigortayı değiştirmek ve demlediği küflü papatya çayını paylaşmak için gittim. Jim Bingham yine anahtarlarını arabasına kilitlemişti ve ben de bir saatimi arabasına girip onunla dünyayı ele geçiren et paketleme şirketleri hakkında sohbet ederek geçirdim.

Brittany Ostrander adliyenin beni köşeye sıkıştırarak Grand County'de bekar olmanın ne kadar kötü bir durum olduğunu ve tek isteğinin bir erkekle aynı evi paylaşmak olduğunu anlattı. Bu beni masayı hazırlamayı, pasta servis etmeyi ve birkaç kahkahayı paylaşmanın keyfi için bulaşık yıkamayı düşünmeye yöneltti. Üstelik bu ayrıcalık için bütün öğleden sonra yemek bile pişirmemiştim.

Kyle on iki buçukta geldiğinde bütçe kâğıtlarını karıştırmamıştım bile. Neyse ki Betty öğle yemeğini hep Long Branch'ta yerdi de çıkarken bana yol vermedi.

Poupon yorum yapmadan arka koltuğa yerleşti. Kyle ve benim köpekten başka söyleyecek pek bir şeyimiz yoktu. Bulutlar ağır ağır asılı duruyordu, bir an önce patlayıp tüm gökyüzünün tekrar üzerimize çökeceğinden endişe ediyordum. Kyle ve ben Olson'ın evini çevreleyen tepeleri inceledik.

Sonunda Dry Creek'e girdik. İkimiz de terk edilmiş bir el sanatları dükkanının tentesi altında toplanmış yarım düzine gençten oluşan bir gruba odaklandık. Kızlı erkekli karışık olan bu gençlerin onlu yaşların sonunda, yirmili yaşların başında tahmin ettim. işsizlik oranının yüzde 80 olduğu düşünülürse, böyle gezici bir grup pek de olağandışı görünmüyordu.

Sand Gap'e vardığımızda Kyle bana kabile polis karakolunu tarif etti. Kasabanın eteklerinde, girişi çıkıntılı duvarların arasına sıkışmış ve yüzeyi bölen çok az penceresi olan tuğla bir bina. Önündeki çimenler yağmura rağmen meydan okuyor gibiydi. İki Oglala Sioux Antelope Ridge polis arabası ön tarafa park etmişti.

Sıkışık bir lobiye girdik ve cam bir panelin arkasındaki üniformalı bir kadına yaklaştık. Kyle cama yaklaştı. "Sarı Kuş John'u görebilir miyiz?"

Kadın onu selamlamadı ya da gülümsemedi. Başını iki yana salladı. "Hayır. O meşgul."

Kyle sanki binanın arkasına doğru giden dar koridoru görmeye çalışıyormuş gibi arkasına baktı. "O burada mı?"

Cevap vermekte acele etmedi. "Hayır. Sadece gitti."

Pencereden dönüp dışarıya, gri güne doğru fırladığında, ben de peşindeyken hayal kırıklığı alnını kırıstırıyordu. Kyle hiçbir uyarıda bulunmadan havalandı ve geniş kaldırımdan otoparka doğru koşmaya başladı.

Saçları neredeyse ağarmış, ufak tefek bir adam istasyonun aceleyle vagonlardan birine doğru ilerledi.

Kyle bağırdı, "Kaptan! Bekleyin. Sizinle konuşmam gerek." Adam dönüp baktı, şaşırdığı belliydi.

Kyle bizi tanıştırmayı bitirdiğinde onlara doğru koştum. Kaptan Sarı Kuş'un elini sıktım.

Uyku ona gibi gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Karnı kemerinin üzerine sarkmıştı ve yüzünde meşgul bir adamın sinirli ifadesi vardı. Bir elini arabasının kapısına koydu. "Gerçekten zamanım yok-"

Kyle konuya girdi. "Kaybolan genç kızlar hakkında ne biliyorsun?"

Kaptan Sarı Kuş sarktı. "Evet. Kızlar gider. Erkekler de. Çocuklar çocuktur."

Kyle kaşlarını indirdi. "Ginny Two Guns? Missy Demir Bulut?"

Yaşlı adam arabanın mandalına asıldı ve kapısını birkaç santim açtı. "Bu isimleri bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla kimse kayıp ihbarında bulunmadı."

Ben atladım. "Bu yaygın mı? Küçükler kayboluyor ve kimse araştırmıyor ya da umursamıyor mu?"

Gözlerinde ateş parladı. "Burası Disneyland değil, tamam mı? On beş ya da on altı yaşına geldiklerinde onları tutan pek bir şey kalmaz. Bazıları okula gitmekten daha çok yapmaktan hoşlandıkları şeyler bulur. İçki,

uyuşturucu, seks." Kapiyı bıraktı ve bana doğru ilerledi. "Altı ay önce Sand Gap'te on üç yaşında bir kızın sokak ortasında vurulduğunu biliyor musun?"

Kyle gözlerini kapadı ve nefes aldı, sonra tekrar başladı. "Kız kardeşimi , Shelly Red Owl."

Kaptan Sarı Kuş tekrar sarktı. "Hey, dostum, bu çok zor. Özür dilerim. Ama bu kızların ne düşündüğünü bilemezsin. Frankie'nin arkasında kırk dolara hummer satıyorlar. Birkaç günlüğüne erkek arkadaşlarıyla Rapid City'ye gidiyorlar." Omuz silkti.

"Peki ya seks ticareti? Ya da adam kaçırma?" Ben sordum.

Kyle'la sanki ben yokmuşum gibi konuştu. "Üç milyon dönüm araziyle ilgilenmek için otuz iki memurluk bir gücüm var. Çağrılarımızın yüzde sekseni alkol ve aile içi istismar. Asi kızları aramaya gidemem. Kendi başlarına mı gidiyorlar? Çalınıp satılıyorlar mı? Bilmiyorum dostum. Elimden geldiğince hızlı koşuyorum, insanları olabildiğince güvende tutmaya çalışıyorum."

Kyle arabanın kapısına uzanıp kendini içeri attığında ve motoru çalıştırdığında onu durdurmadı. Onun uzaklaşmasını izledik, serin ve ağır rüzgâr kulaklarımızı tırmalıyordu.

Kyle arabaya doğru yürüdü, ben de aceleyle ona katıldım.

Çenesindeki kaslar esnedi. "Shelly'nin mezuniyete bu kadar yakın bir zamanda kaçacağına inanmıyorum. Hele de mezuniyet konuşması gerekirken. Alex böyle davranırken olmaz."

Mantık benden de kaçtı. "Eğer diğer kızlar kayıpsa, kimse onları aramıyor demektir."

İrkildi. "Bu da bölgeyi kız tavlama için mükemmel bir yer yapıyor." Gösterge paneline dokundu. "Hadi okula gidelim. Shelly'nin arkadaşlarıyla konuşalım."

Kyle kelimelerden çok homurdanmalar ve işaretlerle beni Sand Gap Okulu'na yönlendirdi. Spor salonunun uzun bloğunun bulunduğu tek katlı tuğla binanın önündeki caddeye açılı park yerine park ettik.

batı ucunda. Sarı, kırmızı, siyah ve beyaz geometrik desenlerden oluşan geniş bir şerit tüm yapıyı sarıyordu. Yaklaşık altmış yıl önce inşa edilmiş ve aradan geçen süre zarfında çok az bakım görmüş gibi görünüyordu.

Altı ya da yedi yaşından lise son sınıf öğrencilerine kadar her yaştan çocuk kaldırımsız sokaklarda ilerliyor, küçük gruplar halinde dolaşıyor ya da seyrek ön itişip kakışıyordu. Tipik bir okul sonrası buluşması.

Dışarı çıktığımızda konuşmaların çoğu azaldı ve gözleri bizi takip etti. Kyle çamur birikintilerinden ve çöplerden kaçarak okulun batı ucuna doğru yürürken ben de ona ayak uydurdum. Tenis ayakkabılarının ahşap zemindeki gıcirtısı ve basketbol toplarının sekmesi açık spor salonu kapılarından süzülüyordu.

Terli çocukların spor salonu kokusu, kafeterya yemeklerinin ve imtiyazlı patlamış mısırın ipuçları havada sürükleniyordu. Yarım düzine kız ve erkek çocuk yarı sahada top oynuyor, bağırıp dirsek atıyor, kahkahaları ve eforları tüm hüznle mutlu bir tezat oluşturuyordu.

Karmakarışık uzun saçlı, uzun boylu, zayıf bir kız topu göğsünde tutuyor ve sahada topu atacak birini arıyordu. Bizi görünce kollarını indirdi ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Diğer çocuklar bizi görmek için döndüler.

Kyle elini kaldırdı. "Merhaba Amanda. Bir dakikan var mı?"

Kız dikkatini etrafındaki çocuk grubuna çevirdi ve ancak bir ergenin yapabileceği kadar davranarak topu en yakındaki çocuğa attı. Çocuk topu yakaladı. "Hemen döneceğim."

Kapıdan çıkıp okulun arkasından herkes bizi izledi.

Amanda kalçasını dışarı çıkararak ayağa kalktı.

"Ne?" Kyle karşılık verdi. "Shelly nerede?"

Daha çok genç tavrı. "Sekreterine benziyor muyum? Onu kendin ara."

Kyle'in iki saniyelik bakışı onu çözmeye başlamıştı ve sözleri bunu bitirdi. "O geceyi unutmadım. Sen unuttun mu?"

Kyle'in sözleriyle halının üzerine çağrılan kız renk değiştirdi ve gözlerini yere indirdi. Bir erkek ya da kız kardeşe ve onların arkadaşlarına yardım ettiğim onca olaydan sonra, Kyle'in uzun bir süre yetecek kadar şantaj malzemesi olduğunu düşündüm. "Buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilmiyorum. Alex'i arıyordu."

Ben . "Bugün mü?"

Bana ters ters baktı ve keşke sessiz kalsaydım dedim. Kyle'in sesi kesildi. "O iyi mi?"

Amanda'nın gözlerinde meydan okuyan bir ateş yandı. "Her zamanki gibi. Alex tam olarak düşündüğü gibi yapmadığı için kızgın. Bütün hafta okulu asmasına rağmen, Cumartesi günü neden terlemeye gitmediğimizi soruyordu." Kollarını ve çentik attı. "Orada olmaması biraz garipti."

"Olmayı planlıyor muydu?" Kyle sordu.

Amanda başıyla onayladı ve öfkeyle burnunu çekti. "Bir çeşit ikiyüzlü. Bilirsin işte, hep bizim yengeç olmamızdan şikâyet eder." Kyle'in kafası karışmış görünüyordu. "Yengeç mi?"

Amanda gözlerini devirdi. "Lakota'nın bir kovanın içindeki yengeçler gibi olduğunu söylüyor. Herkes çıkmaya çalışır ama biri kenara tırmandığında diğerleri onu geri çeker. Birbirimize yardım etmeyi öğrenmemiz gerektiğini söylüyor. O da çocuklara yardım etmek için böyle şeyler yapıyor."

Bekledim ve Kyle beni sordu. "Ne tür şeyler?"

Amanda boynunu bükerek spor salonundaki çocukları kontrol etti. Oyunlarına geri dönmüşlerdi. "Bazen bir parti olacağını bildiğinde Dry Creek'gider. Yanına prezervatif ve

Frankie'nin arkasındaki kızlara dağıtıyor. Bilirsiniz, başını belaya sokanlara."

Midem bulandı. Kaptan Sarı Kuş ve Amanda'nın bahsettiği bu kızlar Ruthie'nin yaşında olmalı. Bira için seks satıyorlardı.

Kyle birkaç saniye nefes almadı. "Ama bugün şehirde mi? Alex'i mi arıyor?"

Amanda bana bakarken gözlerinde kavgacı bir parıltı vardı ve bu son yorumu beni şok etmek için mi yaptığını merak ettim. "Onu bilirsin. Her zaman doğru yapmaya çalışır. İyi notlar alır ve spor yapar. Örnek olmamız gerektiğini söyledi."

Kyle'in sesi Amanda'yı kıkırdayan bir kurbağa gibi kıstırdı. "Ona neler oluyor?"

Amanda önce ağır bulutlara, sonra da Kyle'a baktı. Bakışlarını salondaki çocuklara çevirdi ve sonra pes eder gibi oldu. "Bir şey. Bilmiyorum. Son birkaç ayda değişti. Sanki sürekli kafasının içindeymiş gibi."

Artık içeri girdiğine göre, Kyle tekrar denedi. "Bugün nasıldı?" Amanda onun yüzüne odaklandı. "Korkmuş gibi davrandı. Sürekli bakıyordu. ve gerçekten Alex'i bulmak istiyordu."

Zorladım. "Arabası kaza yaptı. Etrafta nasıl dolaşıyordu?"

Amanda bu sefer beni terslemedi. "Spor salonundaydık. Ben görmedim."

Kyle'in sesi sinirli geliyordu. "Nerede kaldığını ya da ne yaptığını söylemedi mi?"

Amanda zeki gözlerle onu inceledi. "Bunun Şerif Buttface ile bir ilgisi var mı?"

"Kim?"

Nefes verdi. "Barnett Buttface."

Yoğunluk Kyle'dan, devirli bir motordan yayılan ısı gibi yayılıyordu.

"Neden?" "Çünkü Shelly buraya gelip gelmediğini falan soruyordu."

Kyle karşılık verdi, "Ne eşyası?"

Omuz silktilti. "Bilmiyorum. Buttface ürkütücü biri. Her zaman biz kızları izler. Gerçek bir sapık."

"Seni hiç incitti mi?" Kyle sordu.

Amanda sabırsızlıkla tekrar bulutlara baktı. "Hayır. Her zaman oradaymış gibi. oluyor? Shelly'nin başı dertte mi?"

Kyle iç çekti. "çalışıyorum. Eve gelmedi, arabasını mahvetti ve benimle konuşmuyor."

Spor salonundaki çocuklar bağırdı ve ayakkabıları gıcırdadı. Amanda Kyle ile göz temasını sürdürdü. "Bu hiç iyi değil. Shelly seni seviyor. Her zaman senin ne kadar harika olduğundan bahsediyor."

Kyle dersler, arkadaşlar ve spor hakkında konuşmaya başladı. Amanda'nın yardım edecek başka bir şeyi yoktu.

Soyundum ve spor salonuna girdim. Açılan kapının yanındaki köşede, koruyucu bir pleksiglas levhanın arkasında bir fotoğraf kolajı asılıydı. Siyah saçlı çocukların aksiyon fotoğraflarını inceledim, kararlılıkları içinde canlıydılar. Sıçrama atışları, vuruşlar, paslar, poz verilmiş şampiyonluk portreleri, samimi görüntüler. Şort boylarının inip kalktığı, bol ve dar olduğu onlarca yıllık bir koleksiyona benziyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Adamın sesi beni ürküttü ve irkildim. Kırklı yaşlarının ortalarındaki beyaz adam cepli bir eşofman altı, boynunda bir düdük ve yakalı beyaz bir tişört giyiyordu. Sorgulayan ela gözlerle üniformamı inceledi. "Koç Henderson. Bir sorun mu var?"

"Kate Fox, Grand County şerifi." Elini sıktım. "Kayıp birkaç kız hakkında bir şey biliyor musunuz acaba?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Kim?"

Shelly aslında kayıp değildi, çünkü birkaç saat içinde burada olmuştu. Bir dakika düşünmem gerekti. "Ginny Two Guns ve Missy Iron

Cloud. Bir şey duydun mu?"

Gür kaşları gözlerinin üzerine düştü. "Geri döndüler. Dry Creek'ten öteye gitmişlerse tabii. Bu sabah onları okulun dışına kadar kovalamak zorunda kaldım. İkisi de sarhoştı. Saat sekizden önce."

Dikkatim bir an için uzak sahada top oynayan çocuklara odaklandı. Mutlu, sağlıklı, gülen, koşan, normal şeyler yapan öğrenciler görmeye ihtiyacım vardı. Amanda açık kapıdan çıkıp onlara katıldı.

Kyle'in bize yaklaştığını gören Koç Henderson'ın yüzü aydınlandı. "İşte geldi!"

Kyle sırtıttı. "Koç. Sizi gördüğüme sevindim."

Koç, Kyle'in üniformasını görünce toparlanmış görünüyordu. "Doğru ya. Bir vekil işi aldığını duydum." Bana hitap etti. "Kyle benim yıldızlarımdan biriydi."

Kyle kaşlarını çattı ve gözlerini devirdi.

Koç koluma dokundu. "Bak." Kolajı işaret etti. "İşte burada, '05 eyalet şampiyonu."

Sırıtan çocuklardan oluşan bir gruptaki en açık tenli oyuncu olan Kyle'i görmek için yaklaştım, kompakt enerjisi ortaya çıkıyordu. "Çok tatlısın, değil mi?"

Gözlerini kısarak resimlere baktı ve pleksiglas cama dokundu. "Bu Shelly."

Serbest atış çizgisinde durdu. Eğer kararlılık bu atışı yapabilseydi, bu bir smaç olurdu. Kyle'dan daha uzun boylu görünüyordu, uzun bacakları vardı, düz siyah saçları sırtında at kuyruğu şeklindeydi. "Çok güzel bir kız."

Koç Shelly'den bahsederken neredeyse Kyle kadar gururlu konuşuyordu. "O sahada bir güç. Bu yıl kızlar takımında bir sürü marjinal sporcum var ve Shelly hepsini daha iyi hale getirmenin bir yolunu buldu. Her maçta Lakota şal dansıyla takımı sahaya çıkarırdı. Diğer takımların dikkatini çektik. Biz

Bu yıl hiç şampiyon olamadık ama oldukça iyi bir sezonu geride bıraktık."

Kyle'in gözleri parladı. "Sana söylediğim gibi, o pes etmez."

Koç başka bir oyuncuyu işaret etti. Uzun boylu, sıska yapısıyla Shelly ve Alex'e çok benziyordu.

"Darrel?" Ben sordum.

Koç başıyla onayladı. "Kısa boylu olmasına rağmen daha yetenekli olan Kyle kadar iyi değildi. Shelly kadar yürekli değildi ama tüm Kırmızı Baykuşlar basketbol oynayabilir. Keşke Alex'i de sahaya çıkarabilseydim."

Kyle ve Koç sırtlarını sıvazlayıp bir araya geleceklerine söz verdiler ve açık kapıdan sıvıştık. Ağır adımlarla, okul bahçesinde kalan birkaç çocuğun dikkatli bakışları altında arabaya doğru geri çekildik.

Birkaç metrelik asfaltın yol diye geçtiği bir dizi çukurdan aşağı indik. The Stop'a giderken Ana Cadde'ye dönmeden önce, muhtemelen Susan'ın yüzüme ilk kez bezelye tükürdüğü sırada şampanya renkli bir Taurus olarak başlamış olan soluk bir arabanın yanından geçtik.

Kyle kendini arabaya doğru attı, sonra da bağırdı, "Orada! Onu takip edin."

Yolun iki tarafındaki evleri kontrol ettim, önümdeki ve arkamdaki yolun boş olduğundan emin oldum ve caddenin ortasında bir U dönüşü yaptım. Döküntü arabanın ardından hızlandım.

Çukurlardan kaçmaktan vazgeçtim ve arabaya yetiştik. "Kim bu Bu mu?"

Sürücü takip ettiğimi fark etmiş olmalı çünkü aniden bizi atlattı. Kyle çenesini sıktı. "Alex."

Farlarımı yaktım. Artık tam takipte olduğumuzu bildiğim için hızımı düşürmedim. Arayı hızla kapattık.

Alex bizi okula doğru geri götürdü. Öğrenciler etrafta dolaşırken kalbim gırtlığımı kadar yükseldi ve geri . Okulun önündeki alçak tuğla çitin üzerinde sadece birkaç genç oturuyordu ve bahçe boştu.

Alex okulun doğru dönerek binanın arkasına geçti. Onu takip etmek için direksiyonu sola kırdım. Arka koltuktan bir gümbürtü ve ciyaklama sesi geldi ve Poupon'un uykusunu böldüğümü tahmin ettim.

Okulun arkasında, önündeki cadde kadar bakımlı bir otopark uzanıyordu. Alex kendini sıkıştırdığını fark etmiş olmalıydı. Açık çayıra giden alçak bir kablo bariyerin önünde gıcırdayarak durdu. Belki de kaçabileceğini düşündü ama Kyle arabadan fırladı ve ben de aynısını yapmaya çalıştım.

Alex birkaç adım atabilmişti ki Kyle kapüşonunun arkasından yakaladı ve onu kırbaç oyunu oynar gibi döndürdü. Kyle onu arabanın yan tarafına çarptı.

"Hey!" Kyle'ı geri çektim.

Nefes nefese hazır pozisyonda duruyordu. Kyle ve Alex birbirlerine benziyorlardı ama Shelly ve Darrel'in resimlerini gördükten sonra, Kyle dışarıdaki garip adam gibi görünüyordu.

Alex cesaretini geri kazanmak için mücadele etti. "Ne oluyor be?" "Shelly nerede?" Kyle'ın kelimeleri düzensiz çıkmıştı.

Alex biraz çalım atmayı başardı. "Cumartesi gününden beri onu görmedim." "Onun nesi var?"

Kyle'in gür sesi bana Poupon'u hatırlattı. Birkaç adım geri gittim ve arabanın arka kapısını açtım. Poupon dışarı fırladı ve birkaç adım koştu, sonra durdu ve bacağını tel çitin direğine dayadı. Bana suçlayıcı bir bakış attı.

Kyle, "Ne?" diye sordu.

Alex'in ilk yorumu Lakota'nın keskin sessiz harfleri ve çalkantılı sesleriyle söylenmişti. Kyle'a ters ters baktı ve yavaşça telaffuz etti. "Sana cevap vermek zorunda değil."

"Nedenmiş o?"

Alex'in dudağı geri çekildi. "Halkına sırtını döndün. Bu Shelly demek. Gittin, böylece artık hayatlarımıza karışamayacaksınız."

Kyle'in içi boşaldı ve geri adım attı. Gözleri Taurus'un üzerinde gezindi. "Arabayı nereden aldın?"

Alex çenesini kaldırdı. "Onu satın aldım." "Ne ile?"

Alex, yetişkinlerin suratlarına yumruk atma isteğı uyandıran bir ergen kavgacılığıyla konuştu. "Kazandığım para."

Kyle başını salladı. "Hersh Good Crow'a söz verdiğin gibi mi?"

Alex, Kyle kadar iyi kontrol etmeyi öğrenemediğı öfkesiyle karşılık verdi. "Hersh bu işte iyi olduğumu biliyordu. Yaşlı karısı satmak istemediğı için anlaşmadan caydı." Alex arabayı okşadı.

"Parayı nereden bulmayı planlıyorsun?" Kyle sordu.

Alex eşofmanını çekiştirdi ve dik durdu. "Seni , kardeşim."

Kyle'in söyleyecek daha çok şeyi olabilirdi ama Alex'in Taurus'a binmesine engel olmadı.

Poupon'a ıslık çaldım. "."

Kyle ona Lakota dilinde homurdanana kadar kıpırdamadı. Yanına gidip önce bir pençesini arka koltuğa, sonra diğerini kaldırmasını ve arka iki bacağını yavaşça yukarı çekmesini beklerken, Alex'in otoparktan çıkışını izledim.

Yavaşça hareket eden beyaz bir sıçrama dikkatimi okul binasının köşesine çekti. Gözlerimi kısarak sert esintiye baktım ve bir kalkan gördüm.

Ford Bronco yavaşça gözden kaybolurken yan tarafında *Spinner County* Şerifi yazıyordu.

Sand Gap ve Dry Creek'ten hiç konuşmadan geçtik. Sonra sessizliği ben bozdum. "fazla bir şey yok. Arkadaşlarına ve Douglas'ın görüp duyduklarına göre Shelly farklı davranıyormuş."

Bu çene işe yaradı. "Bölgede kızlar kayboluyor. Sanırım kaçırıldı."

"Bu oldukça büyük bir sıçrama. Özellikle de o kayıp kızlardan birkaçının partiye gittiğini gördüğümüzde."

Kol dayanağını kavradı. "Barnett'le konuşmamız gerek."

"Liseli kızlar onun ürkütücü olduğunu düşündüğü için mi? kimya öğretmenimizin zombi olduğunu sanırdık ama eminim şimdi hiç kimsenin beynini yememiştir."

Kyle bana tanıdık bir acıyla baktı. "Her zaman onu korumaya çalıştım ve kendimi çaresiz hissediyorum."

Kalbimi elleriyle sıktı. On Carly'yi gördüm, bol flanel pijama pantolonu ve babasının kazağıyla Ted'le bana büyükannesinden miras kalan eski kanepenin köşesine kıvrılmıştı. Glenda kemoterapi tedavisinin ikinci günündeydi, bu yüzden Carly'yi birkaç Frog Creek'e getirmiştım. Evde kalmak istemişti ama yetişkinler veto etmişti.

Gün doğmadan önce kar yağmaya başlamıştı, kurabiye pişirip film izlemiştik ve gün hala önümüzde uzanıyordu.

Ted arka kapıdan içeri , oturma odasında çamur ve sulu kar izleri bırakmıştı. "Hadi gidelim!"

Carly sarsılarak koltuktan kalktı. "Nereye?"

Elini tuttu ve onu tavan arası merdivenlerine doğru itti. Carly her zaman yukarıda onun için hazırladığımız odada kalırdı. "Uzun donlar, yün çoraplar. Kızakla kaymaya gidiyoruz."

Gözleri parladı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Ted beni yatak odamıza doğru itmek için popomu okşadı. "Sen de. Kar motosikletini alıp sizi tepeye çekeceğim."

Mutfak penceresinin dışındaki bahçede biriken kara bakarak tereddüt ettim. "Yeterince kar yağmış gibi görünmüyor. Yucca ve kayalara çarpacağız."

Ted sesini alçalttı. "Carly'nin buna ihtiyacı var. Kırık bir bacak, kırık bir kalpten daha iyi değil mi?"

Uzun zamandır o günü düşünmemiştim. Benim dudağımın patlamasına ve Carly'nin parmağını kızakla çit direği arasında ezmesine rağmen harika bir gün olmuştu. Kahkahalar ve aktivite ona acısından çok daha fazla yardımcı olmuştu.

Bundan ne anlam çıkarmalıyım? Carly'nin gitmesine izin mi vermeliyim? Onun koruyucusu olamayacağımı mı? Peki ya Shelly?

İçimi çektim. "Tamam. Yarın Barnett'le konuşacağız."

Kyle'in eli onun sıkılaştı. ". Hemen gitmeliyiz."

Ona şöyle bir baktım. "Bunu nasıl yapacağımı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yetki alanımın dışındayım ve Barnett benden hoşlanmıyor. Eğer bir plan yapmadan içeri dalarsam, hiçbir yere varamam."

"Bırak konuşmayı ben yapayım. Bir yere varacağım." Başımı salladım. "Hayır. Sen gitmiyorsun." "Siktir et."

Tepkisi beni şaşırtmadı. "Çok ateşlisin. Bir bulurum, belki bir konuda tavsiyesini alırım. Ön kapıyı kırmak yerine pencereden gir."

Çenesini parçalaması gibi ciddi bir tehlike vardı. "Artık gitmeliyiz."

En sakın sesimle, "Shelly'nin iyi olduğunu biliyoruz. Bugün okuldaydı. Yarın çok yakında."

Kyle kasabaya dönüş yolunun geri kalanında hiç konuşmadı ve benim de ekleyecek bir şeyim yoktu. Poupon her zamanki gibi kendi bildiğini okudu, sadece arada sırada derin bir iç çekti. Adliyeye gizlice girme zahmetine katlanmadım, çünkü Betty ve Ethel on dakika önce ön kapıdan çıkıp gitmişlerdi.

Koridorun sonundan gelen sesler beni şaşırttı. Ethel ofisinden fırladı ve kapısını gereğinden fazla bir şiddetle kapattı. Anahtarını kilide soktu ve büyük bir kızgınlık gösterisiyle oflayıp puflayarak benim ve Poupon'un yanından hızla geçip ön kapıdan çıktı.

May Keller'ın Betty'nin ofisinden çıkışından önce gürleyen bir öksürük duyuldu. May kasabanın kuzeyinde çiftçilik yapıyordu ve kocalardan, kuraklıktan, kötü sığır fiyatlarından ve kar fırtınalarından kurtulmuştu. Buzdolabında unutulmuş bir elma gibi buruşmuş ve büzüşmüş olan May, koridorda dururken bana şöyle bir baktı.

Bana doğru yürüdü ve Poupon'u değerlendirdi. "Bu ne biçim bir midilli böyle?"

Kendini aşağılanmış hissetmesin diye başını okşadım. "Diane'in köpeği. Onu birkaç günlüğüne alıyorum."

Sesi bir kova çakılı sallamak gibiydi. "Pek köpek sayılmaz."

Betty ofisinden koşarak çıktı ve kapısını kilitledi. Ethel'in kapısına baktı, muhtemelen Ethel'in yaşadığı yenilginin acısını hissediyordu.

ondan önce kontrol etti.

Bana doğru koşarak yaklaştığında, geleceğini bildiğim şeyi saptırmayı umarak . "Bütün öğleden sonra burada yağmur mu yağdı? Kyle ve ben resmi bir iş için bölgeye geri döndük."

Betty'nin gülümsemesi sanki bir limonun içinden süzölmüş gibiydi. "Diğer yetki alanlarında yardım etmeyi sevdiğini biliyorum. Ama gerçekten senin bütçene ihtiyacım var."

Mideme bir suçluluk örsü daha düştü. "Özür dilerim, Betty. Yarın hallederim."

Kolumu okşadı. "Bu kadar huysuz olduğum için özür dilerim. Uzun bir gün oldu." May'e sert bir bakış attı, ikimize de gülümsedi ve neredeyse koşarak cam kapıdan çıktı.

May, soluk ekose kovboy gömleği ve inci düğmeleriyle, göğüs cebinde her zaman bulunan sigara paketini parmaklıyordu. "Kapanış saatinde 'un buraya gelmesine bayılıyorum. Bütün tavukları telaşlandırıyor."

"Bu hiç hoş değil."

May ıslak bir öksürük çıkardı. "Yaşlı kadınlara iyi geliyor. Herkesin arada bir sarsılması gerekir." Kemikli bir parmağıyla göğsümü işaret etti. "Senin gibi."

Birkaç iri yağmur damlası kapıların dışındaki yürüyüş yolundaki su birikintilerine sıçradı. "Görünüşe göre bir yağmur daha."

Sigarasını çıkardı. Bağımlı olduğu halde bu kadar uzun yaşadığına inanamıyordum. Dal ve kabuktan başka bir şey olmamasına rağmen, gerçek bir kanıtı. "Senden bahsediyorum küçük hanım. Bütün lanet kasabanın seni ödüllü bir düveymişsin gibi çiftleştirmek istediğini biliyorum."

Bu konuşmayı, işe yaramaz kocası Eisenhower yönetimi sırasında gizemli bir şekilde ortadan kaybolan May Keller ile yapmak istemiyordum. "Sen-?"

"Aynı şeyi bana da yapmaya çalıştılar ve ben de kandım. Uzun sürmedi ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu."

İz bırakmadan gitti. Ve May Keller bazı sırları olan daha mutlu bir kadın.

"Bu değil-"

Beni dinlemek için burada değildi. "Bir erkeğin hayatını mahvetmesine ihtiyacın yok. Elbette, arada bir birileriyle yatmalısın. Bunun için de arada bir Rapid City ya da Denver'a git. Kaşıntını gider."

Okyanusun sesini andıran bir kükreme çatıya çarptı. May başını ön kapıdan dışarı süzülen yağmur perdesini izledi. "Bu kesinlikle çimlerin büyümesini sağlayacak."

"Bu-"

Hiç tereddüt etmeden, yağın yağmurun altında ön kapıdan çıktı.

Fırtınanın en kötüsünün geçmesi için bir on dakika daha bekledim, sonra Poupon'u yükledim ve yippee-ki-yi-yay eve döndüm. Yol boyunca uzanan hendekler mini nehirler halinde akıyor ve toprak yolda küçük göller oluşuyordu. Bir ördek cenneti, soğuk, nemli ve gri tenimin altına sızdı. May ile karşılaşmam beni Kadın Gücü ile ateşlemedi. Sonum May gibi mi olacaktı, yalnız, pörsümüş, yaşlı kadınlara sataşarak ve züppelere akıl dağıtarak mı?

"Bir-" Telefonum çaldı ve cevap vermek için araya girdim. "Şerif."

"Tanrı'ya şükür." Sarah'nın sesindeki rahatlama içimdeki endişeyi bastırdı. "Sana ihtiyacım var."

Kalbim boğazımı tıkadı. "Neyin var?" "Sorun bebek. Onu kaybediyorum. Acele et!"

"Robert nerede?"

Acı içinde homurdandı. "Golf sahasında boğa alıcılarıyla toplantısı vardı. Olmalı..." Başka bir kramp için durakladı ve nefes nefese yeniden başladı. "Telefonunu pikapta unutmuş olmalı."

"Yola çıkıyorum." Ciyaklayarak U dönüşü yaptım.

Bir telefon görüşmesi yüzünden bir başka telaş. Daha fazla kalp çarpıntısı belirsizliği. Her şeyin yolunda gitmesi için evrene daha fazla yalvarış. Altı aylık hamileydiler ve hiçbirisi kolay değildi, Ted ve benimle aynı zamanda bebek denemeye başlamışlardı. Şimdi kaybedemezlerdi.

Arabayı ittim ve Sarah ve Robert'ın evinin önüne fırlayıp çakılların üzerinde kaymaya başladığımda her zamanki yirmi dakikalık yolu on dakikaya indirdim. Verandadan yukarı ve ön kapıdan içeri koşarken sahip olduğum tüm farkındalık için oturma odasına ısınlanmış da olabilirdim.

Sarah lacivert deri koltukta yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmişti. Gözyaşları yüzünü kapladı ve nefesi kesildi. "Kahretsin, acıyor!"

İnlediğini ve kıvrandığını görünce içim süt gibi oldu. Eyerden yuvarlandığını, tek kelime etmeden ya da yüzünü bile buruşturmadan tekrar eyere tırmandığını, eve beş mil gittiğini, sonra da kırık bileğini düzelttirmek için Broken Butte'deki acil servise bir buçuk saatte gittiğini biliyordum.

Yanına diz çöktüm ve elimi alnına koydum, nedenini bile bilmiyordum. Sıcak hissetmiyordu. "Her şey yolunda." Bu sözlerin hiçbir anlamı yoktu, sadece onu sakinleştirecek bir şeydi.

Kamburunu çıkardı ve elimi tutarak kendi elinin içinde ezdi. "Her şey yolunda değil."

Panik tehdit ediyordu ve zihinsel olarak kendimi tokatladım. Sarah ve bebeğinin bana ihtiyacı vardı. "Ayakta arabaya kadar gidebilecek misin? Seni hastaneye götüreceğim."

Gözyaşlarını kırıştırdı ve ıslak burnunu silmek için elini benimkinden çekti. "Neredeyse . Beni taşıyamayacak kadar zayıfsın."

Sarah asla paniğe kapılmadı. Kolunu omzuma atması için çömeldim ve onu kaldırdım. Karnı eşofmanının altından zar zor görünüyordu. Benden birkaç santim fazlaydı ve daha heykelsi olmasına rağmen (ve erkekleri her zaman masamıza çeken kişi olmasına rağmen) daha fazla ağırlık taşıyordu ve başka bir kasılma onu sararken üzerime sıkıca indi.

İniltisi, ilk buzağısını doğurmaya çalışan bir düve gibi alçak sesle geliyordu. Ama bunu bilmesine hiç gerek yoktu. "Bebek, Kate." Kapıya doğru yarı yolda hıçkırmaya başladı. "Ya Tigger'ın bir sorunu varsa?"

O kadar aptalca bir şey uydurdum ki ben bile ürperdim. "Tigger iyi. Bir kadının karnında güvende olan bir bebeğe zarar vermek için çok şey gerekir."

Sarah bir kahkaha attı ve neredeyse beni dizlerimin üzerine şekilde iki büklüm oldu. ", Kate. Beni güldürme. Bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi."

Kasılmanın geçmesini bekledik. Aralarında ne kadar zaman vardı? Neden kendimi saymakla meşgul ediyordum ki? Altı ay bunlar için çok erkendi. Sarah'yı hastaneye götürmeliydim ve onlar da Tigger'ı kurtarmalıydı.

Benden gözyaşı, titreyen bir ses ya da sempati yok. Bu sadece Sarah için durumu daha da kötüleştirirdi. "Elbette bir şeyler uyduruyordum. İyi olmadığını kabul ediyorum ama bir dev sizi ezerken düşünmek zor."

Hâlâ eğilmiş olan Sarah benimle birlikte kapıya doğru yürüdü. "Canın cehenneme, tıfıl. Beni ve Tigger'ı hastaneye götür ve bırak bu işi profesyoneller halletsin."

ulaştık. Işık çubuğunu açtım ve kuyruğunda bir çakal olan tavşan gibi sürdüm. "Robert'ı tekrar denedin mi?"

Acıyla yüzünü buruşturdu ve bir süre bekledi. "Evet. Cevap yok." Otoyolda hızla ilerledim ve telefonumu çıkardım.

Sarah elini koluma koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Jeremy'yi arıyorum. Onu Robert'ı alması için golf sahasına gönderiyorum."

Başını salladı ve kollarını karnına doladı. "Bekle. Jeremy oraya uçarsa Robert çıldırır."

"Neler olduğunu bilmesi gerekiyor." Kendini bu kadar kötü hissederken onunla tartışmaktan nefret ediyordum.

Gözlerini sıkıca kapadı ve bir an nefes nefese kaldı. Başını koltuğa yasladığında sesi korkmuş ve kısık çıktı. "Bırak kendi yapayım. Lütfen. Sadece benimle kal."

Ne diyeceğimi bilemedim ve düz, boş yolda hız göstergemi 100 milin üzerinde tuttum.

Daha fazla kelime çıkarmaya çalıştı. "Bunu yapmak için tüm benliğime ihtiyacım var. Robert'a hiçbir şey ayıramam. Eğer o buradaysa, ağlarsam paniğe kapılır diye endişeleniyorum."

Onun nasıl hissedeceğini anlıyordum. Tigger'ı kaybetme ya da Sarah'yı böyle bir acı içinde izleme düşüncesi beni yıkmak üzereydi. "Tamam. Ama bu iş bittiğinde ve sen iyi olduğunda çok kızacak."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu. "Bana bu saçmalığı yapma. Bunun iyi olmadığını biliyorsun. Ve bununla başa çıkmam için bana yardım etmen gerekecek."

Sarah ve ben hiçbir zaman gerçeklerden kaçmadık ve şimdi buna başlamanın zamanı değildi. "Bunu birlikte atlatacağız. Her zaman atlatırız."

İnledi ve kıvrandı, nefes nefese kaldı ve kasılmalar gelip giderken kapının kolunu sıktı ve bizi olabildiğince hızlı bir şekilde Broken Butte İlçe Hastanesi'ne götürdüm ve acil çıkılık attım. Önceden telsizle haber vermişim ve ekip bizi bir tekerlekli sandalyeyle karşıladı ve Sarah'yı alıp götürdü.

Park ettim ve onu bulduğumda muayene odasında bir yatakta yatıyordu. Eşofmanını yukarı kaldırmışlar ve karnına bir fetal monitör bağlamışlardı. Bir kalp atış hızı monitörü parmağını klempledi ve PICC hattı takılmasını kaçırdığım için şükrettim. Bir hemşire Sarah'nın yatağının yanındaki direğe bir serum torbası astı.

Sarah'nın bileğini kavradım. "?"

Hâlâ sulu olan gözleri korkuyla irileşmişti. Yavaşça yutkundu ve bakışlarımı tuttu.

"Robert'ı arayayım mı?"

Başını salladı. "Mesaj at. Benim telefonumu kullan."

Kalçasını kaldırdı ve serumun takılı olduğu elini salladı. Öne atıldım ve arka cebinden telefonu almak için altına uzandım. "Aldım."

Dişlerini sıktı. "Ben iyiyim' de. Tigger iyi. Hastanede. Müsait olduğunuzda gelip bizi alın."

Ona baktım. Bebeğini kaybediyor olabilirdi. "Mesaj atmak istediğin şey bu mu?"

Bana hırladı. "Çok hızlı sürmesini istemiyorum."

Ah, kardeşim. Robert için endişelenmeyi bırakması gerekiyordu. Ama bunu nasıl öyle halledebilirdi. Eğer ona mantıklı geliyorsa. Mesajı gönderdim.

Nöbetçi doktorun antrenmanını bırakıp hastaneye ulaşması stresli bir on dakika sürdü. Broken Butte'ta acil serviste 7/24 doktor bulunmazdı. Birine ihtiyaç duyulduğunda, nöbetçi doktor genellikle birkaç dakika . Ona eşlik etmek için yola çıktığımdan beri onu kapıda . Kendimi aşırı derecede kontrol ederek, onu önceden nasıl çağırdığımı ve gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlatmadım. O artık buradaydı ve tüm haklı kızgınlığım Sarah'ya yardım etmesine katkıda bulunmayacaktı.

Aceleyle odaya girdi. "Ben Dr. Brainard."

Sırtı bana dönük olmasına rağmen ona ters ters baktım. Dr. Brainard diye birini hiç duymamıştım ve keşke nöbetçi doktor, herkesten çok güvendiğim Doktor Kennedy olsaydı diye düşündüm. Ona nereden geldiğini, diplomasını nereden aldığını, hangi deneyim ve niteliklerinin onu Sarah ve Tigger'ı tedavi etmeye layık kıldığını sorma isteğimi bastırdım.

Dr. Brainard kalp monitörüne baktı ve bir çizelgeden bir şeyler okudu. Fetal monitörü inceledi.

İtiraf etmeliyim ki Sarah geldiğimizden çok daha rahat görünüyordu. Sıvı yardımcı olmuş olmalı ve daha az gergin görünüyordu, bu da muhtemelen krampları en aza indirdi.

Sarah'nın telefonu çaldı ve ben de ekrana baktım. "Robert yolda olduğunu söylüyor."

"Eğer ararsa, bırak çılsın. Ona gitmeye hazır olduğuma dair mesaj at."

Robert'a tüm gerçeği söylememek yalan söylemek gibi geliyordu ama Sarah'nın istediğini yaptım.

Dr. Brainard elini Sarah'nın karnına koydu. "kalp atışlarınız yükselmişti. Ama şimdi normal. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Gözleri hâlâ endişe listesinin en tepesindeydi. "Daha iyiyim. Yine de hâlâ kramplarım var."

Dr. Brainard bunu düşündü. "Bugün ne yediniz?"

Sarah bir dakika düşündü. "Fazla değil. Hemen hemen bütün gün, her gün sabah bulantısı yaşadım."

Dr. Brainard, Sarah ve benimle aynı yaşlarda görünüyordu. Solgun ve zayıftı, kendisi de pek sağlıklı görünmüyordu. Siyah kapri egzersiz pantolonu ve yırtık pırtık bir polar giymişti, buraya gelmeden önce onca zaman uyarılmış olmasına rağmen terden hafifçe nemlenmişti.

"Bir sorun da susuz kalmış olmanız. Yemek yiyemeseniz bile içmeniz gerekir."

Sarah bu ani tavrı pek iyi karşılamadı. "Çok içiyorum." Dr. Brainard Sarah'nın havlamasını fark etmemiş gibiydi. "Elbette. Ama ne? Eğer kahve, çay ya da kafeinli soda içiyorsanız, yarardan çok zarar veriyorsunuz demektir."

Sarah gözlerini doktora dikti. "Bol bol su içiyorum." "Peki ya çikolata? O da bir diüretiktir."

Sarah bir şey söylemeye başladı, sonra durdu. Ağzında şaşkın bir "O" harfi oluştu.

Dr. Brainard ince bir kaşını kaldırdı.

Sarah yatağın demirini kavradı. "Aman Tanrım. Büyükanнем bana Almanya'dan bir kutu bitter çikolata gönderdi. Yıllardır tadı güzel olan tek şey bu. Bu öğleden sonra biraz yedim." Boğuldu. "Bebegi incittim mi?"

"Ne kadar 'biraz'?"

Sarah utanmış gibi bir bana bir de başka bir yere baktı. "İki pound gönderdi ve geriye pek bir şey kalmadı."

Dr. Brainard sırtmaya başladı ve gözleri parladı. Birden onu daha çok sevmeye başladım. "Bingo."

"Ne sen?" Ben araya girdim.

Dr. Brainard güldü. "Çok fazla çikolatadan kaynaklanan mide krampları, kafein ve dehidrasyonla birleşmiş. Sen iyisin. Bebek de iyi."

Sarah'nın gözyaşları Sandhills'in son günlerdeki havası gibi fışkırdı. "Çikolata ile ölümden bahsediyoruz."

Güldüm.

Sarah için çok erkendi. "Kapa çeneni. Kapa çeneni diyorum. Bundan kimseye ."

Dr. Brainard ve ben daha çok güldük. "Ciddiyim."

Ayak sesleri Robert'ın koşarak odaya girmesine neden oldu. Beni ya da doktoru görmemiş gibiydi ama Sarah'ya doğru koştu. Ben neşemi yutamadan Sarah'nın elini ve ona doğru eğildi.

"İyi misin? var?" Sarah'nın küçümsemesi buraya kadarmış. Sanırım kocanıza hastanede olduğunuzu söylerseniz, hiçbir yalan paniği yatıştıramaz.

Sarah ona hiçbir şey söyleyemeden hıçkırma hıçkırma ağladı. Adam onu kollarının arasına aldı ve bir şekilde serumu bileğine takmaya devam etti. "Seni seviyorum. Her şey yolunda."

Sarah başını Robert'ın göğsüne gömdü ve son birkaç saattir içinde taşıdığı tüm korkuyu dışarı attı.

Dr. Brainard ve ben odadan çıktık. Koridorda durduk. "Teşekkür ederim," dedim. "Çikolata yemenin bu kadar soruna yol açabileceğini hiç düşünmemiştim."

Dr. Brainard omuz silkti. "Bunu daha önce de görmüştüm. Ona biraz sıvı vermek için sabaha kadar burada tutacağız. Ama iyi olacak."

Kendimi tanıttım ve Laura Brainard'ın Denver'dan Doktor Kennedy'nin kliniğine katılmak için geldiğini öğrendim. Kendisine Nebraska'ya hoş geldiniz dedim ve antrenmanına geri dönmek için izin istemeden önce kısa bir süre sohbet ettik.

Son bir kez bakmak için döndüm. Sarah ve Robert birbirlerine sıkıca sarılmış, sessizce konuşuyorlardı. Sarah anaokulundan beri en iyi arkadaşım olmasına rağmen, Robert'la Nebraska Üniversitesi'ndeki son yılımıza kadar çıkmaya başlamamışlardı (Go Big Red). Şimdi biri olmadan diğerini hayal edemiyordum. Ted'le umduğum türden bir evlilikleri vardı.

Onlar için mutlu, kendim için üzgün hissederek arabama doğru yürüdüm ve Poupon'u uyandırdım, böylece biraz mola verebilecekti. Karanlık otoparktan arkadaki buğday tarlasına doğru yürüdük ve muhtemelen bana ondan daha çok yararı dokunacak şekilde onu gezinmeye zorladım. Temiz hava ve biraz daha iyimserlikle uzun eve dönüş yolculuğuna hazırlandık.

Yolun yarısında, muhtemelen evimin üzerinde asılı duran kara bulutlar ayı kapattı. Yağmur ağır ağır yağıyor, tekrar patlamak ve tahribat yaratmak, yolları yıkamak, bodrumları su basmak için bekliyordu. Bana çimlerin büyümesini sağlama saçmalığından bahsetmeyin, bu bir Cengiz Han yağmuruydu. Yoluna çıkan her şeyi yok etmek istiyordu.

Hodgekiss'e , iyi bir kurbağa boğazlayıcısının geçtiğine dair daha fazla kanıt vardı. Hendekler otoyol akışıyla akıyordu. Toprak yolum ince vadiler ve derin göletlerle kesişiyordu. Direksiyonu kırdım ve fren yaptım.

Sonunda eski döküntü evimin önünde durdum ve karanlığa baktım.

Bu da ne?

Çoktan ıslanmış, Shelly ve Carly için yalnız ve depresif hissediyordum ve yıpranmıştım, kalan azıcık metanetim de solmuştu. felaketi anlamaya çalıştım.

Bahçem kum havuzuna dönmüştü. Çimleri biçmemiş olmam önemli değildi, çünkü şimdi evimin arkasındaki tepelerden akan bir ayak kumun altına gömülmüştü.

Nasıl?

Kulübem gölün üzerinde hafif bir yükselti üzerinde oturuyordu. Arkadan su gerekiyordu.

Karanlıkta ayrıntılar net değildi ama kum, yabani otlığı bahçemden ve avludan ayıran tel çitin içinden ve üzerinden akıp gitmişti. Bir lav akıntısı gibi gelmeye devam ediyor, çimenlere yayılıyor ve eve kadar sürünüyordu.

Park alanının eski çakıllarının gömülü olduğu kumlu bir moren üzerine park ettim. Bir Meksika sahilinde yürüyor da olabilirdim ama canım margarita bile istemiyordu. Bir esinti hala Nebraska'nın bahar soğuğunu taşıyordu, güneş battığından beri birkaç derece daha soğuktu.

Bahçemin çit direğine çivilenmiş yağmur ölçeri kontrol ettim. Beş santime kadar kayıt yapabiliyordu ama o köpek yavrusu taşı. Eski

en kuzeydeki tepeden bir futbol sahası uzakta inşa edilmişti. Herhangi birinin hayal gücüne göre, bu mesafe bir yaz fırtınasının yıkamasından kaçınmak için yeterince uzak olmalıdır. Ama kim 5 inçlik bir sağanak için plan yapar ki? Bildiğim kadarıyla Nebraska yağmur ormanı sayılmıyordu.

Ben vıcık vıcık kumun üzerinde tatlı bahçemin ekili olduğu yere doğru ilerlerken Poupon fazla dayanışma göstermeden koşarak uzaklaştı. Bir marul yaprağının ucu bile görünmüyordu.

Dışarıdan ne kadar kötü görünürse görünsün, eve odaklandığımda midem ağır denizlerdeki bir tekne gibi takla atıp batıyordu. İçeride beni ne tür bir karmaşa bekliyordu?

Sundurmanın alt basamağının çimentosu gömülmüştü, bu iyiye işaret değildi. Ahşap çerçevenin şişmesine neden olan rutubet bir yana, paravan düz duruyor gibiydi ve ön kapı sorunsuzca açılıyordu. Yani en azından ev temelinden yıkılmamıştı.

Elektrik düğmesine bastım, yanıt vermemesine şaşırmadım. Yıllar önce Roosevelt tarafından uygulamaya konulan REA, Kırsal Elektrik Birliği, gerçekten bir mucizeydi. Ama Amerika'nın batısında sık sık kesilirdi. Yine de bir kriz değildi, çünkü birileri tamir ederdi. Bu arada, burada uyuyabilirdim. Dutch'ın bakkalına uğramadığım için sabah kahvesini Long Branch'tan almak . Suyun gelmesi bir günden uzun sürerse, her zaman annem ve babamla kalabilirdim.

Poupon'un pençeleri kanepeye doğru koşarken ahşap zeminde tıkırdadı.

Sinirimi biraz da ondan çıkardım. "Mobilyaların üzerinde köpek yok."

Hemen poposunu yere bıraktı ve bana şaşkın bir bakış . Ben de "Ciddiyim" diye karşılık verdim.

Köpeklerin omuz silkebileceğini düşünmezdim ama Poupon silkmiş gibi görünüyordu.

Büyük Dick'i kruvazörden almak için ağır akşam havasına girdim ve içeri döndüğümde kendimi bodruma gitmek için hazırladım. Yol boyunca sekiz pencereyi kontrol ettim ve sızdırmaz görünüyorlardı. İki küçük yatak odasında, oturma odasında ve mutfakta tavandan damlama yoktu.

Yüzümü buruşturarak bodrum merdivenlerini koruyan beş ayak genişliğindeki arka verandanın kapısını açtım. Önce göletin kokusu çarptı yüzüme ve korkumu doğruladı. Gittikçe artan bir korkuyla, dalgalanan karanlık dalgaları görmek için Büyük Dick'i aşağıya doğrulttum.

Drat. Hayır, lanet değil. Lanet olsun. Hatta değil. Cehenneme kadar yolu var.

Su hattının üzerindeki basamağa tünedim ve bodrumumu kırışın içinde duvardan duvara inceledim. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yanacaktı. Bodrum konusunda amatör değildim ve yerde eşya bırakmamak için gerekli önlemleri almıştım. Bu yüzden eski vergi beyannamelerinin kutuları, resimler ve atmaya kıyamadığınız ama ne yapacağınızı bilemediğiniz tüm o aptalca ıvır zıvırlar çelik raflarda saklanıyordu. Daha sonra kaldırıma diye alt kata attığım diğer şeyler konusunda o kadar şanslı değildim. Çamaşırlar, çamurlu botlar, buz patenleri ve kim bilir daha neler.

Cebimden telefonumu çıkarıp aradım ve Michael'ın cevap vermesini bekledim. Onun yerine Lauren açtı. "Aradığına sevindim. Heath'le randevun nasıl geçti?"

"Randevu değildi ama ."

Kıkırdadı. "biliyordum. Çok tatlı biri, değil mi?" Huysuzluk ettim ama sözünü kestim. "Michael buralarda mı?"

Sesi incinmiş gibiydi ve o anda kendimi bir pislik gibi hissettim. "Ahırda. Ben telefonu çıkarayım."

Nemli buklelerimi yüzümden uzaklaştırdım. "Yapma bunu. O karter pompası hâlâ duruyor mu?"

"Ha?" O vites değiştirirken ben bekledim. "Buna ne için ihtiyacın var?"

"Anladığım kadarıyla siz o bulaşık makinesini almamışsınız. Bodrumum Stryker Lake içine kusmuş gibi görünüyor ve Michael'ın kirli çoraplarından oluşan bir havuz gibi kokuyor."

Bir an düşündü. "Long Branch'ta sızıntı olduğunda bunu Twyla ve Bud'a ödünç verdiğimizize eminim."

"Tamam. Hey, geçen akşamki yemek için teşekkürler. Çok lezzetliydi."

Yine kıkırdadı. Anlaşılan hâlâ arkadaşlık. "Siz ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz."

Merdivenleri çıkmaya başladım, zaten yorgundum ve gün bitmeden önce gitmem gereken uzun bir yol vardı.

On dakika sonra Long Branch'a girdim. Masaların çoğu doluydu. Okulda bir program olmalıydı, belki ödül gecesi ya da bakalorya. Bud yem dükkanındaki yeni adamın karısını işe aldığından beri, Twyla barın arkasında iyi bir ruh hali içinde duruyordu. Masaları beklemek tüylerini kabartmaya meyilliydi, bu yüzden başka bir garson gelene kadar uzun pamuklu giysiler içindeydi.

Doğruca ona yöneldim ve en sevdiğim bar taburesine oturdum. Barın üzerindeki aynadan, masaların etrafına dağılmış birkaç müdavimi ve akşam yemeği yiyenleri gördüm. İyi bir Sandhiller durup arkadaşlarına ve komşularına birkaç söz söylerdi. Özellikle de tekrar aday olmak isteyebilecek seçilmiş bir ilçe yetkilisiyse. Yine de o günkü sosyal sınıırıma ulaşmıştım.

Twyla geldiğimi gördü ve kasaya doğru bir bar paçavrası fırlattı. Dugan'lar için bağış toplandığını tahmin ettiğim bir kahve kutusunun üzerine düştü. Gitmeden önce çıkaracağıma eminim.

Twyla barın altındaki soğutucuya uzandı. Üzerinde tanımadığım bir logo olan bir şişe bira çıkardı. "Bu yeni mikro birayı Ogallala'daki bir yerden aldım. Bir dene."

Bir açacak hareketiyle şişenin kapağını açtı ve şişeyi koydu. Twyla kalçasını bara dayadı. "Yani, kur yapan bir sürü ganders var. Kimde karar kılacaksın? Benim oyum var ama söylemeyeceğim."

Dişlerimi göstermemek için biradan bir yudum aldım. Soğuk baloncuklar ağzıma bir boğayı boğabilecek bir şerbetçiotu patlamasıyla çarptı. Dudaklarım kenetlenmiş halde öksürdüm ve yutkundum.

Twyla bir saniye bekledi ve ben cevap vermeyince omuz silkti. "Yapabiliyorken gizemi canlı tut. Sarah nasıl?"

Sarah bu haberin duyulmasından rahatsız olur. "İyi olacak. Bir sorun yok."

Twyla bunu kabul etti. "Senden ayrıntı alabileceğimi düşünmemiştim. Bu babana benziyorsun, bilgiyi kendine saklıyorsun. Sarah yanında olduğun için çok şanslı."

Bu Twyla'ya aşırı duygusal gelmişti. İkimizi de utanç verici bir hassasiyetten kurtarmak istedim. "Lauren onların karter pompasının sende olduğunu söyledi. Ödünç alabilir miyim?"

Twyla yanmamış bir sigarayı dudaklarına götürdü ve ağzının kenarına sıkıştırdı. Tavana baktı ama pompanın orada asılı olduğundan şüpheliydim. "Bir ." Başını barın mutfağa açılan arka tarafına doğru çevirdi. "Bud! Nerede şu eski karter pompası?"

Hiçbir şey.

"Bud!" Bu siren sesi uyuyan bir genci uyandırabilirdi ama Bud üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Twyla arkasını döndü ve mutfağa doğru yürüdü. "Lanet , Bud." Dahası da vardı ama ben dikkatimi Bud'ın içindeki

Birisi benimkinin yanındaki bar taburesine kaydı. "Akşam yemeği için mi buradasınız?"

Yanımdaki Josh Stevens'a baktım. Eğer biriyle konuşmak zorunda kalsaydım, Josh çoğu kişiden daha iyi olurdu. onu görünce yüzüm güldü.

Ben de onun sırtışına karşılık verdim. "Twyla'yla konuşmak için uğradım. Ne yapıyorsun?"

Aynı mikro biradan yarısı dolu bir şişeyi önüne koydu. "Shorty Cally için marka temizliğinden geliyorum. Kendim ve babam için sandviç alayım dedim, böylece yemek yapmak zorunda kalmam."

Kaslarım bir iki tık gevşedi. "Enoch nasıl?"

Biradan bir yudum aldı ve yüzü düştü. "O kayıp yere gittikçe daha fazla gidiyor. Onu daha ne kadar evde tutabilirim bilmiyorum."

Josh'un çalışma şekli bekçilik gibi görünüyordu. Sadakat ve koruma neredeyse birkaç ay önce cinayetten hapse girmesine neden oluyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silktili. "Bir şeyler . Neden bir şeyler yemiyoruz?"

Burada dinlenip Josh'la bir bira daha içmek, yağlı bir hamburger ve patates kızartması eşliğinde boş boş konuşmak hiç fena olmazdı. Bu iyi olurdu. Eğer diriltmem gereken boğulmuş bir evim olmasaydı.

Twyla ağzına bir patates kızartması tıktırarak dışarı çıktı. Bir insanın Long Branch yemeklerinin yağıyla ve şüpheli beslenmesiyle yaşayıp nasıl bu kadar zayıf kalabildiği sfenks için bir sorudur. Bana baktı, bir buzlu bardak almak için durdu ve acele etmeden bir, iki, üç parmak Jack Daniel's doldurdu.

Sonunda gözlerinde hınzır bir parıltıyla yanımıza geldi. "Bud lanet pompayı eve götürdü. Kulübede olduğunu sanıyor."

"Gidip bulabilirim," dedim.

Başını salladı, siyah saçları ileri geri savruluyordu. "Bir tazı bile o kulübede ölü bir tavşan bulamaz. Bud onu yarın getirecek. Sen otur ve yemeğini ye. Bud'ın bu akşam çok güzel sıcak biftekli sandviçleri var."

Josh neşelendi, belki de akşam yemeği için bir umut olduğunu düşündü.

Hepsi.

Telefonum çaldı ve yarı sinirli bir şekilde cebimden çıkardım.

Jeremy olduğunu görmek için.

Sesi her zamanki gibi neşeliydi. "Sandhills'de güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

"Eğer yağmuru seviyorsan."

"Çimlerin büyümesini sağlar."

İşte yine başlıyoruz. "Neye ihtiyacın var?"

Tümü çekicilik ve tatlılık. "Ne yapar sen düşünmek I Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bekledim.

"Tamam. Evet. Pikabımın alternatörü bozuldu." Dalış tatilim daha da uzaklaştı. "Ne kadar?" Beni temin etmek için acele etti. "Hayır. Ben ."

"O zaman beni neden arıyorsun?"

Sesi incinmiş gibiydi. "Tanrım. Çok sertsin."

"Ve?"

Öfkelendi. "Tamam. Benimki tamir edilirken arabayı birkaç günlüğüne ödünç alabilir miyim?"

İnanamayarak patladım, "Elvis mi?"

Sesi küçük bir çocuk gibiydi. "Polis arabasını kullanamam, değil mi?"

Başımı salladım. "Elvis benim çocuğum gibi. Neredeyse seninle kardeş olduğum kadar uzun süredir onunla birlikteyim ve sanırım onu daha çok seviyorum."

"Ouch."

Kendimi kötü hissetmedim.

Tekrar denedi. "Bill Hardy'ye o taşı kıracağıma ve saman makinesini hazırlamasına yardım edeceğime söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

Kavgam . "Hardy'ler kasabadan 20 mil uzakta yaşıyor."

"Ben de bunu söylüyorum. Oraya gitmek için tekerleklerle ihtiyacım var. Arabayı Broken Butte'ye Main'i gezmek için götürmüyorum. Bu bir iş."

Hayır. Elvis değil.

Sesi çaresiz geliyordu. "İşe gerçekten ihtiyacım var. Özellikle de yeni bir alternatör için ödeme yapmam gerekiyor."

Lanet olsun. İçimi çektim. "Tamam."

Mutluluk ve güneş ışığı. "Sen en iyisisin. Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Eminim yapacaksın."

Evet diyeceğimi biliyordu. "Yeni . Dostum, evin berbat durumda."

"Belki yardım edebilirsin?"

" isterdim ama işim var. Çok erken başlıyor."

Telefonu kapattı ve ben de bana aptalca gülümseyen Josh'a döndüm.

Oh, her neyse. Yeni bir plana ihtiyacım vardı ve bir kızın yemek yemesi gerekiyordu. "Tabii. Acılı biftek harika olur."

Twyla Josh'a beklenti dolu bir bakış attı. "İki mi?" Adamın ağzı açık kaldı. "Emin olabilirsin."

Twyla gittiğinde bara yaslandı ve tüm dikkatini bana verdi. "Pompaya ne için ihtiyacın var?"

Bira ve arkadaş beni biraz rahatlattı. "Son kurbağa boğazlayıcıyla bodrumda bir sızıntı oldu."

"Evine geri mi dönüyorsun? Yardım edebilirim."

Vay canına. "Bu-" Bir şey ortama dolandı ve omuzlarıma ağırlık yaptı. Tiz bir çığlık beni ürküttü ve ilk tepkim olmayan silahımı çekemedemden barın üstündeki aynaya baktım.

Louise'in en küçük çocukları, ikizler Zeke ve Mose, sekiz yaşındaki açık hava sesleriyle silah sesleri çıkararak ve bağırarak pusuya yatmaya devam ettiler.

Louise cam kapıdan içeri girdi ve arkamda durdu. Thor'un gök gürültüsü gibi ellerini çıııııı. "Mose. Zeke. Kes şunu."

"Aws" ve "mans "larının ortasında, .

Dağınık kafalarını karıştırdım. Louise'in katı kuralları vardı; bunlar arasında ev ödevleri ve okul geceleri erken yatmak da vardı. "Siz küçük dostlar buraya yemek yemeye mi geldiniz?"

Louise kollarını kavuşturdu ve Josh ile göz göze gelmekten kaçınarak çocukları izledi. Birkaç yıl önce utanç verici bir durumdan kurtulmasına yardım etmişti ve o zamandan beri onun yanında hiç rahat edememişti. "Şimdi eve gidiyoruz."

"Annem bu gece paramızı vermek için durabileceğimizi söyledi." Zeke bir yumruğunu kot pantolonunun cebine soktu.

Mose onu taklit etti. "Evet. Bir sürü kurtardık."

Zeke bir avuç dolusu çeyreklik ve on sent çıkardı. Mose da düzgünce katlanmış beş dolarlık bir banknot çıkardı. Bana göstermek için uzattılar. Zeke, kardeşinin hazinesine ciddi bir selam verdi. "Babam benzin istasyonunda paramızı dolara çevirdi. Kalan parayı ben aldım, büyük dolarları da Mose aldı."

Josh onlara minnettar bir sırıtışla karşılık verdi. "Vay canına. Para biriktirmek uzun zamanınızı almış olmalı."

Çocuklar ciddiyetleri içinde çok sevimli görünüyorlardı. Mose onlar adına konuştu. "Ev işlerinden ve doğum günü parasından."

"Bununla ne yapacaksın?" Ben sordum.

Zeke'in küçük yüzü daha da düştü. "Dugans'ın bebeği için. Bir hastalığı var ve yardıma ihtiyacı var."

Boğazıma bir yumru oturdu. Taburemden sıçradım. "Sanırım bağış kutusu burada."

Twyla hamburger ve patates kızartmasıyla dolu iki tabak taşıyarak mutfaktan çıktı. Başını kaldırıp bağış kutusunu örten bar bezine uzandığımı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey, bekle."

Kavramanın ortasında durdum ve ona baktım. "Mose ve Zeke Dugans'a bağış yapıyor."

Twyla'nın gözleri çılgınca bir parıltıya büründü. Barın üzerine bir tabak koydu ve elini ikizlere uzattı. "Ben alırım."

Twyla'ya vermek onlar için teneke kutuya atmak kadar anlamlı olmayacaktı. "İşte." Bir elimle bezi tuttum ve parmaklarımı kahve kutusunun plastik kapağına kapattım. Etrafında döndüm ve çocuklar için aşağı doğru tuttum.

Mose'un küçük yumruğu beş doları kavradı ve üstteki yuvadan geçirmek için uzandı ve durdu. Önce kutuya, sonra bana baktı.

Zeke'in gözleri kocaman açıldı ve ağzı da onu takip etti. Sanki biri düğmeye basmış gibi, iki çocuk da kahkahalarla uludu.

Twyla'ya döndüm. Kımıldamadan duruyordu, elinde tabak, yüzünde dehşet ifadesi vardı. Josh bile sarsılmış görünüyordu.

Dikkatim tekrar elimdeki kutuya yöneldi. Kendime gülümsedim. Daha doğrusu, birkaç yıl önce Robert'ın markasıyla çekilmiş samimi bir fotoğrafım, yapıştırıldığı teneke kutunun yan tarafından ısıldıyordu.

Yutkundum ve yazıyı görmek için kutuyu çevirdim. "Oy verin Şimdi!"

Müzik kutusu country şarkılar çalmaya devam ediyordu ve sanki tüm bar benim tepkimi görmek için nefesini tutmuş gibiydi. Muhtemelen ben de nefesimi tuttum.

Nasıl? Ne? Ben bile...

Twyla takla atmaya çalışan bir araba gibi kekeledi. "Sen. Biz öyle düşündük. Yapmak zorundasın..."

Çenem bir açılıp bir kapandı, sonra tekrar açıldı. "Ne yapmalıyım?"

"Düşündük ki. Biriyle çıkmaya başlayacaksınız ve biz de bunun komik olacağını düşündük."

Alevler içinde kalabilirim. Delirdin mi? Evet. Utanmak mı? Düşündüğümünden daha fazla. İhanete uğradım. İşte orada takıldım.

Twyla'nın yüzü solgun görünüyordu. "Bu bir şakaydı. Bunu görmemen gerekiyordu."

Ağzım kumla dolmuş gibi hissediyordum, başımdan sıcak bir rüzgâr geçiyordu. "Ama ilçenin geri kalanı?"

"Oh, tatlım, özür dilerim."

İkizlerin ne düşündüğünü bilmiyordum. Josh'a ya da Long Branch'taki başka birine bakamazdım. Amacım onurlu bir şekilde çıkmaktı. Louise'in yanından geçtim, o da benim kadar utanmış olabilirdi. Muhtemelen değildi.

Kasabanın dışına, Bud ve Twyla'nın evine doğru altı mil kadar gittim. Sears'ın 1930'larda sattığı ilk prefabrik evlerden biri olan eski bir sıva evde yaşıyorlardı. kullanılmayan birkaç ağıl ve muhtemelen zamanında bir Studebaker'a ev sahipliği yapmış eski bir kulübe vardı. Her yer zıvırla doluydu ve Twyla'nın söylediği kadar dağınıktı.

Bu beni gururlandırmadı ama pompayı ararken etrafa birkaç şey fırlattığımı itiraf etmeliyim. Bir dizi kırık demiryolu bağları bir yığından uçarak birkaç metre ötedeki bir yığının üzerine düştü. Çatlamış bir pişmiş toprak saksı bir köşeye çarparak kırılmış olabilir.

Kendi ailemden böyle bir hareket gördükten sonra Grand County halkına nasıl güven ve kabiliyet aşılayabilirdim? Kim beni ciddiye alırdı ki?

Peynir aşkına silah taşırdım. Ben kanundum. Kanun. Bir sonraki kocama oy vermek için bara üzerinde adım yazan bir kutu koyamazdınız.

Grand County'de bir Tilki olmanız dışında. O zaman, kardeşleriniz, kuzenleriniz, arkadaşlarınız ve akrabalarınız sizin sırtınızdan geçinebilirdi. Lanet olsun. Öfkelendim ve yaygara kopardım. Lanet okudum ve uludum. Hiçbir şey çözülmedi.

Birbiri ardına kardeşlerim ve enişterim aradı. Cevap vermedim. Ama Kyle'in numarasını görünce tuşladım.

Kyle'in sesi soluk soluğaydı. "Benimle Dry Creek'te buluşabilir misin?" Daha fazla sorun. "Ne? Şimdi mi?"

Rüzgârın sesi telefonun sesini bastırdı. "Evet. Sana söylemem gereken şeyler var."

"Bu Shelly ile mi ilgili?"

Sözlerinde sabırsızlık vardı. "Sadece o değil. Bu konuyu telefonda konuşmak istemiyorum."

Talebi çıplak bacaklarımdaki iğne otu gibi yüzüme çarptı. "Neden?"

"Çünkü sana göstermem gerek yoksa bana inanmazsın."

Benden bir şey isteyen bir kişi daha. "Bunun bulunmak istemeyen kız kardeşle bir ilgisi var mı?"

Sesini yükseltmedi ama aciliyeti daha da arttı. "Başı belada ve beni ve Alex'i korumaya çalışıyor."

Kemiklerim yorulmuştu, bacaklarım ağrıyordu, gözlerim Vahşi At Tepesi'nin tüm kumları içine çökmüş gibi hissediyordu. "Bu gece Dry Creek'e kadar gideceksem bana bundan daha fazlasını söylemen gerekecek."

"Sadece bana bu iyiliği yap."

Bu gece bana söylenecek en yanlış şey. "Hayır. Sadece hayır. Sana hayır. Aileme de. Dışarıda onları bulmamamızı söyleyen tüm kızlara. Yoruldum, asla ödenmeyecek borçlar biriktirmekten ve bunun için tokat bıktım. Sabah konuşuruz."

Telefonu kapattım. Evet, Kyle ailemin şakasının sonuçlarını hak etmiyordu. Akrabalarımın aramda daha iyi sınırlar çizmemiş olmam onun suçu değildi. Ama Dry Creek benim yetki alanımda değildi. Shelly benim kız kardeşim değildi. Ve lanet . Benden bu kadar.

Sarah aradı ve sesli mesaja yönlendirdim, sonra dinledim. "Az önce olanları duydum. Teneke kutu çok boktan bir şey. Ben yapmadım."

Kimin kurduğunu biliyorum ama bir günden fazla orada değildi. Bu, ilk yıl öğrenci konseyi toplantısında eteğinizin tangaınıza sıkıştığı zamanki kadar utanç verici değil. Tamam, belki öyledir. Ama onu atlattın, bu da geçecek."

Gece gökyüzüne baktım, Orion'un Kuşağı'nı ve Büyük Ayı'yı buldum. Işık kirliliğinin tamamen ortadan kalkması ve geceleri hamile inekleri kontrol ederken ve Frog Creek'teki eski sundurma salıncağında otururken gökyüzüne bakarak geçirdiğim onca zaman sayesinde daha fazla takımyıldızı sayabileceğimi düşünebilirsiniz. Sabit yıldızlar, yolun her iki tarafındaki inişli çıkışlı tepeler, kumun üzerindeki yağmur kokusu. Aynı. Tanıdık. Evim.

Babamın bilgeliğinden bir şeyler söyledim. "Acı geçtiğinde acıması da geçecek." Sözlerim darmadağın kulübede yankılandı.

Sadece Poupon'un dışarı çıkması gerektiği için aramaktan vazgeçtim ve zavallı kıcımlı eve sürdüm. Yolumdaki su birikintileri hala dikkatli olmamı gerektiriyordu ve gecekonduya giden yolda dolandım.

Pompa olmasaydı, yapabileceğim tek şey buysa, kaçmaya başlardım. Kefaletle çıkarken, Kate Fox Dating saman anketinden kurtulur ve belki biraz mizah bulurdum. Gerçi gülmek biraz zorlama gibi görünüyordu.

Sonra da Lucy'nin dediği gibi Kyle'ı ektiğim için kendimi kokuşmuş bir kış gibi hissederdim. Aslında, ev onarımından önce Poupon'u kontrol eder, sonra da Kyle'la Dry Creek'te buluşurdum. Eğer yardım edebileceğimi düşünüyorsa, orada olmak benim görevimdi.

Telefonumu çıkardım ve Kyle'ı aradım ama cevap vermedi. Yakında yolda olacağıma dair bir mesaj bıraktım ve kapattım.

Evime giden tepeyi aştığımda ışıklar bana göz kırptı. Muhtemelen daha önce test ettiğimde düğmeleri açık bırakmıştım. REA elektriği geri getirdiğinde, sevinmek için orada olsam da olmasam da her şey canlandı.

Josh'un eski siyah Ford'u çitimin önüne park etmişti, sadece ışıkları açıklamakla kalmadı, aynı zamanda merakımı da uyandırdı.

Arabamdan adımımı atar atmaz, bir motorun alçak gürültüsü gecenin olağan yalnızlığını bozdu. Sesi takip ederek evimin doğu tarafına gittim ve bir bodrum penceresinden yaklaşık iki inç çapında mavi bir hortum gördüm. Su püskürterek evimden uzaktaki yeni kumu kesen mini bir dere oluşturdu.

Josh benimle ön verandada buluştu. "Köpeğin olduğunu bilmiyordum."

Ön kapımdan çıkarkenki doğallığı beni etkiledi. "Onu sadece Diane için tutuyorum."

O da bunu kabul etti. "Pek inek köpeği sayılmaz." "Benim hiç ineğim yok."

Elinde bir kürek vardı. "Siz gelmeden önce önünüzdeki yolu temizlemiş olmayı umuyordum."

"Ne yapıyorsun?"

Beni geçip verandanın merdivenlerinden indi, küreği kumun altına ve çatlamış çimentodan uzaklaştırdı. "Evde bir karter pompam vardı. Bodrumunuz için biraz yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Neredeyse ağlayacaktım. Hayır, ağlamadım. Ama bana şekilde yardım etmesi çok iyi oldu. "Pompayı getirdiğin için teşekkürler. Ama beni de çıkarmana gerek yok."

Küremeye devam etti. "Bu yüzden buradayım."

Köhne ahşap garaja geri döndüm ve kendi kepçe küreğimi buldum. Aslında Frog Creek'ten gelmişti, diğer aletlerle birlikte kaçırılmayacağını düşünmüştüm.

Üzerime bir tişört giydim ve Josh'la ön tarafta buluştum. O iyi bir ilerleme kaydetmişti ve ben de ön taraftaki yürüyüşümü bitirmek için yardım ettim.

Homurdandı ve bir kürek dolusu kum attı. "Bunun için üzgünüm. Oylama meselesi."

Omuzlarım çalışmaktan ısındı. "Tilki olmanın laneti bu."

Kazımak, fırlatmak. "Oldukça iyi karşılıyorsun." Kepçe, kaldır. "Ya üstesinden gelirim ya da ölürüm."

Kement atma, atlarla ya da ATV'lerle sığırları çalıştırmanın faydaları, gelecek yılki Husker futbolunun beklentileri hakkında birkaç yorum yaparak arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık.

Yürüyüşü bitirdiğimizde, karter pompası bodrum katında elinden geleni yapmıştı ve biz de rutubetin içine dalıp kürekle kumu çektik, kovalarla kumu dışarı taşıdık ve süpürdük.

Birkaç saat sonra beton bodrum merdivenlerini nihayet tırmandığımızda ay bize öyle bir sokuldu ki, gölün üzerinde ışık dalgaları belirdi. Metal çim sandalyelere oturduk. Vücudum sanki yirmi ton ağırlığındaydı ve onu tekrar hareket ettirmek için Kongre'nin bir yasası gerekecekti.

"Burası çok güzel," diye fısıldadı.

Onun da benim kadar bu sahneye hayranlık duyuyor gibi görünmesine bayıldım. Sanki kilisede oturuyormuşuz gibi. "Gerçekten huzur verici."

Bu kelimeyle tüm gün başıma yıkıldı. Telefonuma uzandım ve cebimden suya düşmesini engellemek için yemek masasının üzerine koyduğumu hatırladım. Kendimi yukarı ittim, bir iniltinin kaçmasına izin verdim ve onu bulmak için hantalca yürüdüm. Kyle muhtemelen nerede olduğumu merak edip geri aramıştır.

Çalışırken zihnimi meşgul etmişim ama şimdi birdenbire endişeye kapıldım. Telefonumu masadan kapıp açtım, Kyle'dan sinirli bir sesli mesaj bekliyordum, ailemden özür ya da açıklamalardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Kyle'dan bir mesaj, başka bir şey yok. Sesli mesaj devreye girdiğinde sadece telefona vuran rüzgârın sesi ve ardından Kyle'ın sessiz sözleri duyuluyordu. "Yanılıyorsun. Shelly iyi değil."

Yıpranmış kemiklerimi mutfağa götürdüm ve buzdolabının kapağını açtım. Tam da şüphelendiğim gibi.

Şişeyi çıkardım, iki meyve suyu bardağı aldım ve verandaya geri döndüm. Geceyi çok fazla bölmek için kısık bir sesle konuştum. "Üzülerek söylüyorum, sadece bir biram var."

Josh ona uzattığım bardağı aldı ve birayı aramızda bölüştürmeme izin verdi. "Bu muhtemelen iyi bir şey. Geç oldu."

Sessizce yudumladık ve Kyle'ın son telefon konuşması içimi kemirmeye başladı. Oturduğum süre uzadıkça kendimi daha da suçlu hissediyordum, ta ki dayanamayana kadar. "Bir arama yapmamın sakıncası var mı?"

Josh irkilmiş görünüyordu. "Gerçekten geç oldu."

Telefonumu tuttum. "Biliyorum. Muhtemelen onu uyandıracağım ama Kyle Red Owl'un bana daha önce ihtiyacı vardı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Josh arkasına yaslandı. "Elbette. Şeriflik dokuzdan beşe kadar çalışılan bir iş değil, hatta çiftçilerin çalışma saatleri bile değil sanırım."

Hızlı aramaya bastım ve Kyle'ın sesli mesajının üç kez çalmasını bekledim. Bir mesaj bıraktım. "Tamam. Muhtemelen iyidir."

En azından bir tane daha olmasını dileyerek biranın son yudumunu da mideye indirdim. Sandalyemde arkama yaslandım, başımı evin duvarına yasladım. Gözlerim kapandı ve kaslarım gevşemekten ağrımaya başladı. beynim, gözlerim açılmadan ve doğrulmadan önce sadece iki yorgun nefese izin verdi. "Biliyor musun, bu gece Kyle'dan haber alana kadar uyumayacağım."

"Daha önce başı beladaymış gibi mi konuşuyordu?"

"Hayır." Eğer öyle olsaydı, hemen Dry Creek'e giderdim. Öyle değil mi? Tabii ki . Tabii ailemin şakası yüzünden sinirli değilsem.

"Yorgun olduğum için endişeli hissettiğime eminim, ama kendime ne kadar ahmak olduğumu kanıtlayana kadar rahatlamayacağımı biliyorum."

Josh güldü. "Kate Fox ve ninny'yi aynı cümlede hayal bile edemiyorum. Ama eğer bölgeye gitmek istersen, ben de seninle gelirim." Ayağa kalktım ve bardağını aldım. "Zaten çok fazla şey yaptın. Teşekkürler, ama eve gitmelisin."

Peşimden mutfağa kadar geldi. "Yorgun bile değilim. Güzel bir bahar gecesinde bir gezintiye hayır demem."

Bardakları lavaboya koydum. "Bu eğlence için bir sürüş değil. Ben şerif oluyorum."

Bana rahat bir sırtıyla baktı. "Elbette, ama muhtemelen Dry Creek'e kadar gidip dönmekten fazla bir şey . Seni uyanık tutmaya yardım edebilirim."

Neden herkes her hareketimi sorguluyordu? Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı ve hissettiğim kadar sert değildi. "Buraya gelip bana yardım ettiğin için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama şimdi işimi yapabilmem için eve gitmen gerekiyor."

Gülümsemesi dondu ve duygularını incittiğim için kendimi kokarca gibi hissettim. "Tamam. Yarın erkenden Shorty'nin yanına dönmem gerekiyor, o yüzden gideceğim."

"Pompanı getireyim."

Kapıya doğru yolu yarılamaştı bile. "Daha sonra da alabiliriz. Eğer bölgeye kadar gidecekseniz, koyulmalısınız."

Uzun adımlarını telafi etmek için zıplamak ve kapı çarpıp kapanmadan önce onu yakalamak zorunda kaldım. "Yarın akşam dışarı gel. Kürek çektiğin ve pompaladığın için sana teşekkür etmek amacıyla yemek yapacağım."

Döndü ve yüzümü inceledi. "Sorun değil. Sen meşgulsün. Benim için yemek yapmana gerek yok."

Şimdi yalvaran taraftaydım. "Ciddiyim. Dışarı çıkmanı istiyorum ve rahatlayabiliriz. Eğlenceli olacak." Ben konuştukça

Kendimi daha çok ikna ettim.

İyi bir iş çıkarmış olmalıyım çünkü Josh tereddüt etti. "Kulağa harika geliyor. Shorty's'de işim ne zaman biter bilmiyorum, belki biraz sonra?"

"Mükemmel." Bu bana toz almak, süpürmek hatta belki saçımı düzeltmek için zaman kazandırabilirdi. Nasıl bir kıza .

Bir kez daha denedi. "Keşke bu gece seninle gelmeme izin verseydin."

Ona fırlattığım gergin dudaklar ve kısılmış gözler, bu yorum hakkında ne düşündüğümü anlamasını sağladı.

Güldü. "Tamam. Yarın görüşürüz."

ona eşlik etmekten rahatsız olacak değildim. Karnımdaki o küçük sancı bana bu yolculuğun eğlenceli bir yolculuk olmayabileceğini söyledi.

Şerif kahverengilerini ve kovboy çizmelerimi giydim. Dry Creek'e giderken Kyle'ın numarasını birkaç kez aradım ama hiçbir cevap alamadım. Cevap vermedikçe içim daha da daralıyordu. Bunu çözmek için Kyle ile son karşılaşmalarımı analiz ettim.

Shelly için üzgündü elbette. Bugün erken saatlerde bölgeden ayrıldığımızda da sinirliydi. Kyle'ın tehlikeli bir şey yapma ihtimali yoktu. Öyleyse neden gergin ve gergindim?

Gece ikiyi biraz geçte sessiz ve karanlık Dry Creek'ten geçmeyi bekliyordum ama Frankie'nin dükkânının ışıklarının yandığını ve otoparkta birkaç araba olduğunu görünce ellerim direksiyonda sıkıştı. Yavaşladım ve Barnett'in ve Pete Grainger'in şerif Broncos'larını tanıyarak kenara çektim. Bu iyi bir şey olamazdı.

Ay batı ufkuna doğru hızla ilerliyordu ama yıldızlar hâlâ parlıyordu, muhtemelen yağmur bulutları bölgeden uzaklaşmaya karar verdikleri için mutluydular. Mayıs yerine daha çok Mart gibi hissediyordum, nefesim şişiyordu.

Aceleyle içki dükkanına girmeden önce silahımın kılıfında olduğundan ve iki kelepçenin de kemerimde olduğundan emin oldum.

Zil çaldı ve ben de dalgalanan floresan ışığına ve bozulmuş lahana kokan rutubetli, küflü bir bulaşık bezi kokusuna doğru yürüdüm. İlk başta burası terk edilmiş gibi sonra ön tezgâhın yanındaki bir hareket gözüme çarptı.

Kasanın arkasından siyah bir kovboy şapkası fırladı ve kenarının altında Barnett'in çatık kaşlarını gördüğümde bir doz dehşete kapıldım. "Lanet olsun. Kötü bir kuruş gibisin."

Sürtünmeler ve boğuk bir çığlık. Pete Grainger tezgâhın arkasındaki kapıyı gıcırtyla açtı. Dışarı çıktı, vücudu sarmal bir yay gibi enerji yayıyordu. "Buraya geleceğini nereden bildin?"

Tüm bunlar çok tuhaftı. "Bilmiyordum. oluyor?"

Frankie'nin sesi tezgâhın arkasındaki odadan geliyordu. "Şimdi ne olacak?"

Barnett'in yüzü ve şapkası kayboldu ve arka odaya doğru ilerlerken botlarının eski muşamba üzerinde çıkardığı takırtının üzerinde konuştu. "Kate Fox kafasını ait olmadığı bir yere sokuyor."

Başka bir boğuk homurtu. Erkek sesleri mırıldanıyor.

Grainger'ın yüzü solgun görünüyordu, kahverengi gözleri küçük alarm düğmeleri gibiydi.

Kasaya doğru yürüdüm ve tezgâhın üzerinden eğilerek arka odaya bakmaya çalıştım. "Neler oluyor, Pete?"

Pete'in nasıl bir atlet olduğunu görmek kolaydı, tıpkı bloklarda koşan bir koşucu gibi gergin bir hali vardı. "Bir çocuk. Frankie kitapları üzerinde çalışırken içeri girmeye çalıştı."

Neyse ki Frankie ve Barnett yerine Pete buradaydı. "Vay canına, Frankie geç saatlere kadar çalışıyor. Zorla girme olayını nasıl öğrendin? Radyoda bir şey duymadım."

Pete başını salladı. "Belki de biz burada olduğumuz için merkez sadece beni ve Barnett'i aramıştır."

Bir şeyler tuhaf görünüyordu. "İkinizi de mi aldı?"

Pete arkasına baktı. "Frankie aradı. Bir ses duymuş ama haberi yokmuş. Sanırım ikimizi de aradı."

Bu çılgın hikâyeyi kontrol etmek için kapıya doğru yöneldim. "Frankie mi aradı? Merkezden değil mi?"

Babam başımızı belaya sokmamak için uydurduğumuz bu tür hikâyelere böyle derdi. Ama bu çocuk yaramazlığı değildi ve bir mola muhtemelen Pete'in sakladığı şeyi düzeltmeyecekti. Avucumu silahıma dayadım ve sinirlerimi yatıştırdım.

Pete başını salladı. "Doğru ya. Unutmuşum. Neyse, senin de burada olmana gerek yok."

Daha fazla açıklama beklemeden Pete ile kapı pervazının arasına sıkıştım. Frankie'nin ofisinin kapısı sadece birkaç adım ötede açık duruyordu.

Barnett ve Frankie şaşkın yüzlerle etraflarında döndüler. Arkalarındaki sandalyede biri oturuyordu.

Barnett kaldırdı ve akşam yemeğini koruyan bir köpek gibi hırladı. "Biz hallettik."

"Tamam," dedim geldiğince hoşgörölü bir şekilde. "Kyle beni burada bir şeyler olduğuna dair aradı, ben de kontrol etmeye geldim."

Frankie kaynamaya başlamış, kapağı tıkırdayan eski bir tencereye benziyordu. "Neredeyse gündüz oldu. Hepinizden bıktım. Çıkın dışarı."

Barnett'in omzuna bir el koyarak onu yoldan çekmeye çalıştım. Direndi, ben de dolandım.

Alex Red Owl küçük ofisin ortasındaki merdiven arkası sandalyede oturuyordu. Misafir olarak değil, çünkü kolları arkasında kavisli, bilekleri kelepçeli ve ağzına kırmızı bir bandana sokulmuştu.

Ne oluyor be? Bir gencin eve girmesi iki şerif ve silahlı bir Frankie gerektirmez. Hele bir çocuğu sandalyeye bağlamak hiç değil. Bunun Kyle'ın kardeşi olması tesadüf olamaz.

Elim silahıma sıkıca sarıldı ama istesem de Corral'a bunu kabul ettiremezdim.

Sinirlerimin bozulmasına izin vermeden vıcık vıcık olmuş bandanayı ağzından çekip yere attım.

Gözleri hokey diskleri gibi yuvarlak ve siyah olan Alex, Lakota dilinde bağırmaya başladı, sesli harfler boğazında geri atılıyor, sert sessiz harfler öne fırlıyordu. Nefretini ve öfkesini anlamak için çeviriye ihtiyacım yoktu.

Barnett eğildi ve bandanayı aldı. "Neden ağzını kapattığımızı anlıyor musun? Çocuk susmuyor ve bu hiç mantıklı değil." Kırmızı pamuğu Alex'e doğru itti.

Ondan aldım ve omzuma attım. Sayıca az olabilirdim ama haklıydım. "O ne yaptı?"

Alex bağırdı, "Ben hiçbir şey yapmadım. Bu pislikler beni hiçbir şey için yakaladı."

Frankie bir anahtarlığı faturalar, makbuzlar, klasörler ve el ilanlarıyla dolu masanın üzerine çarptı. " bu polka ile işin bittiğinde bunları bırak. Ben eve gidiyorum."

Ofis ile mağaza kapısı arasındaki dar koridorda duran Pete'in yanından geçip gitti.

Pete arkasından konuştu. "Bunun için çok üzgünüz Frankie. Soygun girişimiyle ilgili ifadeni almak için yarın ."

Frankie'nin gitmesi ve Pete'in makul bir insan olmasıyla - Barnett en iyi arkadaşı bile - her şey yoluna girebilir.

Alex'in sesi çatallaştı. "Ne? Ben değildim! Sand Gap'teki eğlence merkezindeydim. Benji Pourier'e sor. Orada beraberdik. Ve Kyle onunla buluşmam için beni aradı."

Barnett kolunu kaldırdı, Alex'e ters vuruş yapmaya hazırlanıyordu. "Kapa çeneneni."

Pete odaya girdi. "Hey, hey. Hadi, Lee. Bir nefes al."

Barnett kolunu indirdi ama burun delikleri deli bir boğa gibi şişerek nefes alıp verdi.

Alex'e iki kez baktım, sonra iyi bir önlem için üçüncü kez baktım. "Kardeşini gördün mü?"

Alex'in siyah ve irileşmiş gözleri o ergen bakışına büründü, her yönden senden çok daha zeki, havalı ve iyi olduğunu söyleyen bakış. Dudakları sert bir adam gibi kıvrılmıştı ama sesi olduğu gibi bir çocuk gibiydi. "Bir kardeşim vardı ama öldü."

Barnett kaskatı kesildi ve gözleri daha da acımasızlaştı. "Ne dedin sen?"

Alex başını oynatmadı ama bakışları Barnett'e kaydı. "Darrel benim kardeşimdi. Gerçek Lakota."

Barnett korkutucu bir gülümsemeye karşılık verdi. "Gerçek Lakota, doğru. Sarhoş ve yol kenarında ölü."

Alex ayağa fırlamaya çalıştı ama Barnett'in omzundaki pençesi onu tekrar sandalyeye yapıştırdı. Saf siyah nefret ondan Barnett'e doğru fırladı. "Onu oraya bırakan muhtemelen sendin. Yolda kimse ona çarpmadı. Dostum, onun bir arabası vardı. Yürüteç değildi."

Yorgunluk gözlerimin arkasında titreşiyordu. Burada gerçekten neler olup bittiğini bir araya ama bu kadarı yeterdi. "Kyle nerede?"

Bana sıırttı. "Kyle nerede? Shelly nerede? Sorularla dolu olduğun kesin." Benim hakkımda ne düşündüğünü anlamak için çok az hayal gücüne ihtiyaç duyan bir Lakota dizisiyle bitirdi.

Barnett, Alex'in yüzüne doğru eğildi. "Peki ? Ha? Kyle? Shelly?"

Alex kocaman bir nefes çekti ve Barnett'in suratına bir topak tükürmeye hazırlandı.

Barnett'in jambon gibi yumruğu dışarı fırladı ve Alex'in boynuna kapandı.

Ben . "Kesin şunu!"

Pete, Alex, ben ve Barnett'in arasına girdi. Bana sıkı bir gülümseme vererek görevi devralacağını söyledi. "Hepimiz sakinleşelim, tamam mı?"

Barnett üç vuruş boyunca kendini tuttu, sonra nefes verdi ve geri çekildi. Elleri bağlıyken ve üç şerif etrafını sarmışken Alex şaşırtıcı derecede akıllıca bir şey yaptı ve çenesini kapalı tuttu.

Pete'in gözleri sanki onu tutuyormuş gibi Barnett'in üzerinde kaldı ama benimle konuştu. "Olanlar şöyle. Frankie gece yarısı beni ve Lee 'u aradı. Birinin içeri girmeye çalıştığını duyduğunu söyledi."

Alex hayal kırıklığı içinde ayağını tekmeledi. "Ben değildim! Dinlenme merkezindeydim, sana söyledim."

Gece yarısı eğlence merkezinde olmak bana pek de iyi bir mazeret gibi gelmedi.

Barnett'in botu fırladı ve Alex'in ayak bileğini yakaladı ve Alex inledi. Barnett bir serape giyip vıcık vıcık bir puro çiğneseydi sesi Clint Eastwood'dan daha iyi çıkamazdı. "Kapa çenenini."

Barnett'i tersleyerek kendimi şaşırttım. "şunu." Alex'i daha güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

Pete, Alex'in itirazını onaylarcasına başını eğdi. "Sen miydin yoksa ekibinden biri miydi bilmiyorum."

Alex homurdandı. "Posse.

Doğru." Alex bana yardım etmiyordu.

Pete, Alex'in onu kızdırmasına izin vermedi. "Bildiğim tek şey, buraya geldiğimizde bu çocuğun dışarıda pusuya yattığı ve ben peşinden gittiğimde kaçmaya çalıştığı."

Alex'in kahkahası deriyi kesebilecek bir keskinliğe sahipti. "Sanki orada durup siz orospu çocuklarının savaşmadan beni yakalamanıza izin verecek kadar aptalım."

Barnett Alex'e doğru hamle yaparak bir yumruk savurdu. Çocuk kendini sandalyeye geri attı. Barnett alay etti.

Barnett'e ters ters baktım ve Alex'e yaklaştım. "Kyle neden onunla buluşmanı istediğini söyledi mi?"

Alex bana sertçe baktı. "Bana tatlı bir beyaz kış avlayacağımızı söylemişti. Ve işte buradasın."

Bu kez Barnett'in avucu, ben daha onun savurduğunu anlamadan Alex'in şakağına değdi. Barnett'i geriye doğru ittim ve tökezledi. Boğazıma saldırmaya hazırmış gibi davrandı ve eğer birimiz Barnett tarafından dövüleceksek, bu Alex yerine ben olsam daha iyi olur diye düşündüm.

Birbirimize baktık, içimdeki her kas zıplıyor ve elektrikleniyordu. Bir keresinde bir boğanın burnuna yumruk atmıştım ama bu sadece çitten kaçmak için kendime biraz zaman kazandırmak içindi. Bir boğayla kavga etmek aptallıktı.

Alex gerginliği bozdu. "Kızılderiliyi yen. Devam et, beni de kardeşim gibi yolun kenarına at. Buna vur-kaç deyin."

Alex'i uyardım. "Konuşmayı kes."

Siyah gözleri ölüm saçıyordu ama sessiz kaldı.

"Tamam," dedi Pete. "Şüpheliyi Chester County'ye götüreceğim. Oradaki hücrede sakinleşebilir."

Alex bozkırdaki bir çakal gibi uludu. "artık! Ben hiçbir şey yapmadım."

Durumu düşündüm. Alex'i Barnett'in ellerine bırakmak istemediğimden emindim. "Bakalım Kyle'ı bulabilecek miyim?"

Barnett'in sözlerinde küçümseme ağır basıyordu. "Ona ulaşamadıktan sonra bir şerif yardımcısı ne işe yarar ki?"

Pete Alex'in ayağa kalkmasına yardım etti ve onu ofisten dışarı itti.

Omzumun üzerinden Barnett'le konuşarak onu takip ettim. "Kyle görevde değil."

Telefonuna cevap vermek zorunda değil."

Barnett'in ayak sesleri arkamda . "Ama o seni aradı. Sorumluluk sahibi bir insan müsait olurdu."

Sanki burada telefonun çekmediğini bilmiyormuş gibi davrandı.
"Burası bölge."

"Aynen öyle."

Koridordan, kapıdan, dükkândan geçip soğuk otoparka doğru ilerledik.
Pete ön kapıyı kilitlerken Barnett Alex'in omuzlarını kavradı.

Barnett bu fırsattan yararlanarak Alex'i salladı ve onu iterek kaldırıma düşürdü.

Öne atıldım, avuçlarımı Barnett'in geniş göğsüne yerleştirdim ve onu geri ittim. Yarım tonluk çılgın bir boz ayıyı itmek gibiydi. Yüzündeki duygu savaşını izlerken gözlerimi zorla açtım ve yüzümü sakinleştirdim.

Direnış, mücadele, kabullenme. Her an pençesinin bir darbesi beni kırık kaldırımda uçurabilirdi. Ezilmeyi bekliyordum. Yine de sonunda geri geri yürüdü. Bu işe tekrar bulaşmak istemediğimden, Alex'in duymadığını anlayana kadar onunla birlikte yürümeye devam ettim ve Pete'i ayağa kalkmasına yardım etmesi için geride bıraktım. "Sorunun ne senin?"

Tepemde yükseliyordu, sert öfkesi nabız gibi atıyordu. "Benim sorunum tüm bu kabile." Kelimeyi sanki zehirmiş gibi tükürdü. "Tembel, pis. Biraya harcayacak para bulduklarında sarhoş oluyorlar. Bir içki için kendilerini satacak kadar çaresiz kızları kullanıyorlar. Ve bizim onlara iyi davranmamız gerekiyor çünkü onlar ezilmişler. Ve küçük bir pislik gelip sorun çıkardığında, onu rehabilitasyona ya da aptalca bir şeye sokmak istiyorsunuz. Bıktım artık bundan."

Böyle bir nefrete gerçekten hazırlıklı değildim ve silahımı çekip dizine ateş etmek dışında cevap verecek bir yol düşünemiyordum. Ağzımı açtım, ne çıkacağından emin değildim.

Pete bir çığlık attı. Etrafımda döndüm. Frankie'nin dükkân tabelasının ışığı altında dizlerinin üzerine çöktü. "Dur!"

Alex, ellerini serbest bırakarak Pete'den uzaklaştı. Pete tekrar bağırdı. Barnett kükredi.

Hiç düşünmeden botlarımı yere gömdüm ve hız kazanmak için kollarımı pompalayarak ittim. Pete ayağa kalktı ve elini arkasına götürdü.

Barnett bağırmaya devam ediyordu ama her şey önümde kaçan çocuğa odaklanmıştı. Dükkânın yanından sadece birkaç metre uzaktaydı, neredeyse tamamen karanlığa karışabilirdi. Ona yetişmek için daha çok çabaladım.

Arkamdan daha fazla bağırış geliyordu. Daha hızlı koşmak için çabaladım. Alex kaçıyordu. Bu o kadar da kötü bir şey olmasa bile, Barnett'in ona nasıl davrandığını düşününce, onu yakalama ihtiyacını sorgulamadım. "Alex!"

Tenis ayakkabıları benim kovboy çizmelerimden daha fazla çekiş gücüne sahipti. Barnett'in bağırışları beni hırpaladı. Ya da belki Pete'di. Alex aramıza birkaç adım daha koydu. Karanlığa önce onu asla yakalayamazdım.

Elimdeki her şeyi bacaklarıma yükleyerek fazladan bir hamle yaptım, parmaklarım kavradı, kendimi bacakları dönen ama hiçbir yere gitmeyen bir çizgi film karakteri gibi hissettim. Kaybolmasına bir hamle kalmıştı-

Bang.

Kaldırıma doğru atıldım ve otoparktan binanın yanından fırlayan Alex'in ayakkabısının tabanını gördüm.

Barnett bağırdı ama söylediği her şey gürültü ve şok içinde birbirine karıştı. Pete çömeldiği yerden kalktı, kolu hâlâ uzundu, beylik silahını çıkardı. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.*

Bana ateş ediyordu. Gerçek mermiler. Yüce Tanrım.

Alex köşeyi dönüp çoktan gitmiş olsa da art arda üç el ateş etti. Pete'den hiç beklemediğim hayal kırıklığı atışları.

Barnett arkasından koştu ve koluna . "Dur!"

Pete yüzünü Barnett'e çevirdi, şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "O..." Pete'in sesi kesildi.

Çatışmanın bittiğinden emin olduğumda ayağa fırladım ve kendimi sıcak bir günde eşek arısı gibi hissederek onlara doğru fırladım. "Ne oluyor be! O bir çocuk. Ve beni vurabilirdiniz! Aklından ne geçiyordu?"

Pete'in kolu aşağı sarkmış, silah sallanıyordu.

Silahı elinden aldım ve onu silahla vurma dürtüsüyle savaştım.

Gözlerinde şok ve umutsuzluk vardı. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. Kelepçelerden kurtulmuş olmalı ve beni yere düşürdü. Ben sadece...tepki gösterdim."

Pete iri bir adam değildi ama kaslıydı. Alex ise hâlâ biraz toparlanması gereken bir ergenin sıska yapısına sahipti. Pete'i devirebilmesi garip görünüyordu. Sürpriz ve adrenalin onun lehine çalışmış olmalıydı.

Barnett ağır ellerini Pete'in omuzlarında kenetledi ve göz teması kurmaya zorladı. "Tanrım. Bu çocuklar çok kaygan. İnsanın derisinin altına girebiliyorlar."

Pete gözlerini kırptırdı ve nefesini içine çekti, kendini toplar gibi oldu. "Bir süredir iyi bir uyku çekemedim. Okul yılının sonunda tüm ödüller ve programlarla ne kadar meşgul olduğumu bilirsin. Sonra bütün gece ayakta olmak. Sanırım muhakeme yeteneğimi kaybettim."

Hala sıcak, adrenalin pompalıyor, "Yani düşünmeden mi ateş ediyorsun?" diye bağırdım.

Barnett silahı benden aldı ve Pete'e geri verdi. "Evet. Geç ya da erken. Hangisi dersiniz . Ben eve gidiyorum."

Tabii, çılgınca ateş etmeyi unut. Yorgunluğa bağla ve biraz kestir. Bu .

Pete, Alex'in kaybolduğu köşeye odaklandı. "Belki de çocuğun peşinden gitmeliyiz."

Pete'in Alex'in karanlığın içinde kaybolduğu yere kadar takip ettim. "Burayı daha iyi biliyor. Onu bu gece bulamayacaksınız." Bu ahmakların bu gece Alex'in peşine düşmesini asla istemezdim.

Barnett Bronco'suna tırmanmaya başlamıştı bile.

Pete'in omuzları düştü. "Haklısın. Kaçmasına izin verdim."

Tanrıya şükür. Pete onu Chester County'ye götürseydi Alex ne kadar güvende olurdu? Ellerimi ceplerime sokup

titremelerini durdurmak. Korkudan değil, öfkeden. Arabama doğru yürüdüm.

Pete'in sesi beni durdurdu. "Sen ve Lee için biraz endişeleniyorum."

O kadar hazırlıksız yakalandım ki kendime rağmen cevap verdim. "Nasıl yani?"

Barnett'in sola dönüş sinyalinin yakıp Spinner County'ye doğru boş otoyola girişini izledik. "Lee, çocuklarımdan dediği gibi, eski kafalıdır. Burada büyüdü, bölgeye bir taş atımı mesafede. Yoksulluğu ve neler yaptığını gördü. Ama o nedene odaklanmıyor, daha çok sonuçla ilgileniyor. Bu onu çıldırtıyor."

"O."

Pete bitkin ifadesine üzgünlüğü de ekledi. "Ama iyi bir kalbi var. Tüm o kabadayılığının altında, onlara yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Özellikle de gençlere."

Buna inanmıyordum. "Fırsatını onları tokatlamak gibi mi?"

"Bu sert bir sevgi olayı. Onları korkutarak iyi olmalarını sağlamak için korkuyu kullanıyor."

. "İşe yaramıyor."

Pete bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onu sensin. Seni, onları şımartmak isteyen yufka yürekli biri olarak görüyor. Bu onu kızdırıyor ve hıncını Alex ya da Kyle'dan çıkarıyor."

"Bu çok ."

Pete omuz silkti ve arabasına doğru yola koyuldu. "Ona biraz zaman ver ve rahat bırak, özellikle de Kyle konusunda. Eninde sonunda yola gelecektir."

"Barnett'in bırakmak için mülleti yok."

Pete'in başı öne eğildi ve yavaşça salladı. "Vurulma olayı için çok üzgünüm Kate. Öyle görünmediğini biliyorum ama silah sesleri

asla sana yaklaşmadım. Sana zarar vermektense ölürüm." Chester County şerifinin Bronco'sunun direksiyonuna .

O kadar kırgın görünüyordu ki, el sallamaktan başka bir şey yapmaya yüreğim elvermedi.

Aceleyle arabama gidip içeri atlamadan ve kaloriferi çalıştırmadan önce onun batıya doğru gitmesini beklemedim. Koşmanın ve vurulma ya da vurulma korkusunun etkisi ve düpedüz üşümüşüm.

Evime dönmeli, yorganımın altına girmeli ve derin bir uykuya dalmalıydım. Ama bu, kırlarda dolaşmamın nedenini ortadan kaldırmazdı. Sıcak yatağıma girsem bile Kyle'ın peşinde olduğunu merak edecektim. Telefonumu çıkardım ve onu tekrar aradım. Ve bütün gece aldığım cevapların aynısını aldım.

Alex, Kyle'ın kendisiyle Dry Creek'te buluşmak istediğini söylemişti ve Kyle'la son konuştuğumda o da bana aynı şeyi sormuştu. Frankie'nin Pepsi tabelasının ısıltısı altında yağ lekeli kaldırırma baktım. Koca Dick için bir iş daha. Elimdeki ağırlıkla kaloriferi çalıştırdım, penceremi açtım, kolumu yukarı kaldırıp ışığa doğru tuttum ve yola doğru yavaşça ilerlemeye başladım, sonra diğer içki dükkânlarının park yerlerine girdim, ışığı terk edilmiş binaların arkasında ve yanmış evin etrafında parlattım.

Bu saatte belki de Kyle annesinin evinde kalmaya karar vermişti. Arabada bir ya da iki saat uyuyabilirsem, oraya erken gidebilirdim. Eğer Kyle orada değilse, eve giderdim. Yine de Alex'i kontrol etmek istedim. Evi gibi kolay bir yerde saklanıyor olma ihtimali düşüktü ama en azından bakarsam kendimi daha iyi hissederdim.

Frankie'nin Pepsi tabelasının altına çektim ve arabayı sıcaktan korumak için çalıştırarak gözlerimi kapattım. Josh'un yüzü aklıma geldi. O utangaç gülümseme. Güçlü sırtı ve kollarıyla kürek çekerken, bana yardım etmek için elinden geleni yaparkenki görüntüsüyle göğsümden sıcaklık yayıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eğer Kyle bana ve Alex'e onunla Dry Creek'te buluşmamızı söylediye ve ben bunca zaman sonra ona telefonla ulaşamadıysam, bir terslik vardı. Arabayı kapattım ve Koca Dick'le birlikte şafak öncesi soğuşuna adım attık. Alex mağazanın doğusunda kaybolmuştu, ben de batıya doğru gittim. Botlarım kırık camlara çarpıyor ve otların arasındaki çöpleri tekmeliyordu. Frankie'nin kendi ölü araba koleksiyonu vardı, hatta bir pikap bile vardı ve sonsuza dek kumun onları gömmesini bekliyordu. Bir kızılgerdan kuşunun ilk duyuldu. Güneşin doğuşunu seviyordum ama onu bir Kızıl Baykuş arayarak geçirmekten yorulmaya başlamıştım.

Bekle. Paslanmış sedanın yanına park edilmiş pikap. O terk edilmiş bir araç . Kyle'ın Chevy'si. Döndüm ve ona doğru koştum. Yatağın altında bir şey gözüme çarptı.

Bir adamın vücudu. Bir kol dışarı fırlamış, bir el kıvrılmış ve hareketsiz. "Kyle!"

Pikabın altında sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, hareket etmiyordu. Yanına süründüm, elimi nazikçe boynuna koydum, önce sıcak bir ten, sonra da zayıf bir nabız hissederek rahatladım.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, kanın metalik kokusunu aldım ve çok geç kalmamış olmak için dua ettim. "Buradayım, Kyle. Bekle biraz. Sana yardım getireceğim."

Arabaya koştum ve kendimi içeri attım, kapıyı kapattım, anahtarı çevirdim, mikrofonu aldım ve aynı mağazanın etrafında dolaştım. Potsville'den buraya gelmenin yaklaşık yarım saat bildiğim halde Kyle'ı hareket ettirmek istemediğim için ambulans çağırdım. Aracım çöplerin ve yabani otların üzerinden geçti ve farları Kyle'a doğru tutacak şekilde konumlandırımdı. Bagajımdan bir battaniye kaptım ve aceleyle yanına döndüm.

Onu cesaret edebildiğim kadar dikkatli ve derinlemesine inceledim. Yüzü kötü görünüyordu. Gözleri şişmiş, sağ yanağında bir çürük, boynunda kesikler . Belli ki yumruklardan daha sert bir şey yüzünde çirkin bir yara açmıştı.

Kyle'in alnını kaplayan yumru. Daha fazla yara var mı diye nazikçe yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Kanamanın çoğu durmuş ve pıhtılaşmıştı ve başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"İyi olacaksın. Ambulans yolda," diye mırıldandım kulağına yakın bir şekilde, aynı kelimeleri tekrarlayarak yalnız olmadığını bilmesini sağladım. Kyle'in elini tuttum ve telefonumdan Barnett'in numarasını tuşladım.

Ahizeye doğru homurdandı. "Şerif." "Ne kadar uzaktasınız?"

Sesi gibiydi. "? Kate Fox mu? Ne istiyorsunuz?" Ben onun tarafından sevk tarafından ambulans için uyarılacağını düşündüm.

Spinner County. "Frankie's. Kyle burada. Durumu kötü."

Homurdandı. Uyumak bile onun için bir çabaydı. "Ambulans yolunda mı?"

Kyle'in elini sıktım. "On dakika içinde burada olurum." Dakikalar demek istemiştım ama daha çok yıllar gibi gelmişti.

Daha fazla garip mücadele Sesler. Zor Yatak,
I tahmin ettim. "Tamam.

Teşekkürler."

Kyle'in göğsünün zar zor izledim. "Buraya gelmen ne kadar sürer?"

Durakladı. "Kendimi tekrar oraya sürüklemem için bir neden göremiyorum."

Umursamazlığı karşısında şoke olmuş bir şekilde, "Ben Kyle," diye ağzımdan kaçırdım.

Küfür etti. "Yardımcınız olabilir ama o bir Kızılderili. Bir bira yüzünden dayak yiyip sızan bir Kızılderili yüzünden gecemin geri kalanını mahvetmeye yok."

"Sarhoş değil."

Barnett'in iç çekişi derin ve sinirliydi. "Ne olduğunu söylüyor?"

"Bilinci yerinde değil. Saldırıya uğramış ve dövölmüş gibi görünöyor. Buraya geliyor ?"

Hiç tereddüt etmedi. "Sanırım kontrol altına aldınız." Telefon kapandı.

Pislik! Bir için en aşağılık, en adi bahane. Ona bağırarak, küfretmek ve düzgün bir insanın bunu umursayacağını söylemek istedim. Ama Barnett benim acil sorunum değildi. Kyle tüm dikkatimi hak ediyordu. Ona doğru eğildim ve konuşmaya devam ettim.

I itilmiş ve Telefon içine benim cep, tutulan Kyle'ın el, ve sonunda ambulans gelene kadar onu cesaretlendirdim. Kyle'ı Eunice Fleenor ve Harold Graham'ın maharetli ellerine teslim etmek isterdim ama Spinner County ekibi işinin ehli görünüyordu. Onu kısa sert bir tahtanın üzerine ve ambulansa yüklediler.

Son sürat havalandık, ben kruvazörümle onları takip ediyordum, ışık çubuğum zayıf şafak ışığında parlıyordu.

Milo Ferguson'un numarasını girip olanları anlattım. Sonra da Pete Grainger'ı uyardım.

Grainger endişeyle tepki verdi. "Sen Broken Butte'a git ve Kyle'ın durumu hakkında bizi bilgilendirmeye devam et. Ben kaza yerine gideceğim ve neler dair herhangi bir kanıt toplayabilecek miyim bakacağım."

Sesimde acılık çınılıyordu. "Barnett yardım etmeyecek."

Grainger dilini şaklattı. "Onu gerçekten suçlayamazsın. Bu tür şeyler orada her zaman olur."

"Ne tür bir şey?" *Sarhoş Kızılderili* lafını açtıysa tekrar, ACLU'yu arayabilirim.

Grainger içini çekti. "Onu biraz rahat bırakın. Bunun nedeni..." Sustu.

"Ne yüzünden?"

Grainger tereddüt etti, sonra üzgün bir sesle söze başladı. "Uzun zaman önce oldu. Ama Lee'nin ailesi orada kafa kafaya çarpışarak öldü.

Gerçekten iyi insanlardı. Lakota bir adam olan şoför sarhoştı."

Oh. Adamım. Bu anlamsız trajedinin derin bir yara izi bırakacağını inkar edemezdin. Daha anlayışlı bir şekilde, biraz daha nazikçe, "Eğer tarafsız olamayacaksa, o zaman bu işi yapmamalı," dedim.

Grainger sakın bir ses tonuyla, "İlçelerimizde şerif bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Çoğu yönden Lee iyi bir şeriftir. Genelde çabuk öfkelenmez, cesur ve akıllıdır. Hiçbirimiz mükemmel değiliz, değil mi?"

Bunu söyleme şekli tüylerimi diken etti. Barnett için ne gibi sırlar saklıyordu?

Donuk sabah güneşı Broken Butte İlçe Hastanesi'nin acil girişindeki cam kapılardan süzülüyordu. Boş koridorda volta atıyor, temizlik sıvısı, kafeterya yemekleri, hasta insanlar ve endişeden oluşan tuhaf hastane kokusundan nefret ediyordum. Birkaç saat önce Kyle'ı kutsal odaya sokmuşlardı ve ben huzursuzdum, midem asit ve stresle doluydu. Uykusuzluktan kaslarım seğiriyor, göz kapaklarım zımpara kağıdı gibi, başım uğulduyordu.

Sağlık görevlileri onu ambulansın arkasından hastanenin cafcıflı ışıklarına doğru çektiklerinde solgun ve cansız görünüyordu. Biz geldiğimizde bir cerrah ameliyat odasında hazır bekliyordu.

O zamandan beri uyukluyor ve kapiya bakarak haber bekliyordum.

Kyle'ı götürdükleri çift kanatlı kapı itilerek açıldı. Tutti Teyze sendeleyerek dışarı çıktı, menekşe rengi önlükleri sanki bir hafta boyunca Pazar günleri giymiş gibiydi. Permalı gri saçları kafa derisine doğru kıvrılmıştı ve gözlerinde koyu halkalar vardı. Tutti genelde acil çalışmazdı ama vardiyası sırasında hastanede olup biten her şeyi bilirdi ve Kyle hakkında bir şeyler duyma ihtiyacımı anlayabilirdi.

Ayağa fırladım ve hemen ona doğru koştum. "Hâlâ hayatta."

İçimdeki çelik bir çubuk, bastırılmış bir nefesin serbest bırakılmasıyla eridi. "Tanrı'ya şükür. O nasıl?"

Dudaklarını yaladı, açık koridora baktı ve daha önce tünediğim duvara dayalı sert plastik sandalyelere doğru paytak paytak yürüdü. Yerine oturdu. "Bu çift vardiya saçmalığı için çok yaşıyım."

Kendimi onun yanına indirdim. "Bitkin görünüyorsun."

"Tatlım, Azrail'i bile iyi gösteririm. Görünüşe göre de sert sürmüş ve ıslatmışsın." Saatine baktı.

Eğildim, sinirlerim korkuyla titriyordu. "Eee?"

Burnunun kenarına masaj yaptı. "Birkaç kaburgası kırılmış. Omzu çıkmıştı ama şimdi yerine oturdu. Bir sürü çürük var. Biri onu epey hırpalamış. Sonuçta, bu şeyler iyileşecektir."

Kaçınılmaz "ama "lardan nefret ederdim.

Gözlerini ovuşturdu. "Asıl sorun kafasına aldığı darbe."

Afganistan'daki savaşta ayak mantarı dışında bir şeyi yoktu. O kadar yanılttı ki, bölgenin hemen dışındaki bir içki dükkânının arkasında neredeyse ölüyordu. "Ne kadar hasar var?"

"Bilmiyoruz. Biraz şişlik var ama boşaltmamızı gerektirecek kadar değil. Doktor emin olmak için onu yirmi dört saat komada tutacak."

"Yani bilinci yerine gelse bile onu uyutmaya devam mı edeceksiniz?"

Başını salladı. " arada yoğun bakımda." "Onu görebilir miyim?"

"Evet. Seni aşağı indireceğim."

Hastane arı kovanına dönmüştü. Sabah olduğunda ve güneş çıktığında, herkes vızıldadı ve uçuşu üzerinde onların görevler. Yemek Koridorlarda tepsiler belirdi, gece vardiyası ayrılmadan önce bir ekip işe başladığı için personel iki katına çıktı. İdari personel ışıkları yaktı, kahve cezvelerini çalıştırdı, selamlaştı, sohbet etti ve güne başladı. Yoğun bakım ünitesi hastanenin küçük bir bölümünü kaplıyordu, acil servisin köşesinde. Kyle sabah telaşının farkında değildi. Hızla iyileşmesine yardımcı olması için dua ettiğim monitörlerin ve ekipmanların yumuşak uğultuları ve bip sesleri arasında kundaklanmış bir şekilde yatıyordu. Güzel bakır teni gri bir solgunluk almıştı. Gözlerini açıp bana amcası Lloyd Walks His Horse'un bir kasırgaya nasıl kement attığını ya da bir ineğin sütü musluk gibi aksın diye.

Düzenli nefes alış verişleriyle göğsünün inip kalkmasını izlemekle yetindim. Kendimi ona yakın bir yere yerleştirerek, bana ayrılan beş dakika boyunca anlamsız bir şekilde konuşmaya devam ettim ve o akşam geri döneceğime söz verdim.

Hastaneden ayrılmadan önce, yumurta ve tost umuduyla kahve içmek için kafeteryaya girdim. Sadece boğazıma dizebileceğim kurumsal bir kahvaltı bulacağımı düşünmüştüm ama hızlı bir şeyler istiyordum ve iyi bir kahvaltı bulmak zaman alacaktı.

Taze pişmiş çırpılmış yumurta, bol tereyağlı sıcak kızarmış ekmek ve birazcık Kolombiya cenneti gibi tadı olan kahvenin mutlu sürprizi, kahvaltımın yarısını bile bitirmeden masama oturan kişi tarafından mahvedilebilirdi.

Ağız dolusu yumurtayı yutarken, "Ted. Burada ne işin var?" dedim. Masanın üzerine uzun bir fincan kahve koydu ve karşıma oturdu. "Milo beni aradı, Kyle'la birlikte burada olduğunu söyledi."

"Milo seni neden arasın ki?"

"Bu bir şerif meselesi."

"Ama sen eski bir şerifsin."

Bir fincan daha, somun büyüklüğünde bir tarçınlı rulo ile birlikte masaya indi. Milo karnına yer açmak için masadan birkaç adım uzağa bir sandalye daha çekti. Yerine yerleşti. "Günaydın Katie."

Pete Grainger kahvesini alıp oturmada ve Lee Barnett yandaki masadan bir sandalye çekip çevirmeden ve çıkmadan önce cevap verme şansım olmadı. O gün alabileceğim tek zevk de buraya kadarmış. Tabağımı bir kenara ve kahveme sarıldım, ne bekleyeceğimden emin değildim.

Milo'nun gömleğinin düğmeleri göbeğini zorluyor, beyaz atletini gösteriyordu. Tarçınlı çöreğinden bir ısırık alırken konuştu. "Kyle'ın pek iyi görünmediğini söylüyorlar."

Barnett'in ne yemeği ne de kahvesi vardı. Eğitimli bir ayı gibi sandalyenin arkasına yaslanmıştı.

Milo'nun prognozu beni rahatsız etti, bu yüzden Kyle'ı savundum. "Durumu gayet iyi. Kemikleri iyileşecek."

Grainger huzursuz bir enerjiyle doluydu. Ona iyi gelecek kadar uyuyup uyumadığını merak ettim. "Ama şu kafa travması. Sadece bilmiyoruz."

Sırayla her birine baktım. "Bu kongre ne hakkında, çocuklar?"

Ted'in elleri fincanını kavradı ve o ciddi, anlayışlı bakışlarından biriyle beni süzdü. Bu ifadeyi bana evlenme teklif ettiği ve birkaç yıl önce bebek sahibi olmayı konuştuğumuz zamanlardan hatırlıyordum. En son olarak, boşanmamızı medeni bir şekilde müzakere ettiğimizde kullandığı yüz ifadesiydi. Pişmiş lahanadan daha çok nefret ettiğim sahte merhamet yüzüydü. Ve bu çok fazlaydı.

Başlamadan önce gözlerini samimi bir şekilde kırıştırdı. "Hepimizin burada olmasının nedeni var. Birincisi, elbette, yardımcının nasıl olduğunu görmek ve desteğimizi vermek."

"Diğer neden ise seninle konuşmak." Durakladı.

Yine bakışlarımın masanın etrafında dolaşmasına izin verdim. "Ve bunun için hepiniz mi gerekiyorsunuz?"

Şaka yapmamış olmama rağmen Ted güldü. "Meşhur inatçılığın yüzünden."

Hava, sıkılmış bir at gibi dudaklarımdan içeri girdi. "Ben inatçı değilim."

Milo'nun kaşları eğlenerek havaya kalktı ve göbeği sessiz bir kıkırdamayla hopladı. Grainger'ın bacağı sallanıyor ve kahve kapağının üzerinde büyüleyici bir şey düşünüyordu. Barnett, annesinin onu kiliseye sürüklediği bir gencin bakışlarına sahipti.

Ted elini uzattı ve bileğimi hafifçe kavradı. "Sadece dinle, tamam mı?"

Kolumu kucağıma attım ve Ted'e taş suratımı gösterdim.

Arkasına yaslandı, emrini göstermek için kahvesini yudumladı ve sonra başladı. "Pete siz ayrıldıktan birkaç dakika sonra bölgeye geldi. Etrafa baktı, neler olduğuna bir fikir edindi ve neden ona söylemiyorsun, Pete?"

Pete kahve fincanını bir elinden diğerine geçirdi ve sandalyesini gıcırdatacak kadar kıpırdandı. "Bundan hoşlanmayacaksın ve bunu söylemekten nefret ediyorum. Ama orada bulduğum şey...şey. Bir sürü bira kutusu buldum."

"Bir içki dükkanının hemen arkasında. Tabii ki bir sürü bulmuşsundur."

Bana baktı, sonra tekrar fincanına döndü. Her kelime ona acı veriyormuş gibi zorlukla çıkıyordu. "Bunlar hâlâ ıslaktı ve üç tanesi açık bile değildi."

Ekmeğini çiğneyen ve sanki bir oylama yapılmış gibi başını sallayan Milo'ya döndüm.

"Ne demek istiyorsun? Kyle'ın sarhoş olduğunu mu?"

Barnett'in pençesi masayı tokatladı ve büyük yeşil bir kurbağa boğazıma sıçradı. "Tanrı aşkına. Aynen öyle. Kyle alem yapmaya gitmiş, Kızılderilinin biri onu yakalamış ve bira parasını almış."

Bu iddianın mantıksızlığı karşısında çenem düştü. Sonunda sesimi buldum. "Kyle içki içmiyordu. Dry Creek'te buluşmak için beni daha önce aramıştı."

Barnett kahkahalarla güldü.

Ted bana tekrar ama ben yer değiştirdim. Durakladı. "Bununla yüzleşmek zorundasın. Kyle sandığın gibi biri değildi."

Sandalyemi geriye ittim. "Öyle. Kyle iyi bir şerif yardımcısıdır. Sarhoş değil." Hatırlamak için durakladım. Üzerinde bira kokusu almış olsaydım? Fark ederdim. "Onu tedavi ederken kontrol etmek zorunda kaldılar. Eğer vücudunda alkol olsaydı, komaya girmesine neden olmazlardı."

Pete başını öne eğdi. "Sistemine girecek kadar uzun süre orada kalmış olabilir."

Sırayla hepsine ters ters baktım. "Yanılıyorsunuz."

Milo çatalını tabağına koydu. "Şimdi dinle. Geçen hafta Frankie'den bir telefon aldım. Kyle'ın üç gün üst üste bira almaya gittiğini bilmem gerektiğini düşündü."

Gülme sırası bende. "Hayır, değildi."

Barnett bana ters ters baktı. "Bu iyi bir şeriflik Fox. Hepimizin -kaç yıllık tecrübeyle- bildiği şeyleri görmezden gel. Sizi adil bir şekilde uyaran vatandaşları dikkate . Masasına inanmaya devam ediyorsun çünkü yanıldığını kabul etmek istemiyorsun."

Ted'in yüzünde hâlâ o içten bakış vardı. Grainger kahve fincanından vazgeçmiş ve bana sempati göstermişti. Milo benim onayımı bekliyor gibiydi.

Barnett son kararını vermeden önce kollarını büktü ve sandalyenin arkasına yaslandı. "Tıpkı bir Tilki gibi."

Milo boğazını temizledi ve karnını sıvazladı. Benimle konuştu. "Sanırım Kyle'ın kendine geldiğinde içki içmesiyle ilgili ne söyleyeceğini görmek için bekleyebiliriz."

Barnett, "Kendine gelirse," diye araya girdi ve ondan gerçekten nefret edebileceğimi düşündüm.

Milo ünlemi duymazdan geldi. "Ama gerçek şu ki, yatalak durumda ve bir süre milletvekilliği yapamayacak."

Şimdi bunun nereye varacağını biliyordum. Zekiydim... şimdiye kadar. Bu işe nasıl bulaşmışım? Düdük çaldılar ve motor bana doğru hareket etti. Kaçışım olmadan raylara bağlanmışım. Çılgın yeterince büyük bir kelime gibi görünmüyordu.

Barnett yüzünde tokatlamak istediğim bir gülümseme belirdi. "Oylama yaptık."

Hayatımda yeterince seçim yaşamıştım. "Ben oy kullanmadım." Sesim daha zavallı çıkamazdı.

"Nasıl oy verdiğiniz önemli değil. Kanayan kalbiniz ne derse desin, dört" dedi Barnett, sandalyenin arkasına vurarak.

Gözlerimle Pete'e son bir kez yalvardım. Kahve fincanını okumaya geri dönmüştü.

Barnett, "Ted yeni şerif olacak." diye bağırdı.

Milo onu düzeltmeden önce bir sessizlik oldu. "Vekil. Ted bizim geçici vekilimiz."

Benden elde edecekleri tüm yükselişin tatminini onlara vermiştim. Ted'e en işbilir halimle başımı , "Harika. Eğer müsaitsen yardımını kullanabilirim."

Kabul etmeme şaşırmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünden emin değilim. "Elbette. Neye ihtiyacın var?"

Diğer üç şerif birbirlerine sözsüz mesajlar verdiler. Rahatlamış, memnun ve Barnett'in durumunda, her zamankinden biraz daha az sinirli.

Tutti elinde bozuk para çantasıyla aceleyle kafeteryaya girdi. Bir şerif sürüsünü görünce şaşırmış gibiydi ve birkaç masanın arasından geçerek bize doğru geldi. "Bu belaya benziyor."

Pete ayağa fırladı, her zamanki dostane ateşiyle ateş etti. "Burada yaşıyor olmalısın."

Ona gülümsedi. "Pert yakın. Kyle bir süre baygın kalacak. Hepinizin burada takılmasına gerek yok."

Milo masadan kalktı ve el sallayarak veda etti.

Barnett ayağa kalktı ve pantolonunu yukarı çekti. "Bu öğleden sonra burada mahkemem var. Bu sabah buraya gelmek zorunda kalmak günümü mahvetti. Şimdi öldürmek için birkaç saatim var çünkü dönmek için eve gitmenin bir anlamı yok."

Ağla bana, seni koca bebek. Onu dışarı çıkarken izledim.

Pete, Tutti ile birlikte durakladı. "Herhangi bir değişiklik olursa lütfen bizi bilgilendirin."

Tutti başını salladı. "Elbette." Üç adamın dışarı çıkışını izledi ve bana başını salladı. "Şu Pete Grainger iyi bir adam."

Eğer vurulmayı umursamıyorsan. Bunu kendime sakladım.

Fikir birliğine varılmasını beklemedi ve koşar adımlarla büfeye gitti.

Ted kahvesini yudumlarken yüzüne memnun bir ifade yerleşti.

"Biraz izin mi almak istiyorsun? İstedğin süre boyunca yerine bakabilirim."

Bay Yardımsever ve Samimi. İşime geri dönmeme yardımcı olmak konusunda samimi olduğunu düşündüm.

Buzağılama bitmişti, ama Frog Creek'te hâlâ yapacak çok işi vardı; damgalamayı planlamaktan, çitleri tamir etmekten ve saman ekipmanını hazır hale getirmekten bahsetmiyorum bile. Belki birini tutmuştur da benim haberim yoktur. Bu da Frog Creek'in her yıl elde ettiği küçük kârı yiyip bitirirdi.

Vay be. Bahar çiftliği işlerinin yapılmaması ya da Frog Creek'in batması beni ilgilendirmezdi. "David'in Yaşam Tarzları dersine gitmeni ve kolluk kuvvetleri işleri hakkında konuşmanı istiyorum."

Yüzü düştü. "Ciddi olamazsın."

Ona gönderdiğim sahte gülümseme, samimiyetiyle eşleşti. "Bir PowerPoint sunumuna ihtiyacınız olacak."

Kaşları kuşkuyla kalktı. "Ne ?" Ona geniş gözlü bir masumiyetle baktım. "Hiçbir şey."

İnançsızlığıyla beni kıstırdı.

"Tamam. Ama beni diğerlerine ispiyonlamayı istemiyorum."

Kalbinin üzerine hayali bir çarpı işareti çizdi.

Eskiden Ted'le çoğu şeyi konuşurdum. Eski alışkanlıklar falan. Ted'e kalbim ya da işim konusunda güvenemezdin ama aptal ya da kötü biri değildi ve birine ihtiyacım vardı. "Ne yaptıkları umurumda değil

Kyle'ın içki içmediğini söyle. Bir şeyler dönüyor ve bahse girerim bunun Shelly'nin kaybolmasıyla bir ilgisi vardır."

"Shelly?"

"Kyle'ın kız kardeşi. Cumartesi gecesi kaybolmuş. Pazartesi günü ona iyi olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi. Ama ona inanmadığını biliyorum. buralarda olduğunu öğrendik ama saklanıyor."

Ted bunu anladı. "Kyle'ın Dry Creek'te olmasını, dayak yemesini ve tüm o bira kutularını nasıl açıklıyorsun?"

Kanıtlar ikinci dereceden ve aptalcaydı. "Onun içki içtiğine inanmıyorum. Bence oraya çekildi ve biri onu bekliyordu."

"Neden biri ona zarar vermek istesin ki?"

"Çünkü Shelly'nin nerede olduğunu ve ona ne olduğunu öğrendi." Bunu nasıl karşılayacağını görmek için ortaya attım. "Ve her kimse bu bilginin ortaya çıkmasını istemedi."

Ted başını salladı. "Kyle'ın içki içtiğini inkar etmek için epey ileri gidiyorsun."

Neden beni dinlemiyor? "Kyle sarhoş değil. Nokta. Eğer bu kazanın Shelly ile bir ilgisi yoksa, o zaman kardeşi Alex ile ilgisi vardır."

Ted bana acıyan bir bakış attı. "Şimdi de bir şeyler uyduruyorsun."

"Kyle'la tanıştın. İyi bir adam olduğunu biliyorsun." Ted'in sağduyusuna neden hitap ettiğimi bilmiyordum. Roxy'ye tek bir bakış Ted'in karakter yargıcı olmadığını kanıtlıyordu.

"Sen hep ."

İçimde bir öfke fıskiyesi başladı. Gözlerimi kıstım, kavgaya hazırdım. "Ne gibi?"

Ted arkasına yaslandı, elinde kahve fincanı, sanki bana hakaret etmiyormuş da sadece hoş bir sohbet ediyormuş gibi. "Herkesi inanmak. You'll

Lincoln'de onur yürüyüşüne katıl, sokak dilencilere para dağıt, en azından bir kez Demokratlara oy verdiğini biliyorum."

Her şeyi kötü bir şeymiş gibi söyledi.

"Kızıl Baykuş'u diğer şeriflerin mutabakatı olmadan işe almak, özellikle de en kıdemsiz üyeyken ve sadece birkaç aydır görevdeyken, bu en akıllıca olandan ziyade PC şeyini yapmakla ilgilendiğinizi gösterir."

Öfkemi dizginlemeye çalışarak yavaşça konuştum. "Bunu sürekli söylememe gerek yok: Kyle mükemmel bir yardımcı. Eğitimli, güvenilir, akıllı, çalışkan. Ve eğer bu yeterli değilse -ki yeterli

-Burada bu iş için uygun olan tek kişi o."

Ted başını yana eğdi ve bana bakarak hatamı kabul etmemi bekledi.

Yanağımı ısırdım ve boyun eğmeyince, "Onu işe aldığımızda baston kullanıyordun ve önünde aylarca sürececek bir fizik tedavi vardı" dedim.

"Çünkü görev sırasında vuruldum."

Yapmamalıydım ama yaptım. "Görev mi? Kız arkadaşını becerdiğin için olay yerinde rahatça bulunmaya böyle mi diyorsun?"

Bu, mavi gözlerinde bir kıvılcımı ateşledi. "Dikkatli ol, acımasızlığın ortaya çıkıyor."

Avucumu masaya vurdum. "Açıkçası, Roxy ile olan ilişkin benim için yaptığın en iyi şeydi. Bu sayede sevdiğim bir işim var ve her gün senin yalanlarınla ve narsistliğine uğraşmak zorunda değilim."

"Hayatımdaki en güzel şeyleri benden çaldın. Bana karşı aday olmadan önce şerif olmak bile istemiyordun."

Ne çaldım? "Beni Frog Creek'ten sonra hayatımı kazanmak zorundaydım."

"Bu senin seçimindi. Benden boşanmanı hiç istemedim."

Kendini duydu mu? "Ama Roxy'den vazgeçmek istemedin. İkimize birden sahip olamazsın."

Sınırları çizmiş gibi görünmüyordu. "Yine de sevdiğim işi çalmak zorunda değildin."

Oh, için...sadece...ugh. "Zavallı sen."

Omzuma dokunan bir el beni sıçrattı. Menekşe rengi önlüklü Tutti Teyze kaşlarını çatarak bana baktı. "Bence siz ikiniz bunu dışarıda halletmelisiniz."

Bakışlarımın ondan kafeteryaya kaymasına izin verdim. Masaların çoğunda önlüklü ve sokak kıyafetli insanlar oturuyordu ve aniden yemeklerine ya da ilgi duymaya başladılar. Tartışmamızı izleyecek ve muhtemelen bunu arkadaşlarına ve akrabalarına fısıldayacak kadar meraklıydılar ama fark etmemiş gibi davranacak kadar da kibardılar.

Ayağa kalktım. "Öğleden sonra David'in dersine gelecek misin, gelmeyecek misin?" Ted içini çekti ve başıyla beni onayladı.

Tutti'nin yanağına bir öpücük kondurarak, aşağılanmış bir eski eşin/şerifin yapabileceği kadar vakur bir şekilde dışarı çıktım ve kendimi başka bir kötü durumun içine atmadan önce Kyle'ı bir kez daha kontrol etmeye gittim.

Hastanenin otoparkından arabama doğru geçerken havaya taze, temiz ozon yükseldi. Leylaklar tatlılıklarını serin havaya yayıyordu ve Kyle'ın solgun ve hareketsiz bedeninin hastane yatağında olmamasını dileyerek burnumu onlara gömmek istedim. Hava tahmini birkaç gün daha yağmur yağacağını söylüyordu, bu yüzden tepelerde parlayan ve yeni çimlerin neon yeşilini vurgulayan güneşin görüntüsü, benim için boşa harcanmış olsa da bir hediye idi.

Dün gece beni aradığında Kyle'a yardım etmek için acele etmeliydim. Neden kötü ruh halimin benim yerime cevap vermesine izin verdim? Bodrumum bekleyebilirdi. Nasıl bir şeriftim ki özel hayatımın işime karışmasına izin veriyordum?

Kyle'ın öğrendiği bir şey başını belaya soktu. Kyle, Shelly'nin izini sürüyordu. Olson'daki çocuk, Max, Kyle'la konuşmak istiyordu. Barnett, Sand Gap'teki okulun etrafında gizleniyordu. Alex, Kyle'ın onunla Dry Creek'te buluşmak istediğini söyledi. Barnett ve Frankie Alex'i köşeye sıkıştırmışlardı. Max dün sabah Frankie'nin evine gidiyordu. Bütün bunlar nasıl birbirine bağlandı?

Bunların herhangi biriyle bağlantısı varsa da ben bulamadım. Bitmiş bir akünün anahtarını çevirdiğinizde çıkan tıkırtı gibi geliyordu.

Her kasım yorgunluktan titriyordu ve kendimi uyanık tutmak için camları açıp şarkı söylemek zorunda kalıyordum.

Bir  m r gibi gelen bir s reden sonra, g l kenarındaki kulübeme döndüm. Poupon kanepeden atladı, dışarı çıkmak ve köpeklerin yaptığı şeyi yapmak için sabırsızlanıyordu. Ev rutubet kokuyordu ama bodrum katında su dalgalanmıyordu ve Josh'la birlikte pencerelere yerleştirdiğimiz vantilatörler gürültüsünü sürdürüyordu. Mutfak tezgahımın üzerinde içinde kahve, ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi ve portakal suyu olan bir poşet yiyecek duruyordu. Ailemden biri oy kutusu yüzünden kendini kötü hissediyordu. Belki kimseyi affetmek istemiyordum ama kahve beni mutlu ediyordu.

Poupon'u besledim ve onu yalnız bıraktığım için özürlerimi kabul etti. Kyle saldırganı bulmak için bir arkadaşı hak ediyordu ama en azından biraz uyumadan ona yardım edemezdim. Üç saat için pazarlık ettim, bunun beni devam edecek kadar canlandıracağını umuyordum.

Alarm çaldığında, işlek bir caddede evden eve koşuyordum ve arkamda kendimden parçalar bırakmıştım. Kollarım, kulaklarım, burnum ve bir gözüm gitmişti, bu yüzden uyanmak ve yola koyulmak için çok üzülmedim.

Ayaklarımı yere vurmadan önce hastaneyi aradım. Tutti Teyze kendi uykusu için eve kaçmış olmalı çünkü başka bir hemşireyle konuştum. Bana Kyle'ın durumunun değişmediğini söyledi, bu iyi bir haber değildi ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi.

Sabahın geç saatlerinde hava perdesiz pencereden içeri sızarken tavana baktım. Kızıl saçlı karatavuklar orkestrada viyaklıyordu ve gün masayı kurmuş ve güneşi kahve içmeye davet etmiş gibiydi.

Zihnim fırtınalı bir g l gibiydi, sorular beyaz endişe bulutları içinde yüzüyordu. Birisi Kyle'a vahşice saldırmıştı. Hem de bilerek. Kim olduğunu bulmaya niyetliydim.

Kahve makinesine attığım fazladan bir kaşık kahve kafamı toplamama yardımcı oldu. Telefonumu elime aldım ve Josh'u aradım, kendimi kovadaki bir bok gibi hissediyordum. "Bu akşamki yemeğimizi iptal etmek zorundayım. İşle ilgili bir şeyin ortasındayım."

Josh benden haber aldığına sevinmiş gibiydi. "Aradığına sevindim. Dün gece her şeyin nasıl gittiğini merak ettim ve sonra Kyle'ın hastanede olduğunu duyunca endişelendim. Keşke bir araya gelebilseydik ama seni anlıyorum."

Geçtiğimiz yıl boyunca insanların benim için endişelenmesine çok üzülmüştüm. Ne de olsa ben lanet olası bir şeriftim ve endişelenmemem gerekirdi. Ama Josh endişelendiğini söylediğinde kendimi iyi hissettim. Bir şekilde farklıydı. "Dün geceki yardımın için gerçekten minnettarım."

"Sorun yok. Görünüşe göre birkaç kişiye sel basmış. Büyük bir yağmur yağdı."

"Bugün etrafta koşturacağım. Eğer o tarafa gidersem pompanızı çiftliğinize bırakabilirim."

Hmmed. "Eğer orada ortaya çıkarsan babam ürkebilir. Rutinini seviyor. Olin Riek için bir köpek kapısı takıyorum. Neden bir saat içinde Long Branch'ta buluşup sana öğle yemeği ismarlamıyorum?"

Long Branch'ta yüzümü göstermek beni . Yine de oylama kutusunun üstesinden gelmeliydim ve bunu hemen arkamda bırakmak, iltihaplanmasına izin vermekten daha iyiydi. Josh'la öğle yemeği yemek kulağa hoş geliyordu, eğer beyni dağıtılmış bir yardımcım ve arkadaşım olmasaydı ve bunu kimin yaptığını bulma ihtiyacım olmasaydı. "Öğle yemeği için gerçekten zaman ayıramam ama pompayla birlikte orada buluşuruz." Bu bana adliyeye gidip Olson'ın yeri için inşaat izinlerini öğrenmem için zaman kazandıracaktı. Bu bilginin olası bir neden oluşturacağını umuyordum.

Fıstık ezmeli sandviğimi mideye indirdim, ekstra sert kahvemi yudumladım, duş aldım ve Josh'un karter pompasını bagaja yükledim.

Evden çıkmadan önce Brian ve sınıf arkadaşlarının fotoğrafını aldım. O arkadaşları araştırmaya başlamak istedim. "Baxter'ın adamı en iyisi olabilir ama..." Hiçbir şey yapmadan öylece oturamazdım. Gerçek bu.

Paravan kapısını açık bıraktım ve ön kapıyı aralık bıraktım. Poupon oturma odasının ortasında oturuyordu ve ne dediğimi tam olarak anladığından emindim. "Bugün seni yanımda götüremem. Dolu bir mama kabın, bol suyun var ve dışarı çıkabilirsin. Sakın kaçma." Sanki halde enerji harcama ihtimali varmış gibi. Diane'in Poupon kaçtığı için yeni bir çit yapıldığına dair saçma sapan hikayesi kenarlarından yıpranmıştı.

Adliyenin arka tarafında, kapıyı sessizce tıklatarak kapattım, sonra nefesimi tuttum ve Betty'den ve Kayıp Bütçe Davası'ndan kaçınmayı umarak merdivenlerden gizlice çıktım.

Komiserin odasından hâlâ yanık kahve kokusu yayılıyordu ve uzun konferans masasının üzerinde birkaç kâğıt vardı. Clete Rasmussen'in görev süresini doldurmak üzere yeni bir komiser atanmıştı. Clete, geçtiğimiz Ocak ayında bana yemin ettirdikten birkaç dakika sonra patlak veren skandala kadar onlarca yıldır komiserlik yapıyordu.

Mantıksız olsa da, birkaç kişi Clete'in çöküşünden beni sorumlu tuttu. Grand County'deki insanlar değişime sıcak bakmıyordu ve Clete gibi bir kurumun çöküşü çok sert olabilirdi.

Ben bir fincan kahve daha içip Grand County'deki durumu düşünürken, Betty yüzü hazır bir şekilde odaya daldı.

"Bütçe mi?"

Sanırım umduğum kadar gizli değildim, ya öyle ya da Betty'nin Şerif Dedektör Yüzüğü harika çalışıyordu. "Kyle'ı duydun, değil mi?"

Yüzü sempati içinde düştü. "O çocuk için üzgünüm. Ama o dün geceydi ve sen bana gazeteleri dün vereceğine söz vermiştin."

Ön kapı açıldı ve neredeyse beni bu durumdan kurtaracak acil bir durum olması için dua edecektim. Betty ve ben beklentiyle döndük.

Trey Ridnoir odaya bir göz attı, muhtemelen ofisime doğru gidiyordu. Yolunu değiştirdi ve kafasını içeri soktu. "Merhaba Kate."

Kulağa pek resmi gelmiyordu ama hemen kabul ettim. Betty'ye ciddi bir şekilde başımı salladım. "Affedersiniz."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Elbette." Annelik kaşlarını çattı. "Bugün. O kâğıtlara bugün ihtiyacım var."

Ona yerine getiremeyeceğim bir söz vermekten kaçındım ve aceleyle Trey'in yanına gittim. Onu ön kapıdan çıkarıp taze bahar kokulu havaya soktum. Hava nemliydi ama düne göre çok daha sıcaktı. "Yine ne yapıyorsun burada?"

Gri üniformasının yakasının sıkıca iliklendiği boynunun altından başlayan kızılık yüzünü renklendirdi. "Yardımcınızın işinin bittiğini duydum. Seni kontrol etmek istedim."

Ona bıkkın bir bakış attım. En son birlikte çalıştığımızda, Trey'in benim iyiliğim için duyduğu endişe bacağına bir kurşuna mal olmuştu. "Bu konuya tekrar , değil mi?"

Usulünce azarlandıktan sonra omuz silkti. "Seni görmek için bir bahaneydi."

Sanki zemin çökmüş gibiydi. Zihnim kekeledi ve bu çukurdan çıkmak için merdiven aradım. "Ogallala'da çok yağmur yağdı mı?"

Ateşte dağlanmış bir demir gibi parlıyordu. "Evet. Son birkaç günde santim yağdı."

Sessizce durduk ve ben söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Oraya ilk o gitti. "Merak ediyordum. Ya sen?" Tereddüt etti ve yutkundu. "Ted aradı."

aşkı için.

Trey yutkundu ve tekrar başladı. "O, şey, sanırım Roxy onu bu işe bulaştırdı."

Hiç şüphe yok.

"İlgilenebileceğinizi söyledi..."

Boğazı düğümlendi ve ben de ona yardım istedim. "Lanet kasabanın yarısı bana tuzak kurmaya çalışıyor. Bunun neden kendilerini ilgilendirdiğini düşündüklerini bilmiyorum. Seni resmen serbest bırakıyorum. Ben açık artırmada satılan değerli bir domuz değilim."

Daha fazla kızarmasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama Husker bayrağı gibi görünüyordu. "Tabii ki hayır. Hayır." Ciğerlerini yakmış olması gereken bir nefes verdi. "Bence sen harikasin. Ben de öyle."

Ted bir prens olmayabilirdi ama evli olmak beni bu kadar acı verici konuşmalardan kurtardıysa, boşandığıma pişman olmak için bir nedenim daha vardı. "Teşekkürler."

"Ama seninle birlikte olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ka-wham. Trey için bir meşale taşıdığımdan değil, ama itiraf etmeliyim ki, bu acıttı.

Gevelemeye devam etti. "Bu kulağa doğru gelmiyor. Yani, senden çok hoşlanıyorum ve eğer birlikte olursak, senin tehlikede olabileceğini bilmek beni deli eder."

Güldüm. "Şükürler olsun. Belki de ilk yemeğimi ararken kıyıya vuran sümüklü bir canavar olduğum içindir diye."

ve omuzlarındaki gerginlik azaldı ve kaldırımı yuvarlandı. "Hiç alakası yok."

Şimdi kişisel konulardan uzaklaşıp işe için iyi bir zamandı. "Daha önce hazırlıkçılarla uğraştın mı?"

Konunun değiştiğini anlaması bir anını aldı. "Dünyanın sonu, dindar tipler mi demek istiyorsun?"

Güneşı yakalamak için başımı eğdim. "Pek sayılmaz. Belki şebekeden bağımsız yaşamak isteyen insanlar."

Bunu düşünürken teni daha doğal bir renge büründü. "Çoğunun zararsız olduğunu söyleyebilirim. Hükümete ya da topluma güvenmiyorlar, kendilerine güvenmek istiyorlar, bu yüzden Sandhills gibi bir yer buluyorlar."

Onu kaldırıma park etmiş polis arabasına doğru götürdüm. "Bulduğum hazırlıkçılar oldukça ketum ve acımasız görünüyor."

Düşündü. "Bir grup milisin bir araya gelip hükümeti devirmeyi planladığını, belki bomba ya da şarbon gönderdiğini duyduğum yerler var."

Marty ve Rhonda devrik tipler gibi görünmüyorlardı. "Kontrol etmek için nasıl izin alabilirim?"

Trey başını salladı. "Elinizde bir suç işlediğinize ya da suç işleme niyetinde olduğunuza dair ikna edici bir kanıt olmadığı sürece bunu yapamazsınız."

On sekiz yaşında bir kaçağı saklamak suç değildi. "Başka ne var?"

Arabasına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Waco gibi garip tarikatlar var."

Rhonda'nın Marty'ye boyun eğdiğini ya da herhangi bir şeye taptığını hayal ettim. "Dinle ilgili bir şey hissetmedim."

Trey sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi sırttı. "Organize suçlara ne dersin?"

Onların kişiliklerine daha yakındı. "Mafya mı? Burada ne yapıyor olabilirler?"

Öne doğru eğildi ve konuya girdi. "Bilmiyorum. Belki kara para akılıyorlar ya da kanundan kaçıyorlar."

Bu daha çok Rhonda ve Marty'ye benziyordu.

"Ya da çalıntı mal saklıyor olabilirler."

O büyük ahırın ve tavuksuz kümesin etrafına bir göz atmam gerekiyordu. "Teşekkürler."

Yakınımda durup bana baktı. "Her ne planlıyorsan, seninle gelmekten mutluluk duyarım."

İtiraz etmeye başladım, dalga geçtiğini anladım ve sııttım. Avucunu omzuma koyarak ve beni tek kollu bir sarılma için çekerek beni şaşırttı. "Arkadaşım ve meslektaşım olmana sevindim."

Bu da romantik düşüncelerin sonunu getirdi. Biri daha toz oldu, ama pişmanlık duyamadım. Sırtını tokatladım.

Siyah bir pikap ana caddeye çıktı ve bize doğru döndü. Josh.

Dang. "Saat kaç?" Telefonumu çıkardım ve Long Branch'a yirmi dakika geç kaldığımı fark ettim.

Josh kavşakta bir U dönüşü yaptı ve bize doğru baktı. Benim ve Trey'in sohbet eder gibi baktığımızı fark etti. Aptal bir ergen gibi elimi kaldırdım ve yüzüme hevesli bir ifade yerleştirdim, onu gördüğüme sevindiğimi, suçlu ya da mahcup olmadığımı göstermek için çok uğraştım, ama olmak istemedim.

Josh pompasını almak için durmadan Ana Cadde'ye geri döndü.

Trey neden spastikleştiğimi görmek için sokağa doğru döndü. Tekrar bana baktı. "Onunla nerede buluşacaksın? Burada mı?"

"Ben, şey, pek sayılmaz." Kulağa ezikçe geliyordu ve yüzümün ısındığını hissettim.

Yukarı.

Bir "hoşça kal", görüşürüz", bir sonraki eğitimle ilgili birkaç söz ve Arabayla gelirken gördüğü sel hasarı -basit on dakikalık Sandhills vedalaşması- ve Trey'in uzaklaşmasını izledim.

Josh'a pompayı verme bahanesiyle peşinden gitmeliydim. Ama gerçekten, hala arkadaş olduğumuzdan emin olmak istedim... ne? Arkadaş mıyız?

Önemli değildi. Yapacak şerif işlerim vardı.

Her şey Brian'ın sınıf fotoğrafının arkasındaki isimleri internette hızlıca aramakla başladı. Yeterince kolaydı, çünkü bu adamlardan en az üçü oldukça parlak spot ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Bir avukat, bir emlak komisyoncusu ve yaklaşık iki düzine kurulda görev yapan zengin bir adam. Bilgisayarın başına oturduktan bir saat sonra, bu üçünün ofisleriyle temasa geçtim ve bekçilerine mesajlar verdim.

Bu bir başlangıçtı.

Yağmurun çimleri büyüttüğü klişesinden şüphe duyduğumdan değil, ama kutsal şişman inekler, bıçaklar neredeyse bir ayak yükseldi ve en son tam güneş ışığı aldığımızdan beri yeşilin üç tonunu derinleştirdi. Tepeler sarı ve mavi kır çiçekleriyle dolup taşıyor, yol kenarlarından çakıllı banketlere yabani otlar damlıyordu.

Mükemmel bir günün boşa harcanması, kafamın kesinlikle hoş karşılanmayacağı bir yere sokulması. Otoyoldan Olson Çiftliği'ne giden işaretlenmemiş toprak yola saptım ve Kyle'ın bu ve muhtemelen daha fazla mükemmel günü kaçıracağı için suçluluk duygusuyla savaşıyor olabildiğince çok tomurcuklanan bahar mutluluğunu içime çekmek için camımı açtım.

Çünkü onu ciddiye almamıştım. Kyle'a görevden fazlasını borçluydum. Ona adalet borçluydum.

Kahverengi, uzun burunlu bir kırlangıç çığlık atarak arabanın önüne atladı. Belki çok çirkin oldukları için, belki de baharı da beraberlerinde getirmiş gibi göründükleri için en sevdiklerimden biridir çayır kuşları. Bir çayır kuşu çok güzel ötüyordu. Annem bu sesin ona hep "Adliyyede jöle var" gibi geldiğini söylerdi. Böyle bir günde sığırları otlatmayı ya da çitleri onarmayı severdim. Vahşi suçluları takip etmeyi değil.

Kızları çalan ve arkadaşlarıma saldıran insanları düşünmek kararlılığımı pekiştirdi. Kilitli çelik kapıya ulaştığımda, sürgü kesiciyi kaptım ve kısa sürede . Marty ve Rhonda işbirliği asma kilitlere küçük bir servet harcayacaklardı. Arabama dönerken, tepenin üzerinden doğuya doğru giden patika yolun düzleşmiş otlarına baktım. Ana yoldan ayrılan lastik izleri son yağmurdan sonra, muhtemelen o sabah yapılmış olmalıydı.

Tepeyi aştım ve karargâha baktım. İki gün önce şafak vakti çiftliğe girdiğimde hissettiğim terk edilmişlik hissinden çok uzakta, şimdi her yer evin etrafında yoğunlaşan bir hareketlilikle uğulduyordu. Belli ki son tepeyi aştığımda onları şaşırtmıştım çünkü kimse bana top atışı yapmamıştı.

Yamaç, Malibu'daki haberlerde gördüğümüz sahnelere benzer bir şekilde çökmüştü. Ancak bir film yıldızının malikanesi yerine, sarnıç yarıya kadar yan yatmıştı. Üç bin galonluk varilin altında bin yıllık bir sel akıp gitmiş gibi görünüyordu. Marty ve Rhonda evin önünden arka tarafına, oradan da tekrar ön tarafına geçtiler.

Arabayı yanaştırdığımda Marty ve Rhonda evin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını meydan okurcasına açmış, *Amerikan Gotik* tarzının dengesiz bir versiyonunu sergiliyorlardı. Rhonda bana doğru ilerlediğinde, polis arabalarında anahtar bırakma konusunda değerli bir ders aldığım için -eski kruvazörüm huzur içinde yatsın- anahtarlarımı cebime koyarak arabadan zar zor çıkmıştım.

Üzerinde eski püskü turkuaz kadife bir eşofman vardı ve kirli sarı saçları bir haftadır yıkanmamış gibi görünüyordu. "Burada ne halt ediyorsun? Bu sefer kapının kilitli olduğunu biliyorum. Eğer kapıyı kestiysen bana bir kilit borçlusun."

Ellerini izledim ve Marty'nin de silaha uzanmadığından emin olmak için gözümü ondan ayırmadım. Tehlikeli bir koku yayıyorlardı. "Polis işi. Seninle iletişim kurmamın bir yolu olmadığı için başka seçeneğim yoktu." Ceketimin cebinden kilidi çıkardım ve ona uzattım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudaklarını büktü. "Ne istiyorsun?"

Kilidi cebime koydum ve eve yaslanmış kum tepelerini, açık bodrum pencerelerini, devasa sarnıcı ve yokuş aşağı uzanan enkaz halindeki üst kısmını, evin üzerindeki yamaçta dökülmüş bir bira bardağı gibi boş duran silindiri inceledim. bakılırsa benim kulübemde büyük hasara yol açan bulut patlamasının aynısı onların evinin üzerine de çökmüştü.

Marty önümde Rhonda'ya katıldı. "Eğer arama izniniz yoksa, buradan defolup gitmeniz gerekiyor."

Sandhills'in ortasında Jersey aksanı kulağa çok garip geliyordu. "İnşaat ruhsatlarınızı görmek için geldim."

Rhonda Marty'ye "buna inanabiliyor musun?" der gibi baktı.

Bana doğru korkutucu bir adım attı. "Burası HOA'sı olan bir şehir ya da banliyö değil. Burası bizim toprağımız ve burada istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

" yukarı." Sözlerime havalı bir ton verdim. "Ama binayı ilçe mal müdürlüğüne kaydettirmeniz ve binayı kurallara uygunluk açısından denetletmeniz gerekiyor."

Elini kaldırdı ve parmağını yüzüme doğru sokmak için kılıfından çıkardı. "Bu saçmalık ve gitmen gerekiyor."

Parmağını ısırmağı düşündüm ama ciddiye almadım. "Biraz sel var mı?"

İşe yaradı. Elini bıraktı ve şaşkın şaşkın baktı.

Rhonda bize katıldı, benim zevkime göre biraz fazla yakındı. Geçen sabahdan beri nefesi pek düzelmemişti. Bayat kahve ve kalıcı sarımsak. "Seni ilgilendirmez, tatlım."

"Yapı denetimi, hatırladın mı?"

Rhonda göz kapaklarının tehditle kapanmasına izin verdi. "İlçe eksperini ya da inşaat müfettişini gönderin. Randevu alın."

Yamacı ve devrilmiş sarnıcı inceledim. "O fırtınada bodrumumu su bastı. Büyük bir karmaşa yarattı."

Marty başparmağını ve işaret parmağını kaldırarak bana dünyanın en küçük pikabını ve hiç de sempatik olmayan bir yüz ifadesini gösterdi. "Doktorun aradı ve lobotomiye geç kaldığını söyledi."

"Bodrumunuzu boşaltmakta zorlanıyor musunuz?"

Rhonda, "Su basan bir bodrumumuz yok ve burada her şey yolunda," dedi.

Başımı salladım. "Tamam. Yere saçılmış kovalar, açık bodrum penceresi ve ters çevrilmiş sarnıçtan bu sonuca nasıl vardığımı anlayabilirsin."

"Bir şeyler görüyorsun," dedi Marty.

Sözleri korkutucu değildi ve herhangi bir silah ya da bıçak görmedim ama beni korkuttular. Sarımsak ve vücut kokusuyla birlikte tehdit de yayılıyordu. Bir Tilki olarak büyürken öğrendiğim bir şey vardı: Asla ürktüğünü görmelerine izin verme. "Muhtemelen. Ama tesadüfe bakın ki bagajımda bir karter pompası var."

"Bir ne-ne?" Rhonda sordu.

Bagajıma çekilirken onlara arkamı döndüm. Pompayı çıkardım. "Gördün mü? Onu bodruma yerleştir ve bir hortum bağla. Çalıştır ve bırak senin için pompalasın."

Marty başını pompaya doğru salladı ve Rhonda'yla konuştu. "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Bu, kovalar ve paspaslardan çok daha iyi çalışacak."

Onun koluna vurdu. "Ama kovalarımız ve paspaslarımız var. *Karter pompamız* yok." Son iki kelimeyi abartılı bir Batı aksanıyla söyledi. Ona sesimin öyle çıkmadığını söylemek istedim.

Onun yerine Sandhills gülümsemesiyle parladım ve pompayı yere bıraktım. "İşte burada. Kullanabilirsin."

Marty gözlerini kıstı. "Ne kadar?"

Başımı salladım. "Satılık değil. Ama ödünç alabilirsin." Arabamın ızgarasına yaslandım. "Bekleyeceğim."

Rhonda önce pompaya, sonra da evine baktı, belli ki yardım edecek birine güvenip güvenmemeyi ya da tek başına devam edip etmemeyi tartıyordu. Bir iyiliği kabul etmeye razı olarak her zamanki alaycı tavrını takındı. "Eğer iyilik yapmaktan kendini alamıyorsan, o zaman tamam. Lanet olası pompayı kullanabiliriz."

Marty mırıldandı ve pompayı aldı. Pompayla birlikte yürüyerek eve girdi. Rhonda isteksiz bir teşekkür mırıldandı ve peşinden yürüdü.

Bana izin vereceğini sanmıyordum ama denemek zorundaydım. Onu beton döşemeye kadar takip ettim ve eşikten geçmek için bir ayağımı hazırladım. Kapıyı açmadan önce engelledi ve bana döndü. Ben ön verandanın beton zemininden geri geri çıkana kadar bana dik dik baktı.

"Sen arabanda bekle." Beni arabama doğru götürdü.

"Gerçekten çok güzel bir gün. Dışarıda beklememin bir sakıncası var mı?"

Parmağını bana doğrulttu. "Keyfin bilir. Arabanızın yanından başka bir yere gitme izniniz yok. Tabelalar asıldı. İzinsiz girenler vurulacak."

Kendimi çamurluğa yasladım. "Tabela asmak birini öldürmeyi yasal hale getirmez."

"Hukuk, Rizzoli ve Isles umurumda mı sanıyorsun?" "İki kadın, değil mi?"

Parmağını kaydırды, sonra bir kurt sırtışı gösterdi ve şarkılı bir şekilde konuştu. "Olduğun yerde kal. Pompanı geri getireceğim."

hemen."

İşe koyuldular. Rhonda'nın mutsuz kedi çığlıkları bodrum penceresinden geliyordu ve Marty'nin cevapları bir boksörün yumrukları gibi geliyordu, pompayı ateşlediler ve sonunda ön kapıyı açıp bodrumdan eşyaları taşımaya başladılar.

Beton verandada kuru gıda kasaları, elli galonluk plastik variller ve mühürlü kutular birikmişti.

"Yardım ister misiniz?" Her zamanki neşemle arabanın üzerindeki tüneğimden seslendim.

Teklifim ikisinin de susmasını gerektirmedi. Bodrumlarının ne kadar büyük olduğunu ya da ne kadar su sızdığını bilmiyordum ama pompalamanın az iki saat, belki de daha uzun süreceğini tahmin ettim.

Didiştiler, kutuları ve kapları dışarıya taşıdılar ve içeri çekildiler. Verandada görünmeleri arasındaki zaman aralıkları uzadı ve yıprandıklarını anladım. Bana hiç dikkat etmiyorlardı. Bir beyzbol oyuncusunun kaleleri çalması gibi, arabamdan gittikçe uzaklaştım.

Hedefim tavuk kümesiydi. Çocuk birkaç gece önce oraya bir tabak yemek götürmüştü. Gıdak sesi bile duymamıştım ama yine de sıkıca kilitlenmişti. Pencere . Belli ki orada bir şey saklıyorlardı. Ahırda da. Görünürde hayvan yok.

Tavuk kümesinin yarısına kadar gizlice gitmiştim ama yine de fark etmemişlerdi. Birlikte tabut büyüklüğünde tahta bir sandığı taşıyıp verandaya yerleştirdiler. Sözlerini duyamıyordum ama on adım öteden birbirlerine kurşun gibi sıkıyorlardı.

Tavuk kümesinin tavuk teliyle çevrili yüz metrekairelik bir avlusu ve iki alçak su yalağı ile metal bir tavası vardı -tüm bunlar tavuklar için normal kurulumdu. Ama yine de kuş yoktu. Prefabrik kulübe preslenmiş ahşaptan yapılmıştı ve çatısı asfalt kiremitle kaplıydı.

ileriye doğru, giriş için güzel bir sığınak oluşturdu. Ahırın yanına sokuldu, o da sıkıca kapatılmıştı.

Kendimi çitteki tel kapıdan içeri attım. Sanki aceleyle ya da uzmanlık gerektirmeden inşa edilmiş gibi cılız görünüyordu. Kulübenin kapısında bir asma kilit asılıydı, bildiğim hiçbir Sandhills tavuk kümesine benzemiyordu. Kim tavuklarını kilitlemek ister ki?

Hiç kimseyi. Ama çalıntı malları -ya da insanları- saklıyorsanız, onları korumak isteyebilirsiniz. Kapıya doğru ilerledim, ne planladığımdan emin değildim ama belki bir ipucu bulabilirdim.

"Ne yapıyorsun sen?" Öfkeli ses kürek kemiklerimin arasına saplandı. Etrafımda döndüm.

Marty silahını yanlış yere koymamıştı. İşte , eline takılmıştı ve kafama doğrultulmuştu.

Kalbinizin göğsünüze çarpması ve ciğerlerinizden havanın çekilmesi hissi gibisi yoktur. Bana doğrultulan silahlar bunu yapmaya meyilliydi.

Rhonda'dan yükselen küfürler yeni çimenleri soldurdu. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim. Etrafta dolanmaya hakkın yok."

Eller yukarı. Kalbim hala çarpıyor olsa da nefesimi yeniden kazandım.

Beni vurup ahırın arkasına mı gömecekti?

Rhonda, Marty'nin silahının her şeyi hallettiğini düşünmüş olmalıydı çünkü elleri boştu. "Tavuk fetişin mi var?"

Şöyle de diyebiliriz. "Burada tavuklarınız yok." Ellerimi rahatça indirdim ve sağ elimi kalçamın arkasına sıkıştırdığım silaha doğru götürdüm.

Rhonda'nın kurnaz gözleri elimi silahıma dayayışımı izledi. "Yok mu?"

Marty meraklı görünüyordu. "Tavuklarımız olmadığını nereden çıkardın?"

Rhonda silahıma dokunmama izin verdiği için beni vurmayacaklardı. Kendimi cesur hissettiğim için biraz kavgacı davranmaktan çekinmedim. "Tavuk gibi insanlara benzemediğiniz gerçeği dışında mı?"

Marty'den kibir tükürüğü. "Evet, onun dışında."

"Öğleden sonra oldu ve çıt çıkmıyor. Eğer kuşlarınız olsaydı, horozlar çıldırır, tavuklar da devam ederdi."

Rhonda Marty'nin koluna vurdu. "O lanet çocuk kuşları dışarı salmayı unutmuş."

Marty bana doğru hamle yaptı ve ben irkilmemeyi başardım. Asma kilidi yakaladı ve çevirdi, kilitli olmadığı için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Kilidi yerinden çıkardı ve kapıyı açtı. "Onları uyumaları için eğittik."

tüy sağanağı ve gıdıklama korosunun ortasında, tavuklar kulübeden fırladılar, ciyakladılar ve gagalayarak herkesi uyardılar.

Onlara baktım.

Rhonda özel alayını takındı. "Karartma boyası, gece yarısına kadar zaman ayarlı ışıklar. Biz sabah insanı değiliz."

Marty arkama geçti ve beni kapıdan çıkarıp arabama doğru götürdü. "Her zaman bu şekilde yapılıyor olması, bizim de öyle yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Biz aptal kuşlardan daha zekiyiz. Onlar bizim programımıza uyum sağlayabilirler."

Bahçelerinde mutlu bir şekilde gagalayan görmek için başımı geri çevirdim. Her ne kadar ilk iş olarak horoz sesi duymak hoşuma gitse de, tavukları insani bir programa tabi tutmanın mantığını tartışamazdım. Rhonda ve Marty söz konusu olduğunda bile, farklı olmak her zaman yanlış olmak anlamına gelmiyordu.

Etrafıma bakındım. "Max nerede?"

Marty ve Rhonda bir çakıl gölü gibi hareketsiz ve soğuk kaldılar. Aralarında gergin bir bakış geçti ve Marty, "O burada değil," dedi.

"Kaç yaşında bu arada?"

Marty bana doğru ilerledi ve beni arabama doğru yönlendirdi. "Seni ilgilendirmez."

Adımlarımı yavaşlattım. "Çünkü okulda olması gerekiyormuş gibi görünüyor ama onu HHS'de hiç görmedim."

Rhonda dönüp bana çarptı. "O evde eğitim görüyor, yani senin sorunun değil."

Kendime kişisel alan açmak için bir adım geri gittim. "Neden bu kadar gizlisin? Sakladığın bir şey mi var?"

Marty sırtımı dürttü. "Kimseye zarar vermiyoruz. Buraya yalnız kalmak için geldik. mı? O yüzden bizi rahat bırak."

Rhonda eve doğru koştu. "Lanet olası pompanı getireceğim ve sen de yoluna gidebilirsin."

O gittiğinde Marty beni arabama doğru itti. Yaptığımdan daha fazla mücadele edebilirdim ama beyaz pikaplardan biri otoparkta yoktu. Nerede olabileceğine ve kimin kullandığına dair bir fikrim vardı.

Rhonda bir anda döndü ve arabamın arka kapısını açtı. Josh'un pompasını koltuğun üzerine fırlattı, döşemeye sızan suyu görmezden geldi.

Marty eğildi, nefesi yüzümde sıcak ve bayattı. "Adil bir uyarı, Şerif. Buraya bir daha gelersen ilk biz ateş ederiz."

Çıkarken elik kapıyı kapatma zahmetine girmedim ve kruvazörümü yoldan patikaya doğru sürdüm. Pete ve Barnett'in Bronco'birbirinin aynısıydı ama benim Charger'ım dört tekerlekten çekiş olmasa bile arazi koşullarına dayanıyordu. Ezilmiş ot izlerini bir tepeye kadar takip ettim ve bir diğlerinin etrafından dolaştım. Marty ve Rhonda gerçek çiftçiler değildi ama birkaç büyükbaş hayvanları ve dolayısıyla kontrol edilmesi gereken bir ya da iki yel değirmenleri olabilirdi.

Bir tepeyi daha aşınca, turnayı gözünden vurdum. Beyaz pikap yarı dolu bir deponun yanında duruyordu, yel değirmeni tepede ınılıyordu. Max'in bulanık kafası taşma borusunun üzerine eğildi ve sırlıklam olmuş bir çalı ırpıyı çekip kenara fırlattı.

Yel değirmeninin etrafında bir avuç rengarenk sığır dolaşıyordu. Marty ve Rhonda'nın sığır yetiştirmek için burada olmadıklarını kanıtlayan bir şey , o da sığır sürüsü sanılan bu iri yarı yaratıklar topluluğuydu. Zayıf, bir çiftin tek boynuzu vardı, hatta karışık cins bir boğaya bile sürüye karışmıştı.

Max arabanın sesini duyunca başını bana doğru çevirdi.

Bir an tereddüt etti ve yüz metre öteden bile paniklediğini gördüm. Benden pikaba baktı ve sonunda ayağı kalkıp pikaba doğru başladı. Motoru alıştırdım.

Kapısı kapandı ve pikabın motoru çalıştı, ama ben önüne yanaştım. Bu adam ailesini hayal ettiğim kadar kurnaz ya da hızlı düşünen biri değildi. Örneğin, kaçmak için geri geri gitmeyi düşünmemiş gibiydi.

Öte yandan, nereye kaçacaktı ki? Belki de düşündüğüm kadar kalın kafalı değildi. Arabamdan atladım, silahımın arka kalçamda durduğundan emin oldum ve pikaba doğru yürüdüm.

Max ellerini direksiyona dayamış, korkulu gözlerle beni izliyordu.

Kapısının birkaç adım ötesinde durdum ve yel değirmeninin birkaç kez tıngırdamasına izin verdim. İnekler uzaklaştı, çok rahatsız olmadılar ama kargaşaya da yakın olmak istemediler.

"Kamyonetten in."

Max'in omuzları düştü ve başını eğdi. Kapı açıldı ve tenis ayakkabıları kuma düştü. çekildi ve kapıyı kapattı. "Beni vurma."

Bunu söylemesini beklemiyordum. "Seni neden vurayım ki?" Bana bakmadı. "Barnett ile çalışmıyor musun?"

Bu beni da şaşırttı. "Neden onunla çalışayım ki?"

Max bana bir bakış attı. "Bilmiyorum. Seni buraya onun göndermiş olabileceğini düşündüm."

oluyordu? "Shelly Red Owl'u arıyorum. Nerede olduğunu biliyor ?"

Cevap vermeden önce nefes alır gibi oldu, sesi gergindi. "Hayır."

"Ama o buradaydı."

Cevap vermedi, ben de blöf yaptım. "Öyle olduğunu biliyorum. Ona tavuk kümesine yemek getirdin."

Kafası karışmış . "Her gece tavukları besliyorum."

Tamam, bu işe yaramamıştı. "Araba kazasından sonra onu buraya motosikletle getirdiğini gördüm."

Gözleri ilk yılanını gören bir sıpanın gözlerine benziyordu. "Tamam, tamam. Tamam, evet. Ama şu anda burada değil."

"Nerede o?"

Başını iki yana salladı.

"Ailen ona zarar verdi mi?"

Bu onu şaşırttı. "Ailem mi?" "Marty ve Rhonda."

Çenesi düştü. "Onlar benim ailem değil. Akraba bile değiliz."

Sanki Max onu da şaşırtmış gibi bir inek böğürdü. "Açıklasan iyi olur."

Max bir an bana baktı, sonra dikkatini tanka çevirdi. "Evet, yaklaşık iki yıl önce buraya taşındık. Önce Rhonda ve Marty geldi, sonra da biz."

Ona devam etmesi için el salladım. "Biz kimiz ve burada ne var?"

"Babam ve buranın sahibi olan adamın New Jersey'de bir muhasebe işleri vardı. Marty'nin bir miktar paraya ihtiyacı vardı..." Max durakladı ve bir kelime aradı. "Yatırım. O sıralarda annem EMP'lerle ilgili kitaplar okumaya başladı ve bilirsiniz işte, elektrikler ne olur gibi şeyler."

"EMP'ler mi?" Ben sordum.

Max cehaletim karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Elektromanyetik darbe. Güneş lekesi, terörizm ya da herhangi bir şey yüzünden olabilir. Elektrik şebekesini çökertebilir ve sonra da zombi kıyametini başlatabilir."

Bu beni Shelly'ye ne olduğuna götürebilir de götürmeyebilir de. "Doğru."

Yel değirmeni hafif esintide tıngırdadı. Max sanki sinirlerini atıyormuş gibi biraz sallandı. "Marty bütün bu parayla geldi ve şehir dışına çıkmakla ilgileniyor. Bilirsiniz, ."

İşin özünü anlamaya başlamıştım. "Olson'ın yeğeni Marty ve Rhonda'ya bu araziye satıyor, onlar da sizinkileri buraya getirip tamamen şebekeden bağımsız bir yer kurmalarına yardımcı oluyorlar. Aileniz EMP'lerden korunuyor, hazırlıkçı tipler olarak. Marty ve Rhonda kendi özel tanık koruma programlarında olacaklar."

Başını salladı. "Onun gibi bir şey. Ama ailem geçen kış eve döndü. Yalnızlığa dayanamadılar ve Marty ile Rhonda'dan nefret ediyorlardı."

Bunu anlayabilirim.

Max devam etti. "Bütün işi annem ve babam yapardı. Büyük bir bahçeleri vardı ve sebze konservesi yaparlardı, tavuklara bakarlardı ve onları keserlerdi. Tüm bakım işlerini. Her şeyi devam ettirmek için çok fazla iş vardı. Ve sonra, sanırım annem burada yalnız kaldı."

Bu kulağa çok zorlama geliyordu. Daha fazlası olmalıydı. "Ailen buraya geldi ve senin çiftlikten çıkmana izin verilmedi mi? Hiç mi?"

"Marty ve Rhonda burada olduğumuzu öğrenirlerse saklandıkları adamların onları bulacağından korkuyorlardı. Fazladan yardıma ihtiyacımız olursa bölgeden insanları işe almamıza izin verdiler."

"Ve ailen kabul etti mi?"

"Buranın sahibi Marty." Max parmaklarını havaya kaldırdı. "Burada bedava yaşamamıza *izin verdi* çünkü bizimkilerin böyle bir çiftliğe paraları yetmezdi."

"Ama şimdi ailen gitti. Sen neden buradasın?"

Sallanması hızlandı ve gözleri tanktan ineklere, arabama ve geriye, benim dışımda her yere kaydı. "Ben... Burayı sevdim, o yüzden kaldım."

Bu düpedüz bir yalandı. "Geçen gün neden Kyle Red Owl'u arıyordunuz?"

"Değildim. Evet, öyleydim. Ama bilirsin işte. Sadece onunla konuşmak istedim. Bazı Hint meseleleri hakkında."

"Shelly hakkında değil mi?"

Yumruklarını sıktı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Shelly burada değil. Onu aramayı bırak."

"Nerede o?"

Saçlarının altı kıpkırmızı olmuştu ve yumruk atmaya başlayacağını düşünmüştüm. "Sorunun nerede başladığını bilmek mi istiyorsun? Alex'i bul. Bu o."

Alex'i evde bulacağıma dair pek umudum yoktu ama başlamak için en uygun yer orası gibi görünüyordu, ben de yola koyuldum. Bir meteor n camıma çarptı ve irkildim. Örümcek ağı gibi cam ve yanan döşeme beklerken, n cama yoğun bir su tabakası yayılınca şaşırdım. Bir patlama daha oldu, daha fazla su. Bunlar yağmur damlası değil, bir tür göksel silahtı. Sıcak yoldaki yağmurun kokusunu almak için camımı bir parça aşağı indirdim. imleri mi büyütüyordu? Yağmur durduğunda tepelerde patlamaya dönüşecek kraterler bırakmazsa şanslı sayılırdık. Tabii bu başka bir Nuh tufanı olayının başlangıcı değilse, o zaman Kyle'a kimin saldırdığını öğrenip ğrenmememin bir önemi kalmazdı.

Dry Creek'ten geçerken yağmur sabit bir ritim tutturdu, sokakta takılan aynı insanları, içki dükkanlarına dağılmış birkaç paslı aracı ve aynı genel umutsuzluk hissini fark ettim. Silecekler, Sand Gap'ten Rita Red Owl'un karavanına giden yolda, araç leşlerinin ve yelkenli Walmart poşetlerinin yanından geçerken konuşmayı sürdürdü.

Güneş, kara bulutlardan oluşan bir kazanın arkasından patladı. Tipik iki kutuplu Sandhills havası.

Rita'nın evi eskisi kadar ıssız ve boş görünüyordu. Son iki gün içinde oraya herhangi bir araç gitmişse bile son fırtına yüzünden tüm izleri silinmişti. Karavana yakın bir yere park edip çamur ve yabani otların arasından geçerek cüruf taşlı merdivenlerden yukarı çıktım ve parçalanmış perdeyi geri çekip kapıyı çaldım.

Kimse cevap vermedi. Belki de Kyle'ın Birdie Teyzesi Rita'yı evine götürmüştü. Bir süre daha bekledim, sonra kapı kolunu denedim. Döndü ve ezik kapıyı gıcırdatarak açtım.

"Alo?" Çatlaktan seslendim.

Hafif bir inilti beni karşıladı ve kapıyı iterek açtım. Kyle'ı her kim dövdüyse Shelly'yi kaçırmış ve tüm ailenin peşine düşmüş olabilirdi. Bozulmuş patates ve kusmuk kokusu tüm gücümle üzerime çöktü ve beni durdurdu. Gözlerimin loş ışığa alışması bir saniye sürdü ve alıştıklarında Rita'yı oturma odasının zemininde yan yatmış halde gördüm.

Ona doğru koştum ve başımı yaklaştırdım, kokusundan neredeyse öğürecektim. "Rita. Uyan. İyi misin?" Bir yandan da kırıksıklıklarla yumuşamış yanaklarına dokunuyordum.

Kıyafetlerinde kan yoktu ve ateşi de yoktu. Ağzından yanağına doğru kurumuş bir tükürük ve kusmuk çizgisi uzanıyor ve orada birikiyordu. Tekrar inledi ve gözlerini açtı.

"Rita. Ben Kate Fox, Grand County şerifi."

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı ve gözleri odaklanmak için mücadele etti. "Şerif?"

Bir elimi omuzlarının altına koydum ve oturmasına yardım ettim. "İyi misin?"

Ayakları bir yığın bira kutusuna çarparak takırdamalarına neden oldu. Gözlerini sıkarak kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. "O burada değil."

"Alex?" Bayat bira kokan nefesini, yıkanmamış vücudunu ve kusmuğunu görmezden gelmeye çalışarak önünde çömeldim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. ". Burada benden başka kimse kalmadı."

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve ön kapıya doğru yalpalayarak yürüdük. "Ne demek istiyorsun?"

Kapının pervazına yaslandı ve sallandı. "O adamdı. Beni mahvetti. Bir hayatım ve dört gözle beklediğim bir şey vardı. Sence Shelly'nin bir geleceği var mıydı? Peki ya benim? Bölgeyi terk edecektim."

Rita'nın kanındaki alkol seviyesi salamura olma yolunda ilerliyor olmalıydı. Ondan işe yarar bir şey alamayacaktım ama bu ona yardım etmekten daha az önemli görünüyordu. "Seni Sand Gap'e götüreceğim. Belki bir süre kız kardeşinde kalırsın?"

Bacakları tutmayıp bir kaldırım taşının üzerine düşmeden önce onu dışarı çıkarmama izin verdi. "Bana söz vermişti. Beni seveceğini ve bana bakacağını söyledi. Sonra ne oldu?" Sallanmaya başladı ve ben de basamağın kenarından kaymasını engellemek için koluna yapıştım.

"Beni bir bebekle bırak. Bir bebekle hiçbir şey yapamam. Bu yüzden köyde kalıp sarhoşun biriyle evlenmeliyim."

Gözyaşları filizlendi. "Ben de Shelly gibi üniversiteye gidecektim. Bursum vardı. Hemşire olacaktım."

Onu ayağa kaldırmayı ve kolunu omzuma atmayı başardım. Ayaklarını yerde tutmak için eğilmek zorunda kaldım.

"O adam. Umurunda değil. Oğlu umurunda değil. Ona ödeme yaptırmaya çalıştım ama bana hiçbir şey vermedi. Birine ondan bahsedersem beni hapse göndereceğini söylüyor." Durdu ve kolumdan çekti, ben de ona baktım. Ne demek istediğimi anlamak için gözleri büyüdü. "Ve bunu yapabilir. Yapabilir."

Benimle birlikte sendelemeden önce onu bir adım .

Serbest eliyle havaya vurdu. "Kyle'ı sevmiyor. Ve onun sorunu da bu."

Kalbim tekledi. Kyle mı? Sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Kyle'ın babası onu sevmiyor mu?"

Yere yığıldı ve benim de onunla birlikte eğilmemi sağladı. Kolunu omzumdan çekti, iki elini dizlerinin üzerine koydu ve yere düşmeden önce kustu. "Sonra Darrel'ı aldılar." Ağlamaya başladı. "Benimle ilgilenecekti. Söz vermişti."

Kyle'a geri dönmek istiyordum. "Kyle'ın babasını mı kastediyorsun? Sana o mu bakacaktı?"

Bana bakmak için başını çevirdi. "Darrel. Benim iyi oğlum. Beni bırakmazdı. Ama onu öldürdüler."

Ufak tefek bir kadın için Rita'yla epey uğraşmak gerekti. Onu ayağa kaldırmayı başardım ve arabama doğru yürümeye başladık. Bir mesaj sesi beni uyardı ama kontrol edecek fazladan bir elim yoktu. Beklemesi gerekecekti.

Rita hiçbir anlam ifade etmiyordu ve ne zaman Kyle'ın babasını sorsam başka bir tepenin ardına geçiyordu.

Arka kapıyı açtım, pompayı yere sıkıştırdım ve Rita'yı arka koltuğa yerleştirdim. Otoyola varıncaya kadar Darrel'ın en iyisi olduğuna dair monologunu sürdürdü ve ben de onu yönlendirmeye çalıştım. Gerçek bir bilgi alabileceğimden ama onun övgü dolu sözlerinden .

"Shelly'nin nerede olduğunu biliyor musun?" Dikiz aynasından onu izledim.

Arka koltuğa yaslanmıştı, başı camların ancak üzerindeydi. Yüzü buruşmuştu. "Ona anlatmaya çalıştım. Beyaz çocukları rahat bırakmasını söyledim. Ama Kyle onu ele geçirdi. Beyazların dünyasının iyi olduğunu düşünmesini sağladı. Ve onu aldılar."

İçimden bir elektrik akımı geçti. "Onu kim aldı?"

Rita tekrar ağlamaya başladı. "Onu yakaladılar. Ona bir fahişe gibi davranacaklar. Hayatını mahvedecekler. Benimki gibi."

Rita bana pek bir şey söylemedi ama saçma sapan konuşması bir anlam ifade ediyordu.

Bu, yaklaşmakta olduğum bir düşünceyi sağlamlaştırdı. "Ya

Alex? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Bunu yapan o. Bunun olmasını o sağladı."

Rita'yı The Stopa götürdüm, Gordon da onu mağazaya sokmama yardım etti. Gordon'un ofisindeki kırık dökük bir koltuğa onun için bir yatak yaptık. Annesini arayıp Rita'yı evine götüreceğine dair bana güvence verdi. Şansımız yaver giderse, ayıldığında karavanına geri dönmesini engelleyeceklerdi.

Hemen arabama koştum ve telefonumu çıkardım. Pete'i arayacaktım ama unuttuğum bir mesaj beni durdurdu.

Bağırsaklara ne kadar kötü bir yumruk.

"Beni rahat bırak." Bildiğim halde, "Kimsiniz?" diye mesaj attım.

Telefonuma baktım ve tüm fizik kurallarına karşı gelerek onun yanımda belirmesini diledim. Yeni bir mesaj uyarısıyla birlikte ekranda bir simgesi belirdi.

Carly. Küçükken ona doldurulmuş bir tukan vermiştim. Birdy Bird onun en iyi arkadaşıydı ve simgeyi anlayacağımı biliyordu.

Hızlı yazdım. "Eve gel. Seni seviyorum."

Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Tam beş dakika boyunca telefonumu elimde tuttum. "Lütfen, lütfen, lütfen" diye tekrarladığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Hala bir şey yok.

Brian'ın resmindeki adamlara yaptığım aramalar. Benimle bu yüzden mi bağlantı kurdu? Haberler Carly'ye ulaşmış mıydı? Eğer öyleyse, nasıl? Kime?

İlk dürtüm Baxter'ı aramak oldu. Ama soruşturmaya müdahale ettiğim için üzerime gelirdi. Birbirimize

bir kayıp vakasında nasıl çalışılacağını bilen bir profesyonel olduğumu ve çok duygusal ve asabi olduğumu söyledim.

Şimdi yapmam gereken Kyle'a saldırıyı bulmaktı. Bu benim işimdi.

İlk planıma devam ettim. Pete Grainger'ın telefonu açması için gereken iki zil sesi için birkaç ışık yılı beklerken ayaklarımı yere vurdum.

Kendimi sonra hemen başladım. "Biraz dinlendin mi?" İhtiyacım olan son şey kafası karışık bir şerifti.

Tereddüt etti. "Şey, evet. Vurulma olayı için üzgünüm. Ama daha iyiyim."

"Benimle Dry Creek'te buluşabilir misin?"

Bana soru sormadı. "Tabii ki. Ne zaman?"

"Şimdi, mahkemeden dönmeden önce benimle Barnett'in evine gelmeni istiyorum."

Grainger'ın sesi . "Neden?"

Keşke araba kullanıyor olsaydı da çene çalmıyor olsaydı. "Buraya geldiğinizde her şeyi açıklayacağım ama bana yardım etmeniz gerekiyor."

"Elimden geleni yapacağımı biliyorsun Kate. Ama bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Derin bir nefes aldım, her zerrem korktuğum şeyle gümbürdüyordu. "Sanırım insan kaçakçılığına karışmış."

Pete, Frankie'nin otoparkına girdiğinde volta atmayı bıraktım ve Bronco'sunun yolcu koltuğuna atladım. Park halinde bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Lee hakkında yanılıyorsun."

Bunu bekliyordum. "Barnett'le iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum. Ama her şey buna işaret ediyor. Sanırım birkaç yıl önce bu insanlar Olson'ın evine taşındığında başladı."

Grainger bana şaşkın bir bakış attı. "Orada kimsenin yaşamadığını sanıyordum."

Başımı salladım. ". Dışarıdan terk edilmiş gibi görünen ama içeriden onarılmış tüm binaları tutmuşlar. Sanki 3. Dünya Savaşı'nı bekliyorlarmış gibi her yeri barikatlarla kapatmışlar."

"Ve Lee'nin onlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Barnett kızları araziden alıyor ve muhtemelen orada yaşayan genç adam aracılığıyla Marty ve Rhonda'ya teslim ediyor."

Pete direksiyonun arkasına sıkışmış patlayıcı bir enerjiyle doluydu. "Kulağa zorlama geliyor."

Onu kaybediyordum. "Sanırım Kyle'ın kız kardeşini kaçırdılar ve Kyle bunu anladı. Bu yüzden onu öldürmeye çalıştılar."

Pete Bronco'yu geri vitese taktı ve geri çekildi. Direksiyonu düzeltti ve bizi otoyoldan Potsville'e doğru yola çıkardı.

Uzun bir süre sonra derin bir nefes aldı ve "Lee kız satmıyor. Sana olduğunu göstereceğim."

Lee ve Sally Barnett, Pottsville'in yaklaşık iki mil dışında, Dry Creek'ten arabayla yirmi dakika uzaklıkta yaşıyorlardı. Yolda Pete kesik kesik konuşurdu. "Lee'nin havlaması ısırmasından çok daha fazla."

"Dişleri bana oldukça keskin görünüyor," diye homurdandım, ayıya benzeyen bulutlar gökyüzünde yuvarlanırken güneş ışığının çayır üzerindeki oyununu izliyordum. Doğa Ana bize yağmur ve sert rüzgâr olmadan güneşli bir gün verse ölür müydü?

Pete günlük koşusu olmayan bir köpek gibiydi ve yine de hız sınırı olan altmış beşle gidiyordu. "Kolay bir hayatı olmadı."

Dry Creekteki ve bölgedeki insanları gördükten sonra Lee'nin yaşadıklarına pek de sempati duymadım. "Başından geçenler, insanlara, özellikle de Lakota'lara çiftlik hayvanlarından daha kötü davranmak için bir neden değil."

Pete çenesini ovuşturdu. "Lee'de çok daha fazla merhamet var."

"Ha." İnançsızlığımı gizlemeye çalışmadım. "Ben onu daha çok Kötü Samaritan görüyorum."

Pete kolalı gömleğinin içinde gülümsediğini ima etti. "Onu tanımıyorsun."

Kollarımı kavuşturdum ve bulutların tekrar ne zaman dağılacağını düşündüm. "Çok derin bir adama benzemiyor, daha çok tasma kopmuş kötü bir köpeğe benziyor."

Pete kara gözlerini bana dikti ve sanki çocuklarıyla konuşuyormuş gibi öğüt verdi. "Lee Lakota'dan nefret etmiyor. Tam tersi. Yoksulluğu ve boşa giden hayatları görmek onu öldürüyor."

"Hı-hı." Bu tavır, dün gece otoparkta çılgınca ateş etmekle aynı net düşünme eksikliğini gösteriyordu.

"Lee bunu sana söylediğim için muhtemelen kıcıma tekmeyi basar ama onu daha iyi anlayabilmen için bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Yaban arısının neden soktuğunu anlamak, bir tanesini yatak odama davet etmek istememe neden olmadı.

"Lee çocukken aşık oldu. Hem de çok. Bu, iki ayda bir farklı bir kız arkadaşı olan çocuklar gibi bir gençlik aşkı değildi. Gerçek ve derin bir aşktı."

Bu bana tarantulaların tatlı olduğunu, sadece yanlış anlaşıldığını söylemek gibi bir şeydi. "Barnett'i tanıyor muydun?"

Pete kızardı ve başını salladı. "Evet. Bir rez kızıyla çıkıyor diye onu kırmadığım için arkadaş olduk. O zamanlar, anlamalısın, bu kabul edilmiyordu. Beyaz bir adamın bir Kızılderili ile çıkması. Ama Lee'nin umurunda değildi."

Eğer Pete o zaman onun yanında durduysa, bu kadar iyi arkadaş olmalarına şaşmamalı.

"Lee ve kız arkadaşı kaçıp evlenmeye karar verdiler. Son sınıftaydı, bahardaydı. Aslında yılın bu zamanlarıydı. Ama Lee'nin ailesi bunu öğrendi. Öfkeden deliye döndüler ve Lee'yi durdurmak için bölgeye gittiler. Sanırım Lee'nin babası o kadar üzgündü ki dikkat etmiyordu."

Ayağımı Bronco'nun zeminine bastırarak hayali frenler yaptım.

"Sand Gap'in kuzeyinde bir yerde kafa kafaya çarpışmışlar. Ailesinin ikisi de ölmüş. Çizgiyi geçip onlara çarpan Kızılderili iyiymiş." Pete durakladı. "Sarhoşun şansı." Bu son cümle ondan hiç duymadığım kadar acı gelmişti.

Anne babanızı ani ve şiddetli bir şekilde kaybetmek korkunç bir şeydi. Yine de. "Yani bir adam ailesini öldürdü diye Lee Lakota'dan nefret mi ediyor?"

Pete'in gözleri bana ve tekrar yola kaydı. "Kızılderililerden nefret etmiyor. Güven bana."

"Kız arkadaşıyla ne oldu?"

Pete'in gergin enerji topu beni ürküttü. "Kaza Lee'yi çok kötü etkiledi. Bunun için kendini suçladı, çünkü o . İşkence görmüş. Uzun bir süre, belki de hala, mutluluğu hak etmediğini düşündü. Kız da hayatından çıkıp gitti."

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Pete'i gençlik yıllarını anımsaması için yalnız bıraktım. Bulutlar güneşin üzerinde gezinerek yavaş bir ılık çakması oluşturuyordu. Pete sessizliği bozdu. "Kyle'ın nasıl olduğunu duydun mu?"

Beyaz çarşafların üzerindeki pasif yüzünün görüntüsü göğsümü sıktı. "Birkaç saat önce aradığımda bir değişiklik yoktu."

Sempatide içinde dişlerini sıktı. "Bildiğiniz kadarıyla kız kardeşi hala kayıp mı?"

Pete'i düşündüm. Barnett'in kız kaçırdığına bile, Kyle'ın yaralarının sarhoşken çıkan bir kavgadan kaynaklandığını düşünürdüm. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Pete iç çekti. "Bu çok kötü oldu. Belki Lee onu bulabilseydi, ona yardım edebilirdi."

Shelly'yi tanıımıyordum ama Barnett'in hayatında olmasının ona yardımcı olacağından şüpheliydim.

Barnett'in dönüşüne yaklaştığımızda Pete yavaşladı. "Alex ne olacak? Sizce kız kardeş hakkında bir şeyler biliyor mudur?"

"Ben de onu bulamadım."

Pete başını salladı. "Benim çocuklarım Kyle'ın kız kardeşinden çok da küçük değil. Hatta benim oğlum Alex'le aynı yaşta. Onları koştururken hayal edemiyorum. Okul, kilise ve 4-H ile meşgul oluyorlar. Bu çocukların bu kadar ihmal edilmesi utanç verici."

Pete çakıllı bir yoldan sola döndü. Barnett'in evi, alçak bir tepenin otoyoldan gizlediği bir arazinin üzerindeydi. Orta yüzyıldan kalma kırmızı tuğlalı çiftlik tepenin güney eteklerine yakın bir yerdeydi. Bir garaj, küçük bir ahır ve boş ağıllar işletmeyi oluşturuyordu.

Pete evin önünde durdu. Yağmurla beslenen otlar o kadar derin büyümüşü ki Barnett'in onları kesmek için bir palaya ihtiyacı olacaktı. Kıştan kalma otlar ve ölü yapraklar evin çiçek tarhlarını tıkamıştı. Bir sundurma salıncağı tek zincirle sallanıyordu ve çözülmekte olan hasır bir salıncak giriş yolunu hurdaya çevirmişti.

İkimiz de kımıldamadık. "Sally'nin evde olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Pete Bronco'dan ateş etmeye hazır görünüyordu. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Pete dışarı çıktı ve ben de gözümü yoldan ayırmadan onu takip ettim. Evden uzaklaşıp ahıra doğru yürüdü. "Sally bir süre önce ayrıldı. İki kızın da taşınmasının üzerinden çok geçmedi."

Barnett'in iki kızı vardı. Onları pek iyi tanıımıyordum. Voleybol ve basketbolda onlara karşı ama liseden sonra takip etmedim. "Barnett boşandı mı?"

Pete ahıra doğru ilerlerken evi ve araziye inceledi. Parmaklarını sinirle ya da sabırsızlıkla birbirine sürttü, belki de kaşınıyordu. "Olabilir. Tek bildiğim gittiği. Barnett'i mahvetti. Tammy beni terk ederse öleceğimi biliyorum."

Çoğu insan bunu mecazi anlamda söyler ama Pete için gerçek olabilir. "Barnett Sally'den sanki hâlâ burada yaşıyormuş gibi bahsediyor," dedim.

"Lee sadık bir adamdır. Sevdiklerinden vazgeçmez." Ahıra vardık.

"Bana ne gösteriyorsun?"

Pete kapıyı açıp genişçe sallarken yüzümü izledi. Görmem için geri çekildi.

Odanın ahırın yan tarafında bir ofis olacağını düşünmüştüm. Belki bir tür çalışma odası ya da stüdyo. Birçok çiftçinin belki de gece buzağılamaya yardım etmek için yatakhane olarak kullandığı bir yeri vardır. Ama Barnett'in sadece birkaç dönüm arazisi olduğu için buna ihtiyacı olmazdı.

Neşeli bir oda beklemiyordum. Pencerede sarı fırırlı perdeler asılıydı ve çiçekli bir yorgana sahip çift kişilik bir yatak burayı bir kız yatak odası gibi gösteriyordu. Küçük bir masa, lamba ve yıpranmış kadife koltuk mobilyaları tamamlıyordu.

Pete'e döndüm. "Bu da ne?"

Pete'in gözleri pencereye kaydı ve gülümsemesi gerildi. "Burası Lee'nin kaçırıp sattığı kızları getirdiği yer."

Ne dedi? Pete haklı olduğumu mu söyledi?

Pete kıkırdadı. "Kızların başı dertte. Sadece kızlar değil bu arada. Lee başıboşları toplar. Onları buraya getirir ve yardım etmeye çalışır. Bazen onlara okullar ve programlar gönderiyor. Bazen de köylerine geri dönüp hayatlarını boşa harcıyorlar."

Odaya girdim ve elimi masanın üzerinde gezdirdim. "Lee gençlerin rehabilitasyonu ile mı ilgileniyor?"

Pete'in her zamanki Black-Lab coşkusu azaldı. Kaşlarını çattı. "Çoğunlukla geliyorlar. Kyle'ın erkek ve kız kardeşi gibi onları önemseyen kimsesi çocuklar."

Kyle önemsemi. Gordon da öyle. Shelly önemsiyordu ve hatta iyi bir katılımın olduğu bir terleme bile planlamıştı. "Madem bu kadar iyi niyetli, neden bu bir sır?"

"Eğer biri bunu bilseydi, onu . Sosyal hizmetlere ya da kabile kurumlarına gitmiyor. Üzülerek söylüyorum ki bölgedeki bazı insanlar başarılı olmasını ve dışarı çıkmasını istemiyor. Çocukların kaçmasını zorlaştırıyorlar." O

Beni dışarı çıkarmak için hareket etti, yola baktı ve parmaklarını birbirine sürttü.

Şüphecilğim ortaya çıkmış olmalıydı, çünkü ben bir şey söylememiş olmama rağmen Pete hemen devam etti. "Lee'nin huysuz ve umursamaz görüldüğünü biliyorum. Ama onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Ondan daha nazik ya da daha cömert birini bulamazsınız. Ve sadık. Tanrı şahidimdir, Lee bir arkadaşı için her şeyi yapar. Lee dünyanın tuzudur."

Pete ne derse desin, Barnett'i bana yalan söylerken yakalamıştım. Bu güvenimi yok etti. "Bu Yeraltı Demiryolu ya da burada her ne oluyorsa ondan emin değilim."

Pete sadakat, aile ve Barnett ile arasındaki yakınlık hakkında konuştu. Pete Barnett'i korumak için ne kadar ileri giderdi?

Dikkatimin odada dolaşmasına izin verdim. Kalın bulutlara bakan pencereden yatak örtüsünü süsleyen gelinciklerin kırmızı ve turuncularına kadar. Sahte ahşap zemini kaplayan kırmızı, sarı ve turuncu çizgili halıyı gerçekten Barnett mi seçmişti? İçinde böyle bir kapris olduğunu hayal bile edemezdim.

Ahşap zemin mi? Direkli ahırda mı? Dönüştürülmüş bir ahırın bile zemini muhtemelen dökme beton olurdu. Halıyı inceledim, bir kenarında küçük bir çıkıntı olduğunu fark ettim.

Pete'in dikkatle baktığımı fark etmesinden korkarak başımı çevirdim. Ama o pencereden dışarı, eve bakıyordu. Ben konuşunca yerinden sıçradı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Bu çok şeyi açıklıyor. Sanırım Barnett o kadar da kötü bir adam değilmiş."

Pete kolunu bana doladı ve bizi odadan dışarı çıkardı, kapıyı arkamızdan kapattı. Oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istiyordum ve ondan uzaklaşıp Bronco'ya doğru ilerledim.

Dry Creek'e dönüş yolundaki sohbet, çocuklarını sorduğumda kolaylaştı. Pete dörtlüla Rusty'nin yeni kement atma

kısrak ve Becca'nın fıçı atı ve lise rodeo takımının nasıl yeni bir koça ihtiyacı olduğunu anlattı. Sessizce, saatte altmış beş mil hızını aşması için onu teşvik ettim, ancak telkin gücüm çocuklarının aktiviteleri için duyduğu coşkuya nüfuz edemedi.

Beni arabama bıraktı ve arabadan inmeden önce elini koluma koydu. "Lütfen Kyle'ın durumu hakkında beni bilgilendirmeye devam et. Kendine geldiğinde Tammy ve ben hastaneye gideceğiz. Ona çiçek götürün ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakın. Ona yardım edecek bir ailesi olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım, fazla bir şey söyleyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. "Teşekkürler, Pete."

Alabama atlayıp motoru çalıştırdım ve Pete'in Chester County'ye dönmesini bekledim. Bronco'sunun içinde motoru çalışır vaziyette oturuyor, belki de benim kalkmamı bekliyordu. Birkaç saniye daha bekledim ve gitmeyince arabamı vites taktım ve sağa, Hodgekiss'e doğru döndüm.

Frankie'nin dükkânının görüş alanından çıktıktan sonra, tahtaları sökülmüş el sanatları dükkânının arkasından hızlıca dolandım. Beton basamakta uyuklayan iki adam, ben U dönüşü yapıp binanın arkasında yarı gizli kalırken kafalarını kaldırıp bakmadılar. On uzun ve acı dolu dakika sonra Pete şehirden çıkarken yanımdan geçti.

Beş dakika daha bekledim, sonra arabadan inip doğuya yöneldim. Barnett'e döndüm, mahkemesinin uzun sürmesini umuyordum.

Frene bastığımda çakıl taşları püskürdü ve arabadan fırlayıp ranzanın kapısına doğru koştum. Hızlı hareketlerle çizgili halıyı odanın ortasından kaldırdım ve şüphelendiğim şeyi ortaya çıkardım.

Bir tuzak kapısı. Tıpkı binlerce televizyon programında gördüğüm gibi. Bu kapı kabaca kesilmiş tahtalarla işaretlenmişti ve mandallıydı ama kilitli değildi. Barnett'in buradaki herhangi bir şeyi kilitlemesi için bir neden yok. Uzak çiftliklere dondurulmuş yiyecek dağıtan Schwann'ın adamı bile olsa, kimsenin evine burnunu sokması olası değildi. Kimse bir çığlık duyacak kadar yakınında yaşamıyordu.

Mandalı çevirdim ve kapıyı sarsarak açtım. Çok ağır değildi ve açtığımda delikten içeri ışık sızdı. Bir dizi dik taş basamak, ahşap rafları olan sığ bir odaya iniyordu. Bir depo mahzeni. Eski çiftliklerin çoğunda konserve ürünleri ve kök sebzeleri saklamak için böyle bir şey vardı. , bunun yazın hasadından daha fazlasını sakladığından emindim.

Gün ışığı mahzenin büyük bölümünü aydınlatsa da, gözlerim gölgeleri seçecek kadar çabuk uyum sağlayamadı. Ayrıntıları seçemedi, mahzenin köşesinden bir yumru yükseldi ve bana doğru fırladı.

Bana çarptı ve ben bir "umph" ile geriye düştüm.

Çocuk üstümden atlayarak kapıya doğru koşmaya başladı. Uzanıp bileğini yakaladım ve ağlayarak yere yığıldı.

Bir kaplan yavrusu gibi dövüşüyor, tekmeliyor ve kıvranıyordu, bu da tutuşumu sürdürmemi ve dizlerimin üzerinde satın almamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Kendimi onun üzerine attım, bileklerini tutmaya çalışırken onu altımda sıkıştırdım.

Sonunda yüzüne baktım. "Alex!"

Dövüşmeyi bırakmadı. "Bırak gideyim."

Bir saniye boğuştuk. "Kes şunu yoksa kelepçeleri takarım."

Korkusu o kadar gerçektir ki ona dokunabilirdim. Sesi çatallaştı. "Benden ne istiyorsun?"

Mücadele etmekten nefes nefese kalmıştım. "Neden buradasın?"

Ağır nefes alışları buhar makinesi gibi ses çıkarıyordu. Sözlerinin sert olması gerekiyordu ama gıcırtilı çıkıyordu. "Sen ve Barnett, Darrel'a yaptığınız gibi beni de öldürecek misiniz?"

Arkama yaslandım, kaçma ihtimaline karşı tetikte bekliyordum. "Barnett'le hiçbir ilgim yok. Seni o mu kaçırdı? Ne zamandır buradasın?"

Nefes nefese kalmıştı, gözleri hâlâ vahşiydi ve odayı araştırıyordu. "Dün gece. Frankie'den sonra beni buldu. Beni buraya getirdi."

Pete, Barnett'in iyiliği hakkındaki yalanlarına inansa da, gerçek karşımdaydı. "Nedenini söyledi mi?"

Alex biraz sakinleştı, belki de ona zarar vermeyeceğimi anlamaya başlamıştı. "Shelly'yi istiyor. Onu Shelly'ye götürürsem gitmeme izin vereceğini söyledi."

Biliyordum. Güzelliği ve egzotik Kızılderili piyasada çok kazandıracağına bahse girerdim. "Nerede o?"

Alex'in ağız kapandı ve odanın köşesine odaklandı.

Ayağa kalktım, Alex'le kapı arasına girdim, böylece kaçamayacaktı.
"Shelly'ye yardım etmeye çalışıyorum. Barnett'i sustur."

Alex doğruldu ama bir şey söylemedi.

Ona doğru eğildim. "Barnett dün gece neredeyse Kyle'ı öldürüyordu." Alex bir yılan tarafından sokulmuş gibi sarsıldı.

"Hayır. Öyle mi? Kyle...?"

"Hastanede komada ama iyileşecek." Kyle iyi olabilir de olmayabilir de ama Alex'in bunu bilmesine gerek yoktu. Alex'in odaklanabilmesi için sözlerimi bağırarak söyledim. "Barnett Darrel'ı öldürmüş olabilir. Şimdi de Shelly'nin peşinde. Bana güvenmen gerek."

Alex göz açıp kapayıncaya kadar korkmuş halden kavgacı hale geçti.
"Güven. Bu beyaz adamın lafı."

Çaba sarf ederek sesimi alçak ve sakın tuttum. "Bu BS için zamanımız yok. Shelly'yi bulmama yardım et. Bu bize Barnett'i içeri tıkmamız için gereken kanıtı sağlayacaktır."

Çenesini kaldırdı. "Shelly'nin senin yardımına ihtiyacı yok."

"Nerede o?" Mahkeme ne kadar sürecekti? Barnett şimdi eve mi dönüyordu?

"O güvende."

Azı dişlerimi öğüttüm. "Barnett'ten ve hazırlıkçılardan saklanırsa ne kadar güvende olabilir ki?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Preppers?"

Bu çocukla bir yere varamazdım. "Olson Çiftliği." Sanki hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkti.

Barnett dönmeden önce buradan gitmemiz gerekiyordu. Dişlerimi sıkarak, "Hidden Valley Ranch" dedim.

Gözlerini daha da açtı. "Onları tanıyor musun?"

"Sanırım Barnett'le birlikte bu işin içindeler."

Bana moron da diyebilirdi. "Bu bok hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Başından beri Barnett'in işi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yine sustu.

Tişörtünün önünü tuttum ve onu yatağa doğru iterek oturmasını sağladım. Başının üzerinde durdum. "Bir şey biliyorsun ve kız kardeşinin hayatını kurtarmak ve Kyle'ı kimin öldürmeye çalıştığını bulmak istiyorsan bana söyleyen iyi edersin."

"Kyle'ın peşinden kimin gittiğini biliyorum. Darrel'ı kimin öldürdüğü gibi. Sadece nedenini bilmiyorum."

Durdu ve ben bekledim. Tekrar açmayınca kelepçelerimi çıkardım. Konuşsa da konuşmasa da burada daha takılamazdık. "Sanırım kendini daha konuşkan hissedene kadar hapiste oturabilirsin."

Bana ters ters baktı.

Alex'e doğru hamle yaptım, kollarını arkadan kavradım ve sallamaya fırsat bulamadan kelepçeledim. Bu beceriyi polis akademisinde öğrenmiş ve erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, yeğenlerim ve yeğenlerim üzerinde uygulamıştım. Bu benim en iyi gerçek şerif hamlemdi.

Onu yukarı çektim ve kapıya doğru ittim. "Seni bir süre kilitli tutmam gerekebilir. Önemli değil çünkü kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Geri çekildi. "Bunu yapamazsın. Ben değilim."

Kapıyı açtım ve onu çiseleyen yağmurun içine itmek için üzerine eğildim. "Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim."

Aracımın arka kapısını açtım ve bir elimi başının arkasına koydum. "İçeri gir."

Direndi. "Tamam, tamam. Tamam."

Başına biraz daha baskı uyguladım. "Tamam, ne?"

Sesini yükseltti. "Annemle Shelly'nin bir ay kadar önce kavga ettiklerini duydum."

Barnett gelmeden önce onu arabaya atıp kaçmak istesem de itmeyi bıraktım. Onu kapıya yakın tuttum. "Ne hakkında kavga ediyorlardı?"

Bana bakmadı. "Başladığını duymadım. Bağırıyorlardı, ağlıyorlardı, tüm o dramatik şeyler. Sonra annem Kyle'ın babasıyla, şeriflerin ne kadar kötü olduğuyla ve kanundan uzak durmakla ilgili bir şeyler söyledi. Hep böyle saçmalıklar söylerdi. Ama daha önce Kyle'ın babası hakkında bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Polislerden nefret ediyor ve Kyle'dan da bu yüzden nefret ediyor."

Bir adım geri çekildim ve devam etmesi için başımı salladım, bir kulağım konuşmasında, diğer kulağım Barnett'in Bronco'sunu dinliyordu.

Kaşlarını çattı ve devam etti. "Sonra Darrel'in şerife yaptıklarını ödeteceğini söyledi. Annem ve Shelly kavga ettiler ama anladığım kadarıyla Darrel bir şeyler biliyordu ve bunu anneme hak ettiğini vermek için kullanacaktı."

"Darrel'in ne ya da kimi bulduğunu biliyor musun?"

Alex başını salladı. "Hayır. Ama Shelly'nin akıllı olduğu bunu yapacağını düşündüm. Ondan sonra tuhaflaştı. Neredeyse eve gelmiyordu. Çok gizliydi. Annem onunla konuşmazdı."

"Birkaç gece önce ne oldu? Ter gecesi mi?"

Suçluluk duygusu, Sandhills'i yıkayıp geçen fırtına gibi aniden yüzüne sıçradı. "Shelly okulu bitirmişti ve ne olursa olsun üniversiteye gidecek ya da evi terk edecekti. Şerif hakkında bir şeyler biliyordu ve ben de bunun biraz para edeceğini düşündüm. Barnett'e bir mesaj gönderdim ve ona ne olduğunu bildiğimi, bana beş bin dolar vermesini ve hiçbir şey söylemeyeceğimi söyledim."

Neredeyse boğuluyordum. "Barnett'e şantaj yapmaya mı çalıştın?"

"Evet. Sonra bir baktım Shelly gitmiş. Sonra Kyle buluşmak istedi. Barnett beni yakaladı ve bir örümcek deliğine attı.

bir torba fıstık ezmeli sandviç ve bir kutu meyve suyu."

Shelly'yi bulmam gerekiyordu. Barnett'in sırrının anahtarı ondaydı.

Max. Korkmuş ve yalan söylüyordu. Bir şeyler biliyordu. Belki Shelly'yi saklıyordu. Ya da başka bir şey.

Alex'in kelepçelerini açtım. "Arabaya

bin." Geri çekildi. "Hayatta olmaz."

"Seni arka koltuğa kilitleyebilirim ya da büyüüp benimle önde oturabilirsin."

Birkaç saniyelik bir bakışmamız oldu. "Gerçekten burada takılıp Barnett'in dönmesini beklemek istiyor musun?"

Alex ayaklarını sürüyerek ön koltuğa ve ben direksiyona geçtiğimde, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Aceleyle çiftlik avlusundan çıkıp otoyola doğru yürüdüm. "Kuzenin Gordon."

Kollarını kavuşturdu. "Bir elma daha."

İyi ki böyle büyük bir ailenin parçası olduğum için ergenlik toleransı geliştirmişim" Kyle iyileştiğinde bize neler olduğunu anlatabilecek."

Alex alay etti. "Kyle Süpermen gibidir. Adam ölmeyecek."

Ağzımı kapalı tutmak için bir savaş verdim ve kaybettim. "Kyle seni seviyor."

Alex alay etti. "Benim ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Sana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Seni hapisten çıkarmaya çalıştı.

rezervasyon."

"Evet, beni kültürümden uzaklaştı. Halkımdan."

Direksiyonu sıktım ve hayal kırıklığı göğsümü sıktı. "Daha kötüsünü de yapabilirdin."

"Dedi zengin beyaz kaltak. Lakota olduğun için polisin biri seni alıp sana bok atmadı. Bakkaldan alışveriş yapmadın.

Tezgahtarlar her şeyi yapıyor ama yemek kuponunuz var diye yüzünüze tükürüyorlar. Kızılderili olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Doğru. Anlamıyorum. Ama bu Kyle'ın yardımını elinin tersiyle itmen için bir sebep değil. Neden hayatını daha iyi hale getirmeye çalışmıyorsun?"

"Kyle'a göre daha mı iyi? Sana göre mi?"

Ağzımı açtım ama sözleri ağzımı tekrar kapattı. O haklıydı. Benim için daha iyisi eğitim almak demekti. Böylece rezervasyon dışında iyi bir iş bulabilirdi. Böylece güzel bir evde yaşayabilir, büyük yemekler yiyebilir, dalış tatilleri yapabilirdi. Ona baktım. "Nasıl gelecek istiyorsun?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez umut gözlerini aydınlattı. "Atalarım gibi. Değil mi? Toprağı tanıyorlardı. Avlanır ve özgür yaşarlardı. Paraya ihtiyaçları yoktu. Ya da devlet konutuna. Diplomaları ve işleri yoktu. Sadece yaşıyorlardı. Gerçek hayat."

Bunu düşündüm. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun." Kollarını kavuşturdu. "İmkânsız değil, dostum."

Çirkin olsa bile gerçek olma zamanı. "Atalarınız ciddi anlamda kuşkulu topraklara sürülmedi. Bufalo ve geyik sürülerini takip edebiliyorlardı. Dünya sizin için farklı. Çitler var. Çayırlara yerleşildi. Bufalolar yok oldu."

Alex'in tutkusu alevlendi. "Anlamıyorsun. maaşın, büyük evin ve araban var. Benim hiçbir şeyim yok ve da. Elimdekiler mahvoldu."

Başımı salladım. "Evet. Haklısın. Benim için daha kolay. Benim için her zaman daha kolay olacak. Bunun için üzülebilirim ama bunu değiştiremem. Bana inat yoksulluk içinde yaşamak aptalca."

Gözlerini devirdi.

"Kyle'ın iyi bir hayatı var."

Alex'in Kyle'inkine çok benzeyen gözleri beni delip geçti. "Ve hâlâ beyaz dünyanın saçmalıklarına katlanmak zorunda."

Her ne olursa olsun, Alex tam bir genç kızdı. Bu yüzden, annemin gençken bana sık sık tekrarladığı bir şey olduğu için, onun yaşam kuralları olan *The Desiderata*'dan bölüm okudum: "Dünyanın her yeri ihanet ve kırık hayallerle dolu. Ama bunların seni kör etmesine izin verme..."

Sand Gap'teki The Stop'a giden yol boyunca daha az düşmanlıkla tartıştık.

Onu arka odaya götürdüğümde Alex hiç gürültü çıkarmadı. Kyle'ın kuzeni Kim hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti. Kasanın önünden geçerken sopasını eline vurdu dudağını bükerek bana baktı. Ona dostça bir selam verdim, çünkü babamın dediği gibi, kaba olmak için hiçbir neden yoktur.

Gordon beni dışarı çıkardı. "Dört Kızıl Baykuş'tan ikisi güvende. Hastanede Kyle'a göz kulak olan biri var mı?"

Endişe içimi daralttı. "Tutti Teyzemin kanında Rottweiler var. Buraya ait olmayan biri gelip etrafı koklarsa, keskin dişleri vardır."

Sanki bu ona göre pek bir şey ifade etmiyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. "Yapabileceğin en iyi şey Shelly'nin işini bitirmek. Rita iyi durumda değil ve Alex'in de ona bakacak birine ihtiyacı olacak."

Shelly'yi bulup bu işi yoluna koyarsam, küçük kardeşinin ebeveynliğini üstlenmesi için onu zorlayacağımı sanmıyordum. Ama bu başka bir günün, başka bir bakıcının konusuydu. Şimdilik listemin başında Shelly'yi bulmak vardı ve onun olabileceği tek bir yer vardı.

Dolu olduğundan emin olmak için silahımı kontrol ettim ve güneye döndüm.

Kyle'ın kundaklanmış kafası zihnimi doldurdu ve nabzım hızlandı. Kararlılıkla otoyolda hızla ilerledim. Telefonumu çıkardım ve Ted'in numarasını tuşladım.

Alex ve Max ile karşılaşmamı anlattım ve ona her şeyi açıkladım. "Neredeyse geldim. Buraya gelmelisin ki Kyle'ı koruyabilelim ve Barnett'i tutuklayabilelim."

Ted'in sesi çok rahat geliyordu. "Yanılıyorsunuz. Barnett'in birini öldürmesine imkân yok."

Ted'le tartışmak bugün çok fazla zaman alıyordu. "Tamam. Milo ya da Pete'i arayacağım. Belki yanılıyorumdur. Ama Barnett'e şüpheyile yaklaşıp belki de Kyle'ı kaybetmeyeceğim."

Esnemedi, değil mi? "Aşırı tepki veriyorsun."

Sekiz yıldır evli olduğun biriyle yapabileceğin gibi, düşünmeden önce cevabımı geri çektim. "Ve sen de domuz kafalı bir palavracısın, çamura batmış bir pisliksin."

"Çamurdaki pislik?"

"Ben deliyim." Birkaç nefes çektim. "Bana destek olacak mısın, yoksa başka birini mi arayayım?"

Sesi eğlenmiş gibi geliyordu. Lanet olsun ona. "Şu anda yolu yarıladım. Ama önce konuşacağız, sonra tutuklayacağız."

Uzlaşmayla büyüdüm. Ancak, bölgemdeki tek kolluk kuvveti olduğumda kuralları benim koyabileceğimi düşünürdünüz. "Çabuk buraya gel."

Olson Çiftliği'nin kapısının bir kilidini daha kestim. Artık sinir bozucu olmaya başlamıştı. Bu kez tepeyi aşip karargâha indiğimde hiçbir hareketlilik yoktu. Bir pikap ana evin önüne park edilmişti. Kümesin kapısı aralık duruyordu ve kuşlar bahçelerinde mutlu bir şekilde gagalıyorlardı

Marty ve Rhonda'nın evinin önünde durdum, içimi bir ürperti kapladı ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Bodrum katının pencereleri açıktı ama kumlar pencerelerin kadar çekilmemişti. Başka bir kaz boğucu bodrumda yine bir kumsal yaratabilirdi. Sarnıç hâlâ tepenin üzerinde duruyordu. Tanıdığım çoğu Sandhillers böyle yarım yamalak bir iş yapmazdı. Burada, bir işi bitirmek ya da arkanızı toplamak için başkasına .

Tamiratın üzücü durumundan öte, karargâh sanki tepesinde düşmeyi bekleyen bir ağırlık varmış gibi uğursuz hissediyordu. Korku, sanki yağmur bulutları hâlâ havada dolaşıyormuş gibi tehditkâr bir şekilde havada dalgalanıyordu.

Arabamın kapısını iterek açtım ve bir süre oturdum. Sağduyum bana olduğum yerde kalmam için bağıırıyordu. Ama bir çayırkuşu öttü ve karatavuklar cıvıladı. Tavuklar gıdıkladı. Hafif bir esinti yanaklarıma fısıldadı ve güneş baharın baştan çıkarıcılığıyla parıldadı. Belki de hayal gücümü serbest bırakmıştım.

Geçen kış yemin ettikten hemen sonra Milo bana içgüdülerime güvenmemi tavsiye etmişti. Şu anda, o yavrular bana Shelly'nin burada olduğunu ya da daha önce burada olduğunu söylüyordu. Bana ihtiyacı vardı. Kyle'ın onu bulmama ihtiyacı vardı.

Silahımı çektim ve karnım zil çalarak, yanlarımdan ter damlayarak ve ağzım kuruyarak kruvazörümünden dışarı çıktım. Silah sesi ya da lazer füzesi yoktu. Kamyonetlerinin etrafından dolaştım.

Marty'nin ön kapısındaki gözetleme deliği düştü ve bir silah namlusu dışarı çıktı. Neredeyse yere atlayacaktım ama kendimi durdurdum. Kimse Grand County şerifini vurmayacaktı. Bundan asla kurtulamazlardı. Marty ve Rhonda bunu riske atmazdı.

Rhonda'nın sert sesi ön pencerenin panjurundaki bir delikten titreşiyordu. "Arama emri olmadan buraya adımını atarsan seni vuracağımızı söylemiştik. Şaka yapmıyorduk."

Silahımı tuttuğum yerde avuçlarım terledi. "Bana Shelly'nin nerede olduğunu söyle."

Rhonda bağırdı, "Silahını bırak."

Özensiz onarımlar, kırık bir Noel oyuncacı gibi atılmış sarnıç, sürekli değiştirilen kilitler. Karartma perdeli tavuklar. Konu beni vurmaya geldiğinde neden Marty ve Rhonda'nın mantığına güvenebileceğimi düşündüm ki? "Shelly'yi bulana kadar gidemem."

"Seni uyarmıştık." Rhonda'nın sesi karnıma inen bir yumruk gibiydi.

Metalin metale çarpma sesini duydum, belki bir kilit açılıyor, bir silah ateşleniyor, hayal gücümden gelen bir şey ya da herhangi bir şey. Döndüm ve kamyonetlerinin arkasına daldım. Toprak pufladı ve bir mermi vızıltısı durduğum yerde havayı ikiye böldü. Kamyonetin altına indiğim yerden fırladım, kapıyı açtım ve kendimi içeri attım, ayağımın olduğu yere yakın bir yerde bir mermi yere çarpmadan önce bir rakunun saçları vardı.

Kurşunlar havada vızıldadı ve savruldu. Evin barikatlı kapıları ateş sesini boğuyordu, bu yüzden kurşunlar bir yaban arısı kadar ses . Ama bu ölümcül olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Kamyonetin kasasının beni kurşunlardan koruyamayacağını biliyordum. Beni öldürmek , araçlarına zarar vermek zorundaydılar. Belki de bu beni vurmalarını engellemiştir. Marty ve Rhonda muhtemelen beni istememişlerdi, sadece korkutmak istemişlerdi. Küçük bir teselli.

Evleri tahkim edilmişti. Ateş etmemin bir anlamı yoktu. Ted yakında ortaya çıkacaktı, yani en azından desteğim olacaktı. Telefonu vardı ve bir iki saat içinde Ruby Ridge'deki gibi bir durumla karşılaşabilirdik.

Arkamdaki ahırdan bir kargaşa başladı. Bağırان bir kız. Max'in çatlak sesi. Vurma ve kapı çalma. Kapının yetersiz korumasıyla başımı kamyonetten dışarı uzattım.

Siyah saçlı bir kız Max'in kurtulmak için mücadele etti. Shelly olmalıydı. İkisi de bağırdı. Büyük bir çekişle Max'ten kurtuldu ve arabama doğru koşmaya başladı.

"Yere yat!" Kamyonetten atladım, silahımı kaldırmıştım, Max saldırırsa ateş etmeye hazırdım.

Kollarını kaldırarak bana doğru koştu. Hâlâ bağıırıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Onunla buluşmak için koştum, kendimi onunla Max'in arasına mı yoksa onunla evin arasına mı atmam gerektiğinden emin değildim.

Ona doğru uzandım ama benden uzaklaştı, elleri başının üzerinde sallanıyordu. "Kes şunu! Dur!"

Onu yakaladım ve debelenmeye başladı. "Bırak beni!"

Evin kapısı hızla açıldı ve Rhonda dışarı fırladı, Marty de peşinden. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı. Bana mı, Shelly'ye mi, yoksa Max'e mi hitap ettiğini bilmiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kız kıvrılarak benden uzaklaştı. Kafam karışmıştı, en büyük tehdit o gibi görüldüğü için silahımı Rhonda'ya doğrulttum.

Kızın kırmızı yüzünden gözyaşları süzüldü ve ağzı buruştu. "Ateş etmeyi bırak. Dur."

Rhonda ona ters baktı, elindeki Glock'u yere doğrultmuştu. "Seni korumaya çalışıyorum."

Marty'nin bene benzeyen yüzü öfkeyle gerildi. "Sana onu ilk sabah teslim etmemiz gerektiğini söylemiştim."

Rhonda öfkeli gözlerini ona doğru çevirdi ve tüfeğin namlusunu yere indirmek için elini uzattı. "O şeye dikkat et."

Silahımı kılıfına sokmamaya karar verdim. "Shelly?"

Hıçkırıklarını geri çekerek başını salladı. Max arkamızdan fırladı ve Shelly'nin koluna girerek kalkmasına yardım etti. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve hepimiz birbirimize ihtiyatla bakarak durum değerlendirmesi yaptık.

"Burada neler oluyor?" Sonunda sordum. "Seni kaçırdılar mı? İyi misin?"

Rhonda'nın dudakları hırlayan bir terrier gibi geriye kıvrıldı. "Adam kaçırmak mı? Ne tür bir delisin sen? Buraya adım attığından beri beladan başka bir şey olmadı."

Shelly burnunu çekti ve kontrolü ele almak için çabaladı. "Neden sen ve Kyle bu işin bırakmadınız?" Simsiyah saçları rüzgârda savrulurken duruyordu, teni Kyle'inkinden daha koyu bir bronzdu ama gözlerinde Alex ve Kyle'ın gözlerindeki gibi aynı ateş parlıyordu.

"Yapamaz." Carly'nin gitmesine izin verdiğimden daha fazla. "O seni seviyor." Gözyaşlarını sildi.

Rhonda benden Shelly'ye baktı. Parmağıyla Max'i işaret etti. "Bunu sen yaptın. Bütün bunları kapımıza sen getirdin. Yalnız kalmak istedik."

Max koruyucu bir tavırla Shelly'ye sarıldı. "Onun peşindeydiler. Onunla ilgilenmek zorundaydık."

Ted güçlü motorunun gürültüsüyle tepeyi aştı ve çiftlik pikabıyla çakıllı yoldan bize doğru geldi.

Sanki biri duraklatmış gibi durduk ve onun bahçeye girip kayarak durmasını bekledik. Dışarı fırladı, silahını bize doğrulttu.

Başımla ona sert bir selam verdim. "Burada olmana sevindim. Bu iki serseriye arabama bindir ve adliyeye geri götür."

Marty namlusunu birkaç santim kaldırdı.

Ted bağırdı, "Silahını bırak!"

Kolumu kaldırıp silahımı Marty'ye doğrulttuğumu görünce şaşırdım. İki silah ona doğrultulmuş olduğundan, en az direnç göstereceği yolu seçti ve tüfeğini düşürdü.

Ted gözlerini Marty ve Rhonda'dan ayırmadı ama sesini bir köpek yavrusuyla konuşur gibi yumuşatarak benimle konuştu. "Destek çağırmak iyi bir karardı. Sizin için burada olabildiğime sevindim."

Çaba sarf ederek silahımı ona doğrultmadım.

Rhonda silahını yere bırakacak kadar sağduyuluydu. "Bizi içeri alamazsınız. Elinizde hiçbir şey yok."

Rhonda'nın arkasına geçtim ve Ted silahını tutarken kollarını geriye doğru çekip onu kelepçeledim. "Bir polis memuruna ateş etmek benim için yeterli. Sonra kara para aklama, gasp ve çalıntı mallara bakacağız."

Bana bedeniyle karşı koymadı ama kelimeler havada uçtu, çoğu babamın rahatsız edici bulacağı türdendi. Marty'nin ekleyeceği fazla bir şey yoktu ama yüz ifadesinden, fırsatı varken beni vurmuş olmayı dilediği anlaşılıyordu.

Ted eski spagetti Western filmlerinden öğrendiği o sert kanun adamı kaşlarını çattı. "Annenle bu ağızla mı konuşuyorsun?"

Rhonda ona özellikle kötü bir küfür savurdu ve ben de benim ağızımdan çıkmış gibi davrandım.

Onları arabamın arkasına yükledik ve Ted'e anahtarları uzattım. "Shelly ve Max'le konuşup elimden geleni yapacağım, sonra Barnett'le ilgili bir plan yapabiliriz."

Rhonda, Barney Fife ve Şerif Andy arasındaki yakın ilişkiler hakkında bir şeyler bağırdı.

Marty sesini onunkinin üzerine yükseltti. "Şerif. Hey, seninle konuşmam lazım."

Onlardan birinin kelepçelerden kurtulma ihtimaline karşı kapıdan ya da ulaşabilecekleri yerlerden uzak durmaya dikkat ederek .

Marty sessizce konuştu. "Sana zarar vermeyecektik. Sadece mahremiyetimizi istedik, tamam mı? Yani, bak. Ateşkes ilan etmeye ne ? Rhonda ve benim bazı imkanlarımız var."

Şaşırmış görünmüş olmalıyım.

Aceleyle devam etti. "Çocuklarınız var mı? Şerif maaşıyla üniversite masraflarını karşılamak zor olabilir, değil mi? Biz de sana yardım ederiz, güzel bir hesap açarız, sana bakarız, ha?"

Rhonda gemiye atladı. İlk kez gözlerinde gerçek bir korku gördüm. "Bela istemiyoruz. Siz bize yardım ederseniz, biz de size yardım ederiz, herkes kazanır."

Geri çekildim ve kapıyı kapattım. Ted'e, "Hepsi senin," dedim.

Ted sürücü kapısına gitti ve durdu. "Lee konusunda hâlâ yanıldığını düşünüyorum. Ben bu ikisini Ogallala'da işleme sokana kadar sinirlenme."

Söylemedim ama eminim anlamıştır. Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsam onu yapacaktım ve onun iznine ihtiyacım yoktu.

Aracıma binmek için eğildi, doğruldu ve geri çekildi. Arabaya doğru eğildi, koltuğun arkasını sonuna kadar ayarladı ve bana ters ters bakarak içeri kaydı. Bazı pürüzler boşandıktan sonra bile devam eder.

Ted'in Rhonda ve Marty'yi götürmesini izlerken yan yana duran Max ve Shelly'ye döndüm.

Max ile başladım. "Onun peşinde olduklarını söylemiştin.

Kim?" Shelly başını eğdi. "Hayır."

Max ona doğru eğildi. "O Kyle'ın bir arkadaşı. Sanırım ona güvenebiliriz."

Shelly bana yalvardı. "Eğer Kyle'ın arkadaşıysan, onu buradan çıkar. Kov onu. Gitmesini sağla."

Sesimi yumuşattım. "Kyle dün gece saldırıya uğradı. Broken Butte'da komada."

Shelly'nin nefesi kesildi ve elleri ağzına gitti. İnkâr edercesine başını salladı.

Aciliyetle savaşıp bir nezaketle, "Annen ve Alex şu anda güvenciler ama Alex'i Barnett'in evindeki bir mahzende kilitli buldum" dedim.

Bir hıçkırık ondan kaçtı.

Şimdi ben ittim. "Oluyor?"

Max bir an bekledi. "Eğer sen, ben söylerim."

Gözlerimi Shelly'den ayırmadım. Sağlıklı görünüyordu, çürüğü yoktu, kıyafetleri temizdi. "Sen iyi misin?"

Gözlerinde yaşlar birikti ama düşmedi. "Ben iyiyim. Burası güvenli."

Shelly gözlerini sildi ve omuzlarını dikleştirdi. İçinde Kyle'ın bir parça parladı. "Kyle'a yardım. Ya da ben. Biz farklı bir dünyadan geliyor."

Bu kadarı bana yeterdi. "Saçmalık." Max

Shelly'yi dürttü. "Ona söylemen gerek."

Elini karnına götürdü ve sanki karnı ağrıyormuş gibi karnına masaj yaptı. Koyu renk gözlerini benimkilere dikti. "Tamam. Ama oturmam gerek."

Max ona doğru eğildi. "Hasta mı olacaksın?"

ve boğazı düğümlendi. "Bu-" Eğildi ve kustu.

Sıçramasını güçlükle önleyerek geri sıçradım, sonra öne çıkarak Max'in Shelly'yi ahırın kenarındaki gölgeye taşımasına yardım ettim.

"Burada olmaz." Tavuklara el salladı. "Koku-" Tekrar eğildi ve bir akıntının toprağa çarpmasına izin verdi.

Max ve ben Shelly'yi ahıra götürdük, güneş ışığı ve temiz hava için kapıyı açık bıraktık. Frog Creek'teki dükkânımın ve saman kokulu ahırımın aksine, Marty ve Rhonda'nın ahırı yağ kokuyordu ve aletler yığınlar halinde duruyordu. Shelly'yi uzun bir atölye taburesine oturttuk. Max onun elini tuttu ve yaslanabileceği kadar yakınında durdu.

"Tamam, bana neler olduğunu anlat."

Max ile uzun bir sessizlikten sonra Shelly söze başladı. "Kardeşim Darrel iki yıl önce öldürüldü."

Başımı salladım. "Bir vur-kaç."

Sanki başka bir mide bulantısıyla savaşıyormuş gibi yutkundü. "Söyledikleri buydu."

"Buna inanmıyor musun?"

". Ama sonra..." Max'in elini kavradı ve durakladı.

Tekrar kusmasını beklerken, konuyu devam ettirdim. "Fikrini ne değiştirdi?"

Dalga geçmiş olmalı. "Anne. Bana bir şey söyledi."

Shelly Max'e yaslandı ve gözlerini kapattı, teni bozulmuş jambonun yeşil tonundaydı. "Ona hamile olduğumu ve ne yapacağımızı söylediğimde çılgına döndü. Hayatımın onunki gibi sona ereceğini çünkü beyazların kullanıp bıraktığını söyledi."

Hamileliğini açıklaması sadece şüphelerimi doğruladı.

Max ona sıkıca sarıldı ve öpmek için eğildi. Gerçek aşk kusmuk nefesiyle engellenemezdi. "Seni bırakmayacağım."

Ona sulu bir gülümseme verdi. "Sonra Darrel'ı beyaz adamın öldürdüğü ve Kyle'ın öldürmesi gerektiği şeyler söyledi. Ve, Tanrım, bilmiyorum. Annemin beyni her zaman doğru çalışmıyor. Ama aklıma gelen şu: Darrel, Kyle'ın babasının kim olduğunu öğrendi ve ondan biraz para almaya karar verdi. Ve şerif onu öldürdü."

Gözlerimin arkasında bir bomba patladı. "Şerif mi? Barnett mi?"

ve bir süre bekledi. "Sanırım öyle."

Barnett'ten Husker'ın Memorial Stadyumu'nu dolduracak kadar nefret etsem de, beynim bu sefer durdu. "Sence Barnett, Darrel'ı herkese Barnett'in Kyle'ın babası olduğunu söylemesini engellemek için mi öldürdü?"

Shelly Max'e bana söylememekte haklı olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Barnett'in Kızılderililerden ne kadar nefret ettiğini herkes biliyor. Kyle'ın babası olduğunu itiraf ederse beyaz dünyasına nasıl görünür?"

Bunu düşünmem gerekiyordu. Cinayet büyük bir şeydi ve Shelly haklıysa, Barnett sadece Darrel'ı kalmamış, kendi oğlunu da çalışmıştı.

Shelly'nin değerlendirmesinin güvenilirliği hakkında bir fikir edinebileceğimi umarak konuyu değiştirdim. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Shelly Max'e yaslandı. "Darrel öldürülmeden birkaç ay önce para harcamaya başladı. O arabayı aldı. Ona parayı nereden bulduğunu sorduğumda bana söylemedi."

Derin bir nefes almak için durakladı. Ben de onunla birlikte nefes aldım.

"Onu sıkıştırmaya devam ettim ve bana yeni beyaz çiftçilerle bir iş bulduğunu ve ona nakit ödeme yaptıklarını söyledi. Kızılderili bilgisini nasıl istediklerini gülerek anlatıyordu. Toprağa çok bağlı olması gerektiğini falan söylüyordu."

"Rhonda ve Marty için mi çalışıyordu?"

"Hayır. Max'in ailesi." İlk kez genç güzelliğini göstererek gülümsedi. "Newt ve Earl Johnson. Bana buradaki yerden bahsettiler. Darrel'ı işe aldılarsa beni de işe alırlar diye düşündüm."

Max tekrar devraldı. "Burada bir tek ben vardım çünkü diğer herkes yel değirmenini tamir ediyordu."

Birbirlerinin ellerini sıktılar ve gülümsediler. Gençler.

"Max bana Darrel'in evlerinin alçıpan işlerine yardım ettiğini söyledi. Ona nakit ödeme yapmışlar ve sessiz kalması için yemin ettirmişler. sürü Kızılderili yardım etmiş."

Ayağa kalktı ve sırtını gererek iki büklüm oldu. "Max ve ben, şey gibiydi, hepsi bu. Birbirimize bir kez baktık ve ondan sonra birlikte olduk."

Max onu kendine çekti. On sekiz, otuz beş ya da seksen yaşında olsanız da aşk aşktı. "Yani ilişkinizi gizli mi tuttunuz?"

Shelly alaycı bir kahkaha attı. "Yakın zamana kadar."

Yarım adım uzaklaştı ve Max'in kolunun düşmesine izin verdi. "Yani evet. Hamile kaldım. İşte o zaman her şey kötüye gitti."

"Kardeşim Douglas bana notlarının ve kendini kötü hissettiğini söyledi."

Alaycı bir gülümseme sundu. "Keşke hepsi bu kadar olsaydı."

O tekrar yere çökerken ben dudaklarımı ısırdım. Belli ki kendini mutsuz hissediyordu.

"Öğrendiğimde anneme gittim. Ona bebekten ve okulu bitireceğimden bahsettim. Sonra Max ve ben New Jersey'deki ailesinin yanına taşınmayı planladık ve üniversiteye nasıl gideceğimizi, nasıl çalışacağımızı ve bebeği nasıl büyüteceğimizi düşündük."

Max'in yüzü kararlılıkla sertleşti, onu gördüğümünden daha yaşlıydı. "Annem dağıldı. Beyaz bir adamın bebeğine sahip olsöyleyerek bağırmaya başladı. Sarhoş değildi, bu yüzden beni korkuttu. Onu sakinleştiremedim ve bundan anladığım şey

Kyle'in babasının beyaz bir adam olmasıydı."

Omuz silkti. "Biz hep Kyle'in başka bir babası olduğunu düşündük. Ama annem Kyle'in babasının onunla evleneceğine ve çocuğa bakacağına söz söyledi ve sonra puf. Sanırım ortadan kaybolmuş ve ona hiçbir şey vermemiş."

"Annem kürtaj yaptrmam için bağırıyordu. Ben de gittim. Anlıyor musun? Arabama bindim."

"gece bu gece miydi?"

Shelly başını salladı. "Hayır. Bu iki hafta kadar önceydi. Darrel'ın öldürülmesi konusunda ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Bu konuda Kyle'la konuşmaya çalıştım ama beni dinlemedi."

Sanki bir mide bulantısı dalgasının geçmesini bekliyormuş gibi durakladı. "Sonra Alex büyük bir sorun olmaya başladı ve ben de onun için endişelendim. Garip davranmaya başladı."

Bu ocuk için garip olan neydi? "Nasıl yani?"

Yer değiştirdi ve sırtını dikleştirdi. "Tam bir pislik gibi." "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

Yeniden düşündü. "Bir adamdan bir araba satın aldı ve ona ödeme yapacağına söz verdi ama geri vermek zorunda kaldı. Ona parayı nereden sordum ama söylemedi."

Kalbim sıkıştı. "Barnett'e Kyle'ın babası olduğu konusunda şantaj yapmayı planlıyordu."

Başını iki yana salladı. "Bunu bilmiyordu."

Ona Alex'in hikayesini anlattım.

Gözlerini kapadı ve açtı. "Bu Barnett'in o gece neden ortaya çıktığını açıklıyor."

"Ter gecesi mi?"

Max'e doğru eğildi. "Evet. Birinin yanaştığını duydum ve baktığımda polis Bronco'sunu gördüm. Işıkları falan açık değildi. Gerçekten karanlıktı ama şerif indi ve kızgın olduğu belliydi. Kapıyı almadı, sadece ön kapıyı kırıp açtı."

"Annen evde değil miydi?"

Shelly Max'e baktı. "Sarhoştı." Ona bunu söyletmekten nefret ediyordum.

Shelly hikâyesine devam etti. "İçeri girdi ve anneme bağırmaya başladı. Alex'in nerede olduğunu sordu. Ama annem, cevap veremeyeceği aşamadaydı.

"Bize yardım getirmem gerekiyordu, ben de arka pencereden sürünerek çıktım. Arabama koştum ve kaçtım."

Max ona doğru eğildi. Ona fısıldadı, " yok."

Nefes aldı ve Max'i görmezden geldi. "İşte o zaman Kyle'ı aradım. Alex'in başının dertte olduğunu biliyordum ama ne için olduğunu bilmiyordum."

"Kyle'ın telefonu ter yüzünden aktarımdaydı. Aramanızı aldım."

Bunu anladı ama yorum yapmadı. "Sonra Barnett beni takip ediyordu. Aynamdan Bronco'ya bakmaya devam ettim ve ön lastiğim yoldan çıktı. Araba takla attı. Dışarı çıktığımı bile hatırlamıyorum ama sonra koşmaya başladım. Max'i aradım ve tepenin üzerinde saklandım. Gelip beni aldı."

"Buraya geldiğimde neden benimle konuşmadın?"

Bana soru hakkında ne düşündüğünü belirten bir bakış attı. "Sen beyaz bir şerifsin. Sana güvenmedim. Hâlâ da emin değilim."

Max inekçe bir gülümsemeyle benden özür diledi. "Özür dilerim." Shelly'ye, "O iyi." dedi.

Shelly bana odaklandı ve gözleri tekrar doldu. Bu kez gözyaşları kaçtı. "Darrel'ı öldürdü. Ve Kyle'a zarar verdi." Titriyordu. "Ve Alex'i kaçırdı. Bu benim hatam."

Max onu salladı. "Öyle değil."

Burnunu çekti. "Alex'in Barnett'e şantaj yapmaya çalıştığını öğrenmesi benim yüzümden oldu. Ve Kyle da benim yüzümden..." Hıçkırıklarını bastırdı.

Kalbim onun için kırıldı. Böyle bir yükü taşımak için çok gençti. "Onu durduracağım, söz veriyorum."

Telefonum çaldı ve çıkardım. Hastaneden arıyorlardı. "Şerif."

Tanımadığım tatlı bir ses cevap verdi. "Merhaba Kate. Tutti Teyzen seni aramamı ve Kyle Kırmızı Baykuş'un söylememi istedi."

Rahatlama, yumuşak bir esinti gibi. Hemen ardından bir korku sarsıntısı. "Aradığın için teşekkürler. Ama bana bir iyilik yap ve bundan kimseye bahsetme. Ben yoldayım."

Arayan kişi tereddüt etti. "Gerçekten mi? Çünkü Tutti bana tüm şerifleri aramamı söyledi."

Ağzım kurudu. "İlk arayan benim, değil mi?" Sesi titriyordu. "Um. Sen sonuncusun."

Shelly ve Max'ten ayrıldım ve Ted'in doğru koştum.

Kyle'a Shelly'nin gitmesine izin vermesini tavsiye etmekte çok acele etmiştim. Ama onu bugün korkmuş ve genç bir halde, yetişkin olmaya çalışırken görmek, on sekiz yaşındaki bir çocuğun deneyimsizliğini ve kırılganlığını gözler önüne serdi. Shelly, Alex'in ve annesinin sorumluluğunu üstlenmiş, onları incecik omuzlarında taşıyordu. Kendini Süper Kadın olarak görüyordu ama yardıma ihtiyacı vardı.

Otoyoldan aşağı koştum ve telefonuma uzandım. Hastane operatörü açtığında, Tutti Teyze'yi sordum.

Parlak bahar güneşi tepeleri göz kamaştırıcı bir yeşile büründürmüş, kır çiçekleriyle süslemişti. Siyah inekler çayırları süslüyor ve gökyüzü masmavi bir renge bürünüyordu. Tüm gün sanki bir anaokulu öğrencisi tarafından yeni sekiz paket boya kalemiyle çizilmiş görünüyordu. Olup bitenler için fazla neşeli ve umutluydu.

Birkaç dakika beklettikten sonra Tutti Teyze telefonu açtı. "Ne oldu?" "Kyle nasıl?" Nefes nefese kalmış gibiydim.

Tutti Teyze sözlerini biber gibi öğüttü. "Brianna seni aramadı mı? Lanet olsun."

"O aradı. Sadece senden öğrenmek istiyorum."

Tutti'nin sesi sinirli geliyordu. "Kalp atış hızı ve ateşi normal. Solunumu iyi. Şişlik indi ve birkaç dakikalığına uyandı."

dakikalar. Dürüst olmak gerekirse, hasta bakımı ile meşgulüm. Telefon görüşmeleri için zamanım yok."

Ted'in pikabı güçlüydü ve bir tank sürüyormuş gibi hissettiriyordu ama ışık çubuğu ya da sireni yoktu. "Özür dilerim. Bu çok önemli. Kyle'ı ziyaret eden var mı?"

"Pete aşkına. Bilmiyorum."

Kyle'ı yalnız bırakmaktan nefret ediyordum. "Onu kontrol etmelisin. Odasına sadece hastane personelinin girdiğinden emin olun."

"Neden?"

Ona Lee Barnett'in katil olduğundan şüphelendiğimi söylemeli miydim? Elimde kanıt yoktu ve onu yanlışlıkla suçlarsam bu kötü olurdu. Öte yandan, eğer haklıysam, Kyle'a ulaşmasına izin verme riskini göze alamazdım.

"Sadece kimsenin içeri girmesine izin verme, tamam mı?"

Tutti Teyze'nin sesi yorgun geliyordu. "Bakıma ihtiyacı olan hastalarım var. Sen paranoyaksın diye birinin başında nöbet tutamam."

Sesim birkaç desibel yükseldi. "Ona zarar veren kişi geri gelebilir."

Şimdi sesi ilgilenmiş gibi geliyordu. "Kim?"

Torpidoların canı cehenneme... "Sanırım Lee Barnett'ti."

Güldü. "Hayır, gerçekten. Kim?"

Çığlık atmak istedim. "Lütfen."

Neyse ki tartışacak ya da dedikodu yapacak zamanı yoktu. "Her neyse. Buraya geldiğinde açıklarsın."

Flying T çiftliği tabelasını geçtim. "Yirmi dakika içinde orada olurum."

Ama Broken Butte'un eteklerindeki satış ahırının önünden geçene kadar iki saatten fazla zaman geçmiş gibiydi. On dakika içinde Broken Butte İlçe Hastanesi'nin otoparkına girdim. Hastanenin halka açık sadece iki girişi vardı; lobiye ve resepsiyon alanına açılan ana giriş ve arkada sürgülü kapıları olan acil giriş.

Kapılar. Hastanenin arkasındaki otoparka, acil durum kapılarına yakın bir yere park ettim.

Spinner County şerifinin Bronco'sunun hemen yanında.

İyi ki Tutti Teyze'ye Kyle'ı güvende tutacağına dair söz verdirmişim.

Arka tarafta çok sayıda araç varmış gibi görünüyordu. Bununla Lee'nin Bronco'su ve Ted'in pikabının yanı sıra iki pikap, mavi bir Suburban ve siyah bir Malibu station wagon'u kastetmiştim. Acil servis girişine doğru koştum. Tutti Teyze Kyle'a göz kulak olacaktı ama benim Barnett'i bulmam gerekiyordu. Sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Telefonumu çıkardım. Ted'in elinde Marty ve Rhonda olduğu için Milo'yu hızlı aramaya başladım. "Broken Butte'a acele edebilir misin?"

Milo homurdandı. "Yapamam. Lanet olası sırtım yine çıktı ve yatıyorum. Ama az önce Pete'le konuştum ve Kyle'a merhaba demek için yolda olduğunu söyledi."

Milo'yla yüz yüze konuşana kadar şüphelerimi ona söylemek istemedim. Bu arada Kyle'ın başında nöbet tutacaktım. "Tamam. Ben burada olacağım."

Sesi endişeli geliyordu. "Peki, tamam o zaman."

Otoparkı geçtim ve silahımın belimde olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Acil durum girişinin cam kapıları kayarak açıldı ve kaosun içine girdim.

Kot pantolon ve tişört giymiş iki orta yaşlı kadın, o sabah Tutti Teyze ile konuştuğum kalıplanmış plastik sandalyelerde oturuyordu. Üstleri başları kir içindeydi, saçları darmadağınktı. Her iki muayene odasındaki masalarda da yine kirli ve dağınık insanlar oturuyordu. Sağlık personeli koşuşturuyordu. Burası küçük bir acil servisti, bu yüzden burayı doldurmak için sadece birkaç kişi yeterliydi ve bu da her şeyin bir felaket gibi görünmesine neden oluyordu.

Kimse feryat etmedi. Gözyaşı görmedim, hatta kan bile görmedim. Tutti Teyze bir muayene odasından çıkıp diğerine doğru ilerledi. Ona doğru atıldım ve kolunu yakaladım. " oluyor?"

"Yardımcı bayanlar Lejyon'u temizliyordu ve Guy Compton Cadillac'ını mutfak duvarından geçirdi."

Şaşkın görünüyor .

Kolunu çekti. "Yeni bir araba olduğunu ve freni bulamadığını söylüyor. Bence ehliyetine el koymalılar."

Arkamı döndüm ve koridorda koşmaya başladım. Barnett hastanedeydi ve kimse Kyle'ı korumuyordu.

Ön kapıya ve idari ofislere giden koridora ulaşana kadar botlarım parlak muşambada takırdadı. Bir ofisi kilitleyen ve çantasını omzuna atan bir kadının yanından geçerek koridorda hızla ilerledim. Nefes nefese kaldı ve bir şeyler mırıldandı.

hızla geçti. Şişelerle dolu sarı plastik bir tepsi taşıyan önlüklü genç bir adam geçmeme izin vermek için duvara yaslandı.

Köşeyi döndüm ve hızlandım. Hemşireler ve diğer personel önümden geçiyor ya da kendi işlerine koşturuyorlardı. Vardiya değişimi ya da acil durum nedeniyle olabilirdi ama her yer hareketlenmiş gibiydi. Barnett'in Kyle'ın odasına girdiğini kimse fark etmeyecekti.

Yolumdan çekilmek dışında bana neredeyse hiç dikkat etmediler. Bir fil ömrü kadar süren bir yolculuktan sonra Kyle'ın koridoruna ve odasına ulaştım.

Kapıyı tuttum ve kendimi içeri ittim. Alevlerin içine dalmak gibi, düşünmeden tepki verdim. Barnett, yüzünü buruşturarak Kyle'ın başında duruyordu. Kyle'ın damarlarında dolaşan seruma ulaşabilecek mesafedeydi. "Dur!"

Barnett kafasını . Gözlerimiz buluştu. "Bu işe karışma."

Kyle sırt üstü hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı, teni her zamanki bronz renginin kireçli bir versiyonuydu. Bandajlı sarıği siyah saçlarının arasında beyaz beyaz parlıyordu. Savunmasız, , çok yalnız.

Kyle'ı korumak için çaresizce odanın öbür ucuna atıldım ve Barnett'i yakaladım. Tuzağa düşen Barnett'in savunması hiç devreye girmedi. Nasıl olduğunu ama kelepçelerimi çoktan kavramıştım ve ne planladığımı bilmeden kelepçeleri bir bileğinin etrafına kapattım ve diğer koluyla birlikte arkasından çektim. Adrenalin ve Kyle'ı tehdit ettiği için ona duyduğum öfke bana sahip olduğumu bilmediğim bir güç verdi.

Cılız serum askısı yana devrildi, yarısı dolu sıvı torbasını odanın öbür ucuna fırlattı ve ucunu Kyle'ın elinin arkasından çekip aldı. Muhtemelen ben bağıırıyordum, Barnett kükrüyordu ama ikimizin de gerçek kelimeler kullanıp kullanmadığını kim bilebilirdi.

Devrilen serum kancasının çıkardığı gürültüden mi yoksa bizim çırpınışlarımızdan mı , koyu yeşil önlüklü yaşlı bir hemşire koşarak odaya girdi. "Yüce Tanrım, oluyor?"

Barnett'i kelepçeledim ve kaçmak için mücadele etti, komodini tekmeleyerek Kyle'in kafasına doğru yuvarlandı.

"Kes !" diye bağırdı hemşire. "Çık dışarı!"

Barnett'in kelepçeli ellerini kavradım ve yakasından tutarak onu odadan dışarı itmeye başladım. "Kyle'in serumu çıkarıldı. Sanırım Barnett içine bir şey koymuş olabilir."

Barnett bir o yana bir bu yana dönerek kurtulmaya çalıştı. "Ben dokunmadım."

Barnett iri bir adamdı. Kelepçeliyken bile kontrol etmek için tüm gücümü harcadım.

Hemşire endişelenmekten çok sinirlenmiş görünüyordu. "İlaçlarını kurcaladığınız için hapse girebilirsiniz."

"Bundan daha fazlası için hapse girecek," dedim.

Barnett bunu kolaylaştırmıyordu. "Anlamıyorsunuz. Ben Kyle'i koruyorum."

"Neyden, hayatta kalmaktan mı?" Kyle çarşafı, beyaz bandajları ve solgun teniyle çok kırılgan görünüyordu. "Kyle iyileşecek mi?" Hemşireye sordum.

Rafı düzeltti. "Buradan çıkmazsan olmaz." Barnett'i önümden ittim. "Hadi gidelim."

Barnett ayaklarını dikti. "Lanet olsun, Fox. Bu sefer Kyle'in ölümüne neden olacaksın."

Rutin olarak iki yüz kiloluk buzağılarla boğuşuyordum, bu yüzden kilolu, yumuşak karınlı bir şerif beni alt edemezdi. Elektrikli sığır sopam olmadığı için standart tilki kontrol yöntemini kullandım. Ensesindeki kolları sıkıştırdım ve kopardım.

"Ah!" İrkildi ve birkaç adım öne çıktı. "Bundan kurtulabileceğini mi sandın?"

"Paçayı kurtarmam gereken şey yapmadım." "Alex'i kaçırmak kesinlikle bir şeydir."

Başını bana doğru çevirdi. "Benim evimde miydin?" "Merak etmeyin. Alex iyi ve onu eve kilitlediğine dair tanıklık etmeye hazır.

kalk. Kyle kendine gelir gelmez, onu dövmekten senin sorumlu olduğunu doğrulayacak. Ondan sonra, Darrel'ı senin öldürdüğüne dair kanıtları toplamak kalıyor."

Barnett dönüp bana baktı. "Sen delirmişsin. Beni Ted'in gözetimine verin."

Başının arkasına uzandım ve saçlarını bir kez daha çektim. "Çünkü Kyle'ın oğlun olduğunu tüm dünyanın öğrenmesini istemiyorsun."

Hemşire bir an için kontrol etmeyi, okşamayı ve onarmayı bıraktı. Barnett'in dudakları geriye kıvrıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz."

"Hadi gidelim." Onu ittim ve birkaç adım tökezledi.

Barnett'i odadan dışarı çıkardım ve şimdi küçük bir kalabalık bir çember oluşturdu. "Shelly'yi buldum ve senden kurtuldu."

Telaşlanmış görünüyordu. "Nerede o?"

Onu koridora doğru itmeye devam ettim.

Karşı çıktı. "Bana Shelly'nin nerede olduğunu söylemelisin. Söylemezsen onu koruyamam."

Homurdandım, soğuk öfke kök salmaya başlamıştı. "Alex'i kaçırdın, Kyle'ı öldürmeye çalıştın ve şimdi de benden Shelly'nin nerede olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Barnett'in sesi de aynı derecede öfkeli çıkıyordu. "Bunların hiçbirini ben yapmadım. Ben sadece bunun tekrarlanmasını engellemeye çalışıyorum."

"Sen yapmadıysan kim yaptı?"

Ağzını kapattı. Bir süre sonra, "Beni alıp götürecekseniz, en azından Milo'yu çağırın da Kyle'la otursun," dedi.

"Sen hapse girdiğinde, Kyle güvende olacak."

"Kahretsin, çok inatçısın. Ted'in Roxy için seni neden terk ettiğini şimdi anlıyorum."

Bir insan olarak kendisi hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Koridorda boğuştuk, o kelepçeli ve kavgacıydı, ben durumu kontrol altına almış gibi davranıyordum ama aslında Barnett'i Kyle'dan uzaklaştırdığım için mutluydum ve Pete'in acele etmesini diliyordum. Barnett'i geçici olarak Broken Butte polis merkezine götürmek en iyisi olacaktı.

Toplanan aylaklara baktı ve benimle mücadele etmeyi bıraktı. "Tamam. Hadi gidelim buradan."

Guy Compton'ın şoförlüğü yüzünden daha kötü durumda olmadıkları varsayılan bayan yardımcılarının boşalttığı Acil Servis'e geri döndük.

Pete neden bu kadar gecikti? "Bunu yapmadığını söylüyorsun ama kimi suçlayacağını söylemiyorsun."

Barnett sanki çenesi taşmış gibi konuştu. "Kimseyi suçlamayacağım." "Hapse girmeyi mi tercih edersin?"

, gözleri Godzilla'ya döndü. "Sizin nesliniz kendi derdinde. Hayatınız boyunca şımartıldınız ve size büyük kırmızı katılım kurdelesi verildi, bu yüzden dostluk, onur ve sadakat hakkında hiçbir fikriniz yok."

Evet, aynen öyle. O kadar şımartılmıştım ki ailemi kurtarmayı bırakır bırakmaz güzel bir dalış tatiline çıkacaktım. Duvarlarım Boşanma kurdelesi, İşsiz olan, Bekar ve Çocuksuz olan, Yeğen Kayıp olan ve oh, ve tüm flamalar ve yıldızlarla Acınası Acıma Partisi olanı unutma.

Sinirlerine dokunduğu kesindi. "Sadakat, ha? Eminim cinayet asaletinizi yok eder."

Daha fazla şok geçirmiş vatandaşıyla karşılaşmadan acil servisten çıktık. Şimdiye kadar dedikodular

Sandhills. Bir elim Barnett'in sırtındaydı çünkü hastaneden ayrılmak konusunda isteksizdi.

Beni itti. "Kyle'ı korumasız bırakamazsın."

"Bu kadar önemsemen çok dokunaklı." geçtik. "Arabanın anahtarlarına ihtiyacım olacak." Ted'in kamyonetiyle bir taşıyamazdım.

Barnett adımlarının ortasında durdu.

Hastanenin köşesinde Pete, Chester County şerifinin Bronco'sunu ön otoparka sürdü.

Barnett hızlı bir nefes çekti. Başını iki yana salladı ve bana döndü, yüzünde bir telaş vardı. "Bırak beni." Elimden .

"şunu."

Pete'in onu kelepçelediğini görmesinin da Kyle'ın oğlu olduğunu açıklamasının yaratacağı aşağılanma Barnett için çok fazlaydı. Rodeodaki bir dana gibi dönüp durdu. Ne olduğunu anlayamadan yanımdan geçip hastaneye doğru uçtu. Kolları çekilmiş ve bilekleri birbirine bağlanmış halde bir horoz gibi koşuyordu. Yine de benden önce davrandı ve ben de gittim.

Daha önce koridorlar kalabalıkken, şimdi kimse bana müdahale etmiyordu. Barnett, ben kollarından tutup onu geriye doğru fırlatmadan önce acil servisten geçmeyi başardı.

Duvara çarptı ve dizlerinin üzerine düştü. Bana doğru kükredi. "Durdurun onu!"

Anlayamadan ona baktım. Ayağa kalkmaya çalıştı. "Kyle'a ulaşmasına izin verme."

Düşüncelerim yeni bir perspektife kaymaya başladı. "Ama Alex?"

Barnett'in kaygan tabanlı botları muşambanın üzerinde kaydı. "Onu saklamak zorundaydım. Ben de aynı nedenle Shelly'yi bulmaya çalışıyordum."

Shelly bir Bronco tarafından kovalandığını söyledi. Barnett kamyonetiyle onun enkazına .

Aman Tanrım. Çok .

Ayağa kalkmaya çalışan Barnett'i bırakıp koridorda koşmaya başladım. Kyle'ın odası sanki on mil uzaktaymış gibi geliyordu ve ben boyum kadar kesilmiş otların arasında debeleniyordum. Bir köşeden kaydım ve kendimi ikinci kez odasına itmek için son birkaç adımda açıldım.

Yine bir şerif Kyle'ın yatağının yanında duruyordu.

Bu kez Pete Grainger'dı, teni benekli, gözleri cam gibi ve dudakları dehşet maskesiyle büzülmüştü. Kollarını kavradı ve ağırlığını Kyle'ın yüzünü örten yastığa verdi. Bu sırada Kyle'ın kolları güçsüzce tokat atıyor ve vücudu ince hastane çarşaflarının altında kasılıyordu.

Grainger başını kaldırdı ve bana odaklandı. "Çık dışarı!"

Pete yataktan geri çekilip kolunu uzattığında kendimi odanın diğer ucuna attım. Akıcı bir hareketle silahını çıkardı ve namlusunu kalbime doğrultarak düz bir şekilde tuttu.

Kyle'ın başının üzerindeki yastık yere kaydı.

Kollarımı kaldırarak durdum. "Hey, Pete. Sakin ol."

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi terledi ve dikkati odanın içinde gezindi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Ama bu senin hatan. Bırakmalıydın."

Nefes al, Kate. ", Pete. Bunu yapmak istemezsin."

Koyu renk gözleri bana yalvarıyordu ve ilk kez Kyle'ınkilerle aynı sarı renkte olduklarını fark ettim. ". Haklısın. Ama başka ne seçeneğim var ki? Tammy, anlamayacaktır."

Ne duyması gerekiyordu? "O seni seviyor. Seni affedecektir."

Bunu biraz umutla düşünüyordum gibiydi. Sonra kaşları düştü ve gözyaşları birikti. "Hayır. Söylemeyecek. Eğer ona uzun zaman önce söyleseydim, elbette. Hatta Kyle'ı evlat edinip kendi çocuğu gibi yetiştirebilirdi. Ama şimdi değil. Kyle'a sahip çıkmadığım için beni asla affetmeyecek. Ona bir baba vermediğim için."

Kyle'ın yatağına doğru adım attım. Pete irkildi ve silahını bana . İlgüdülerim siper almamı söylese de irkilmedim. Göz temasını sürdürdüm. "O senin *oğlun*." Sonra ona fısıldadım, "Kendi oğlunu öldüremezsın."

Çılgın gözler Kyle'dan bana kaydı. "Bunu düzeltmenin tek yolu bu. O hiç doğmamalıydı. O benim hayatımı mahvetti." Alçak sesle konuştum. "Çok fazla insan biliyor."

Hıçkırıklara boğuldu. "Çocuklarım. Bu onları mahvedecek." "Kyle senin çocuğun!" Kahretsin, bu neden aklına yatmamıştı?

Yüzü gözyaşlarıyla sulanmış, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Hiç bu kadar kırılmış birini görmemiştim.

Kyle'a baktı ve şok olmuş, titrek bir nefes aldı. Kyle'ın gözleri Pete'i tutuyordu.

Pete bana baktı, veremeyeceğim bir şey için yalvarıyordu. Silahını yavaşça şakağına doğru kaldırdı.

Arkamdan çarpan ağır bir beden duvara çarptı ve kapıya çarptı. "Hayır!" Barnett bağırdı.

Pete'in tereddüt etmesi için yeterliydi.

Barnett kendini düzeltti ve kapı aralığında durdu. Pete'e doğru ilerledi. "Bunu yapamazsın. Çocukların, Tammy. Kahretsin, ben. Liseden beri birbirimizin arkasını kolladık."

Pete'in gözleri odaklanmamış gibiydi, sanki Barnett'i tam olarak seçemiyordu. ", değil mi? Başından beri o Kızılderiliyi öldürdüğüm için beni ihbar edebilirdin. Ama yapmadın."

Barnett sanki Pete ona bir bıçak saplamış gibi acıyla nefes aldı. "Hayır. Umarım dedikleri gibi olmuştur, bir vur-kaç olayı."

Pete, Barnett'e yalvardı. "Ödemezsem Tammy'ye, herkese söyleyeceğini söyledi. Bunu öğrenmelerine izin veremezdim-" Kyle'a dik dik bakarken Pete'in yüzü nefretle buruştu. "O."

Barnett elini uzattı. "Beni şimdi bırakma. Bu şekilde değil."

Pete'in omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. "Yapamam."

Barnett elini uzatarak geçti. "Seninle olacağım. Ne olursa olsun. Ben senin arkadaşınım. Her zaman."

Pete dizlerinin üzerine çöktü, silahı yere düştü. Ağlayarak yere yığıldı, hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki odayı yuttu.

Barnett, Pete'in silahını bana doğru tekmeledi ve silah arkama kaydı. için döndüm ama Tutti Teyze benden önce davrandı. Bir elinde silahı, diğerinde kelepçelerin anahtarını tutuyordu. Tabii ki Barnett'in üzerinde anahtar olacaktı.

Aceleyle Kyle'ın yatağının yanına gittim. Ağzı çalışıyordu ama hiç ses çıkarmıyordu.

"Onlar iyi. Alex ve Shelly güvende."

Uzun bir nefes verdi ve gözlerini kapattı.

Hafif yağmur verandanın çatısına vuruyordu. Ayaklarımı , soğuk biramı yudumluyor ve alacakaranlıkta vıraklayan kurbağaları dinliyordum.

Telefonum çaldı ve gerildim. Bu akşamki planlarım arasında şeriflik yoktu. Kimliğe bir kez baktım ve tekrar rahatladım. "Baxter." Carly'nin mesajından ona bahsetmemiştim, soruşturmayı ilerletmeyeceğine karar vermiştim.

O da aynı cevabı verdi. "Kate." Bir duraklama. "Neden bana hiç ilk adımla hitap etmiyorsun?"

Biramı yudumladım ve Poupon'un kabarık başını okşadım. "Bunu hiç düşünmemiştim. Baxter kulağa ilk isim gibi geliyor. Bir çeşit."

"Ama Glenn kulağa daha arkadaşça geliyor. Arkadaş olarak başlamadığımızı biliyorum ama artık arkadaşız, değil mi?"

Hayatım boyunca Grand County'de yaşadım. Doğumları ve ölümleri saymazsak, hep aynı insanları tanıyordum. Sarah ve ben anaokulundan beri ayrılmaz bir ikiliydik. Yine de olay yerine katil zanlısı olarak gelen Baxter, en az onlar kadar hayatımın bir parçası gibiydi. "Elbette, biz arkadaşız. Ama bu sana Glenn diyeceğim anlamına gelmiyor."

Gülümsediğini duydum. "hiç inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?"

Yağmur mutlu bir melodi tutturdı ve yumuşak bahar büyümesi akşam havasında süzüldü. "Bir ya da iki kez duymuş olabilirim."

Kıkırdadı. "Sanırım Marty ve Rhonda hakkında özel bir röportaj için tekrar yalvarmamın bana bir faydası olmayacak."

Hırladım. "*Omaha World-Herald*'da ya da *Wall Street Journal*."

"Lanet olsun. *Dergi* mi?"

Geçen haftanın ılık havası kumlu bahçemdeki çimleri canlandırmak için uzun bir yol kat etmişti ve ben de basın neredeyse sürekli tacizlerinden rahatsızlık yerine buna odaklanmıştım. "Hepsinin bir bakış açısı var. Marty ve Rhonda'dan Sandhills'deki avcı eğilimi hakkında bildiklerime, Barnett ve Grainger'e yönelik suçlamalara kadar her şey."

Sesinde farklı bir şey vardı, daha yavaş, belki de normalden daha alçak. "Görünüşe göre mahkemede vakit geçireceksin."

Midem daraldı. "Raporlar yazıyorum ve şeriflere karşı açılan davalar için kanıt topluyorum. Ama bana Marty ve Rhonda'ya karşı tanıklık etmek zorunda kalmayacağımı söylediler, bu yüzden büyük şehre gitmek zorunda kalmayacağım. Vay be."

"Hey, şehir o kadar da kötü değil." Konuyu değiştirdi. "Kyle hastaneden çıktı mı?"

"Birkaç gün önce çıktı. İyi olacak. Bölgede küçük bir ev satın aldı ve Alex de onun yanına taşınmayı kabul etti. Shelly de Max'le birlikte New Jersey'e gidiyor, en azından üniversitesi bitene kadar."

Baxter'ın sesi şaşırmış gibiydi. "Bölgede mi? Vay canına. Kyle'in geri dönmesine şaşırdın mı?"

"Bu hiç kolay olmayacak. Ama Alex gitmeyecek ve Kyle onu doğru yola getirmeye kararlı." Bunu düşündüm. "Kyle ve Alex yeniden bağlanmak istiyor. Aileyi yeniden kurmak istiyorlar."

Baxter kıkırdadı. "Aileden anlayan biri varsa o da sensin."

Buna hakkı vardı. Beni buraya çeken, oraya iten kardeşler. Sevilecek ve kaybedilecek yeğenler. Fox sürüsünü şişiren yeni bir nesil. Ve ben, kendi etrafıma çitler ve duvarlar örüyorum. Konuyu değiştirdim. "Chicago nasıl?"

Baxter tereddüt etti. "Bahar kar fırtınası. Buzlu rüzgar o kadar acımasız ki kan . Tanrıya şükür orada değilim."

Ayağa kalktım. "Carly hakkında bir şey duydun mu? Onu almaya mı gidiyorsun?"

"Hayır." Çabucak cevap verdi. "Seni istememiştim." "Oh."

Verandadaki geri oturdum. "Umut çok yüksek, ben sanırım."

"Los Angeles'tayım. Bir havuz kenarında oturup bir kova soğuk şampanya içmek." Kulağa hiç de fena gelmiyordu, yine de ayın parıltısını

Stryker Gölü ve hoppy birası.

"Ve iklim değişikliği üzerine bir kutu DVD paketliyorum. Oynatıcınız yoksa diye bir tane de onlardan gönderiyorum."

Kapa çenemi. "Vay canına. Bir randevun var!" Eğer konser için Los Angeles'a uçtuysa, bu muhtemelen akşam yemeği partnerinin ünlü, zarif ve hayal gücünün ötesinde biri olduğu anlamına geliyordu.

Güldü. "Bir meydan okuma yayınladın. Kazanmayı severim."

Farlar karanlığı yarıp yolumu gösterdi. "Şanslı bayan ne zaman gelecek?"

Sesi saten gibiydi. Biriyle çıkmak tansiyonuna iyi gelebilirdi. "Bir saat önce onun için bir araba gönderdim ama bu Batı Yakası trafiğinde bir saat daha gelemeyebilir."

Siyah pikap gürleyerek kapımın önünde durdu. "O zaman DVD'leri paketlemeyi bırakabilirsin ve kişisel asistanın en yakın ahırdan bir randevu almalı. Tabii ki eve dönerken Sandhills'de bir mola vermek istemezseniz."

Rahat ses tonu kayboldu. "Ne demek istiyorsun?"

Josh kamyonetten indi, içeri uzandı ve Sandhills'in kır çiçeklerinden bir buket çıkardı. En sevdiğim. Bana utangaç bir gülümseme fırlattı.

"Duvarları yıkmanın ve belki de hayatımı yeniden şekillendirmeye başlamanın zamanı geldi."

POLISIYE VE GERILIM OKUMAYI SEVIYOR MUSUNUZ?

Yeni bir kitabı asla kaçırmayın! yazarı Shannon Baker'dan özel güncellemeler almak için kaydolun.

Shannon-Baker.com adresinden bugün katılın

için teşekkür olarak, ücretsiz bir kopyasını alacaksınız
Yeterince Yakın: Bir Kate Fox Romanı

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR...

Kate Fox Gizem Serisi

[Soyulmuş Çıplak](#)

[Karanlık Sinyal](#)

[Acı Yağmur](#)

[Kolay İşaret](#)

Michaela Sanchez Güneybatı Polisileri

[Kumdaki Yankılar](#)

[Çölün Payı](#)

Nora Abbott Gizem Serisi

[Aldatmacanın](#)

[Yüksekliği Ateşin](#)

[Gökyüzü](#)

[Yalanlar Kanyonu](#)

Bağımsız Gerilim Romanları

[Arkamdaki Çöl](#)

Yeni bir kitabı asla kaçırmayın! Yazar Shannon Baker'dan özel güncellemeler almak için kaydolun.

[**Shannon-Baker.com/Newsletter**](#)

için teşekkür olarak, ücretsiz bir kopyasını alacaksınız

Yeterince Yakın: Bir Kate Fox Romanı

KOLAY İŞARET

Kate Fox #4

Eski kocası Ted'in komşu ilçede çalışmasıyla Kate Fox, daha iyi bir şerif olduğunu kanıtlamaya heveslidir. Ve yerel bir çiftliğin pek de popüler olmayan eski ormancısı ölü bulunduğunda, Kate aradığı fırsatı yakalar.

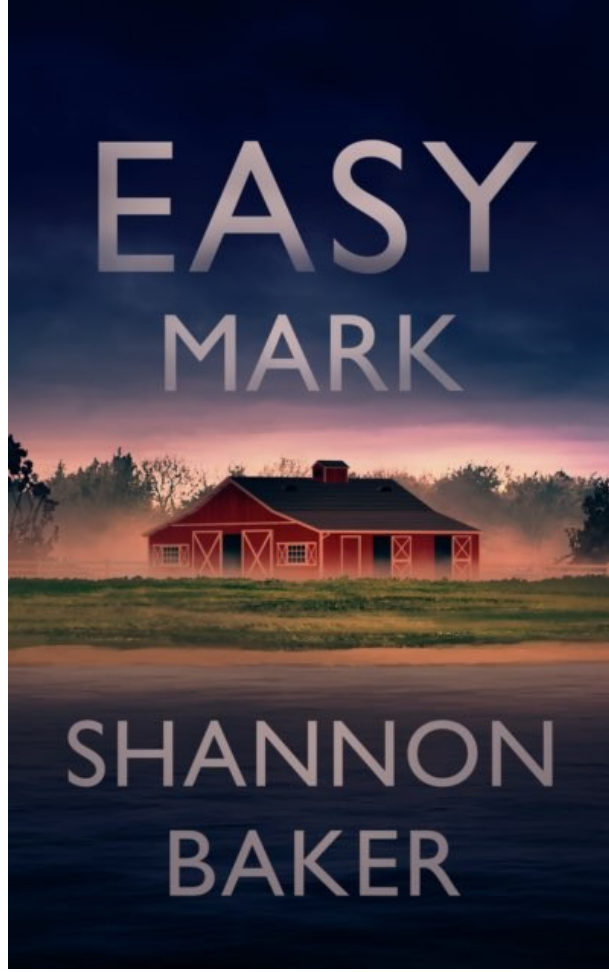
Ancak ortaya çıktığında, dava eve biraz fazla yakındır. Ölü adamın cesedi Kate'in kardeşi Jeremy'nin kamyonetinde bulunur ve kardeşi kayıptır. Olay yerinde bırakılan kanıtlar Ted'i çiftliğin yeni ustabaşından şüphelenir, ancak Kate onun suçtan sorumlu olduğuna ikna olmaz.

Kate kendi soruşturmasının içine dalar. Ancak gizem, bir at sürüsünün kaybolması ve tehditkâr yabancıların ortaya çıkmasıyla daha da derinleşir. Sandhills'de görüldü. Jeremy de dahil olmak üzere, eski ormancıya yakın olan herkesin saklayacak sırları ve öldürmek için sebepleri var gibi görünmektedir.

Kate şüphelileri ortadan kaldırmak için yarışırken, şok edici bir farkındalık onu gerçeğe götürür. Ama bir sonraki cinayeti önlemek için çok mu geç kalmıştır?

Easy [Mark'ı şimdi satın almak için buraya tıklayın](#)

Kolay İşaret

Easy Mark'ı şimdi satın almak için buraya tıklayın

TEŞEKKÜRLER

En büyük teşekkürüm Stripped Bare, Dark Signal ve bu kitabı alan herkese. Umarım bir süre benimle ve Kate'le takılmak hoşunuza gider. Tüm yazarlar okur olarak başlar (ve biz okur olarak devam ederiz) ve başkalarının okumak isteyeceği bir hikâye yaratmak dünyanın en güzel duygusudur. Bana bu heyecanı yaşattığınız için teşekkür ederim.

Yol boyunca bu kitaba yardım eden pek çok göz vardı. Kıyamet günü tahminleriyle orijinal hikayeye ilham veren Dave'e, okuduğu, beyin fırtınası yaptığı ve diğer her şey için teşekkürler. Janet Fogga her zaman olduğu gibi sonsuza dek teşekkürler. Alan Larson'a eleştirilerinin yanı sıra sıcak Scottsdale öğleden sonralarında bira içip dertleştiği için teşekkürler. Norveççe ile İsveççe arasındaki farkı bilen kartal gözlü Roni Olson'a.

İki kadının editoryal profesyonelliğine yürekten teşekkürler. Terri Bischoff harika bir editör ve daha da iyi bir arkadaş. Jessica Morrell yazma konusunda çok zeki ve bir yazarın yapabileceği en iyi yatırım.

Grant County Katibi Christie Haney'e izinler, parseller ve tüm bu teknik uzmanlığı için teşekkür ederim. İlçe saymanı ve patronum Betty Gentry'e de teşekkür borçluyum.

İki yıl boyunca Kate'in ofisinin bulunduğu yere "çok benzeyen" bir adliyede çalıştım.

Bu hikaye büyük ölçüde Nebraska ve Güney Dakota sınırındaki Pine Ridge Reservation'ın gerçeklerinden ödünç alınmıştır. Kate'in dünyasına uyması için coğrafya ile hızlı ve gevşek oynadım. White Clay (Kate'in dünyasında Dry Creek) bir korku, ancak bu yazının yazıldığı zamandan beri içki satışı yasaklandı. Rezervasyondaki sorunları küçümsemek istemem ama bu kitap okuyucuları eğlendirmeyi amaçlıyor, morallerini bozmayı değil.

"Yalnız yazarsın ama kız kardeşlerinle asla yalnız değilsin" ulusal sloganıyla yaşayan Suçta Kız Kardeşler'in Desert Sleuths Bölümü için teşekkür ederim.

Yirmi beş yıl boyunca Rocky Mountain Fiction'ın bilgi, yardım ve desteği için büyük minnettarlık: K-6, orta öğretim, lisans ve yazma yüksek lisansım oldunuz. (Kazanmam gereken dereceler var, yani birbirimizle işimiz bitmedi).

Maegan Beaumont'a: Vay canına. Arkadaş, görev yöneticisi, amigo, *Sensei*. Hayatımı çok zorlaştırıyorsun. Teşekkür .

Andrew Watts, Amber Hudock ve Severn River Publishers'daki tüm ekibe teşekkür ederim. Sizler yayıncılık evreninin efendilerisiniz.

Kızlarım Erin ve Joslyn'e, pandemi hayatı sizinle kesinlikle kasvetli olurdu!

YAZAR HAKKINDA

Shannon Baker, *The Desert Behind Me* ve Kate Fox serilerinin yanı sıra Nora Abbott gizemleri ve Michaela Sanchez Southwest Crime kitaplarının ödüllü yazarıdır. Gerilim romanları. Rocky Mountain Fiction Writers 2014 ve 2017-18 Yılın Yazarı Ödülü'nün gururlu sahibidir.

Baker 20 yılını, sığırların insan sayısından 50:1 daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de geçirdi. Şimdi çılgın Weimaraner'ı ve en sevdiği insanla birlikte Tucson'da çölün kenarında yaşıyor. Bir açık hava aşığı olarak sırt çantasıyla gezerken bulunabilir, Büyük Kanyon'un dibine iniyor, dağlarda ve ovalarda kayak yapıyor, göllerde kano yapıyor, nehirde koşuyor, yürüyüş yapıyor, bisiklete biniyor ve fırsat buldukça tüplü dalış yapıyor.

Arizona günbatımına rağmen, Baker bir Nebraska Husker'ıdır ve her zaman öyle kalacaktır. Bastır Büyük Kırmızı.

www.Shannon-Baker.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

